

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД ИЗГУБЕНА НЕВИННОСТ

Превод от английски: Емилия Масларова, 1996

chitanka.info

*Живеят ангелите в своята
обител стара.*

*Обърнеш камък, и те криле
разперват.*

*Ей, вий, ей, вий, души, отдадени
на самотата,*

*пропуснали безброй неща
прекрасни!*

Франсис
Томпсън

ПЪРВА ЧАСТ
БЛЕСНАЛИ ЗВЕЗДИ

1.

Бе застанала малко встрани, в мрака до една от огромните каменни колони, и наблюдаваше битката.

Казваше се Розалинд Мадиган. Съвсем се бе притеснила, бе стиснала юмруци, бе затаила дъх и с леко отворена уста гледаше с едва доловима тревога в очите.

Мечовете се кръстосаха, металът издрънча. Мъжете се сражаваха на живот и смърт и тя знаеше, че победител ще е само един от двамата.

Ослепителната светлина, струяща през прозорците високо върху стената на крепостта, проблясна върху бързите им смъртоносни оръжия. Гавин, по-дребният от двамата, бе строен, пъргав и подвижен като живак. Впусна се в светкавична атака и замахна опасно с меч. Противникът му заотстъпва в просторната, застлана с плочник зала. Най-неочаквано Гавин бе взел надмощие.

Джеймс, другият рицар, по-висок и широкоплещест, ала не така чевръст, бе притиснат в ъгъла. Опря гръб в стената и пребледня от злоба и страх.

На жената ѝ се стори, че двубоят ще приключи по-бързо, отколкото е очаквала. Бе повече от очевидно, че победител ще излезе Гавин. Сетне за нейна изненада Джеймс успя да се завърти лекичко, колкото да заеме по-изгодна позиция. Внезапно се впусна устремно напред. Сега вече той имаше надмощие.

Донякъде стъписан, Гавин започна да се отбранява. На Розалинд ѝ се стори, че не е бивало да го прави, и без да откъсва очи от двамата мъже, тя се понаведе напред.

Пъргаво, като танцьор, Гавин бързо се дръпна и отби ловко и силно ударите на Джеймс.

Запъхтян, Джеймс продължи да напада и размаха не по-малко нещо меч, ала не бе така чевръст и подвижен в движенията, както Гавин.

Докато се дуелираха стръвно, двамата неусетно се озоваха в средата на залата в замъка. Ту нападаха, ту отбиваха ударите и отново се впускаха в атака. Джеймс едвам дишаше, движеше се все по-

тромаво. Гавин повторно бе надделял. Впусна се устремно напред, за да нанесе смъртоносния удар.

Джеймс залитна и падна, мечът му отхвъркна надалеч и издрънча върху каменния под.

Гавин моментално го настигна и се надвеси над него, опрял върха на меча в гръкляна му.

Впериха напрегнато поглед един в друг, безсилни да извърнат очи.

— Хайде, то се е видяло, убий ме! — извика най-сетне Джеймс.

— Предпочитам да не си мърся меча с кръвта ти — отвърна леденостудено, но и спокойно Гавин. — Стига ми, че спечелих тази последна, окончателна битка. Сега вече всичко между нас е свършено. Махай се и да не си стъпил повече по тези места! Инак ще платиш с живота си.

Отстъпи няколко крачки назад, прибра меча в ножниците върху пояса си и без да поглежда своя противник, се запъти през залата към широките стълби. Чак когато ги изкачи, извърна за миг очи към Джеймс и се скри в мрака.

Възцари се гробна тишина.

После отекна гласът на режисьора.

— Край! Приключихме, момчета. Това бе последният дубъл — извика той ликуващо.

Актьорът на име Джеймс се изправи тронаво, а режисьорът отиде да каже нещо на оператора. В миг всички заприказваха, засноваха по снимачната площадка, започнаха да се смеят, да пускат шеги, да се потупват по гърбовете.

Без да обръща внимание на олелията, Розалинд си взе чантата и забърза по стълбите да намери Гавин. Той още стоеше в мрака на горната площадка. Щом отиде при него, Розалинд видя, че е напрегнат, че в очите му се чете болка и лицето му под грима е свъсено.

— Боли те — каза му тя.

— Мъничко. Имам чувството, че някой ме стиска със стоманена ръкавица за тила. Пак трябва да сложа шината, Роузи.

Тя веднага я извади от чантата и помогна на Гавин да я намести. Преди седмица, докато снимаха на открито в Йоркшир, конят го бе хвърлил от седлото и оттогава Гавин имаше болки във врата и рамото.

Докато пристягаше шината, той погледна благодарно Розалинд и ѝ се усмихна — явно му бе олекнало. Както бе установил, шината облекчаваше болката повече от хапчетата.

— Ужасно се притесних за теб, докато снимахте последния дубъл — рече Роузи и поклати учудено глава. — Направо не проумявам как издържа.

— Такава е магията на театъра, на актьорството. Щом застанах пред камерата, адреналинът ми се вдигна и забравих за болката. Най-малкото не я усещах, дотолкова се бях вживял в ролята на Уорик. Все едно бях влязъл в неговата кожа. Ролята винаги взима връх. Играя ли, за мен не съществува нищо друго.

— Знам, знам, но въпреки това се безпокоях — усмихна се едва-едва Роузи. — А уж те познавам от толкова години. Но винаги съм казвала, че способността ти да се съсредоточаваш е една от тайните на твоя успех. — Тя го хвана за ръката. — Всъщност да вървим, Чарли ни чака с Джеймс, Ейда и целия снимачен екип.

Докато Роузи и Гавин слизаха по стълбите, всички от снимачния екип заръкопляскаха ентузиазирани. Знаеха, че звездата на филма Гавин Амброуз вече дни наред се мъчи като грешен дявол, и се възхищаваха не само на таланта му като актьор, но и на неговия стоицизъм след злополуката с коня и на всеотдайността, с която играеше по време на снимките. Като истински професионалист той бе твърдо решен да приключат снимките навреме и сега неговите колеги от екипа искаха да му благодарят и да му изкажат възхищението си.

— Беше страхотен, Гавин, направо върхът! — каза Чарли Блейк, режисьорът на продукцията, и му стисна ръката, когато той слезе заедно с Роузи по стълбището.

Да ти призная, не вярвах, че ще се оправим само с три дубъла.

— Жалко, че не се вместихме и в един — отвърна сухо Гавин. — Все пак съм ти благодарен, Чарли, че ни остави да изиграем двубоя. Последния път се получи добре, нали?

— И още питаш! Няма да отрежа и сантиметър при монтажа.

— Нямах равен като актьор, Гавин, умееш да работиш с хората — намеси се и продуцентката Ейда Йънг, след което пристъпи и го прегърна майчински, но и внимателно, да не го заболи вратът.

— Благодаря, Ейда. Драго ми е да чуя точно от теб такъв комплимент. — Гавин погледна към Джеймс Лейн, с когото току-що

бяха изиграли сцената с дуела, и се ухили до уши. — Браво, Джимбо!

Джеймс отвърна на усмивката.

— И ти беше неотразим, мой човек!

— Благодаря ти, доста ми помогна — допълни Гавин. — Подобни бойни сцени не са шега работа, а ти направо нямаше грешка.

— Абе какво да си говорим, ние с теб спокойно можем да мерим ръст с Ерол Флин^[1] — отговори Джеймс и намигна на Гавин. — Жалко, че Кевин Костнър направи нова екранизация на „Робин Худ“. Ако се бяхме заели ние, щяхме да го ударим в земята.

Гавин се засмя и кимна, сетне, забелязал изражението върху лицето на Ейда, възкликна:

— Я не гледай така, сякаш са ти потънали гемиите! Нищо ми няма на врата, честен кръст. Дори ще дойда довечера на партито.

— Така те искам! Много се радвам! — отвърна продуцентката, ала после помоли: — Но само ако ти се идва.

Гавин огледа хората от снимачния екип.

— Благодаря ви — рече искрено. — Благодаря ви за всичко, наистина бяхте страхотни. Довечера ще го полеем, както си му е редът.

— Искате ли питане! — възкликна главният осветител и всички се насъбраха около Гавин, за да се ръкуват с него и да му кажат, че е страхотен актьор, всъщност най-добрият измежду колегите си.

След малко Роузи и Гавин излязоха от огромния снимачния павилион, където бяха снимали сцената със залата в замъка „Мидълъм“, и тръгнаха по коридора зад декорите, през плетеницата от кабели и високото чак до тавана скеле, върху което бяха монтирани прожекторите, създаващи илюзията, че замъкът е окъпан в слънчева светлина. Запроправяха си път през жиците и струпаната апаратура. И двамата бяха доволни, макар по различни причини, че вече е заснета и последната сцена и снимачният период е приключил. Погълнати от мислите, се упътиха мълком към гримьорната на Гавин.

— Наистина ли в края на седмицата заминаваш за Ню Йорк? — попита Гавин от вратата на банята до гримьорната и както пристягаше колана на белия хавлиен халат, погледна изпитателно Роузи.

Тя вдигна глава от бележника и също се вторачи в него.

— Да — потвърди след малко и пак прибра бележника в чантата си. — Имам среща с едни продуценти от Бродуей. Трябва да се видя и

с Джан Сътън. Смята да прави нова постановка на „Моята прекрасна лейди“.

— Не си в най-изгодната позиция — прихна Гавин. — Сесил Бийтън си каза тежката дума с костюмите за първата постановка. Всички ги помнят.

— Да, така си е — съгласи се Роузи. — Но и без мен знаеш, че предизвикателството е страхотно. Нямам нищо против да си опитам силите... Пък времето ще покаже. — Тя сви рамене и добави бързо: — От Ню Йорк ще ида в Лос Анжелис. Да се видя с Гари Маршал. Кани ме да правя костюмите за новия му филм...

— Плюс мюзикълите на Бродуей?

— Плюс тях.

— Ти не си наред, Роузи! Напоследък се нагърбваш с прекалено много работа. Съвсем ще грохнеш. Само тази година прави костюмите за две постановки в Уст Енд и за моя филм, който, защо да си кривим душата, доста те измъчи. И догодина ли ще бърхтиш като ненормална? И ще се нагърбваш с три-четири постановки! Озапти се, за Бога!

— Трябват ми пари.

— Ще ти дам колкото поискаш. Винаги съм ти казвам, че всичко мое е и твое.

— Да, казвал си ми, Гавин, и съм ти много признателна. Но не е същото... Едно е да ми дадеш пари ти, друго е да си ги изкарам аз. Пък и всъщност не са за мен, а за семейството ми.

— Тези хора не са ти никакво семейство! — сопна се ядно Гавин, което му се случваше рядко, и върху лицето му се мярна раздражение.

Стъписана, Роузи го зяпна с отворена уста и предпочете да не се доизкаже. Замълча, смаяна от очевидния гняв на Гавин и острата му, толкова неочаквана реакция.

Той се извърна рязко и седна на стола пред тоалетката, после взе крема и кутията с хартиени салфетки и захвана да сваля грима от лицето си.

— Те все пак са ми семейство — рече накрая Роузи.

— Не, не са. Твоето семейство сме ние. Аз, Нел, Кевин! — възкликна Гавин и изтика рязко кутията с крема и салфетките.

Без да обръща внимание на припряността му, Роузи си помисли: „И Мики. Той също е в нашето семейство, където и да се намира.“

Както и Съни“. Натъжи се и въздъхна едва чуто: при мисълта за тях я обзе тревога.

След миг отиде при Гавин и застанала зад стола, отпусна ръце върху облегалката. Наведе лъскавата си кестенява коса над тъмнокосата му глава и озадачена, впери зелени очи в неговите сивкавосини очи, отразени в огледалото. Сякаш в отговор на неизречения ѝ въпрос Гавин промълви едва чуто:

— Врекохме се да бъдем като семейство, помниш ли?

После сведе очи към снимката в сребърна рамка върху тоалетката. Роузи също погледна там. Всички те бяха на фотографията: тя и Нел, Гавин, Кевин, Мики и Съни, прегърнати, с грейнали в усмивка лица, с блеснали от очакване и надежда очи. Бе правена толкова отдавна. Те бяха толкова млади... и всичките сираци.

— Зарекохме се да си помагаме, каквото и да ни се случи. Обещахме си, че ще сме като братя и сестри — натърти Гавин. — Удържахме на думата си. И досега сме си верни.

— Да — прошепна Роузи, — като братя и сестри сме, Гавин.

Опита се да прогони обзелата я тъга. Трагедията бе, че всъщност не бяха удържали на думата си...

Гавин вдигна глава, отново срещна погледа ѝ в огледалото и върху лицето му грейна познатата, вече толкова прочута ехидна усмивка.

— Щом си си наумила да се съсипеш от работа, по-добре го направи с някой от моите филми, та ако се наложи, да ти събирам кокалите. Какво ще кажеш, ще направиш ли костюмите и за следващия ми филм?

От сериозното изражение и тъгата в очите ѝ не остана и следа и тя се засмя.

— Дадено, господин Амброуз! — възкликна Роузи.

— Спазарихте ме.

Най-неочаквано на вратата се почука и в гримьорната влезе Уил Брент от реквизита.

— Идвам, за да ти помогна да си смъкнеш костюма, Гавин, но както виждам, си го направил и без мен. Извинявай, че закъснях.

— А, не си, Уил, свалил съм само ризницата. Дали да не ми помогнеш с другото, особено с тия проклети чизми? — усмихна се Гавин и вдигна крак.

— Ама разбира се! — отговори Уил и прекоси бързо гримьорната.

— Ще се видим на партито — промълви Роузи, след което целуна Гавин по темето и отиде при канапето да си вземе чантата.

— И не забравяй какво ти казах, Ангелско лице! Ще правиш и следващия ми филм — провикна се Гавин, после смръщен се зае с хирургичната шина, която намести внимателно върху врата си.

---

[1] Ерол Флип (1909 — 1959) — американски актьор, прочул се главно с романтични роли в приключенски филми. — Б.пр. ↑

2.

Щом Роузи излезе навън, я лъхна студ. Тя потрепери, сгуши се в палтото и извърна поглед нагоре към похлупеното мрачно небе, цялото в оловносиви облаци. Уж още бе следобед, а вече се бе смрачило: поредният типичен за английските зими ден, с каквито Роузи вече бе свикнала.

Вятърът явно щеше да донесе дъжд и тя се запита какво ли ще правят малките англичанчета, ако все пак завали.

Днес бе 5 ноември, или както ѝ викаха, Вечерта на огньовете. Миналата седмица, докато обядваха, Ейда ѝ бе разказала за празника и ѝ бе издекламирала стихчето, предавано вече столетия наред от поколение на поколение: „Помни, помни, на Пети ноември на барут вони, някой заговорничи и на краля вреди“. Беше ѝ обяснила, че през 1605 година някой си Гай Фокс се опитал да вдигне във въздуха сградата на парламента и да убие крал Яков I. Но го издали и още преди да е извършил атентата, злосторникът бил заловен, изправен пред съд и екзекутиран. Оттогава британците си спомняли за него на пети ноември, известен като Деня на Гай Фокс и честван като празник.

Довечера навред по британските острови щяха да лумнат фойерверки и огньовете и стига да не валеше, хората по традиция щяха да хвърлят в тях чучела на Гай Фокс и да пекат картофи и кестени.

— Ако всичко върви по график, на пети ще полеем края на снимачния период — ѝ бе казала Ейда миналия вторник в ресторанта на киноцентъра. — Но надали ще ни разрешат да накладем огън. За да не направим пожар. Ала все ще измислим нещо, за да ознаменуваме Вечерта на огньовете и края на снимачния период.

Роузи не се сецаше какво ли ще е това „нещо“, за което ѝ бе подметнала Ейда, но и тя, и всички останали щяха да разберат съвсем скоро. Партито щеше да почне след броени часове.

Роузи се огледа и забърза през безлюдните павилиони на киноцентъра „Шепъртън“ към своя кабинет в административната сграда.

От девет месеца работеше тук и бе свикнала с всичко наоколо дотолкова, че се чувстваше като у дома си. Беше истинско удоволствие да работи с Ейда и снимачния екип, все англичани. Още от началото се бе сближила с тях.

Най-неочаквано ѝ хрумна, че сигурно ще ѝ е много мъчно за „Шепъртън“ и за хората от екипа на филма. Невинаги бе така, случваше се, щом свършат някоя продукция, Роузи да си отдъхне с облекчение, че най-после ще се махне, без изобщо да се обръща. Но през дългите месеци, докато снимаха „Уорик“, актьорите, хората от снимачния екип и продуцентите се бяха сближили и сприятелили вероятно защото още от самото начало се натъкваша на какви ли не трудности. Роузи бе сигурна, че филмът ще обере лаврите. В киноиндустрията съществуваше нещо като неписано правило, че след като бъде монтиран и озвучен, а сетне пуснат по екраните, всеки трудно заснет филм се оказва изключително успешен.

Хората от екипа бяха дали всичко от себе си, работеха до премала дори когато бяха капнали от умора и нямаха сили да продължат. Въпреки това не се отказваха. А Гавин, който се отдаде телом и духом на ролята на Ричард Невил, граф Уорик, бе играл по-добре от всякога, направо си заслужаваше „Оскар“. Най-малкото така мислеше Роузи, но тя, разбира се, не беше безпристрастна.

Отвори двойната стъклена врата на административната сграда и тръгна по тесния коридор към кабинета си. Влезе вътре, подпря се за миг на вратата и огледа съсредоточено помещението: рисунките, накачени по всички стени, купчините костюми, огромната маса, отрупана с какви ли не мостри и скици, множеството аксесоари, които Роузи бе измайсторила.

През деветте месеца, откакто работеше в този кабинет, бе събрала доста неща, които през следващите няколко дни ѝ предстоеше да опакова. Слава Богу, че двете ѝ асистентки, Вал Хорнър и Фани Лейланд, щяха да ѝ помогнат да опише скиците и проектите, да ги прибере заедно с костюмите, които Роузи смяташе да запази в архива си, и да подреди в кашоните книгите и фотографиите, които бе използвала, докато се подготвяше за филма.

Основните скици за костюмите на Гавин бяха забодени с карфици върху дългата стена на кабинета; Роузи се приближи и понавела глава, се вторачи в тях. После кимна: Гавин бе прав, „Уорик“

бе много тежък филм не само заради сложния сюжет и множеството актьори, които участваха в него, но и заради пищността, блясъка и другите исторически моменти в сценария, с които тя трябваше да се съобразява и които съвсем естествено бяха наложили отпечатъка си върху нейните проекти за костюмите. Наистина голямо предизвикателство. Но Роузи обичаше предизвикателствата, те сякаш я караха да изяви най-доброто у себе си. Колкото и трудна и непосилна да бе задачата ѝ, тя беше признателна, че е имала късмета да работи върху такава монументална и пищна кинотворба.

Още от самото начало, когато бе започнал подготвителният период, Роузи се вълнуваше неописуемо и преливаше от енергия и превъзбуда.

Насочи вниманието си главно върху Гавин, изпълнителя на главната роля на Уорик. През петдесетте и шейсетте години на XV век графът е най-могъщият човек в Англия. Родом от Йоркшир, кралска издънка, потомък на крал Едуард III, по онова време е най-високопоставеният благородник в кралството, един от най-великите сановници и рицари на епохата, превърнал се в жива легенда. Тъкмо Уорик качва на английския престол братовчед си Едуард Плантагенет по време на Гражданската война между двата кралски рода — на Йорк и на Ланкастър, известна още като Войната на двете рози покрай гербовете на двете графства: бяла роза върху герба на Йорк и червена — върху този на Ланкастър. В междуособиците главна роля играе Уорик, благодарение на когото ланкастърци са разгромени в няколко кървави битки. Пак Уорик слага на английския престол неговия законен наследник, Едуард от Йорк.

Понеже е движеща сила в двореца и пръв съветник на осемнайсетгодишния крал Едуард IV, съвременниците на Уорик започват да го наричат с прозвището Творецът на крале. Прякорът се бе съхранил през столетията и бе дал името на техния филм. В сценария, дело на сценаристката Вивиен Ситрайн, носителка на „Оскар“, се разказваше за периода от 1461 година, когато Уорик е на трийсет и три години и е в апогея на мощта си, до 1463 година.

Основната задача на Роузи бе да създаде за Гавин костюми, които да са не само средновековни като стил, но и да му отиват, да подчертават красотата му, да изглеждат добре върху кинолентата и да са удобни за носене.

Както винаги, се постара дрехите да отговарят до най-малките подробности на историческата епоха. Бе убедена, че костюмите, както и декорът, трябва да пресътворяват правдоподобно епохата, да правят филма реалистичен и да му вдъхнат живот. Славеше се именно с уменията си да го постига, както и с огромния си талант и това бе една от тайните на нейния успех като създателка на театрални костюми. Дрехите ѝ за различните постановки се открояваха с белега на епохата, била тя съвременна или историческа, а Розалинд Мадиган правеше всичко възможно те да съответстват напълно и на общественото положение и ранга, на националността на героя във филмите и театралните постановки.

Готви се за „Творецът на кралете“ толкова дълго, та по едно време си даде сметка, че е хвърлила повече труд от обичайното и отколкото го изисква кинотворбата. Ала се стара толкова заради Гавин. Филмът бе по негова идея, негов личен проект. Гавин бе един от продуцентите и дори бе осигурил част от средствата. Холивуд не искаше и да чуе за подобен филм, нищо, че Гавин не бе по-малко известен от Костнър, Сталоун и Шварценегер и името му в афиша неизменно пълнеше киносалоните. Всъщност Гавин се озова в същото положение, както Костнър, когато актьорът се бе опитал да заинтересува Холивуд с „Танцуващият с вълци“. Никой там не му обърна внимание и Костнър се видя принуден да събере сам парите за кинотворбата, подпомаган от Джейк Ебърт, независим продуцент, работещ в Европа.

Първоначалната идея за „Творецът на кралете“ бе изцяло на Гавин — плод на неговото въображение, и той вярваше в нея толкова силно, че зарази с ентузиазма си и останалите.

Обичаше историята. Отдавна проявяваше интерес към Уорик и когато прочете поредната му биография, за кой ли път бе пленен от изпълнения с превратности и преमेждия, с блясък и успехи живот на графа, превърнал се накрая в трагедия. Вдъхновен, Гавин даде воля на въображението си и се спря на няколко ключови години, когато звездата на Уорик е била в зенита си, за да създаде канавата за филма. Сетне бе наел Вивиен Ситрайн да напише сценария. Бяха работили рамо до рамо повече от година, докато накрая Гавин не се увери, че подобър сценарий не може да се получи, и той наистина бе чудесен.

И Роузи се запали още от началото по проекта. Гавин ѝ спомена за него, когато в края на 1988 година се видяха в Бевърли Хилс, а

накрая, когато миналата година той вече бе готов да започне снимки, Роузи се вълнуваше като ученичка.

Много преди да се заемат с подготовката за снимачния период в Англия, тя вече обмисляше костюмите, четеше биографии на Уорик и Едуард IV, както и исторически трудове за средновековна Англия и Франция. Бе изучила най-подробно стиловете в архитектурата и изкуствата от онова време, така че да си го представи до най-малките подробности, а щом отиде в Лондон, с часове не излизаше от историческите музеи.

Когато асистент-режисьорът, сценографът, директорът на продукцията и още неколцина членове на снимачния екип тръгнаха с Гавин да подбират местата за снимки на открито, Роузи също се присъедини към тях.

Най-напред отидоха в замъка „Мидълъм“ в мочурливия Йоркшир, някога жизненоважна северна крепост на Уорик, който още се бе запазил, макар и да бе в окаяно състояние, със съборени кули и срутени, брулени от вятъра и стихииите помещения. Ала Гавин смяташе, че е важно да видят замъка и местността, където Уорик е израсъл и е прекарал голяма част от живота си.

Тръгна заедно с Роузи да разглежда огромното голо пространство, където някога се е намирала голямата зала. Сега тя беше без покрив, стените ѝ продължаваха да се рушат. Двамата поеха под ослепително синьото небе по покрития с плочник под, обрасъл тук-там с трева и с диви цветя, поникнали в пръстта между пукнатините. Макар и порутен, замъкът направи неизличително впечатление и на Роузи, и на Гавин. По-късно отскочиха с колата до мрачните неумолими мочурища, в които Уорик бе водил някои от своите решителни битки.

В края на пътуването отидоха още по на изток, към брега на морето. Гавин настоя да разгледат и Йорк Минстър, великолепната готическа катедрала в древния, опасан със стена град Йорк. Именно в него преди столетия Уорик и Едуард — герои на цяла Англия, Творецът на крале и сърцатият млад крал, бяха влезли победоносно с конете си, в пълни бойни доспехи, с многолюдното си войнство, със сърмените си бойни знамена, развети от вятъра. Според Роузи това бе една от най-живописните и ефектни масови сцени в сценария и тя изгаряше от нетърпение да се земе с костюмите за нея.

После пак ходиха няколко пъти в Йоркшир, след което Роузи отново се затвори в библиотеките и музеите и накрая натрупа достатъчно познания, за да се захване със скиците, убедена, че вече знае за средновековна Англия повече от мнозина други.

Както се оказа, се затрудни само с доспехите. Сети се колко се е притеснявала и безпокояла и присвила очи, погледна към ъгъла на кабинета, където бе поставена пълна рицарска броня. И досега помнеше как се е мъчила като грешен дявол, докато създаде прототипа.

В сценария имаше голяма батална сцена, която Гавин държеше да заснемат на всяка цена, колкото и трудно и скъпо да бе това. Роузи нямаше друг избор, освен да опита да направи средновековни рицарски доспехи.

Накрая се пребори с множеството проблеми, ала единствено благодарение на Брайън Акланд-Сноу. Невероятно талантливият сценограф на продукцията също бе получил „Оскар“ за филма „Стая с изглед“ и добре, че беше той, та да пресъздаде в павилионите на „Шепъртън“ Англия от XV век.

Роузи смяташе Брайън за гений и щеше да му е задължена до гроб. Той я запозна с един производител на водолазни костюми, който осъществи проектите ѝ за рицарските доспехи, като използва здрав твърд неопрен със сребристо покритие, създаващ илюзията за желязото, от което през средновековието са ковали рицарските доспехи. Синтетичният каучук бе лек и удобен за носене, но върху кинолентата досущ наподобяваше броните и ризниците от едно време.

Роузи се извърна и отиде при голямото писалище в другия край на кабинета, където на купчини бяха струпани работните ѝ скици и проекти за костюмите.

Веднага си даде сметка, че ще ѝ трябват най-малко шест големи сандъка, та да побере всичко. Освен книгите, рисунките и снимките, върху бюрото имаше мостри от материи като туид, вълна и сукно, оцветявани със специални багрила, от велур и кожа за ботушите, панталоните, куртките и наметките, най-различни видове кадифе и коприна. В кошниците и по таблите бяха наслагани какви ли не лъскави накити и аксесоари: брошки, пръстени, огърлици, обици, гривни, релефни копчета, колани, ножници и позлатени корони. Все дрънкулки, въплъщаващи блясъка и великолепието на епохите, пресъздавани в исторически филми като този.

„Божичко, каква продукция!“ — каза си учудено Роузи. Скъпа, сложна, много по-трудна, отколкото си бяха представяли в началото. Случваше се съвсем да се изнервят, някой да избухне, да се сопне и да каже остри думи, да вдигне скандал, да не говорим за наистина сериозните проблеми, с които непрекъснато се сблъскваха: ту времето се разваляше, ту някой се разболяваше, ту ставаше нещо друго, което забавяше снимките и оскъпяваше неимоверно продукцията. Затова пък работата по него бе неописуемо вълнуваща и накрая творбата стана наистина чудесна. Роузи никога досега не бе правила толкова добър филм, а вероятно нямаше да прави и в бъдеще.

Стига да можеше, винаги придружаваше Гавин, когато той отиваше да види в малкия салон на киностудията материала, заснет предния ден и вечерта проявен в лабораторията. Гледаше със затаен дъх всяка сцена върху екрана. „Атмосферата“ бе пресътворена изумително точно и правдоподобно, разгръщащата се драма веднага приковаваше вниманието, актьорите играеха великолепно.

Гавин непрекъснато се притесняваше за филма, както в една или друга степен — и всички останали. Едва преди малко, след като заснеха последните епизоди и материалът бе готов за монтаж, Роузи усети с всяка своя клетка, че наистина са направили филм, достоен за награда. Със сигурен касов успех. Бе убедена, че кинотворбата на Гавин не отстъпва по качество, размах и значение на „Лъвът през зимата“ и че ще спечели куп „Оскар“.

Накрая се отърси от хаотичните мисли за своята работа и филма и си спомни, че следващите три дни ѝ предстои да свърши куп неща.

Седна на писалището до прозореца, придърпа телефонния апарат и набра един номер. Телефонът звъня дълго, докато най-сетне вдигнаха слушалката.

— Здравсти, Розалинд — изчурулика познат момичешки глас, — извинявай, че те накарах да чакаш на телефона толкова дълго. Бях се качила на стълбата да сложа кашоните с документацията ти на най-горната лавица.

— Как се сети, че се обаждам аз? — попита Роузи и едвам се сдържа да не прихне.

— Я не се прави на ударена, Розалинд, знаеш много добре, че никой освен теб не звъни на този номер.

— Да де. Изхвърча ми от главата. Как си, Ивон?

— Ами добре, като всички останали. Но Коли и Лизет излязоха. Сигурно търсиш Коли.

— Да, но не е спешно. Просто реших да ви чуя и да ви кажа, че снощи пратих два чека. Един за теб и един за Коли.

— Благодаря, Розалинд.

— Слушай, миличко, в събота заминавам за Ню Йорк и...

— Но нали завчера ми каза, че ще хванеш самолета в петък! — възкликна малко по-високо Ивон.

— Мислех да тръгна в петък, но като гледам колко багаж имам да опаковам, отложих за събота сутрин. Ще ти пратя няколко кашона. Щом пристигнат, ги сложи в някой ъгъл в кабинета ми. Ще ги подредя, когато пристигна.

— А кога ще бъде това?

Доловила жалните нотки в гласа на момичето, Роузи побърза да го успокои:

— През декември. Връщам се декември. Съвсем скоро.

— Ама обещавах ли?

— Обещавам.

— Друго си е, когато си тук. Мъчно ми е за теб.

— Знам, и на мен също. Но ще си дойда скоро. — За миг Роузи се поколеба, сетне добави: — Между другото, Ги върна ли се?

— Да, но не е тук. Излезе с Коли и Лизет. И с баща си.

Роузи бе толкова изненадана, че възкликна:

— Къде отидоха?

— При Кира. Има рожден ден.

— Така ли? — Роузи замълча, прокашля се и продължи: — Поздрави ги от мен. Благодарим им от мое име. И на теб съм ти много признателна. Направо не знам какво щях да правя без теб.

— За нищо. Беше ми приятно, Розалинд.

Сбогуваха се и Роузи се вторачи в пространството, погълната от мислите си за Ги. Виж ти, отишъл е с другите при Кира! Не му беше в стила. Всъщност тя рядко, да не кажем никога, разбираше подбудите му. Той бе пълна загадка за нея. Бе донемайкъде учтив с Кира, но колкото да прикрие, че я мрази до смърт. Поне в това Роузи бе повече

от сигурна. Ги, естествено, ревнуваше Кира, Роузи го бе усетила отдавна. Ревнуваше я заради баща си, който бе много привързан към рускинята.

Роузи се облегна на стола и се взря във фотографията на Ги, Лизет и Коли в ъгъла на писалището. Миналото лято самата тя им бе направила тази моментална снимка и в нея имаше нещо толкова безгрижно и щастливо, че Роузи поръча да я увеличат и да ѝ сложат рамка. Ала зад ведрите им усмивки се криеха душевен смут, мъка и нещастие, поне за Ги и Коли. Роузи бе убедена. Лизет бе съвсем мъничка, едва на пет години, че да я мъчат подобни чувства. Ала Роузи вече не се съмняваше и за миг, че Ги ще им създава проблеми. Не само на баща си, но и на всички други, най-вече на нея и на Коли, която ни в клин, ни в ръкав винеше за всичките си злочестини.

„Не е в час“, такова бе мнението на Гавин за Ги. Не го обичаше и често повтаряше, че той е трябвало да живее в края на шейсетте в Хейт-Ашбъри. „Тоя господинчо ми се прави на застаряващ хипи, не си дава сметка в кое време и на кое място живее“, ѝ бе казал злъчно Гавин оня ден. В забележката му имаше зрънце истина, всъщност не само зрънце. Но Роузи не можеше да стори нищо, за да промени Ги, понякога дори ѝ се струваше, че той прави всичко възможно, за да се самоунищожи.

Но каквото и да говореше Гавин за Ги и другите, те бяха нейното семейство и Роузи се притесняваше за тях и ги обичаше. Обичаше посвоему дори Ги, нищо, че той не го заслужаваше.

Роузи въздъхна горчиво. Ги не разбираше хората, не можеше да им влезе в положението, иначе все щеше да намери общ език с баща си, Коли и нея. С годините ставаше все по-безотговорен. Роузи открай време знаеше, че е безхарактерен, но напоследък имаше чувството, че не е срещала по-голям егоист от него.

Отмести поглед към другата снимка върху писалището. Бе същата като фотографията върху тоалетката в гримьорната на Гавин, еднакви бяха дори рамките, купени в „Тифани“. Преди години Нел им ги бе подарила за Коледа, бе задържала една и за себе си.

Роузи се наведе и се взря в лицето на Нел. Изглеждаше толкова крехка с нежното си, сякаш изваяно с тъничко длето лице, с лъскавата коса с цвят на позлатено сребро и замечтаните наситеносини очи... Макар и дребничка и тънка като вейка, Нел бе силна, на Роузи дори

понякога ѝ се струваше, че е най-силната измежду тях. Имаше кураж за десетима и желязна воля.

От снимката се усмихваше и тяхната хубава Съни, тяхното Златно момиче. И тя като Нел бе с руса коса, но със златист оттенък, и бе по-висока и едра. Бе истинска красавица славянски тип: с леко дръпнати очи с бадемовидна форма, с изпъкнали скули и квадратна челюст. Беше снажна, пращеше от здраве и жизненост, имаше бяло нежно лице с румени страни и невероятни кехлибарени очи, напръскани със златисто. От външността ѝ личеше, че е от селско потекло: родителите ѝ се бяха преселили от Полша в Щатите. Клетата Съни! Оказа се, че е крехка като стъкло и лесно се прекършва. Наистина жалко за нея! Крееше в онова ужасно място, съвсем изгубила разсъдъка си, за да мисли за своите приятели, за каквото и да било на този свят.

До Гавин стоеше Кевин, мургав и хубав, с черни ирландски очи, които проблясваха весело и закачливо. В известен смисъл бяха изгубили и него. Той живееше в устата на звяра, върху острието на бръснача, непрекъснато бе изложен на опасности, на клопките в подземния свят, които някой ден можеха да му струват живота.

На снимката между Кевин и Съни бе и Мики, друга жертва на времето, в което бяха израсли, още един от приятелите, които бяха изгубили. Върху фотографията косата му сякаш бе златна и сияеше като ореол около лицето. Роузи винаги бе смятала, че Мики има може би най-милото лице на този свят, симпатично и дружелюбно. И той бе красив по някакъв едва загатнат, неуловим начин, беше висок и широкоплещест и до него останалите приличаха на джуджета.

Сега нямаха представа къде се е запилял Мики. Беше изчезнал, сякаш бе потънал вдън земя и въпреки огромните усилия, които бе хвърлил, Гавин така и не научи къде е отишъл. Частните детективи, които нае, също не успяха да открият и следа от него.

Роузи, Нел и Гавин единствени се бяха оправили в този живот, бяха се издигнали и бяха осъществили младежките си мечти. Брат ѝ Кевин сигурно щеше да възрази, че не само те тримата са постигнали онова, което са искали. Кевин Мадиган също бе успял — по свой си начин. Дума да няма, вършеше работата, за която си бе мечтал, и то, както предполагаше Роузи, добре.

Розалинд се пресегна, взе снимката и се взря съсредоточено в лицата на приятелите си. Едно време бяха неразделни, обичаха се, милееха един за друг.

Вгледа се в Гавин върху фотографията. Колко прочуто бе сега лицето му, костеливо и слабо, с високи изпъкнали скули и дълбока трапчинка върху брадичката. Очите му, сивкавосини като аспид, бяха раздалечени и хлътнали. Излъчваха спокойствие изпод дългите мигли и черните като косата му вежди. Пронизващи и честни очи, които те гледат втренчено и които хитреците предпочитат да не срещат. Устата му беше чувствена, почти нежна; ехидната усмивка, която Роузи познаваше толкова добре, сега бе прочута точно колкото и лицето на Гавин — в известен смисъл се бе превърнала в нещо като негова запазена марка.

Жените по цял свят се влюбваха в това лице вероятно защото то сякаш бе белязано от дълбока печал и мъка, бе романтично и поетично. Може би дори средновековно? Роузи се замисли, запита се дали не смесва актьора с неговата последна засега роля. Не, не ги смесваше, Гавин наистина имаше лице, каквото често са рисували живописците от XV век — европейско лице, каквото ще видиш само в Стария свят. И това бе напълно обяснимо: майката на Гавин бе шотландка, затова и го бе кръстила така, а баща му беше италианец по фамилия Амброзино. По-късно Гавин бе приел сценичния псевдоним Амброуз.

Въпреки известността, несметното си богатство и успех той почти не се бе променил — Роузи бе сигурна в това. Дълбоко в себе си пак си беше същият, както през 1977 година, когато се бяха запознали. По онова време Роузи, както и приятелката ѝ Нел, бяха седемнайсетгодишни, Гавин — деветнайсетгодишен, Кевин и Мики бяха на по двајсет, а Съни, най-малката, бе на шестнайсет. Бяха се сприятелили една уханна септемврийска вечер на празника на Сан Дженаро, който устройваха италианците от Мълбери Стрийт в Малка Италия в Долен Манхатън.

„Божичко, колко време мина оттогава, помисли си Роузи. Цели четиринайсет години!“ Сега те с Нел бяха на трийсет и една, Гавин — на трийсет и три, брат ѝ Кевин — на трийсет и четири. През тези години на всички тях им се бяха случили толкова много неща...

На вратата се почука. Роузи подскочи като ужилена и още преди да е отворила уста, в кабинета нахълта една от асистентките ѝ, Фани

Лейланд.

— Извинявай, че изтървах края на снимките! — възкликна весело тя и се завъртя пред писалището така, че разкроената ѝ пола изшумоля.

Бе дребничка, като извадена от кутийка, бе умна и талантлива, самото възплъщение на работягата, преливаше от жизненост и енергия. Бе предана до гроб на Розалинд.

— Задържа ме една *трудна* актриса — допълни Фани и се усмихна, сякаш се извиняваше. — Нали не си ме търсила? — попита и донякъде притеснена, се надвеси над бюрото.

— Не, но утре ще ми трябваш — отвърна Роузи. — Трябва да оправим долу и да подредим в кашони скиците за костюмите.

— Не бери грижа, нали ни знаеш какви фурии сме с Вал, ще бъхтим до припадък, но до вечерта ще опаковаме и подредим всичко.

— А, не съм толкова сигурна — възрази Роузи и се засмя. — Ще ми липсват усмихнатото ти лице, безкрайната ти енергия и ведрото ти настроение. Пък да не говорим за оправността ти, Фани. Свикнах с теб, а и защо да си кривя душата, доста ме разглези.

— Няма такова нещо, но и ти ще ми липсваш. Нали няма да ме забравиш, Роузи, когато се заемеш със следващата постановка или филм? Само ми свирни и където и да се намираш, веднага ще дотърча. Бих отишла и на другия край на света, само и само да работя отново с теб.

Роузи се усмихна на по-младата жена.

— Искан ли питане, Фани, защо да не работим отново заедно? Ще викнем и Вал. Ще ми бъде приятно. Вие двечките сте най-добрите асистентки, които съм имала.

— Ама наистина ли? Благодаря ти. Ти си върхът! Между другото, не те изчаках да се върнеш от снимачната площадка заради Маргарет Елсуърт. — Фани сбърчи носле и добави: — Навила си е на пръста да задигне роклята, с която беше облечена за сцената на коронацията в Уестминстърското абатство. Човек ще убие, но ще я вземе.

Озадачена, Роузи се смръщи.

— За какво ѝ е притрябвала средновековна рокля? Та тя дори не е красива, не я харесвах още докато я правех.

— Нали ги знаеш актрисите, всичките са превъртели. Най-малкото „трудните“ — изпелтечи Фани и озари Роузи с лъчезарна усмивка. — Е, има и прекрасни актриси, всъщност те са много повече от такива вещици като Маги Елсуърт.

— Така е — съгласи се Роузи. — При всички положения питай Ейда. Ако продуцентите решат да продадат или да подарят роклята на Маги, нямам нищо против. Не е моя, не ми трябва и за архива. Я още сега изтичай да поговориш с Ейда. И се връщай час по-скоро. Ще ми се следобед да се заемем с описа на скиците.

— Дадено! Връщам се след минута. А и Вал е тръгнала от реквизита, така че не се безпокой, трите ще се оправим за нула време.

С тези думи Фани се завъртя, излезе като фурия и нехайно тръшна след себе си вратата толкова силно, че чак издрънча полилеят.

Роузи се усмихна, поклати глава и се пресегна за телефонния апарат. Фани бе голяма симпатяга, щеше да ѝ липсва много, както и Вал. Разлисти тефтерчето и намери телефонния номер на продуцентите от Бродуей, потърсили я във връзка с новия мюзикъл, сетне погледна ръчния си часовник.

Тук, в Англия, бе три и половина. Между Лондон и Ню Йорк имаше пет часа разлика във времето, значи там сега бе десет и половина сутринта. Тъкмо време да проведе този разговор.

3.

На приема по случай края на снимачния период бяха поканени триста души и докато стоеше на вратата, Роузи имаше чувството, че те до един са се отзовали на поканата.

Присъстваха всички от снимачния екип, актьорите, участвали във филма, някои от шефовете на киноцентъра и неколцина редови граждани, свързани с продукцията чрез съпрузите или приятелите си и поканени от организаторите на тържеството просто от любезност. Всички държаха чаши и бърбеха оживено в най-просторния павилион на „Шепъртън“, където бяха снимали сцените с голямата зала от замъка „Мидълъм“.

Роузи се упъти към навалищата и забеляза, че сега декорът не е съвсем същият, както преди няколко часа, когато бяха приключили със снимките. Масивните средновековни мебели бяха махнати, а в единия ъгъл свиреше малък оркестър. Фирмата, заела се с организацията на банкетата, бе подредила при сцената шведска маса, застлана с бяла колосана покривка и отрупана с какви ли не вкуснотии: пушена и варена съомга от Шотландия, печени пилета и гъски, желирана шунка, агнешки бутчета, телешко печено, всякакви салати и зеленчуци, различни видове сирена и десерти, като се почне от пасти и шоколадов мус и се свърши с бита сметана, плодова салата и английски сладкиши.

Две еднакви маси бяха превърнати в импровизиран мокър бюфет, зад тях стояха неколцина бармани, а десетки келнери и келнерки обикаляха гостите с подноси, върху които бяха наредени напитки и мезета.

Край Роузи мина един сервитьор и тя си взе от таблата чаша шампанско, след което благодари и тръгна да търси в тълпата Ейда и своите асистентки, Фани и Вал.

След броени секунди откри продуцентката, която разговаряше с някакви важни клечки от киноцентъра. Щом я забеляза, Ейда се извини и забърза към нея.

— Голям купон си спретнала — възкликна Роузи, след като я поздрави.

— А, нямам никаква заслуга — изчурулика продуцентката. — Просто вдигнах телефона и се обадох на една фирма, организираща банкети.

Роузи грейна в усмивка.

— Как така да нямаш заслуга! Нали идеята за купона беше твоя. Недей да ми скромничиш! Между другото, какво си намислила за по-късно?

Ейда я погледна озадачено.

— В какъв смисъл?

— Миналата седмица обядвахме заедно и ти спомена, че ти е хрумнало нещо по така, с което да ознаменуваме не само края на снимачния период, но и Вечерта на огньовете...

— Какво ще кажеш, дали да не изгорим едно чучело на Маргарет Елсуърт? — изшушука Фани, която, следвана по петите от Вал, бе дошла през навалищата при тях.

— Ах ти, лошо момиче! — скастри я Роузи, макар и с благ тон и с весело пламъче в очите. Извърна поглед към продуцентката и продължи: — Какво стана със средновековната рокля? Продаде ли я на Маги?

Ейда поклати глава.

— Не, подарих ѝ я. Да ме убиеш, не проумявам какво толкова се е тръшнала за тази рокля.

— Може би, за да играе с нея лейди Макбет — вметна Фани. — Тази роля ѝ пасва идеално.

— Или някоя вампирка — допълни Вал, като извърна уж ужасена очи към тавана. — И в тази роля няма да има равна.

— Много съм ви признателна и на трите. По-добра оценка за костюмите ми, здраве му кажи — рече Роузи.

— Твоите костюми са направо страхотни — каза зад нея Гавин, след което я стисна за рамото. После се усмихна и добави тихо: — Виж кого ти водя!

— Знаех си аз, че ще те намеря някъде тук, Роузи, да си сръбваш шампанско и да си живееш живота — рече познат до болка глас.

Роузи моментално се обърна с широко отворени очи и съгледа пред себе си Нел с безупречен грим и прическа: с черното костюмче и перлената огърлица сякаш бе слязла от моден журнал.

— Значи успя, Нел! Браво на теб! — възкликна щастливо Роузи.

Първи приятелки от години, двете жени се прегърнаха и когато най-сетне се пуснаха, Нел каза:

— То оставаше да изтърва такъв купон! Не забравяй, че филмът е и мой!

— Така си е — намеси се Ейда, която пристъпи и се ръкува с Нел. — Е, добре дошла, радвам се, че се върна.

— Благодаря ти, Ейда, и аз се радвам да ви видя всички отново — отвърна Нел и се усмихна сърдечно на Фани и Вал, за им покаже, че включва и тях.

Асистентките на Роузи отвърнаха на усмивката ѝ и побързаха да се слоят с тълпата. Ейда също се сбогува с думите:

— Я да нагледам как вървят нещата! И да убедя онези от оркестъра да изсвирят нещо по-живо. А колкото до Вечерта на огньовете, Роузи, наистина съм намислила нещо. Но е изненада. Хайде, ще се видим пак — рече тя в заключение и забърза през тълпата.

Гавин взе от минаващата келнерка две чаши бяло вино, даде едната на Нел и тримата се усамотиха в ъгъла на павилиона, където не цареше такава олелия.

Щастлива, Роузи хвана Нел за ръката.

— Ужасно се радвам, че дойде в Лондон. Кога пристигна?

— Преди малко. От Париж.

— Виж ти! Какво прави там?

— Сутринта имах делова среща. Снощи взех от Ню Йорк конкорда на „Еър Франс“ — пътувахме заедно с Джони Фочън. Уговаря концерт за другата пролет. Нали ги знаеш французите, умират си за него. Трябваше на всяка цена да поговоря с импресариото, но щом изяснихме нещата и срещата бе към края си, моментално се юрнах към летището и хванах първия самолет за Лондон.

— Колко ще останеш? — поинтересува се Гавин.

— Само няколко дни. В четвъртък сутрин ще дойде и Джони. В събота вечерта има концерт в „Албърт Хол“. После се връщам в Ню Йорк. Но първо ще видя, разбира се, леля Филипс. Ще се прибера в понеделник или вторник.

— Слава Богу! — прошепна Роузи. — Само това оставаше, да те няма, докато съм там. Напоследък се виждаме от дъжд на вятър и ми се ще да сме заедно малко по-дълго.

— На мен също, но драга ми Роузи, няма опасност да престанем да се виждаме. А, докато не съм забравила, ето ти втория ключ от апартамента. — Нел бръкна в дамската си чанта, извади един ключ и го подаде на приятелката си. — Знаеш какви са порядките вкъщи: чувствай се у дома и да не си посмяла да вършиш нещо. Довери се на Мария, ще те гледа като писано яйце.

— Благодаря ти, Нел — рече Роузи и пусна ключа в чантата си.

Двете започнаха да обсъждат какво ще правят, докато Роузи е в Ню Йорк, и Гавин се дръпна тактично, за да ги остави за малко сами.

Облегна се на стената и отпи от виното с надеждата, че ще му олекне. Не искаше да идва на партито с шината, защото с нея нямаше как да сложи вратовръзка, но в последния момент усети, че вратът го боли, и волю-неволю я надяна. Заради нея се бе облякъл по-неофициално, отколкото друг път по такива поводи, с морскосиня копринена риза, разкопчана при яката, сив панталон и наситеносиньо сако. Сега бе доволен, че си е сложил тези дрехи. С тях се чувстваше по-удобно, въпреки шината, която направо го душеше.

Пак отпи от виното, докато тайничко разглеждаше Розалинд Мадиган, най-добрата си приятелка, единствения човек, на когото се доверяваше докрай.

Днес му се бе сторило, че Роузи е ужасно бледа и преуморена — една от причините да я смъмри, че още свършили — несвършили „Творецът на кралете“, тя пак смята да се товари с работа. Тази вечер обаче Роузи най-изненадващо изглеждаше свежа, направо грееше. Тъмните сенки под очите ѝ бяха изчезнали, по страните ѝ отново се бе появила руменина. На Гавин му стана приятно, че Роузи си е възвърнала формата, сетне внезапно се сети какво всъщност е направила.

Ами да, бе отскочила при гримьорите. Ето с какво се обясняваше чудесният тен, който бе придобила през последните няколко часа. Кейти Грейндж, главната гримьорка на филма, се славеше с рядко срещаното умение да придава и на най-уморения актьор свеж и младежки вид. Дума да няма, Кейти бе гримирала майсторски Роузи и моментално бе прикрила издайническите симптоми на преумората, изтощението и непрекъснатите тревоги, от които лицето ѝ бе изглеждало толкова умито.

Гавин се взря още по-внимателно в Роузи и видя, че тя е ходила и при фризьорите. Имаше хубава червеникавокестенява коса, която се спускаше на буйни лъскави къдри до раменете — отдалеч личеше, че е направена и сресана от Джил Уотс.

При всички положения на Роузи ѝ се бе отразило добре, че е потърсила помощта на професионалистите и Гавин остана доволен. От няколко месеца не бе изглеждала така чудесно, макар че, честно казано, Гавин не харесваше особено вълнената рокля, с която бе облечена — най-вече заради цвета. Бе тъмносива и въпреки че бе скроена и ушита идеално, я състаряваше. Всъщност това не бе нещо ново за него: Роузи бе толкова заета да шие костюми на другите, че почти не обръщаше внимание с какво е облечена самата тя. Гавин я харесваше най-много в ярките цветове, с които тя обичаше да се облича едно време, когато бяха съвсем млади: лилаво, жълто, синьо, кажи-речи всички оттенъци на зеленото, които подчертаваха цвета на големите ѝ, изразителни зелени очи.

Гавин въздъхна едва чуто, сетил се колко проблеми си има Роузи, какво непоносимо бреме се е стоварило в последните няколко години върху плещите ѝ. Малцина на нейно място щяха да издържат. Все ѝ го повтаряше, но тя не искаше и да чуе, прекъсваше го рязко и неизменно променяше темата.

Дълбоко в себе си Гавин знаеше, че трябва, всъщност *длъжен* е да я подкрепя и да поеме част от това бреме, понеже я обичаше и ѝ беше приятел. Тя обаче не даваше и да се издума, отказваше и помощта, и парите, които ѝ предлагаше. От няколко години той печелеше много от филмите, в които участваше, а какъв смисъл има да си богат, ако не си в състояние да облекчиш живота на хората, на които държиш? Беше го яд, че Роузи не приема поне малко от парите му. Така щеше да реши доста от проблемите си.

Упоритият ѝ отказ го вбесяваше и с времето той се озлоби на онези досадници, които Роузи настояваше да нарича свое семейство. „Повечето са пълни лекета“, помисли Гавин и отново се ядоса.

Не можеха да стъпят и на малкия ѝ пръст, това поне бе сигурно.

Розалинд Мадиган бе най-добрият, най-свестният човек, когото актьорът познаваше. Нямахме и един-единствен недостатък, бе великодушна, внимателна, донемайкъде щедра. Не си позволяваше да

каже лоша дума за някого, все се мъчеше да помогне на хората, на които не им вървеше в живота, както на нея.

И това ѝ бе грешката, помисли внезапно Гавин. Бе прекалено добра, ето защо и патеше. Но открай време си бе такава, още от момиче — виждаше у другите само доброто, очакваше от тях единствено добро. Сигурно щеше да си остане такава до гроб. Вълкът козината си мени, но не и нрава...

За Гавин Роузи бе американка до мозъка на костите. Прелестна и издръжлива като роза. Наистина бе хубава. И жизнена, ведра, чистосърдечна, искрена, умна и преливаща от ентузиазъм. Най му допадаха умът и ентузиазмът ѝ. Понеже бе добрячка, Гавин можеше да говори с нея за всичко — тя винаги му влизаше в положението, а ентузиазмът ѝ се предаваше и на него. Не знаеше що е задна мисъл, никога не си правеше сметки. Бе изискана. Беше се нагледала през живота на какво ли не, едва ли не бе обиколила света, но въпреки това не бе отегчена или цинична. А това се срещаше изключително рядко в техния свят — бляскавия, калташки шибан свят на шоубизнеса с неговото лустро и безкрайни съперничества.

Изведнъж Гавин усети, че гледа прекалено вторачено и прекалено дълго Роузи, и извърна очи към Нел Джефри.

Роузи бе средна на ръст, към метър шейсет и пет, ала изглеждаше много по-висока и едра до дребничката крехка Нел, която с бялото си английско лице с румени страни и платинено руса коса приличаше на порцеланова кукла. Ала Гавин знаеше прекрасно, че зад крехката ѝ външност се крият невероятна целеустременост, един от най-пъргавите умове, които бе срещал, и упоритост, понякога граничеща с инат.

Да, тяхната малка Нел бе невероятно момиче, помисли си Гавин, докато я наблюдаваше умислено над чашата.

През четиринайсетте години, откакто я познаваше, тоест от времето, когато от Лондон Нел се бе преселила в Ню Йорк, тя бе направила главоломна кариера и се бе наложила като един от най-преуспяващите и мощни рекламни агенти в Съединените щати. Бе агентка не само на най-прочутите оперни певци на деветдесетте, на толкова нашумелия напоследък попизпълнител Джони Фочън, на Роузи, на самия Гавин. Представяше и една от най-големите киностудии в Холивуд, още неколцина известни кинозвезди,

сценаристи, режисьори, продуценти, а също и петима-шестима писатели, чиито романи неизменно се превръщаха в бестселъри.

Бе работила в няколко от най-престижните рекламни фирми в Ню Йорк и бе усвоила тънкостите на занаята дотолкова, че когато бе на двайсет и седем години, основа своя агенция. През четирите години, откакто съществуваше, агенцията направо процъфтяваше и сега Нел работеше с многоброен екип и държеше представителства в Ню Йорк, Лос Анжелис и Лондон.

Ала колкото и да се бе издигнала в кариерата, и на нея, както и на Роузи, не ѝ вървеше в личния живот. На Гавин много му се искаше те двете да си намерят свестни гаджета и да се омъжат.

Отпи голяма глътна от виното, най-чистосърдечно учуден, че тъкмо той е седнал да си мисли такива работи.

Знаеше, че колкото до Нел, всичко е заради Мики. Отдавна бе убеден, че Нел още страда заради младежката си връзка с Мики, а когато преди две години той изчезна сякаш вдън земя, Нел съвсем се отчужди. Поне по отношение на мъжете.

Колкото до Роузи, там нещата стояха по-различно.

В личния си живот тя бе много по-нещастна от Гавин или Нел. Но сега не му се мислеше за това.

Изключително сложна като характер, Роузи по своя воля бе усложнила още повече нещата с начина, по който живееше. Тя вироглаво го отричаше, както и отхвърляше, че била сложен човек. Гавин обаче я познаваше достатъчно добре, та да е убеден, че е точно така.

Нел го откъсна от мислите му.

— Какво си се умислил такъв, мой човек? Е, дума да няма, тъжно е, когато приключваш филм. Но при тези обстоятелства е по-обяснимо да ти олекне — нали си и продуцент, сигурно си мислиш: „Слава Богу, че приключихме със снимките, писна ми да се притеснявам какво ли пак ще ни се изтърси на главата“. Или греша? — попита тя и вдигна въпросително светла вежда.

— Наистина ми олекна, Нел — кимна Гавин. — А и не мисля за филма. Да ви призная, си мислех за вас двете, че няма да е зле да си намерите приятели и да се задомите...

— Избий си го от главата! — възкликна Нел, за да го прекъсне и го погледна озадачено. — Без мен, и така ми е добре.

— На мен също, Гавин — намеси се и Роузи. — Излишно е да ни даваш акъл.

— Добре, добре — отвърна той примирено. — Просто се правех на батко. Не го взимайте толкова присърце.

Нел го озари с усмивка.

— Знаем, че опре ли до нас, винаги имаш най-добри намерения, нали сме ти любимките. Но можем да се оправяме и сами. Вече сме големи. Хайде да си вземем още нещо за пиене и да се омешаме с тълпата. — Тя му намигна театрално, сбърчи носле и допълни: — Знае ли човек кой се е спотаил в тази навалица?

Гавин и Роузи се засмяха.

— Наистина няма да е зле да се включим в купона и да се видим с хората — рече той. — Снимачният екип бе невероятен, ще ми се да се чукна с всички, които участваха в снимките, да побъбря с тях. И да им благодаря лично.

Изненадата на Ейда за Вечерта на огньовете се състоеше от грандиозни фойерверки.

Илюминацията започна в девет часа, след банкетa, в задния двор на киноцентъра. Всички излязоха навън и започнаха да крещат и да ръкопляскат, когато нощното небе бе озарено от какви ли не специални ефекти: виенски колела, каскади, водопади, ракети, избухващи звезди, дъги и лавини, кои от кои по-пъстри и красиви, осветили тънещите в мрак павилиони на киноцентъра. Това невероятно вълшебно зрелище от приказни багри и светлини продължи цели двацет минути.

Ала най-внушителен бе финалът, когато с фойерверки в рамка бяха изписани заглавието на филма „Творецът на крале“ и под него думите „Благодарим ти, Гавин!“

Щом утихна поредният взрив от възгласи и ръкопляскания, някой запя със звучен баритон: „Какъв симпатяга е той! Какъв симпатяга е той!“, и всички се присъединиха ентузиазирано към него.

Докато пееше с останалите, Роузи знаеше, че и те като нея са съвсем искрени в думите си.

— Как мислиш, дали бракът на Гавин върви на зле? — попита Нел и прониза с поглед Роузи.

Тя бе толкова стъписана от въпроса, че насмалко да изпусне чашата чай, и само погледна мълком приятелката си. Когато накрая си възвърна дар словото, рече:

— Откъде пък ти хрумна това?

Сега бе ред на Нел да не отвърне и тя само се облегна замислено на дивана. Роузи продължи да я гледа и да чака отговор.

Вече бе късно, минаваше един след полунощ. Двете си почиваха в апартамента на Роузи в хотел „Атиниъм“ на площад Пикадили. Вече месеци наред Роузи, Гавин и повечето американци в снимачния екип живееха в този хотел, Нел също бе отседнала днес в него, както всъщност винаги, когато идваше в Лондон.

Бяха се прибрали от киноцентъра „Шепъртън“ с лимузината на Гавин, който също се бе отбил в апартамента на Роузи да пийнат по чашка. Беше капнал от умора, лицето му бе посърнало и изопнато, личеше си, че хирургическата шина го стиска.

— Ще ида да махна тая дивотия от врата си, да взема хапче срещу болката и да си легна — изпелтечи Гавин и се сбогува с двете си приятелки.

Роузи и Нел останаха да си побъбрят още малко и да си разкажат последните клюки. Преди няколко минути Роузи бе отишла до бокса в дъното на всекидневната да направи чай.

Сега държеше с две ръце чашата, без да сваля поглед от лицето на Нел.

— Откъде ти хрумна това, Нел? За брака на Гавин, де? — повтори тя.

Нел я погледна право в очите и промълви бавно:

— Луиз я нямаше на купона по случай края на снимачния период. Както никога. Винаги присъства на такива приеми, независимо дали са в Ню Йорк, Лос Анжелис или някъде в чужбина.

— Трябваше да се прибере в Калифорния — възрази Роузи, — за да се подготви за Коледа.

— Каква ти Коледа? Още е началото на ноември!

— Тогава може би за Деня на благодарността, вече не помня. При всички положения прекара доста време тук, непрекъснато сновеше от Лос Анжелис до Лондон и обратно. Сигурна съм, че всичко е наред. Пък и тя си гони кариерата.

— Гонела си кариерата! На това кариера ли му викаш? Да ходи по сбирките на разни благотворителни дружества?

В гласа на Нел отекна неприкрита омраза и Роузи се взря съсредоточено в приятелката си.

— Май долових зловни нотки, или греша? — попита тя.

— Може и да си доловила. Луиз Амброуз не ми е симпатична още от първия ден, когато я видях да се увърта около Гавин и да го сваля. Чудя му се какво толкова намира в нея. Тя е от хората, които с годините вместо да поумняват, стават още по-гадни. Напушва ме смях, като я видя. Така и няма да проумея на какво се градят отношенията им. При всички положения Гавин трябваше да се ожени за теб.

— Я не се занасяй, Нел, не почвай пак, виж кое време е. Знаеш не по-зле от мен, че когато ходехме с Гавин, си бяхме деца...

— Още е влюбен в теб.

Роузи я погледна още по-вторачено и се тросна:

— Дрън-дрън! Влюбен е в мен точно колкото и аз в него.

— Искаш ли да се хванем на бас?

— Не, не искам.

— Май те е страх да чуеш истината, драга ми Роузи.

— Ни най-малко. Но това, дето го дрънкаш, са пълни глупости. Вече девет месеца всеки Божи ден работя с Гавин, все щях да усетя, ако наистина беше влюбен в мен. Пък и навремето в Ню Йорк бяхме съвсем млади и всъщност не бяхме влюбени, а увлечени един по друг.

— Все пак, Ангелско лице — нали на галено той ти вика така? — сега си с Малката Нел. Мен ли ще баламосваш? Беше влюбена в него, Роузи Мадиган, поне така твърдеше навремето, в случай че си забравила. Помня чудесно, че съвсем си бе загубила ума по него. А Гавин споделяше чувствата ти. И той бе влюбен в теб. И още е влюбен.

— Я не ме размивай. Все щях да усетя.

— Не, няма да усетиш, понеже ден и нощ мислиш за ония келешки.

— Моля те, Нел, хайде да не се разправяме точно сега. Уморена съм — примоли се Роузи.

— Аз също. Слушай, пак се сетих за онова. Наистина си мисля, че Гавин е нещастен с Луиз.

— Пък аз съм повече от сигурна, че не е нещастен. Докато снимахме филма, прекарах с него доста време, повече, отколкото ти, Нел. Той обожава Луиз и се държи с нея точно както преди.

— И какво от това? Нали е актьор?

Роузи се смръщи, но не отвърна нищо. След малко отсече:

— Така и не ми изтъкна поне един що-годе смислен довод защо си решила, че бракът му върви на зло. — Известно време мълча, сетне попита настойчиво: — Да не знаеш нещо?

— Не, не знам нищо. Хайде да сменим темата — каза някак припряно Нел, после сви рамене и се усмихна гузно на приятелката си. Настъпи мълчание. Накрая Нел поясни: — Слушай, просто така ми се стори. Както вече ти казах, ми се видя ужасно странно, че тази вечер Луиз не е на купона. Преди правеше, струваше, но непременно присъстваше на такива светски сбирки. — Нел поклати глава. — Божичко, как само се държеше! Всъщност тази вечер се сетих за нея, понеже отсъствието ѝ бе прекалено очебийно. Видя ми се необичайно, че не се е изтъпанчила наред сцената да поздравява мъжа си. Знаеш я колко самовлюбена е, непрекъснато иска да е център на вниманието. Човек би си казал, че и насаме, и пред другите ще възхвалява Гавин, задето се е справил толкова блестящо, „Творецът на кралете“ наистина е невероятно постижение за него.

Роузи нямаше как да не признае, че в думите на приятелката ѝ има зрънце истина, и кимна, сетне рече бавно:

— Ала само заради това човек не може да отсъди, че бракът им не върви.

Нел въздъхна едва чуто и поклати глава.

— Сигурно. Но вече ти предложих, дай да сменим темата, Роузи. Може би само ми се струва. — Нел стана рязко от канапето и добави припряно: — Е, да те оставям да спиш.

— Наистина трябва да ставам рано — пророни Роузи, остави чашата върху масата и също се изправи.

След като прекосиха стаята, отвори вратата и се извърна към Нел.

— Гавин няма проблеми с жена си. Ако имаше, все щях да усетя.

„Не, нямаше да усетиш — помисли си Нел. — От дърветата не виждаш гората. А той за нищо на света няма да ти каже какво му е на душата.“ Наведе се и целуна Роузи по бузата.

— Лека нощ. Ще се видим утре. Ще дойда в киноцентъра, за да видя снимките за плакатите, които фотографът на снимачния екип е направил миналата седмица. Ще бъда там цял ден, за да обсъдим с рекламния агент на „Творецът на кралете“ как да представим филма в някои списания.

— Хайде тогава да обядваме заедно в „Шепъртън“.

— С удоволствие. Чао!

— И си отспи, Нел!

Роузи затвори вратата и отиде бавно в спалнята. В главата ѝ още се въртяха думите на Нел, които ѝ се струваха твърде необичайни.

4.

Денят бе ослепителен.

Небето бе ясно и наситеносиньо, без нито едно облаче. Тази студена ноемврийска събота слънцето — ярко златисто кълбо, извисило се над Парк Авеню, не топлеше, но въпреки това озаряваше всичко с животворната си светлина.

Роузи крачеше бързо, доволна, че отново е в Ню Йорк. В съзнанието ѝ нахлуха спомени, повечето хубави, и сегашните ѝ проблеми сякаш се стопиха, поне временно. При всички положения не ѝ тежаха толкова. Бремето, стоварило се напоследък върху плещите ѝ, все едно се изпари още щом Роузи стъпи на американска земя. Бе решила да се порадва на тези няколко седмици тук, да не позволява нищо да помрачи престоя ѝ в нейния роден град, където тя не бе идвала цели две години.

Бе пристигнала преди три часа с презатлантическия полет на „Конкорд“ от Лондон, траял удивително кратко, само три часа и четирийсет минути. Билетът за свръхзвуковия самолет ѝ бе подарък от Гавин, който буквално я насили да го приеме. Както винаги, на Роузи не ѝ се щеше да взима нищо от него, сега обаче бе доволна, че се е поддала на настойчивостта му. Гавин ѝ бе казал, че полетът с „Конкорд“ не е лукс, а необходимост за хора с тяхната професия, на които времето все не им стига. Сега Роузи споделяше напълно мнението му.

Самолетът се бе приземил в девет и половина и Роузи мина за нула време през граничната и митническата проверка. В единайсет и половина вече си почиваше в апартамента на Нел на Парк Авеню и Осемдесета улица: беше си разопаковала багажа, беше пооправила грима си и сърбаше от чая, който Мария, прислужницата на приятелката ѝ, настоя да изпие, преди да излиза в този студ навън.

Наистина бе студено, ето защо Роузи се преоблече: свали черното костюмче и палто и си сложи зелено вълнено сако и панталон, винено поло, любимите си високи ботуши от чудесна доброкачествена тъмно ръждива кожа и дългата пелерина от австрийско сукно. Бе я купила

преди няколко години от Мюнхен и за да топли повече, я бе дала да ѝ сложат подплата от винен кашмирен плат. Но я харесваше най-вече заради качулката, която ѝ вдъхваше някакъв устрем и ѝ придаваше романтичен вид.

Добре екипирана срещу студа, излезе от апартамента с намерението да хване такси, но след задухата в самолета въздухът ѝ се видя толкова освежителен, че реши да походи пеша.

Поспря и се загледа надолу по Парк Авеню.

Бе толкова ясно, че видя дори сградата на Пан Ам, където авенюто се вливаше в Гранд Сентрал. Макар и сега да живееше в Париж и да обожаваше този прелестен, изискан, елегантен град на светлината, в Ню Йорк се чувстваше у дома. Той бе неповторим, никъде по света нямаше град като него.

Шофьорът на лимузината, дошъл да вземе Роузи от летище „Кенеди“, предпочете да влезе в Манхатън по моста на Петдесет и девета улица. Щом прекосиха Лонг Айланд, младата жена погледна през прозореца на автомобила и направо затаи дъх.

Точно срещу нея, на другия бряг на Ист Ривър, се възправяха високите жилищни блокове в Ист Сайд, които приличаха на огромни зъбери, проблясващи на слънчевата светлина. Отзад се мержелееха грамадните обществени сгради в центъра на Манхатън, сред тях се открояваха „Емпайър Стейт“ и седалището на „Крайслер“, което Роузи много обичаше заради съвършения стил сецесион и източената кула. Величествените небостъргачи, сякаш разцепили лазурния небосвод, образуваха страховити каньони от стомана, стъкло и бетон и никога не ѝ се бяха стрували толкова прелестни и съвършени. В ослепителната предобедна светлина на слънцето силуетът на Манхатън сякаш бе изсечен от огромна богоподобна ръка, сътворила го от кристал, и бе толкова красив, та на Роузи ѝ се стори, че е от друг свят.

Всъщност тя открай време смяташе, че градът е не само хубав и вълнуващ, но и зареден с енергия, изпълнен с предизвикателства — стига да си талантлив, амбициозен, целеустремен и късметлия. За разлика от нея брат ѝ Кевин бе убеден, че Ню Йорк е самото възплъщение на Содом и Гомор, понеже още от съвсем млад бе опознал тъмната му, опака, неприятна страна. Беше се сблъскал с продажността, жестокостта, безмилостната немотия и

несправедливост, процъфтяващи в града редом с неговите несметни богатства и блясък, с успеха, вълнението и привилегиите.

При мисълта за брат си Роузи усети как отново я обзема тревога и стисна устни. Беше го търсила няколко пъти, ала той не бе отговорил и единствено това помрачаваше щастието, че пак е в Ню Йорк. Миналата седмица му бе звъняла всеки ден и бе продиктувала на телефонния секретар първо телефонните си номера в Лондон, а вчера — и телефона на Нел, у която знаеше, че ще отседне.

А Кевин още не й се беше обадил и тя се безпокоеше не на шега. Записа и това на телефонния секретар сутринта, когато преди да излезе, отново звънна на брат си от апартамента на своята приятелка. Каза още: „Много те моля, Кевин, потърси ме, за да съм сигурна, че всичко е наред. Вече започвам да се тревожа“. Сетне повтори телефонния номер на Нел, макар и да бе сигурна, че брат й го знае наизуст.

Започна да си вгълпява, че няма начин да не й звънне днес, искрено убедена, че ще се чуят, и ускори крачка надолу по Парк Авеню. Качулката се вееше зад нея гордо като знаме. Роузи привличаше вниманието с романтичните си одежди и с медно кестенявата си коса, която, озарена от слънчевите лъчи, наподобяваше лъскав шлем над сърцевидното й лице.

Доста мъже извъръщаха подире й похотливи погледи, жените я измерваха завистливо от глава до пети, докато тя се носеше по улицата право към своята цел. Не си даваше сметка колко интересна и красива е. Изобщо не бе суетна, а напоследък бе толкова погълната от работата, от грижите и отговорностите си, че не й оставаше и миг, през който да мисли за външния си вид.

„Оправи си перцата“, както се изрази Фани, за приема по случай края на снимачния период единствено по настояване на младата си асистентка и на нейната колежка, които буквално я завлякоха насила в гримьорната и фризьорския салон на киноцентъра. Накрая Роузи капитулира пред увещанията на Фани само защото Вал подметна, че изглеждаше като влачена от порой. Гавин сто на сто щеше да й го натяква, а сега последното, което Роузи искаше да чува, бяха злъчните му подмятания по адрес на Коли и Ги: именно тях Гавин винеше за умората и главоболията й, всъщност за всички неприятности, които я сполитаха.

Роузи излезе на Шейсет и пета улица, зави надясно и след като подмина хотел „Мейфеър Риджънт“, където имаше навика да си пие следобедния чай, и „Льо Сирк“, един от любимите ѝ ресторанти в града, стигна следващата пресечка и се запъти към Медисън Авеню.

Обичаше Медисън точно както Фобур Сент Оноре в Париж, Бонд Стрийт в Лондон и Родео Драйв в Бевърли Хилс. По авенюто имаше множество изискани магазини и бутици с красиви дрехи и модни аксесоари, които, нали бе дизайнерка на костюми, задоволяваха естетическия ѝ вкус. Тази сутрин Роузи смяташе само да позяпа витрините по Медисън, понеже бе тръгнала към магазин „Бъргдорф Гудман“, където възнамеряваше да купи първите коледни подаръци.

Днес бе 9 ноември, до Деня на благодарността оставаше близо половин месец, но Коледа вече витаеше във въздуха. Личеше, че тя приближава по витрините и светещите гирлянди, накачени по улиците на Манхатън.

Роузи забеляза, че Пето Авеню вече е окичено за празника. Усмихна се и забърза надолу към магазина, спомнила си колко се е вълнувала като малка, когато майка ѝ я довеждаше от Куинс да види коледната украса.

Като дете се прехласваше главно по витрините най-вече на „Лорд и Тейлър“. Бяха подредени с много въображение и находчивост. Всяка изобразяваше някаква сцена, било религиозна, било от приказките, така че да грабне окото на малчуганите и на всеки, който си бе останал дете по душа. Роузи още помнеше прекрасно как е притискала носле към лъснатото до блясък стъкло и е гледала, попивала е прехласната всичко зад него.

Всяка година биваше пленена от нещо ново: от Рождество с Мария, Йосиф и младенца... От Дядо Коледа, който профучава над комините с шейна, пълна с подаръци и теглена от еленчета, чиито копитца наистина помръдваха... От „Лебедово езеро“ с балерини, които наистина правеха пируети и се движеха благодарение на изобретателността на инженерите. Не по-малко пленителни бяха сцените от любимите ѝ приказки: Мара Пепеляшка, разположила се в стъклената си каляска, Спящата красавица, пробудена в стъкления ковчег от целувката на принца, Хензел и Гретел в къщичката от пасти и сладкиши.

Как само я бяха очаровали онези вълшебни витрини! Роузи с лекота се пренасяше чрез спомените в миналото в ония далечни Коледи. Майка ѝ се вълнуваше не по-малко от нея и след като разгледаха от край до край витрините и невръстната Розалинд им се наситеше, я водеше да обядват вътре в магазина. Техен любим ресторант бе „Бърдкейдж“, където Роузи можеше да си поръча каквото ѝ хрумне, нали гощавката бе празнична. За десерт тя неизменно си взимаше сладолед с банани и ядки, а майка ѝ също си поръчваше един, нищо че непрекъснато повтаряше как трябвало да внимава да не напълнее.

Почина, когато Роузи бе на четиринайсет години. Ден след погребението — събота, и досега го помнеше, Роузи отиде да обядва сама в „Бърдкейдж“. Опитваше се да върне към живот майка си, да улови миналото — именно за това бе дошла чак в Манхатън. Но бе толкова смазана от скръб, че не можа да хапне и залък, не се докосна дори до десерта. Седеше, плачеше неутешимо и гледеше с невиждащ поглед сладоледа с банани и ядки: не можеше да прежали майка си, да се пребори с мъката, която сякаш я разкъсваше отвътре.

Мислеше за майка си често, всъщност почти всеки ден, макар тя да бе починала преди цели седемнайсет години. Майка ѝ бе част от нея, Роузи я носеше дълбоко в сърцето си и докато беше жива, майка ѝ също щеше да живее, понеже в речника на Роузи нямаше такава дума „смърт“. Младата жена бе стаила в душата си всички прекрасни спомени от своето щастливо детство и почувстваше ли се самотна или тъжна, те ѝ вдъхваха огромно спокойствие и сила. Двамата с Кевин бяха големи късметлии, защото бяха израсли, обградени с любов.

Кевин. Какво ли да му купи за Коледа? Трябваше да помисли и за Гавин, за Ги, Анри и Кира, за най-близката си приятелка Нел. Имената им се въртяха в главата ѝ, докато тя пресичаше при кръстовището с Петдесет и девета улица и Пето Авеню, заобикаляше хотел „Плаза“ и минаваше площадчето пред него на път за прочутия универсален магазин.

Докато пътуваше в самолета, си бе нахвърляла на кого какво да купи и най-напред в списъка ѝ бяха Лизет, Коли и Ивон, които живееха в затънтената провинция и изобщо не стъпваха в лъскави магазини. Цял час Роузи обикаля щандовете и накрая избра за Коли шал от бледожълта коприна със златисти ресни и извезан паун: огромната му

многобагрена опашка бе разперена на ветрило и моментално грабваше погледа с греещите сини, зелени и златни цветове. На друг щанд купи на Ивон чудно хубави обици от изкуствени брилянти в меки тонове и с формата на цветя.

Щом направи тези покупки, излезе от „Бъргдорф“ и забърза покрай витрините по Пето Авеню към „Сакс“. В магазина веднага отиде на детския щанд и след четвърт час вече бе избрала за Лизет добре скроена официална рокличка от масленозелено кадифе с дантелена яка и маншети. В дрешката имаше нещо от времето на кралица Виктория и Роузи бе сигурна, че петгодишната Лизет ще бъде много сладка с нея. Ето защо, макар и роклята да бе скъпа, не устоя и я купи.

Когато най-сетне излезе от големия универсален магазин и тръгна нагоре по Пето Авеню, ѝ се стори, че е застудяло. Бе излязъл вледеняващ вятър и Роузи се сгуши в качулката, доволна, че се е сетила да си сложи пелерината. Докато минаваше покрай „Сейнт Патрик“, изведнъж ѝ се прииска да влезе в красивата старинна катедрала, дори спря и извърна поглед към готическата ѝ фасада. Но сетне забърза нататък — реши да приключи с пазаруването и да се прибере час по-скоро, да не би да се е обаждал Кевин.

Накрая се отби в „Гап“ и „Република Банана“, два магазина, които се намираха съвсем близо един от друг на Лексингтън. От тях Роузи смяташе да купи тенис фланелки и дънки на Коли и Ивон, които все се прехласваха по нейните. В края на седмицата тя ходеше главно с тези типично американски дрехи, които ѝ бяха станали нещо като униформа заедно със задължителните бели вълнени чорапи и лъснатите до блясък ръждивокафяви мокасина. И Коли, и Ивон си мечтаеха да се обличат като нея. Когато се върнеше в Париж, Роузи нямаше да има време за пазар и реши да им купи от Ню Йорк дънките и фланелките, които да сложи под коледното дърво в каменния хол в Монфльори.

5.

По-късно същия следобед, докато обикаляше безцелно из жилището на Нел, Роузи забеляза, че през двете години, откакто не бе идвала тук, то почти не се е променило.

За пръв път бе гостувала у приятелката си през 1977 година. Бяха се запознали с Нел през пролетта на същата година и се бяха харесали от пръв поглед, вероятно веднага разпознали една в друга бялата врана. Малко след това Нел покани новата си приятелка на обяд в неделя.

Още щом влезе в големия, донякъде разхвърлян апартамент на Парк Авеню, Роузи се почувства като у дома си и с набитото си око моментално забеляза, че който го е обзавеждал, разбира от антики и има солиден опит в мебелирането, да не говорим пък за превъзходния вкус.

Оказа се, че въпросният спец е Филис, лелята на Нел, сестра на баща ѝ, която живееше с тях още откакто Нел бе навършила десет години, след като майка ѝ, Хелън Тредълс Джефри, бе починала от тумор в мозъка. През август 1976 година бащата на Нел, Адам Джефри, бе назначен за завеждащ кореспондентското бюро в САЩ на вестника, в който работеше — „Лондон Морнинг Нюз“, и когато дойде да живее в Ню Йорк, сестра му също го последва. Бе намерила сравнително бързо апартамента и без да губи и миг, се бе запретила да го обзавежда. По Коледа Нел напусна пансиона в Англия и когато също пристигна в Ню Йорк, жилището вече бе превърнато в точно копие на изискания им лондонски апартамент, от който се бяха изнесли наскоро.

При първото гостуване на Роузи Нел ѝ обясни, че повечето красиви английски и френски антики, които тя разглеждаше толкова прехласнато, са пренесени от къщата им в Челси. Добави и че леля ѝ Филис се е свързала с някои от водещите производители на дамаски и тапети в Ню Йорк и е подбрала най-красивите тапети, най-тънката коприна, най-изисканите памучни и брокатени дамаски, за да създаде интериор, достоен за славата ѝ в Лондон, където бе известна като една от най-добрите специалистки по вътрешно обзавеждане.

През 1979 година, когато бе на петдесет и две, Адам Джефри най-неочаквано получи сърдечен пристъп и почина на място. Нел остана в Ню Йорк заедно с леля си, вече утвърдила се като талантива дизайнерка и работеща за неколцина богати прочути клиенти. Чак когато момичето навърши двацет и три години, леля Филипс най-сетне реши да се върне за постоянно в Лондон и да остави племенницата си в Ню Йорк.

По онова време Нел вече имаше хубава работа, повечето ѝ приятели бяха в града и съвсем естествено на нея не ѝ се искаше да напуска Манхатън, където живееше вече седма година и където се чувстваше в свои води. Баща ѝ бе завещал апартамента на Парк Авеню и тя остана в него. Харесваше си го и през годините не бе пипнала почти нищо в обзавеждането.

Според Роузи една от най-хубавите и уютни стаи в жилището бе малката библиотека, подредена преди толкова години с много вкус от леля Филипс. Тапетите в нея бяха прасковени, на тънички ивички, плетеният на една кука килим бе в жабешко зелено и черно, пердетата и дамаската на канапето бяха от пъстра импрегнирана басма на цветчета, от каквито се правят навесите за аеростати. Върху едната, по-дългата стена имаше боядисани в бяло лавици, по които бяха наредени книги и фигурки на животни от английски стафордширски порцелан, по масичките бяха натрупани списания и всекидневници.

Тъкмо в тази стая Роузи дойде към пет часа с чаша чай, включи радиото и се отпусна на канапето да си почине и да прегледа броя на „Ню Йорк Таймс“. Щом прочете вестника, се облегна, затвори очи и се замоли Кевин да ѝ се обади днес. Веднага щом се прибра от магазините, провери има ли някакви съобщения върху телефонния секретар и разочарована, установи, че не е звънял никой.

Унесена от тихата музика по радиото, задряма. Но след двацетина минути внезапно се събуди със странното усещане, че не знае къде се намира, и съвсем объркана, седна рязко, докато не си спомни, че е в жилището на Нел в Ню Йорк.

Разсъни се напълно, стана и занесе чашата и чинийката в кухнята, където ги изплакна, избърса ги с кърпата и ги прибра в шкафа.

Застанала насред просторната, боядисана в бяло и синьо кухня, се подвоуми и отиде при хладилника да види какво ѝ е приготвила за

ядене Мария. Намери в тенджерката от йенско стъкло телешко задушено със зеленчуци, имаше и студено печено пиле, какви ли не колбаси, нарязани на тънки резенчета, салати, сладкиш и на долния рафт най-различни сирена. Мария, която днес имаше почивен ден, явно бе решила да я угоява. Роузи си помисли, че дори и да не се чуе с брат си, няма да прекара зле, ще хапне набързо и ще погледа телевизия.

В шест и половина съвсем се притесни за Кевин и тъкмо понечи да му се обади още веднъж, когато телефонът иззвъня. Роузи вдигна слушалката в очакване да чуе гласа му и шестото ѝ чувство не я подведе.

— Извинявай, Роузи, но не можах да се свържа по-рано с теб — поясни брат ѝ, след като я поздравя сърдечно с „добре дошла“. — Цяла седмица бях ужасно зает. Работа, какво да се прави! Току-що чух съобщението, което си оставила на телефонния секретар.

— Разбирам, Кевин — побърза да каже тя. Толкова се израдва, че ѝ се е обадил, та забрави колко се е безпокояла и притеснявала за него. — Надявам се да се срещнем. Свърши ли си работата?

Кевин се поколеба за миг и отвърна:

— В общи линии... И аз ще се радвам да се видим. Всъщност не ме свърта.

— И кога ще се срещнем, Кев?

— Какво ще кажеш за довечера? Свободна ли си?

— Защо изобщо питаш? Къде ще се видим? Или предпочиташ да дойдеш тук?

— Не, хайде да излезем. Какво ще кажеш за заведението на Джими Нири?

— Както в доброто старо време! — възкликна през смях сестра му.

Кевин също се засмя.

— В седем и половина рано ли ти е?

— Не. Значи след час при Джими.

Роузи затвори телефона и отиде на бегом в спалнята да се гримира и да си пооправи косата. И брат ѝ щеше да я смъмри като

Гавин, ако изглеждаше уморена или размъкната, а на нея не ѝ се слушаха натяквания.

6.

Кевин Мадиган се бе облегал на барплота в ирландската пивница на Джими Нири на Петдесет и седма улица в Ист Енд и не откъсваше очи от вратата.

Още щом влезе, Роузи го видя и вдигна ръка да поздрави брат си, върху чието красиво ирландско лице грейна лъчезарна усмивка.

Разпери ръце и двамата се прегръщаха дълго. Разбираха се от деца, Кевин я закриляше, а тя, нищо че бе по-малката, му даваше мъдри съвети, все му обясняваше какво да прави. Сближиха се още повече след преждевременната кончина на майка си, намираха утеха един в друг, заедно се чувстваха по-сигурни и спокойни.

По покана на Гавин Кевин бе отскочил до Лондон, когато започнаха снимките на „Творецът на кралете“, и бе прекарал цяла седмица със сестра си. Но това бе преди половин година и изведнъж и двамата осъзнаха колко са си липсвали.

Накрая се пуснаха и Кевин се взря в извърнатото към него лице на сестра си.

— Каква си ми хубава, да ти се ненагледа човек!

— И ти също, Кевин.

— Какво ще пиеш?

— Водка с тоник — отвърна сестра му и го хвана за ръката, загледана с обич в засмяното му лице.

Камък ѝ падна от сърцето, когато разбра, че брат ѝ е жив и здрав. Непрекъснато го мислеше, сигурно така щеше да бъде цял живот. В края на краищата кръвта вода не става.

Седнаха на бара и започнаха да си бърбят, толкова щастливи, задето са заедно, че не усещаха колко бързо минава времето. По едно време Джими Нири дойде лично да поздрави Роузи, която не бе виждал от доста години. Размениха някоя и друга приказка и съдържателят на заведението ги поведе към любимата маса на Кевин в дъното на ресторанта.

Щом се настаниха и дадоха поръчката, Роузи впери очи в брат си и пророни:

— Защо не се откажеш?

— Да се откажа от какво? — попита Кевин, след което разчупи кифличката и я намаза с масло.

— Да работиш като полицай.

Брат ѝ се взря учудено и невярващо в нея.

— Доживях да го чуя точно от теб, Розалинд Мери Франсис Мадиган! Всички мъже от рода Мадиган са работили в полицейското управление на Ню Йорк.

— И заради това някои се простиха с живота — натърти спокойно сестра му, — включително и татко.

— Знам, знам, но съм четвърто поколение американец от ирландски произход, четвърто поколение полицай и просто няма начин да се откажа. Сторя ли го, няма какво да работя. Сигурно ми е в кръвта.

— Не ме разбра, Кевин. Не съм казвала да напускаш полицията, просто ми се ще да не работиш под прикритие. Опасно е.

— Животът по принцип е опасно нещо, драга. Мога да загина, докато прекосявам улицата, докато пътувам със самолет или карам кола. Мога да се задавя, докато ям, да се разболея от смъртоносна болест, да получа инфаркт и да умра на място... — Кевин млъкна наред изречението, изгледа сестра си и сви почти нехайно широките си рамене. — Всеки ден, Роузи, умират хиляди хора, които не са ченгета. Особено напоследък, когато разни хлапетии си играят с патлаци и навсякъде хвърчат заблудени куршуми. Знам, обичаш града, както и аз, но тук е същински ад с това безсмислено насилие и ширеща се наркомания. Това обаче е друга тема.

— Не искам и ти да загинеш като тате — не се предаваше сестра му.

— Знам... Колко нелепо наистина! Баща ни си беше най-обикновен класически детектив, работел си е мирно и кротко на Седемнайшета улица и да вземат да го пречукат за едното нищо...

— Имаш предвид мафията ли?

— Ш-ш-т! Какво си се разкрецяла такава? — побърза да я прекъсне Кевин и се заозърта нервно, макар да знаеше, че тук са в безопасност.

Все пак се намираха в модно заведение с добро име в центъра на града, в Ист Сайд, на хвърлей от Пето Авеню и от тузарския площад

Сътън. Но през четиринайсетте години, откакто работеше в полицията, явно му бе станало навик да си отваря очите на четири и на обществени места винаги да сяда с гръб към стената и с лице към входа. При неговата работа не можеше да си позволи да го изненадат неподготвен.

Кевин се наведе над свещта в свещника от червено стъкло, доближи глава до сестра си и допълни:

— Дори тате да е бил очистен от мафията, няма категорични доказателства, лично аз винаги съм се съмнявал. Както и всички останали, дори колегата му от патрула, Джери Шоу. Всеки знае, че мафиотите нямат навика да застрелват под път и над път ченгета, вреди им на далаверите. Предпочитат да обезвреждат полицаите, да им пълнят гушите и така да им затварят устата. И те не са вчерашни, по-лесно е да раздават пари в брой, отколкото да си мърсят ръцете с трупове.

— Да предположим, че си прав — отвърна сестра му не особено убедено. — За предпочитане е ченгето да е продажно, отколкото мъртво... Появят ли се ковчези, мафиотите рано или късно трябва да си платят.

— Ами да!

— Дори да е така, Кевин, ми се ще да не работиш под прикритие. Толкова ли не можеш да си намериш по-спокойна чиновническа работа?

Брат ѝ отметна глава и прихна, явно развеселен от абсурдността на предложението ѝ.

— Ох, Роузи, Роузи! — възкликна накрая задъхан Кевин, след като се успокои. — За може не мога, но не искам. Честно ти казвам! Онова, с което си вадя хляба, е смисълът на живота ми.

— Но всеки Божи ден ти излагаш същия този живот на опасност, на косъм си от смъртта, Кев. Непрекъснато си по петите на някакви убийци, мошеници, престъпници и наркотрафиканти, които според мен са най-жестоки и безочливи. Хич не си поплюват.

Кевин не каза нищо. Роузи настоя:

— Права съм, нали?

— Абсолютно права, знаеш какво е отношението ми към тези шибани калтаци! — потвърди брат ѝ рязко, макар и тихо, за да не привлича вниманието. Известно време мълча, сетне добави: —

Слушай, Роузи, днес почти всички престъпления са свързани по един или друг начин с наркотиците. И аз като всички полицаи мразя до смърт наркотрафикантите. Те са най-големите боклуци, непрекъснато търгуват със смърт. Заради печалбите убиват дори невръстни деца, продават кокаин и хашиш пред училищата, правят зависими от дрогата дори седемгодишни малчугани. *Седемгодишни*, Роузи, как да имам милост към тях! Работата ми е да залича от лицето на земята тая паплач... тези изроди... тези добичета! Мисията ми е да разпъна на кръст тия негодници, да ги изправя пред съда, да ги тикна на топло, за предпочитане във федерален затвор. Ако ги осъди федерален съд, ще лежат най-малко пет години, а понякога, в зависимост от престъплението, и много по-дълго. Пък и не забравяй, че във федералните съдилища няма такова нещо като условна присъда, и слава Богу! Мен ако питаш, бих ги тикнал зад решетките до живот. — Кевин стисна мрачно и непреклонно устни и изведнъж се стори на Роузи много състарен за своите трийсет и четири години. — За мен е ужасно важно да върша тази работа. Смятам, че като се боря с престъпниците, правя света по-добър. Не го ли върша, ще полудея — рече в заключение той, след което се пресегна и хвана сестра си за тъничката красива длан, която тя бе отпуснала върху червената покривка.

Роузи понаведе глава — знаеше прекрасно какво има предвид брат й. Всъщност бе твърде наивно от нейна страна да си въобразява, че той някога ще си смени работата. Беше същият като баща им. Целият му живот се въртеше около нийоркската полиция. От шест години Кевин бе предприел нещо като кръстоносен поход — заради Съни.

Тяхното красиво Златно момиче се бе хванало в капана. Дрогата бе съсипала мозъка й. Сега тя лежеше парализирана в една лудница и всъщност си беше жив труп. Всички те я бяха изгубили. И най-вече Кевин, който я обичаше до полуда.

Съни никога нямаше да се оправи и пак да стане нормален човек. Щеше да гние в онзи приют за душевно болни в Ню Хейвън, където отчаяни, двете сестри и брат й се бяха видели принудени да я настанят. Струваше им цяло състояние да я държат в частна клиника, но както бяха споделили с Роузи, за нищо на света не биха допуснали Съни да лежи в държавна лудница.

Роузи открай време бе убедена, че Съни и Кевин ще се оженят, и те наистина щяха да го направят, ако не бе дрогата, превърнала Съни в жив мъртвец. Нямаха и представа как е започнала да се дрогира, как е станала толкова зависима от наркотиците, кой я е снабдявал. Просто се бе случило, и толкоз. През седемдесетте и осемдесетте наркоманията се бе разпространила неимоверно. Трева и кокаин, хашиш и хапчета, какво ли още не. Някои наркомани бяха толкова глупави, че смесваха дрогата с алкохол и освен че съсипваха окончателно живота си, се обричаха на сигурна смърт.

Може би бе за предпочитане Съни Полански да умре, вместо да живее както сега, помисли Роузи и усети как я побиват тръпки.

Никога не бе проявявала интерес към дрогата. Преди години само си бе дръпнала няколко пъти от една цигара с марихуана, но моментално ѝ се пригади. Гавин побесня, щом разбра, че е пушила трева на купона, на който бяха отишли заедно, и после дни наред ѝ чете конско колко опасни са наркотиците. Но Роузи нямаше нужда да ѝ го обясняват, сама знаеше какви рискове крие дрогата. А трагедията на Съни бе, че не е била наясно с опасностите.

— Мислиш си за Съни — промълви едва чуто Кевин, сякаш надзърнал в съзнанието ѝ.

— Да — призна сестра му и след кратко колебание попита: — Ходил ли си ѝ скоро на свиждане?

— Преди три месеца.

— Как е?

— На същия хал. Няма никаква промяна.

— Ще ми се да отскоча до Ню Хейвън, преди да се върна в Европа...

— И дума да не става! — възкликна рязко Кевин и поклати тъжно глава. — Извинявай за острия тон, но не бива да виждаш Съни. Тя дори няма да те познае, защо само да се разстройваш? Не си струва.

Роузи кимна, без да отвръща нищо. Нямаше смисъл да спори с него, пък и брат ѝ май беше прав. Наистина бе по-добре да не ходи при Съни. Тя, клетата, нямаше и да разбере, че приятелката ѝ е отишла на свиждане. Роузи бе безсилна да ѝ помогне, да направи живота ѝ по-приятен. Честно казано, видеше ли Съни в това окаяно състояние, само щеше да си навлече още една тревога, още един неразрешим проблем, каквито и без това си имаше предостатъчно.

Отпи от водата, изправи се на стола и се усмихна едва-едва на Кевин.

Той отвърна на усмивката ѝ, но някак тъжно, с огромна болка в очите. Роузи знаеше, че тази болка отразява почти непоносимата мъка, белязала живота му. Ужасно ѝ домъчня за него и тя въздъхна нечуто.

Въпреки това знаеше, че каквото и да стане, Кевин ще устои, че е държелив и смел. Без да сваля очи от него, Роузи си даде сметка, че нито мъката на брат ѝ по Съни, нито пък животът му като внедрен в престъпните среди таен полицаи са го състарили. Той бе най-красивият мъж, когото бе виждала, бе с външност, каквато обикновено имат кинозвездите, бе едър, силен и мъжествен.

Тази вечер ѝ приличаше много на майка им. Мойра Мадиган, по баща Костело, се бе преселила съвсем млада от Дъблин в Ню Йорк. „Аз съм ирландка, ама от мургавите“, току повтаряше на децата си, донемайкъде горда със своето потекло. Според нея родът Костело водел началото си от един от испанските моряци, претърпели корабокрушение край бреговете на Ирландия по времето на кралица Елизабет I от династията на Тюдорите, когато кралят на Испания Филип изпратил армада от множество кораби да превземат Англия. Излязла силна буря, няколко испански галери се разбили в скалите покрай Изумрудения остров, а екипажите им били спасени от ирландски рибари. Мнозина измежду оцелелите се установили за постоянно в Ирландия. Родът Костело бил основан именно от един испански моряк: Хосе Костело. Така поне разправяше майка им и Роузи и Кевин бяха израсли с убеждението, че това си е чистата истина.

Всъщност отдалеч си личеше, че Кевин Мадиган е мургав ирландец — бе наследил от майка си гарваново черната коса и блещукащите като обсидиан очи.

— Какво се умълча и замисли, Роузи?

— Мина ми през ума, че тази вечер приличаш много на мама.

— Мама, а и тате, щяха да се гордеят с теб, задето успя да се наложиш като дизайнерка на костюми. Помня, още си бе невръстно момиченце, когато мама как ли не те насърчаваше да рисуваш моделите си и да ги шиеш.

— Да, и аз си спомням — потвърди сестра му. — Но те щяха да са горди и с двама ни. Мисля, че си взехме хляба в ръцете и се

оправяме добре в живота: здрави и разумни сме, работим това, за което мечтаехме, преуспяваме. А какво повече им трябва на родителите? Тате щеше да е много горд с теб. Ти продължи традицията на Мадиганови, вече си полицай четвърто поколение. Понякога се питам дали ще има пето поколение, което да поеме по татковите и твоите стъпки.

— За какво намекваш?

Роузи го изгледа угрижено, след това поясни:

— Не е ли време да помислиш за брак и деца?

— Кой ще ме вземе такъв? — прихна Кевин и отметна глава. — При тази моя работа и начин на живот не мога да предложа кой знае какво на една жена.

— Нямах ли гаджета?

— Сериозни — не.

— Жалко.

— Вижте, моля ви се, кой е седнал да ми дава акъл! Ами ти? Вече толкова години търпиш тази дивотия. Гавин е прав, крайно време е да оправиш тая каша във Франция.

— Така ли каза Гавин? — попита Роузи и погледна вторачено брат си.

Кевин кимна.

— Точно така. И той като мен е убеден, че си пилееш живота. Защо не си дойдеш в Щатите? Може би тук ще намериш някой свестен мъж и...

— Понеже стана дума за Франция — прекъсна го най-безцеремонно сестра му, — ще дойдеш ли за Коледа? Обеща ми.

— Помня. Но не съм сигурен, че ще успея... — отвърна притеснен Кевин и тъкмо се чудеше какви извинения да измисли, когато сервитьорката дойде при тях и го измъкна от неловкото положение.

Носеше поднос, върху който бяха сложени чиниите с ирландското задушено, и се зае да ги подрежда. Кевин я погледна и я озари със сърдечна усмивка.

— Ще ни е още по-сладко, щом ни обслужва толкова мило момиче — рече той с присъщото си ирландско обаяние, на което малко жени бяха в състояние да устоят.

Докато го гледаше, Роузи си помисли: „Жалко за хубавия мъж, как само си прахосва живота!“

7.

Кръчмата се казваше „Узо-узо“ и се намиреше на Баури, само на хвърлей от Хюстън Стрийт.

Кварталът не бе от най-изисканите, но през последните четири години, откакто работеше като внедрен полицай, Кевин Мадиган бе свикнал да се навърта из съмнителни места. Имаше чувството, че половината време прекарва в гнусни свърталища като това тук, в очакване да се добере до някаква информация.

Бе седнал в най-тъмния ъгъл на малкото гръцко заведение в покрайнините на Сохо и Гринич Вилидж и както държеше между длани халбата с бира, си помисли, че му е дошло до гуша от дупки като тази. От друга страна, не можеше без тях. Къде другаде да се среща с изпадналите типове, с които работеше?

Точно преди седмица Роузи му бе подметнала да престане да си играе на стражари и апаши и да се прехвърли на чиновническа работа в полицейското управление на Ню Йорк. Оная вечер Кевин се смя едва ли не до сълзи, но сега се питаше дали сестра му не е права. Ала веднага отхвърли подобна мисъл. Хванеше ли се да работи в самото управление, щеше да умре от скука. Още по-зле — щеше да погуби душата си.

Когато бе навън сред хората, кръвта му направо кипваше. Той преливаше от жизненост и най-важното, бе готов да иде накрай света, само и само да изпълни мисията си. Знаеше, че всяка друга работа ще го съсипе и дори сестра му не бе в състояние да го убеди в обратното.

Все пак явно му предстояха промени. Тъкмо затова сега, в седем вечерта в събота, Кевин седеше тук и макар да закъсняваше за срещата си със своята приятелка, продължаваше да чака Нийл О'Конър.

Много си го обичаше. Беше му стар приятел и той навремето бе работил като полицай, внедрен в престъпния свят. Още бе в полицейското управление на Ню Йорк, ала сега бе в отдела за организирана престъпност.

В началото на седмицата най-неочаквано му бе звъннал и го бе попитал има ли желание да се прехвърли при него.

За своя огромна изненада Кевин отвърна, че ще си помисли, и се съгласи да се срещнат и да го обсъдят. От няколко години бе в отряда за бързо реагиране на нийоркската полиция, който работеше съвместно във Федералното бюро за разследване и стопанската полиция и преследваше главно наркотрафикантите от Колумбия и Азия. Правеше големи удари, бе вкарал на топло с тежки присъди някои от най-прочутите наркобарони и когато излезеха от затвора, те вече щяха да са грохнали старци.

Кевин погледна ръчния си часовник. Видя с крайчето на окото си, че Нийл влиза в кръчмата, и вдигна ръка да му махне. Стариият му приятел кимна и се запъти към него.

Нийл бе висок и добре сложен, с пясъчноруса коса, яркосини очи и множество лунички по широкото ирландско лице. Щом дойде при него, Кевин се изправи.

Ръкуваха се и се потупаха радостно и сърдечно по гърбовете, както подобава на хора, изживели заедно доста. После Нийл се дръпна и погледна недовършената бира на приятеля си.

— Още една, Кевин? Или ще пийнеш нещо по-силно?

— Не, предпочитам бира. Светла — отвърна другият мъж и отново седна.

Нийл отиде при бармана и след броени секунди се върна, понесъл две халби. Остави ги на масата, съблече си палтото, което метна на съседния стол, и се настани до Кевин. Запали цигара, вдъхна дълбоко от дима и подхвана без заобикалки — не го свърташе да си дойдат на думата:

— Трябваш ми в моя отдел, Кевин. Ужасно ми трябваш. И то час по-скоро. Само да склониш, и ще уредя да те прехвърлят за един ден. — Понаведе се, взря се в другия мъж и допълни с едва сдържана ярост: — Струва си човек да се запретне и да изтребва тази паплач. Това е предизвикателство точно като за теб. При всички положения ти гарантирам акции, и то много. Е, какво ще кажеш?

Известно време Кевин мълча. Само гледаше съсредоточено Нийл и претегляше внимателно думите му. Наведе глава, та да е по-близо до приятеля си, и отвърна едва чуто:

— Онзи ден по телефона не ми обясни за какво точно става дума.

— Какво толкова има да ти обяснявам? — изгледа го учудено Нийл и вдигнал вежди, отсече: — Името на отдела е достатъчно

красноречиво, моето момче. — Той въздъхна и изшушука: — Погнали сме ги тия негодници, искаме да ги изловим, ако може, всичките.

— Това го знам. Питам те под прикритие ли ще работя? И кого точно сте взели на мушка? Или просто си гоните проклетниците?

— Колкото до първия ти въпрос, не е задължително да работиш под прикритие, ако не искаш, но ми се ще да се внедриш сред престъпниците. Нямах равен като полицай. А по втория въпрос се целим по престъпните кланове в Ню Йорк, сега обаче правим всичко възможно да обезвредим клана на Рудолфо.

Кевин подсвирна, щом чу името. В Ню Йорк действаха шест фамилии, олицетворяващи организираната престъпност: Гамбино, Коломбо, Геновезе, Лукезе, Бонано и Рудолфо. Кланът на Рудолфо бе най-безочливата и най-могъща организация в американската мафия. И полиция, и престъпен свят смятаха дона — Салваторе Рудолфо, за най-всесилния главатар в анализите на организираната престъпност. Беше саро ди tutti сарі^[1], най-таченият и уважаваният, донът, на когото се кланяха всички други донове по Източното крайбрежие.

— Високо се целите, Нийл! — възкликна Кевин. — Кланът Рудолфо преди доста години е доказал, че в него не може да проникне никой. Доста зор ще видите, докато се доберете до нещо наистина съществено и изобличително. Тъкмо затова е толкова могъщ. Струва ми се почти невъзможно...

— Е, няма невъзможни неща — прекъсна го рязко Нийл. — Направихме пробив, вкарахме свой човек в клана Рудолфо. Сега в него работи внедрен полицай и тъкмо затова ми трябваш, Кевин. Искан ми се да поразнишиш наркоаферите на клана. Нашият човек ще внедри и теб, ще те препоръча, ще те пази и насочва. Стига, разбира се, да се съгласиш да работиш под прикритие.

— Кланът Рудолфо винаги е отричал, че се занимава с наркотици.

— Нима им вярваш? Както и да се казват, всички мафиоти пласират дрога, знаеш го не по-зле от мен. Рудолфо не са по стока от другите си събратя! — възкликна ядно Нийл. — В гласа му внезапно прокълтяха горчиви нотки. Той изгледа вторачено Кевин. — Ти си пръв спец по наркотиците и наркотрафика, направи доста удари. Имам нужда от опита и връзките ти, от невероятната ти способност да се

слееш с престъпния свят и да се движиш в него, без да ти пука от нищо. Хайде, отговори ми, моето момче!

Кевин мълчеше. Нийл пак подкани:

— Пък аз си въобразявах, че си твърдо решен да изтребииш до крак всички мръсни копелдаци наркотрафиканти! Слушай, мой човек, предлагам ти великолепа възможност да повалиш един наистина могъщ и много опасен доставчик на смърт. Тия отрепки пласират всякаква дрога, набавят си я и я продават под път и над път. Само по улиците в нашия град печелят милиони. Какви ти милиони, милиарди долари, като сметнеш колко на брой са клановете и количествата, които пласират.

— Приемам, Нийл — каза Кевин, внезапно взел решение. Известно време и двамата мълчаха. Той вдигна халбата, отпи голяма глътка от бирата и добави, сякаш му бе хрумнало едва сега: — И ще работя под прикритие, щом се налага.

— Знаех си, че мога да разчитам на теб — рече с огромно облекчение Нийл и допълни: — Още в понеделник ще говоря с Еди Ласал и ще се заема с прехвърлянето ти. Както ти обясних и оня ден, Еди ми даде картбланш, каза да поговоря с теб и няма да се учуди, че си приел да дойдеш при нас.

— Не, няма. И аз му споменах, че тази вечер имаме среща.

Нийл остави халбата и избута назад стола.

— Дали да не го полеем с нещо по-силно? — предложи и стана от масата.

— Благодаря ти, Нийл, но вече трябва да тръгвам. Имам среща и закъснявам. Всъщност нека те почерпя аз — настоя Кевин и понечи да се изправи.

— А, без тия, моето момче — поклати глава Нийл и се ухили до уши. — Днес черпя аз. Сигурно имаш среща с гаджето, а? И искаш само малко уиски с лед.

— Позна и за двете.

След броени мигове допряха чаши и си пожелаха да са живи и здрави и да пожънат големи успехи в своето съвместно начинание. Настъпи кратко мълчание. Нийл запали цигара, смукна от дима и се умисли.

Кевин отпи от уискито и докато наблюдаваше съсредоточено по-възрастния детектив, се запита какво ли се върти в главата му. Нийл

непрекъснато го изненадваше. По-младият полицай се надяваше това наистина да им е последното питие. Вече не го свърташе в тази окадена дупка, искаше му се час по-скоро да се метне на някое такси, да иде в центъра на града, да забрави служебните грижи и поне в края на седмицата да си почине и да се почувства бял човек. Животът не бе никак сладък, работата му бе тежка, неописуемо тежка, да ти се пръсне сърцето. Единствено приятелката му носеше някаква радост, щастие и утеха. Кевин не обичаше да закъснява както сега, понеже тя винаги се притесняваше, умираше си от страх да не би да са го очистили престъпниците, които Кевин преследваше.

Преди няколко седмици му бе подметнала, че ще скъса с него най-вече защото не можела да живее в непрекъснат страх. Той не се опита да я разубеждава, но най-неочаквано усети, че го обзема паника, каквато изпитваше рядко. Не си представяше как ще живее без нея...

— Дали да не пуснеш слух сред хората, с които работиш, че заминаваш и няма да си в града, че отиваш някъде, и после наистина не заминеш? Така е най-разумно, Кев — рече накрая Нийл и наруши възцарилото се мълчание.

— Прав си. В момента не работя по конкретен случай, току-що направих голям удар с Джо Харви. Слушай, ще кажа на Еди, че преди да се преместя в твоя отдел, ще си взема седмица отпуск. Няма да ми се отрази никак зле.

— Почини си. В нашия отдел няма да има кога и крак да подвиеш. Вече ти казах, нямаме време за губене, трябваш ни час по-скоро и ще те използваме до дупка, ако се наложи — и по двайсет и четири часа в денонощието.

Кевин кимна и каза:

— Да се надяваме, че ще им смажем фасона на ония от клана Рудолфо и веднъж завинаги ще ги обезвредим. Мафията никога не е била така уязвима, както сега. Семейство Коломбо бере душа и се разпада, ония от клана Гамбино здравата са загазили. Както е тръгнало, Готи, вторият човек след онзи хубостник, техния дон, ще пропее пред съда, нали е подведен под отговорност за убийство и изнудвачество.

— Я как знаеш, моето момче! — прихна Нийл. — Яка му гърбина на Джон Готи, нищо че ми се перчи с костюмчетата си за по два бона. Основен свидетел на обвинението е Сами Гравано, известен

още като Бичето, направо удар в десетката! Помисли, Кевин, свещеното братство, скрепено с кръв и полято с вино, бе нарушено заради някакъв си запис, който полицията успя да направи на един доста изобличителен разговор между престъпници — ухили се по-възрастният детектив. — На Готи не му мърда затворът. Ще има да гние зад решетките доста години.

— Заради тези разкрития престъпният свят съвсем се е паникьосал. А прокуратурата само това и чака.

— Не ми обяснявай точно на мен. Нали и ние от отдела участвахме в акцията. Гравано е най-високопоставеният мафиот, пропял пред полицията, особено като се има предвид, че е дясна ръка на Готи и че кланът Гамбино се слави като най-големия в престъпния свят. — Нийл поклати глава, сякаш още не можеше да повярва. — Да ти кажа, доста се изненадах, че наруши клетвата за мълчание, която всички мафиоти взимат много присърце. Но ето че Гравано се раздрънка и натопи най-доброто си приятелче. Странно, нали? — Без да изчака реакцията на Кевин, Нийл продължи задъхано: — В края на краищата те двамата, Гравано и Готи де, са почнали заедно, били са момчета за всичко на мафиотите, но са имали достатъчно акъл в главата си, та да се издигнат до босове. — Той вдигна рамене. — Ала ето че Гравано реши да отърве кожата и плю на всичко, и на свещеното братство, и на клетвата за мълчание, и на доброто си старо приятелче Джони, и пропя като славейче.

— А процесът срещу Готи в Бруклин ще е голямо зрелище, помни ми думата — кимна Кевин и погледна часовника си. — По дяволите, Нийл, покрай тия сладки приказки съвсем закъснях. Трябва да тръгвам.

— Аз също. Жената ме чака. Това е първата събота вечер, която ще караме заедно от месеци, а мен ме няма никакъв. Жив ще ме одере.

Грабнаха палтата си и излязоха от кръчмата.

---

[1] Бос на всички босове (ит.). — Б.а. ↑

8.

Поговориха още малко отвън на тротоара, после Нийл хвана Кевин за ръката.

— Хайде, моето момче, ще те поизпратя до Хюстън Стрийт. Там ще хванеш такси. Нали гаджето няма да ти прави фасони, задето си закъснял?

Кевин поклати глава и тръгна редом с Нийл.

— Не, свикнала е да се появявам с часове закъснение. Не ѝ е приятно, но не се цупи. При всички положения ще остане доволна, че се местя в отдел „Организирана престъпност“. Поне няма да се тревожи толкова.

Нийл го стрелна с поглед.

— Но и при нас си е напечено.

— Ти, Нийл, го знаеш. Знам го и аз. Но не и тя, и сестра ми Роузи. Напоследък току ми натякват да съм си сменял работата, ето защо съм сигурен, че ще се израдват. Настояват да се хвана на някоя чиновническа службица в полицията. Отдел „Организирана престъпност“ като чиновническа служба ли ти звучи?

— Мен ако питаш, може да мине за всичко.

Кевин потрепери, сгуши се в палтото и пъхна ръце в джобовете си.

— Какъв студ е сковал днес! И точно когато ти трябва такси, няма нито едно.

— Така казват и за ченгетата — отбеляза Нийл и се засмя някак изкуствено.

— Защо избра за срещата точно тази дупка? Не другаде, а на Бауъри?

— Защото не се сетих за друга кръчма, която да е по-далеч от квартала на колумбийците и която да не е в Ню Джърси — поясни Нийл: имаше предвид квартал Елмхърст в Куинс, където Кевин провеждаше повечето си акции.

— Не бих казал, че ми е особено мъчно, задето се разделям с оная бандитска махала — сподели Кевин, както вървяха надолу по

улицата. — Слава Богу, занаяд няма да ми се налага да дебна пред входа на „Месон Астуриас“. Намразих до смърт проклетата кръчма. А като си помисля, допреди някакви си трийсетина години това е било типична квартална пивничка, където тия веселяци, ирландците, са се събирали да се почерпят с по чашка и да се надлъгват. Но ирландците се изнесоха отдавна оттам, отидоха да живеят в Удсайд точно както ние няколко години преди смъртта на мама. Рузвелт Авеню се превърна в квартал на колумбийците, в свърталище на престъпни типове, които смятат стодоларовата банкнота за джобни пари, разхождат се в скъпи — прескъпи костюми и киснат по цели дни и нощи в салса-клубовете, дето никнат като гъби след дъжд.

— А в тях се стреля не по-малко, отколкото в Сали, Меделин и Богота — допълни Нийл, — в случай, че не знаеш. — Той въздъхна горчиво. — Тръпки ме побиват, Кев, като си помисля, че с тия престрелки и ширещи се наркомания Ню Йорк се е превърнал в същинска лудница.

— Ние с теб, Нийл, живеем в устата на звяра. Всеки Божи ден си имаме работа с бездомници, с онеправдани и гладни, с разни ненормалници, наркомани и престъпници. Знаем какъв е резултатът от двубоя. Повечето хора не го виждат, не искат да го виждат или просто си затварят очите. Пълна трагедия!

Нийл спря, извърна се рязко и сграбчи Кевин за ръката. В светлината на уличната лампа по-младият полицаи видя, че лицето на неговия колега е заприличало на маска.

— Достатъчно е да тръгнеш с кола от Манхатън по моста Куинсбъро и след четвърт час си едва ли не в Южна Америка. Животът ти виси на косъм, защото се озоваваш насред тая паплач, наркобароните и пласьорите, наркоманите и другите гадни отрепки. Ужасно се радвам, моето момче, че идваш в нашия отдел. Наистина!

— Аз също... Защо да си кривя душата, тия копелдаци ми взеха здравето.

Нийл кимна и допълни:

— Да не забравяме и Бушуик, това свърталище на изпаднали типове, гъмжащо от наркомани, които си блъскат във вените каквото им падне. Ще те претрепят, ще те ограбят до шушка и ще те пратят на оня свят, само и само да си бият поредната доза. Чак да ти се повдигне.

— Прав си, друже, така е — отвърна тихо Кевин, след което хвана Нийл за лакътя и го поведе към Хюстън Стрийт.

— Това е истинското лице на Щатите — допълни покрушено по-възрастният детектив, — най-богатата и най-могъща държава в света. Наистина ужасяващо! Какво стана с американската мечта, с онази Америка, за която бленуваха всички?

Кевин не отговори. Нямаше какво да допълни. Нийл го бе казал пределно точно.

Кевин отключи вратата на апартамента със своя ключ и влезе вътре.

Застана в антрето — чакаше, както обикновено, тя да дойде и да го посрещне. Но тази вечер я нямаше.

Окачи палтото в дрешника, смъкна от рамото си каиша с кобура на пистолета и го провеси внимателно върху съседната закачалка. Тя и бездруго се притесняваше, задето Кевин живее в един свят на насилие, защо да ѝ го напомня и с оръжието? Предпочиташе да не смесва двата свята. Озадачен, се ослуша и се запита какво ли се е случило.

В жилището бе тихо. Не помръдваше нищо. Но когато отиде от антрето във всекидневната, чу откъм кухнята радиото и разбра, че тя си е вкъщи.

Надникна във всекидневната. Лампите бяха запалени, но огънят в камината вече догаряше.

Кевин се обърна рязко и тръгна по коридора към спалнята. Вратата зееше. Той я бутна и влезе вътре. В слабата приглушена светлина на нощните лампи видя, че свита на кравай, тя се е унесла или може би спи непробудно.

Щом отиде при леглото, забеляза купчината кафеникави папки, разпилени на ветрило върху юргана. Листовете в някои от тях бяха изпаднали. Явно, докато го бе чакала да се прибере, бе решила да отхвърли малко работа и бе задрямала.

Кевин се надвеси, прошепна името ѝ, за да не я стресне или уплаши, сетне я помилва нежно по лицето.

Тя моментално отвори очи, видя го и грейна от облекчение и щастие.

— Кевин! — пророни едва чуто. — Божичко, задрямала съм. Извинявай.

— Не се притеснявай, скъпа — отвърна той и коленичи до леглото, та лицето му да е на едно равнище с нейното. — Аз трябва да ти се извиня, че закъснях. Забавих се с Нийл О'Конър. Нали го помниш, запознавал съм ви миналата година. Настояваше да поговорим, а бе свободен само тази вечер. По спешен въпрос.

— Няма нищо, Кевин. Наистина.

Той я погледна право в очите и поясни:

— Нийл иска да се прехвърля в неговия отдел. Аз приех.

Изненадана от тази вест, тя примига няколко пъти и се понамръщи.

— А с какво се занимава неговият отдел?

— С организираната престъпност.

— В самото управление ли ще работиш?

— Част от времето — излъга Кевин, за да не я притеснява.

— А през другото време? — попита тя и впери напрегнато сините си очи в него.

— Е, ще се налага да работя и навън. Но новата работа е много по-безопасна от досегашната. Наистина! — Кевин замълча и се усмихна чаровно, сетне побърза да излъже: — Пък и ще разполагам с повече време, с много повече.

— Радвам се, че няма да си изложен на такива опасности — рече тя, после се пресегна и усмихнатата, го помилва по бузата.

Кевин харесваше усмивката ѝ — сладка и непорочна като на малко дете, тя озаряваше цялото ѝ лице. Хвана я за раменете, притисна я до себе си, долепи устни до нейните и я целуна нежно.

Тя моментално обхвана с длани врата му и отговори на целувката му с такъв плам, че Кевин се възбуди. Притегли я с две ръце до себе си и я зацелува още по-страстно. Целуваха се дълго, наслаждаваха се на устните си, докато накрая не останаха без дъх.

Най-сетне Кевин се дръпна. Махна горната част на атлазената ѝ роба с цвят на праскова и зарови лице в гърдите ѝ. Отдолу тя бе с атлазена нощница в същия цвят с тънички презрамки и Кевин бързо пхна длан под дантелата. Когато гърдата ѝ се показа изпод нощницата, той захапа мъничкото розово зърно и го целува, докато тя не застена едва чуто.

Развърза робата и я замилва по тялото, после отново се сведе и започна да целува ту едната, ту другата ѝ гърда. Накрая вдигна глава и я погледна. Тя бе затворила очи и дишаше запъхтяно — бе много възбудена.

Върху лицето ѝ се четеше блаженство, тя се бе оставила да я завладее страстта и това, както и атлазената нощница под ръцете му, го възбудиха. Кевин отмести дрехата и загали жената по бедрото, докато не напипа с пръсти свиления Венерин хълм между краката ѝ. Замилва го, а тя пораздалечи бедра и Кевин внезапно усети колко е мокра и зажадняла за милувките му.

— О, Кевин! — простена младата жена и отвори очи.

Той вдигна тъмната си вежда.

— Какво?

— Не спирай!

— Няма — обеща той, после пак наведе глава и затърси с устни най-съкровеното ѝ местенце, което обсипа с целувки и в което плъзна пръсти.

Бяха любовници близо от година и Кевин познаваше добре нейното тяло. Чувстваше, че тя вече е на ръба, готова е да свърши, и много му се искаше да ѝ достави удоволствие. Но тъкмо когато мислеше, че това ще стане, че младата жена направо ще се взриви от наслада, тя най-неочаквано седна в кревата. Стисна го за раменете и прошепна дрезгаво:

— Моля те, Кевин, съблечи се и ела да легнеш при мен. Искам да те усетя вътре.

— Добре, но първо искам да ти доставя удоволствие по този начин.

— Знам, и аз го желая, но искам да направя същото за теб. Хайде, съблечи се, моля те!

Той се изправи, метна сакото на стола, изу си обувките, смъкна ципа на панталона и се съблече. През това време младата жена събра папките, хвърли ги на пода и свали атлазената роба.

Кевин прекоси стаята само с две крачки.

Легна до нея на кревата, прегърна я и нашепвайки името ѝ, свря нос във вратлето ѝ. Но след миг-два се претърколи на една страна и бръкна в чекмеджето на нощното шкафче да извади презерватив. Колко ги мразеше тия проклети презервативи! От друга страна обаче, знаеше

колко опасен е СПИНът и какви жертви взима. След като Съни бе изчезнала от живота му, бе имал и други жени, макар и с никоя да не бе ходил сериозно. Бе повече от сигурен, че е здрав, но предпочиташе да внимава, да взима мерки заради нея. Въздъхна едва чуто. В какви опасни години живееха! От известно време сексът и смъртта вървяха ръка за ръка.

Докато той разкъсваше опаковката на презерватива, младата жена го замилва по гърба, после го зацелува между плешките, като нашепваше отново и отново името му и му казваше, че е ужасно възбудена и го желае неудържимо. Думите ѝ бяха еротични, мъчително сладки, от тях Кевин се възбуди още повече и с лекота надяна гумения презерватив.

Извърна се към нея и я целуна по устата. След няколко страстни целувки пак доближи устни до голите ѝ гърди. Зърната им бяха набъбнали и ставаха в устата му все по-твърди, от което го прониза сладостна тръпка. Кевин я замилва по стегнатото тяло под атлазената нощница. Материята бе чувствена точно както и младата жена, която потръпна цялата от наслада, щом Кевин наведе глава да я целуне през тънкия плат по стомаха и бедрата.

Дръпна припряно нощницата и жената седна в леглото, за да му помогне да я свали. Бе вперила в него очи, изпълнени с чувство, върху лицето ѝ се четеше единствено страст. Отново легна и Кевин започна да се любува на прелестното ѝ тяло, стегнато и бяло като сняг, гладко и нежно като атлазената нощница, която току-що бе махнал.

Знаеше, че тя изгаря от желание да я милва, ето защо прокара пръсти по нежното съкровено местенце, загали я първо лекичко, сетне все по-силно и енергично, докато тя не се разтрепери цялата под дланта му. Кевин се надвеси над нея, допря устни до бедрата ѝ и пак я зацелува, после пъхна пръсти в нея. След броени секунди тя се изопна като тетива, разтреса се от мощна тръпка и със стон свърши.

— Кевин — рече накрая едва чуто. — О, Кевин! Скъпи!

Той се намести до нея и отпусна глава до нейната върху възглавницата.

— Хубаво ли беше? — попита я през шепот.

— Да, както винаги. Както още първия път. В леглото нямаш равен.

Тя седна в леглото, застана на колене, взря се в тъмните му очи и прокара пръст по черните вежди и устните му. Сетне, усмихната доволно, сведе устни към неговите и го целуна нежно.

Кевин я желяеше толкова много, че вече не издържаше. Придърпа я почти грубо върху себе си, без да спира да я целува и гали по гърдите. Както винаги, тя отвърна не по-малко страстно на милувките му, но най-неочаквано се отпусна на хълбоци, наведе се и започна да прокарва език по гърдите и корема му, та в един момент на него му се стори, че ще се взриви от желание.

Придърпа я бързо до себе си, легна върху нея и подпрян на длани, проникна мощно в нея, та тя да свърши отново. Младата жена обви нозе около гърба му и вкопчена в него, започна да се движи в същия ритъм, макар и Кевин да съзнаваше, че тя прави всичко възможно да позабави оргазма си.

— Хайде, свършвай! — простена той срещу лицето ѝ.

— Не — прошепна жената в отговор. — Искам заедно. — Но още докато го казваше, се разтрепери цялата и извика: — Кевин!

Това, че ѝ действа толкова силно, винаги го възбуждаше. Тя продължаваше да се гъне под него и Кевин усети, че вече не издържа.

— Господи, Нел! Свършвам — простена той. — О, Нел! Нел!

Затворила очи, тя се бе отпуснала в обятията му и дишаше спокойно и равномерно. Кевин погледна русата ѝ главица, положена върху гърдите му, и се усмихна. С нея му бе приятно да лежи така не по-малко, отколкото да се люби. Беше му ведро и спокойно, в нейно присъствие се чувстваше уютно. Сигурно бе така, понеже я познаваше още от седемнайсетгодишна. И тя като сестра му Роузи — нейната най-добра приятелка, сега бе на трийсет и една. В този момент обаче изглеждаше много по-млада, някъде към двадесетгодишна с момичешкото си телце, изопнатата кожа и лицето без нито една бръчица.

Сега Нел Джефри значеше много за Кевин и когато бе с нея, той се чувстваше като окрилен. Ден след ден градът сякаш го ограбваше, ала без дори да го съзнава, Нел успяваше да му върне ограбеното, благодарение на нея той отново намираще себе си.

В известен смисъл с Нел забравяше за всичко на тоя свят, неговата болка се притъпяваше, безпокойството и тъгата по Съни избледняваха. При всички положения Съни си беше труп, а животът е за живите, нали така? Кевин го бе проумял през последната година, особено откакто Нел бе станала толкова важна за него.

Напоследък мислеше все по-малко за Съни — шест години си бяха доста време. Ала едва преди около девет месеца поразреди свижданията при нея, пък било то и по предложение на сестрата на Съни, Елена. Една неделя следобед в санаториума за душевноболни му бе казала, че за Съни щяло да е по-добре, ако той не идвал толкова често, понеже от свижданията тя ставала по-неспокойна, сякаш долавяла смътно с болния си повреден мозък, че някога между тях е имало нещо, и този спомен съвсем я изваждал от релсите. Най-малкото това му обясни онзи ден Елена.

Накрая, преди три месеца, Кевин престана да ходи в Ню Хейвън. Близките на Съни като че изпитаха облекчение от това негово решение, както всъщност и самият той.

Понякога обаче се питаше дали не изпълнява моралния си дълг просто защото е страхливец и подлец. Сподели опасенията си с Нел, но тя възрази разпалено, че Кевин постъпва правилно и на практика няма друг избор.

— Не можеш да й помогнеш — настоя младата жена. — Само слагаш сол в раните си. И още нещо, Съни ти тежи като воденичен камък, дърпа те надолу. Длъжен си да я забравиш — заради себе си. И ти имаш живот, да му се не види!

Силните й думи му помогнаха, а в последно време той имаше чувството и че от плещите му е паднало тежко бреме. Нел бе права — Съни бе част от неговото минало и той бе длъжен да се отърве от някои неща, за да продължи напред.

Сега живееше със спомените за Съни от едно време, от годините, когато бяха деца. Явно му бе по-лесно да си я представя такава, а не изпаднала наркоманка, готова на всичко, само и само да си набави дрога. От години не се бе чувствал толкова добре, както напоследък. Пак до голяма степен благодарение на неговата приятелка Нел.

Зарови глава в косите й, меки като свила, с дъх на лимон и билки, уханни, както и цялото й тяло. Вдъхна дълбоко сладостния

мирис на плътта ѝ — той му помагаше да прогони вонята на града, която сякаш го преследваше навсякъде.

Сега Нел присъстваше толкова осезаемо в живота му, че Кевин не си представяше какво ще прави без нея. Преди година, колкото и да е странно, бяха станали любовници, след като се бяха познавали цели четиринайсет години.

Миналият октомври Гавин бе дошъл в Ню Йорк да се види с Нел по работа. Оттам щеше да замине за Лондон, за да урежда нещо около „Творецът на кралете“, който най-сетне бе започнал да снима. Беше звъннал по телефона на Кевин и го бе поканил да вечерят заедно с Нел. Той бе в отпуск и прие. Не ги беше виждал повече от година. Прекараха чудесна вечер, шегуваха се и се смяха, спомняха си с много обич за едно време.

Вечеряха в апартамента на Гавин в хотел „Карлайл“. Когато си тръгнаха, отдавна бе минало полунощ и Кевин настоя да изпрати Нел. Макар да бе студено, отидоха пеш до жилището ѝ на Парк Авеню и тя го покани да пийнат нещо.

Докато Нел пълнеше тумбестите чаши за коняк с „Реми Мартен“, Кевин драсна клечка кибрит и запали дървата и подпалките в камината. Седнаха на канапето и отпивайки от отлежалия коняк, се заприказваха за сегашния си живот и за едно време.

Едва ли някога Кевин щеше да проумее какво точно е станало. Най-неочаквано Нел се озова в прегръдките му, той я целуна и младата жена отвърна пламенно. Накрая, още преди да са се усетили, вече се любеха страстно на килима пред бумтящия огън в камината.

Беше петък срещу събота и нали бе в отпуск и нямаше дежурства, Кевин прекара с Нел края на седмицата. Отдадоха се в топлия уютен апартамент на страстта си и за четирийсет и осем часа забравиха света, в който живееха, своята мъка и тревоги.

По едно време се сетиха за Мики, който преди година сякаш бе хлътнал вдън земя. Всички и най-вече Нел бяха смутени от мистериозното му изчезване. Като млади Нел и Мики бяха гаджета, но дори и след като скъсаха, си останаха добри приятели, дори се сблизиха още повече и си споделяха всичко, както често става между стари познати.

Онази нощ, когато Нел и Кевин се любиха за пръв път, тя му каза, че тъкмо това е една от причините да се безпокои толкова за

Мики — направо не проумявала как така Мики е напуснал Ню Йорк, без да ѝ съобщи, че заминава и къде отива.

Макар и да не го изрече на глас, оная нощ Кевин си помисли, че Мики вероятно не е могъл да ѝ съобщи. Никой, дори мъжът, с когото приятелят им делеше едно жилище, не знаеше какво се е случило с него. Той просто изчезна.

Кевин често си мислеше, че Мики вероятно е станал жертва на някаква мръсна игра. Нали бе полицай, знаеше както никой друг ужасяващата статистика: всяка година стотици хиляди американци изчезваха безследно. Малцина измежду тях биваха откривани или се връщаха, за да продължат живота си. Само в неговия полицейски участък списъкът на безследно изчезналите бе километричен.

Нел се размърда в обятията му. Кевин извърна поглед надолу към нея. Тя отвори очи и също го погледна.

— Леле, Кевин, защо гледаш така кръвнишки? Какво има?

Макар и отношенията им да бяха пределно откровени и те да си споделяха всичко, Кевин предпочете точно сега да не отваря дума за Мики. Не му беше времето. Ето защо каза:

— Мислех си за нас, Нел, за това, че ходим вече цяла година. А не знае никой.

— Е, Нийл О'Конър знае — възрази Нел с усмивка.

— Имам предвид най-близките ни хора.

— Значи не си казвал на Гавин.

— През тази година не съм го виждал, ако не броим няколкото дни, когато дойдох в Лондон по време на снимките. Пък и знаеш, че не съм от мъжете, които ще седнат да се перчат с любовните си похождения. Знаем, не си казвала и на Роузи, инак тя все щеше да се изтърве.

— И аз нямам представа защо не съм го споделяла с нея, Кев, защо ние с теб сме толкова потайни. — Нел се притисна още по-силно до него и го прегърна. След малко добави: — Сигурно е редно да ѝ кажа. Все пак тя е най-добрата ми приятелка.

— Ще се зарадва много... задето ходим, де.

— Да, ще одобри — възкликна Нел, след което отметна глава и го погледна кокетно. — Сигурна съм, скъпи. Ще ни даде благословията си, и още как!

— Кога се връща от Лос Анжелис?

— Божичко, Кевин, та тя замина едва снощи. Но мисля, че ще се върне с мен.

— Как така с теб?

— И аз ще отскоча до Западното крайбрежие...

— Кога? — възкликна той донякъде рязко и я погледна изненадано.

— Във вторник или сряда.

— Пък аз мислех да си взема една седмица отпуска, преди да се преместя в новия отдел. Надявах се да прекараме известно време заедно, скъпа.

Нел прехапа устна, върху лицето ѝ се изписа тъга.

— Жалко, но не знаех, Кевин. Щеше да е прекрасно. Но вече съм уредила пътуването и наистина ще ми е трудно да го отложам. Уговорила съм да се срещна с Гавин, който в понеделник ще дойде за една седмица от Лондон в Лос Анжелис. Смятам да се видя и с други клиенти.

— Ясно.

— Наистина съжалявам. Слушай, хрумна ми нещо страхотно! Защо не дойдеш и ти? Ще си прекараме чудесно с Роузи и Гавин, както едно време. — При тази мисъл лицето ѝ грейна и тя възкликна развълнувано: — Хайде, Кев, ела! Моля те, кажи, че ще дойдеш!

Той се поколеба.

— Не знам... — промърмори и млъкна наред изречението. Двоумеше се дали да приеме.

Нел седна, целуна го закачливо по носа, после стана от леглото и се запъти към банята.

— Е, все пак помисли — рече от вратата.

— Вече помислих. По-добре да не идвам.

— Но защо?

— По цял ден ще се чудя какво да правя, нали ще бъдеш заета. Пък и тук, Нел, имам да върша доста неща, които покрай работата все отлагам.

Тя кимна и влезе в банята.

След миг се върна, загърната в хавлия, в ръка носеше още един халат.

— Хайде, облечи го и да идем да хапнем. Готвя нещо в кухнята.

— Пък аз, драга, мислех да те изведа.

Тя го озари с усмивка.

— Хайде, разреши ми и аз да се почувствам жена домакиня. Сготвила съм задушено пиле. Но имай предвид, че е във фурната от цяла вечност, дано не е загоряло. Току-виж се наложило да ме водиш в съседното кафене за по един хамбургер. Или ще направя бъркани яйца.

Както обличаше хавлията, Кевин тръгна усмихнат с Нел към кухнята.

— Не съм чак толкова гладен, Нел — каза ѝ. — Но чаша вино ще ми дойде добре.

Пилето бе вкусно, да си оближеш пръстите. Двамата седнаха да хапнат в кухнята, Кевин отвори и бутилка хубаво „Божоле вилаж“. По едно време допря чашата червено вино до нейната.

— И през ум не ми е минавало, че нашата малка Нел ще стане първа бизнесменка с блестяща кариера и собствена международна агенция и ще обикаля надлъж и шир света!

— Е, на мен пък ми е минавало — възрази тя и му намигна. В очите ѝ проблясна закачливо пламъче.

Кевин ѝ се усмихна възхитено.

— Гордея се с теб. И с Роузи.

— Да, трябва да се гордееш със сестра си — прошепна Нел със сериозен тон. — Костюмите ѝ за „Творецът на крале“ наистина са фантастични. Направо ще паднеш, щом видиш филма. Съвсем скоро Роузи ще грабне още един „Оскар“.

— Това да се чува! Спомена ми нещо за следващия филм на Гавин? И него ли ще прави?

— Не знам — сви рамене Нел и поклати глава. — Гавин още не ни е казал за какво ще бъде. Може би и той не е наясно. Но с каквото и да се захване, при всички случаи ще обере лаврите.

— Сигурно не съм я разбрал добре. Останах с впечатлението, че сестра ми отива в Лос Анжелис заради следващия му филм.

— Не съвсем. Има среща с Гари Маршал. Ще обсъждат неговия нов проект, съвременна романтична комедия. Той е голям поклонник на Роузи.

— То оставаше да не е — рече Кевин. — Струва си човек да поработи с режисьора на такива чудесни филми като „Брегове“ и

„Хубава жена“. Дано Роузи не му откаже. Ще е най-голямата глупачка, ако не се съгласи. — Той отпи от виното и попита: — Колко смятате да стоите там?

— Няколко дни, най-много седмица. Зависи от Джони Фочън.

— Виж ти! — възкликна Кевин и я погледна озадачено.

— Трябва да обсъдим с него концерта, който вероятно ще изнесе в Ню Йорк някъде през пролетта или лятото. Пак ще бъде в Медисън Скуеър Гардън. Имаме да уточняваме доста неща.

— Ти, Нел, го направи голяма звезда.

Тя поклати глава.

— Не е точно така, Кев. Той сам си спечели славата. Със своя глас. А също с красотата и обаянието си — жените направо лудеят по него.

Поразвеселен, Кевин отбеляза:

— Толкова си приличате с Роузи! Не давате и да се издума, ако сте направили нещо значително. Ти наистина помогна на Джони да стане звезда.

— Не, скъпи, просто не си безпристрастен.

— Той е доста загадъчен, нали?

— Кой, Джони ли? Няма такова нещо — смръщи се Нел. — Защо пък загадъчен?

— Идва неизвестно откъде, прави няколко записа, грабва сърцата на жените и хоп, полита нагоре. После се появяваш ти, нагърбваш се с рекламата му и кажи-речи, за една нощ го превръщаш в суперзвезда. Не, в мегазвезда.

— Де да беше толкова лесно! Години наред Джони е пял по малките заведения в Атлантик Сити, да не говорим пък за баровете. Скъсвал се е от бачкане. Обиколил е всички заведения на Лос Анжелис, Чикаго, Бостън, Ню Джърси, Филадельфия, Ню Йорк. Който и бар да ми кажеш, съм готова да се хвана на бас, че е пял в него.

— Приказвай си, приказвай си, но въпреки всичко успя да го превърнеш в американския Хулио Иглесиас.

Нел прихна и отново поклати глава.

— Дрън-дрън! Винаги ще има само един Хулио Иглесиас. А Джони наистина е мегазвезда. И е един от най-свестните хора, които съм срещала. В него има нещичко от Пери Комо, Вик Дамоне и Хулио,

разбира се. Ето защо го обичат всички — Джони им напомня за любимите им певци.

— Нямах грешка, Нел. Винаги назоваваш нещата с истинските им имена. Но не съм много сигурен, че Джони ще остане доволен, ако те чуе — намекваш, че подражава на други.

— Разбира се, че подражава. Но си има свой непогрешим стил и е попзвездата на деветдесетте години.

— Както казват хората.

— Както казвам аз — заяде се тя и се наведе да го целуне по бузата. — Излишно е да скромнича, Кев.

9.

Къщата бе кацнала на висок, обрасъл с гъста гора хълм в Бенедикт Каниън с изглед към Бел Еър.

Бе стара, беше строена още през тридесетте години, във времето, когато Холивуд изживяваше своя апогей. Отвън широката красива постройка бе в испански колониален стил, но през петдесетте години един легендарен продуцент и жена му, кинозвезда, бяха преобразили до неузнаваемост интериора ѝ според изискания си вкус. Бяха сложили ламперия от скъпо дърво, хубави камини и огромни прозорци върху цялата стена, благодарение на които прелестната природа навън сякаш влизаше в къщата и се превръщаше в част от обзавеждането.

Красивият пасторален пейзаж изпъкваше още повече покрай покритите със сенници тераси, градините с какви ли не цветя, шадравани и статуи и покрития басейн с необичайна форма.

За Джони Фочън Къщата върху хълма, както той я наричаше, бе вълшебно място и той я обичаше, както не бе обичал нищо материално освен китарата, която вуйчо му му бе подарил още когато той бе малък. Къщата бе много красива и изискана, без да бъде претенциозна. Големите стаи бяха с чудесни пропорции, бяха слънчеви и просторни и в почти всички, дори в покрития басейн, имаше камини.

Едно от най-важните неща бе, че след ремонта на къщата през петдесетте години тя почти не бе променяна, ето защо се бе съхранил изчистеният дизайн, наложен от продуцента и жена му. Всичко в нея бе подчинено на безупречния им вкус и хората, притежавали я по-късно, бяха проявили разум да не променят прелестния интериор и екстериора.

В Къщата на хълма Джони се чувстваше на седмото небе, бе най-близо до щастieto. За това допринасяха очевидната красота на сградата, която освен това бе уютна и функционална, великата ѝ история, славата и значимостта на предишните ѝ собственици, сред които бе и Грета Гарбо. Не на последно място певецът бе изключително доволен и че я притежава.

Нали бе израснал в недоимък, дори и в най-дръзките си мечти не се беше надявал да има такъв дом.

Като дете Джони Фочън, който всъщност се казваше Джани Фортунато и бе роден през 1953 година, бе живял заедно с вуйчо си и вуйна си — Вито и Анджелика Кармело, в пренаселените улици на Долен Манхатън, в опушен занемарен апартамент на Мълбъри Стрийт.

Изобщо не познаваше баща си, Роберто Фортунато, почти не помнеше и майка си Джина. Вуйна му почина, когато той бе на пет години, и докато навърши петнайсет, го гледаше вуйчо му Вито, брат на майка му. После Джони заряза училището, знаеше, че и бездруго няма да влезе в колеж.

И така улиците на Ню Йорк се превърнаха в негов университет, както преди това му бяха и нещо като детска градина. От невръстен се бе научил да се грижи сам за себе си, винаги да е нащрек и да си отваря очите на четири, да не пропуска нищо от онова, което става край него.

Но не бе типичен уличен хаймана, който непрекъснато върши пакости, нахакан и устат. Когато поотрасна, не стана и опасен бунтар, който вечно се набърква в някакви кашии и си има неприятности с властите. Вуйчо му Вито се бе погрижил за това.

Освен другото, Джони имаше късмета да притежава нещо, което го открояваше сред другите малчугани и го издигаше над тълпата, нещо, което в известен смисъл дори го пазеше. Това нещо бе гласът му, звучен, мелодичен и невероятно чист. Колегите и приятелите на вуйчо му го слушаха със затаен дъх, зяпнали от възхита, ръкопляскаха му с все сила и не се скъпяха на банкнотите.

Всички до един му казваха, че пее като ангел. Вуйчо му Вито твърдеше, че гласът му е дар Божи, че той трябва да се отнася с уважение към него и да бъде благодарен. И Джони наистина бе доволен от съдбата си.

В началото младият Джани мислеше да вземе сценичния псевдоним Джони Ангела от популярната едноименна песен. Накрая обаче реши да се нарече Джони Фочън, английския вариант на неговото име, с надеждата, че с това ще предопредели по-нататъшната си участ^[1]. Така и стана, макар че му отне доста години да натрупа това състояние.

Сега, в тази студена ноемврийска вечер, последното нещо, за което мислеше, бе неговото минало. Занимаваше го бъдещето и точно — следващата година. Имаше чувството, че 1992-ра се е изнизала още преди да е почнала: предстояха му няколко турнета в чужбина, както и дълги записи за новия диск, които мениджърът му вече бе уговорил в звукозаписната студия в Ню Йорк. Минеше ли Коледа, времето вече нямаше да му принадлежи. Следващите дванайсет месеца бяха разграфени до последния ден.

Изведнъж осъзна, че колкото повече се прочува, толкова по-малко е господар на времето си. Но предпочиташе да е преуморен и притеснен, да се лиши от личен живот, но да е богат и известен, отколкото обратното. Мечтите му се бяха сбъднали, той бе постигнал всичко, което бе искал.

Въздъхна едва чуто, подсмихна се, прокара дълги красиви пръсти по клавишите на малкия роял „Стейнуей“ и засвири любимата си песен, която отдавна бе направил своя и която се бе превърнала в нещо като негова запазена марка — „Ти и аз“ по музика и текст на Каръл Бейър Сейгър и Питър Алън.

Внезапно спря да свири, завъртя се бавно на стола пред рояла и се вторачи неподвижно във всекидневната, която огледа педя по педя. Както винаги, ѝ се възхити; живееше от цели четири години в Къщата на хълма, но пак му доставяше огромно удоволствие да я гледа и да ѝ се радва.

И досега някои от предметите му вдъхваха страхопочитание, най-вече колекцията от картини, които бе купил, откакто през 1987 година се бе нанесъл тук.

Стаята, която сега гледаше, наистина бе много красива и изискана: в нея преобладаваха кремавите тонове, разчупени от тъмното дърво и ярките багри на картините, обложките на книгите и току-що набраните свежи цветя в кристалните вази и купи.

В средата на помещението върху тъмния лъснат под пред камината имаше килим и две канапета, дълбоки и удобни, разположени от двете страни на старинна китайска масичка от резбован махагон. Край камината имаше два дълбоки френски фотьойла от времето на Луи XV, тапицирани с дамаска на ситни райета, и дълга масичка, на която бяха сложени малка скулптура на Бракузи и купа от черен базалт

с натопени в нея цветя и клонки. Помещението бе осветено от меката светлина на множество порцеланови лампи с копринени абажури.

Но най-красивото в него бяха картините, които веднага привличаха погледа — пейзажът на Сисле над камината, платната на Руо и Сезан върху стената в дъното и двете ранни творби на Ван Гог, окачени зад рояла.

Стаята бе подредена с безупречен вкус, ала Джони нямаше заслуга за това, както и за обзавеждането на цялата къща. В мебелировката ѝ личеше почеркът на Нел и на специалиста по вътрешно обзавеждане, който ѝ бе помагал. Именно Нел бе намерила къщата, бе наела архитекта и бе създала атмосферата, особения дух, който се усещаше във всяка вещ.

Всичко пред очите на Джони носеше нейния печат, понеже тя го бе подбирала заедно с него. Целият дом бе въплъщение на нейния вкус, но Джони не се дразнеше от това, тъй като вкусът ѝ му допадаше, всъщност бе станал и негов.

Беше му приятно, че сега вече различава хубавото от долнопробното. Беше се научил да цени качествено и стилно не само в изкуството и в обзавеждането, но и във всичко останало, и се гордееше с новопридобитите си познания.

Откакто работеше с Нел, дори бе започнал да се облича съвсем различно. Харесваше вида си напоследък — обличаше се с дрехи класическа кройка, по-добре от когато и да било. Нел му бе създала и имидж.

Джони се изправи, прекоси стаята и застанал с гръб към камината, призна, че преди да срещне Нел Джефри, е проявявал вкус единствено в музиката. А всички бяха единопдушни, че музикалният му вкус наистина е безукорен. В репертоара си той не бъркаше никога.

Нямаше нищо чудно, че преди не разбираше особено от изкуство и антики. В края на краищата не ги бе гледал всеки ден. Вуйна му Анджелика бе задръстила тясното жилище на Мълбъри Стрийт с кичовски картинки на Исус и светиите, с разпятия и религиозни гипсови статуи, нашарени в какви ли не невероятни цветове, и след смъртта ѝ вуйчо Вито не бе пипнал нищо в апартамента вероятно от любов и уважение към покойната си съпруга.

Щом избяга от тесния мрачен апартамент, където бе живял заедно с вуйчо си, Джони прекарваше повечето време по евтини

мотели или долнопробни хотели в Холивуд, Лас Вегас, Чикаго, Атлантик Сити и Манхатън, все места, където човек трудно ще се научи да разбира от изкуство и скъпи предмети.

Усмихнат, прекоси стаята, отиде в просторното входно антре и се запъти към трапезарията. Мислеше за вуйчо си Вито, който видеше ли къщата, сто на сто щеше да си плюе на петите и просто от притеснение щеше да избяга в най-близкия мотел.

Преди четири години, когато дойде да живее на Западното крайбрежие, Джони покани и вуйчо си, но той отказа. Племенникът не настоя, не повтори и поканата. Възрастният мъж щеше да се чувства тук неуютно, като в небрано лозе, а Джони не искаше да го притеснява. Вуйчо Вито може и да не бе съвършеният родител, но бе направил за момчето всичко по силите си, а и го обичаше като роден син.

Застана на вратата на трапезарията, която бе боядисана в меки оранжеви и кремави тонове, разчупени тук-там с малиновочервено. Помещението бе самото олицетворение на изчистените линии: вътре имаше само старинна маса от тиково дърво, изработена в Южна Франция, и столове с високи облегалки от резбовано черешово дърво. До стените бяха сложени изискан скрин и бюфет също от черешово дърво, над бюфета бяха окачени акварели на английския художник сър Уилям Ръсел Флинт.

Тази вечер по светлата маса бяха наредени старинни английски прибори от сребро и сервизи от тънък-претънък порцелан и кристал. Между четирите сребърни свещника с кремави свещи имаше сребърна ваза, в която бяха натопени разцъфнали уханни рози с цвят на шампанско и отстрани на която проблясваха две поставки за десерт.

Масата бе подредена за трима и докато я гледаше, Джони усети, че се дразни. Съжали, че Нел няма да дойде сама, както смятаха първоначално. Щеше да доведе и някаква своя приятелка. Имаха да обсъждат толкова неща, включително и програмата му за следващата година, а в присъствието на трети човек Джони волю-неволю щеше да е принуден да претупа разговора.

Почувства как настроението му се разваля при мисълта, че трябва да посреща и приятелката на Нел. Но сам си бе виновен: вчера, докато обядваха, Нел го попита дали може да я доведе и той се бе съгласил. Сега нямаше друг избор, освен да се примири и да не издава раздражението си.

Прекося просторния вестибюл и като взимаше по две стъпала наведнъж, изтича в спалнята на горния етаж. Подобно на стаята долу, и тя бе широка и светла, с огромни прозорци върху цялата стена, благодарение на които гористата местност отвън се превръщаше в неразделна част от интериора.

Спалнята бе обзаведена със старинни черешови мебели от провинциална Франция и бе разрешена в същите тонове, както помещенията на долния етаж: в различни отсенки на кремавото, масленожълтото и светлокафявото, примесени със сиво-зелено и розово, все багри, заимствани от красивия килим в стил Обюсон^[2].

Джони махна дънките, тенис фланелката и мокасините от кафяв велур и отиде в банята да се изкъпе. След няколко минути излезе от изпълнената с пара кабинка на душа, грабна една хавлиена кърпа, с която се препаса, и се пресегна да вземе по-малка кърпа, за да си изсуши косата.

Бе на трийсет и осем години. Тялото му бе стройно, без грамче тлъстина по него. Джони пращеше от здраве. Плуваше много, ходеше в гимнастическия салон при всеки удобен случай и много внимаваше какво яде и пие. Имаше красиво чувствено лице, върху което проличаваше и най-малката следа от умора. Ако не бе във форма, моментално се състаряваше. Сега, докато се разглеждаше съсредоточено в огледалото, забеляза, че въпреки слънчевия загар има доста посърнал вид.

Изсуши старателно със сешоара светлокестенявата си, изрусяла отгоре от слънцето коса, среса я с четката назад, наведе се към огледалото и се смръщи. Наистина му личеше, че предната нощ го е ударил на живот. Под очите му тъмнееха сенки, които приличаха на синини от удар. От сто километра се виждаше, че не си е доспал. За пръв път от години му бе отпуснал края и бе прекалил с червеното вино, докато вечеряха с приятеля му Хари Палома в „Ла долче вита“ на Литъл Санта Моника.

И не само това. Като последния глупак бе завел една от почитателките си, които се тълпяха около него като мухи на мед, в местния хотел, където държеше апартамент, и бе преспал с нея. Никога не водеше момичета тук, в къщата. За него тя бе като светилище. Ето защо бе наел за постоянно апартамент в хотела: използваше го за сексуалните си срещи, които напоследък съвсем се бяха разрешили. Е,

предната нощ бе направил поне едно умно нещо — в последния момент се бе сетил да вземе предпазни мерки. Съвсем наскоро от СПИН бе починал Горди Ланахан, който правеше аранжиментите на песните му, и мисълта за смъртоносната болест преследваше Джони като призрак.

Остави хавлиената кърпа, прекоси спалнята и влезе в съседната стая, която му служеше за нещо като будоар. Беше голяма колкото спалнята и бе пълна с какви ли не хубави скъпи дрехи, ушити от най-добрите моделиери на Лондон, Париж и Рим. В чекмеджетата бяха нагънати ризи, последен вик на модата, както и вълнени, копринени и кашмирени пуловери и блузи за всякакви случаи. Под саката и спортните якета бяха подредени лъснати до блясък обувки от най-качествена кожа и от велур, върху лоста на една от стените бяха окачени копринени вратовръзки.

Джони порови в по-неофициалните дрехи и след малко се спря на чифт тъмносиви панталони, черно кашмирено сако, тънка светлосиня риза и синя копринена вратовръзка. Облече се бързо, обу мокасина от черна кожа и сложи в джоб на сакото копринена кърпичка.

След миг-два изтича надолу по стълбите: Нел щеше да дойде всеки момент.

---

[1] Игра на думи — от английското „fortune“ — късмет, състояние. — Б.пр. ↑

[2] Френски град, прочут с изкусните си килимари. — Б.пр. ↑

10.

Приятелката ѝ веднага му стана антипатична.

Колкото и да се мъчеше да сподави това чувство, тя пак го дразнеше. Каквото и да кажеше, Джони едвам устояваше на изкушението да се заяде с нея. И не само това, трябваше да полага неимоверни усилия, за да е любезен с нея.

Честно казано, Розалинд Мадиган пробуждаше най-лошото у него главно защото той бе мъж, страдащ от какви ли не комплекси, макар и да не си даваше сметка, че тъкмо те са причина за антипатията му към нея. Джони още не се бе опитал да анализира отношението си към Роузи. Бе прекалено погълнат от това да ѝ намира кусури и да си повтаря колко скучна, грозновата и надменна е, колко снобски се държи.

Роузи, разбира се, изобщо не бе такава. Но още щом я зърна, Джони инстинктивно усети, че тя е различна от девойчетата, които обикновено му се изпречваха на пътя, и че той чисто и просто не знае как да се държи с жена, притежаваща такава класа. Ето защо превърна качествата ѝ в недостатъци — видя я такава, каквато искаше да я види, а не каквато всъщност бе. Роузи не бе грозновата, просто се обличаше скромно, не бе надута, а само възпитана и определено не се държеше снобски, ами се притесняваше в негово присъствие.

Джони ѝ хвърли крадешком един поглед и отсъди, че изглежда ужасно. Не понасяше неугледните жени, направо му се повдигаше от тях. Падаше си по лъскавата фасада, по лустрото и блясъка. Всъщност имаше слабост към хубавелките и това бе една от причините Нел Джефри да му харесва толкова много. Макар че отношенията им бяха чисто делови, Джони направо се прехласваше по нея. С русата си коса тя наистина бе ослепително красива и според него бе самото възплъщение на младостта и женствеността. Много се гордееше, че е в екипа му.

Отпиваше от виното и слушаше как двете му гостенки си бърбят за общ приятел, прочутата кинозвезда Гавин Амброуз, когато най-

неочаквано прозря какво толкова го дразни у тази Мадиган: това, че тя е умна.

Интелигентните жени плашеха Джони Фочън, пробуждаха чувството му за непълноценност, понеже той нямаше и средно образование.

И Нел бе интелигентна, но наред с това бе надарена с прекрасна външност и женственост, ето защо докато беше с нея, Джони не забелязваше колко е умна. Едва след като се разделяха, си даваше сметка колко находчива е тя и колко добре защитава интересите му. Нел Джефри му бе много повече от рекламна агентка и съветничка в деловите въпроси и Джони оценяваше по достойнство таланта ѝ, който според него наистина бе огромен. Откакто се бе заела с рекламата му, направо бе преобразила неговия живот.

След като разбра защо още от самото начало Роузи му е станала антипатична, Джони се почувства много по-добре, взе вилцата и намота около нея от спагетите.

Тримата седяха на масата в трапезарията и ядяха първото ястие от вечерята, приготвена от готвача на Джони — Джовани. Жена му София току-що бе пренесла спагетите, а обученият в Англия иконом Артър им бе налял в кристалните чаши от леденостуденото бяло вино.

Известно време се наслаждаваха мълком на вкусните спагети. Най-накрая Нел наруши мълчанието.

— Страхотни са, Джони, цяла вечност не съм яла толкова хубави спагети! — възкликна тя. — Харесват ли ти, Роузи?

— Великолепни са — съгласи се приятелката ѝ и стрелна с очи Джони. — По-добри са и от спагетите в „Алфредо“ в Рим.

— Джовани няма равен като готвач — почти се тросна Джони и без да обръща повече внимание на Роузи, погледна Нел и я попита вече по-спокойно: — Как ще се справим догодина с толкова много концерти? Имам чувството, че след турнето ще ме изнесат на носилка.

Нел го погледна право в очите и реши да му каже без заобикалки онова, което ѝ се въртеше в главата още от предния ден, когато за пореден път бяха обсъждали световното му турне.

— Мен ако питаш, не бива да изнасяш всички концерти — отвърна тя предпазливо. — Прекалено много са, никой не би издържал. Ще се наложи да пътуваш от единия до другия край на света. Без душа ще останеш. Според мен трябва да ограничиш турнето с Лос Анжелис,

Ню Йорк, Лондон, Париж и Мадрид. И без това сме уговорили повечето концерти там. А другите отложи.

Джони бе стъписан от предложението ѝ, върху лицето му се изписа изненада. Той я зяпна с отворена уста.

— Добре си го измислила, скъпа, но се съмнявам, че агентът ми ще е съгласен. Вече е задвижил нещата.

— А, едва ли е уговорил всички концерти и е сключил договори с театрите и залите в чужбина. Знам със сигурност и...

— Откъде знаеш? — прекъсна я смръщен Джони.

— Питам го вчера, малко преди да си тръгна. Ти говореше по телефона в другия кабинет. Докато обсъждахме концертите, ми хрумна, че турнето е доста претоварено и зле обмислено. Ще се наложи да изминаваш огромни разстояния, да се прехвърляш от континент на континент. Ще изнасяш това проклето турне кажи-речи цяла година и както вероятно знаеш, на практика ще живееш в самолета. При всички положения, Джони, такива турнета са си жива съсипия. Наистина смятам, че догодина трябва да се ограничиш с Щатите и Европа. Пък по-догодина, през 1993-та, ще пееш и в Япония, Далечния изток и Австралия.

— Лично аз съм напълно съгласен с теб. Остава да склони и Джеф — усмихна ѝ се лъчезарно Джони.

— Няма начин да не склони, стига да му го обясниш като хората. Всъщност нека аз поговоря с него утре следобед по време на заседанието. Ще му изтъкна доводите, които току-що изброих и на теб. Да не забравяме, че ти предстои да записваш и нов компактдиск, което ще ти отнеме най-малко няколко месеца и съвсем ще те изцеди. Знаеш се какъв перфекционист си. Ще спомена и това.

В очите на Джони проблясна възхита. Той кимна.

— Страхотна си Нел, направо върхът! Много обичам да мислиш вместо мен. Е, разбрахме се. Ти ще пуснеш фитила на Джеф. А аз ще си трая. Ще откриеш огъня. А щом бурята отмине, ще ви поканя всички на вечеря — ухили се певецът. — Ей на това му се вика работа! Джеф е в див възторг от теб. Сто на сто ще го навиеш. Теб той те слуша.

— Благодаря за доверието, Джони, и за ласкавите думи. Но... — млъкна тя наред изречението.

— Какво „но“? — попита Джони и се наведе към нея.

— А, нищо — заувърта Нел. Не ѝ се искаше да му казва, че както личи, напоследък неговият агент Джеф Смейлс му е взел страха. Ето защо рече: — Просто ми се струва, че на този етап от кариерата си не бива да се показваш прекалено често пред публика.

— Да, но покрай концертите скачат и продажбите на дисковете ми!

— Знам, знам. Въпреки това няма да е зле да не се показваш непрекъснато. Няма да ти навреди. В крайна сметка само ще спечелиш.

— Чул те Господ — отвърна Джони и замълча, вторачен умислено в чашата вино. След миг-два вдигна глава и отбеляза: — Хулио току-що приключи световното си турне. През последните години непрекъснато изнася концерти по цял свят, пък не забелязвам това да му е навредило.

— Така е, дума да няма. От друга страна обаче Барбра Стрейзанд не е пяла пред публика от шест години, а парчетата ѝ пак се грабят като топъл хляб.

— Тя се снима и в киното — натърти веднага Джони.

— Само че невинаги пее във филмите — възрази на свой ред Нел и се засмя. — Но хайде да оставим този въпрос за утре. Ако искаш, можем да се видим и в събота. Тръгвам си от Лос Анжелис чак в неделя.

— Ей на това му се вика новина!

Нел искаше да смени темата, да откъсне Джони от вечните му страхове и притеснения да не се провали като певец, ето защо каза:

— Костюмите на Роузи за „Творецът на кралете“, новия филм на Гавин, са направо фантастични, Джони. Де да можеше да ги видиш! Всъщност и това ще стане. Надявам се да дойдеш на премиерата догодина. Мен ако питаш, моята скъпа приятелка Роузи ще грабне поредния си „Оскар“.

Роузи пламна цялата и възкликна:

— Изхвърляш се, Нел! На бас, че няма да взема „Оскар“ — допълни смутено.

Джони за пръв път я погледна право в лицето и отбеляза донейде студено:

— От мен да го знаеш, каже ли нещо Нел, става. Няма смисъл да спориш с нея.

Роузи не отговори нищо. Взе чашата с вода и отпи глътка. Не можеше да се начуди защо е толкова антипатична на този човек. Беше го усетила още от мига, когато влезе в къщата: той се държеше с нея направо грубиянски. Съжали, че се е поддала на увещанията на Нел да дойде. Щеше да се чувства много по-добре, ако си бе поръчала нещичко за хапване в хотелската стая и бе погледала телевизия.

Нел също мълчеше. И на нея не ѝ бе убягнал хладният тон на Джони, озадачил я не по-малко, отколкото Роузи. Той се държеше с приятелката ѝ доста странно, очевидната му антипатия към нея бе необяснима.

За да заглади положението и да разсее тягостната тишина в трапезарията, Нел си пое дъх и понечи да отвори дума за новия компактдиск на Джони, който тези дни бе пуснат на пазара и веднага бе оглавил класациите. Но не се наложи да го прави. Вратата се отвори и при тях влезе София, която се зае да раздига чиниите. Веднага след нея се появи и Артър, който сложи пред тях чисти чинии, в които им поднесоха печен морски костур и задушени пресни зеленчуци. След като отпи от виното, Джони се обърна към Нел:

— Какво ще правиш следващия четвъртък по това време? Тогава е Денят на благодарността.

— Ще готвя на Кевин — изстреля Нел и се изненада от самата себе си, ето защо побърза да добави: — И за Роузи, естествено.

— За Кевин ли? Кой Кевин? — поинтересува се домакинът и вдигна вежда.

— Гаджето ми — поясни Нел, решила, че няма смисъл да увърта, — брат е на Роузи. — Срецна стъписания поглед на приятелката си и я стрелна многозначително с присвити очи. — Дотогава ще сме се прибрали на Източното крайбрежие — продължи младата жена. — Ето защо смятам да поканя на вечеря двамата си най-добри приятели, да ги нагостя за Деня на благодарността както подобава: с пуйка, сос от червени боровинки, картофи, пълнозърнест хляб и така нататък. Може и да съм англичанка, Джони, но правя страхотен Ден на благодарността.

— Ами, каква ти англичанка, ти си си американка до мозъка на костите — възрази през смях Джони и допълни някак тъжно: — Както ми го описваш, ще си отживеете.

— Защо не дойдеш и ти? — покани го Нел. — И бездруго ще бъдеш в Ню Йорк, на драго сърце ще сготвя и за теб.

— Не мога. Обещах на вуйчо да карам празника с него и с неговите... приятели. Но ти благодаря за поканата. — Сетне си взе от рибата и пророни: — Гадже, а? Виж я ти нея каква потайна била, да не ми каже!

„Крила е и от мен“, помисли си Роузи и Нел, която седеше срещу нея, разбра по очите ѝ какво ѝ се върти в главата. Съзнаваше колко объркана и учудена е приятелката ѝ и прехапала устна, се извърна. Отговори на заяждането на Джони само с лек смях и се съсредоточи върху храната в чинията си.

След малко домакинът отново ѝ заговори за кариерата си, за своите страхове и ангажиментите, които е поел за догодина. Нел съзнаваше, че той няма да се успокои и да миряса, докато всичко не бъде уточнено до най-малките подробности, затова насочи цялото си внимание към него и се помъчи да му даде най-добрите съвети.

Роузи пък бе погълната от своите си мисли за Нел и Кевин. Дума да няма, гризеше я любопитство, но знаеше, че трябва да изтърпи, докато се приберат в хотела. Чак тогава можеше да разпита приятелката си за това ново развитие в техния живот. В случай че наистина бе ново. Не бе изключено Нел и брат ѝ да ходят отдавна, но защо ли не бяха споменали нищо? Роузи бе озадачена, ала учудването ѝ бе засенчено от огромно задоволство. Какво по-хубаво от това, че двамата са заедно? Тя бе повече от сигурна, че са щастливи. Бе особено доволна за Кевин. Брат ѝ непрекъснато бе изложен на опасности, имаше нужда от спокойна и щастлива връзка.

Улисана в мислите си, се пренесе в „Монфльори“ и започна да прави планове за Коледа, как ще накичат елхата и украсят замъка, какво ще бъде менюто, какви подаръци е купила и какво още ѝ предстои да набави.

Накрая се върна към настоящето, към престоя си в Лос Анжелис и към най-важното в него — срещата ѝ утре с Гавин. Щяха да обядват у него и да обсъдят следващия му филм. Още не ѝ бе казал какъв ще е той, но Роузи знаеше, че при всички положения ще прави костюмите.

В началото на седмицата се бе видяла и с Гари Маршал. Срещата бе минала много успешно и прочутият режисьор ѝ бе намекнал, че ще се радва, ако Роузи се заеме с костюмите за следващия му филм. Ако

не бе Гавин, тя на драго сърце щеше да приеме. Но заради стария си приятел не пое никакъв ангажимент към Гари, най-чистосърдечно сподели, че вече е обещала на Гавин, и каза, че ще му се обади по-късно.

Знаеше, че филмите на Гавин винаги ще стоят на първо място не само защото той бе невероятно талантлив като актьор и все избираше интересни сюжети, но и защото значеше много за нея.

Нел ѝ каза нещо. Роузи се отърси от мислите си за Гавин и навъсена, погледна приятелката си.

— С ваше разрешение ще ида да звънна още сега, да знам, че съм отхвърлила и тази работа — рече Нел, след което бутна стола назад и се изправи.

— Ама разбира се — каза Джони. — Звънни от апарата в кабинета.

— Благодаря ти — отвърна Нел и излезе като фурия от трапезарията.

Джони се облегна на стола, взе чашата и отпи от виното, сякаш Роузи изобщо не бе в стаята.

Тя го погледна и извърна очи. Не знаеше какво да му каже. Усещаше толкова осезаемо антипатията му, че просто не намираще тема за разговор, никаква допирна точка между тях двамата.

В стаята се възцари мъртвешка тишина.

11.

Роузи седеше като вцепенена.

Не помръдваше, гледаше право пред себе си, без да мига, едва ли не без да си поема дъх. Не знаеше какво да нрави.

Откакто Нел бе отишла да се обади по телефона, тишината в трапезарията бе направо потискаща, смазваща. Дума да няма, Джони се държеше донемайкъде странно и колкото и да се мъчеше, Роузи не можеше да проумее защо я е посрещнал на нож.

Мина ѝ през ума, че има само един избор: да се извини, да стане от масата, да намери Нел и да ѝ каже, че се връща в хотел „Риджънт Бевърли Уилшир“. Приятелката ѝ щеше да ѝ влезе в положението. По време на вечерята си бяха разменили няколко многозначителни погледа и смутеният израз на Нел идеше да подсказва, че и тя е направо смаяна от необичайното, донякъде злобно поведение на Джони.

Роузи премести очи и се загледа за миг в двете поставки за десерт при свещниците. Цяла вечер им се бе любувала. Не бе виждала по-красиви. Представляваха две амурчета, застанали край леопард и хванали в протегнатите си пълнички ръце сребърна купа със стъкло дъно. Среброто бе с невероятна патина, а поставките се открояваха със старателно изработените си детайли. Роузи знаеше, че са дело на изкусен майстор, че са уникати и безспорно са много скъпи.

Отмести очи от сребърните антики и погледна Джони, решена да му благодари и да си тръгне. Ала вместо да се извини, рече:

— Поставките са наистина фантастични. От времето на Регентството в Англия са, нали? И ако не греша, са изработени от Пол Щор.

Стъписан, Джони я изгледа. Накрая кимна.

— Купих ги тези дни. От Лондон.

Макар и да бе смаян, че жената знае името на майстора, който ги е изработил, му стана приятно, че те са ѝ харесали. Поставките значеха много за него. Бяха негова гордост и радост. От всички вещи в къщата бе избирал единствено английското сребро. Нел не бе с него, когато в началото на месеца той отиде в любимия си магазин на Бонд Стрийт,

за да види въпросните поставки. Собствениците на магазина, Франсис и Тони Реймейкърс, му ги бяха запазили, сигурни, че ще ги купи.

— Откъде разбра, че са от Пол Щор? — попита Джони и се понамести на стола, та да вижда лицето ѝ.

— Имам една приятелка, специалистка по сребърни антики — поясни Роузи. — И най-вече по антики от времето на крал Джордж и на Регентството. Навремето държеше магазин за произведения на изкуството.

— А сега не го ли държи?

— Не.

— Жалко! Събирам интересни предмети и няма да е зле да познавам повечко специалисти и собственици на магазини, на които да мога да разчитам. — Джони се прокашля. — Всъщност дори хора, които вече не се занимават с покупко-продажба на произведения на изкуството, понякога се натъкват на ценни вещи. Ако приятелката ти случайно открие нещо...

— О, едва ли — прекъсна го рязко Роузи. — Вече не работи.

— Да не е излязла в пенсия?

— Нещо такова...

Роузи извърна поглед и съжали, че скъпата ѝ Коли вече не е в състояние да работи. Ако се върнеше към антиките, щеше да ѝ се отрази добре, Роузи бе сигурна. Изведнъж я обзе тъга, която тя се опита да прогони, ето защо погледна отново домакина и за своя изненада сподели:

— Последните няколко години на Коли, моята приятелка, ѝ се струпа много. Съпругът ѝ загина в ужасна автомобилна катастрофа, веднага след това се поболя и тя. Дълго време не бе в състояние да работи. Когато най-сетне се върна към професията си, установи, че се уморява толкова бързо, та не си струва изобщо да се захваща. Ето защо се отказа. Поне засега — усмихна се тя насила. — Знае ли човек? Щом си възвърне силите, може би ще е в състояние да почне отново. Наистина умира за антични сребърни предмети. Едно време изпитваше неописуемо удоволствие да открива ценни вещи, да ги купува и продава.

— Колко жалко... че приятелката ти е болна, де — прошепна Джони, забелязал, че очите на Роузи са помръкнали от тъга. — В Ню Йорк ли живее?

Роузи поклати глава.

— Не, във Франция. Французойка е.

— Доколкото разбирам, си научила от нея доста за среброто.

— О, да. Водеше ме по разпродажбите в Лондон... — потвърди Роузи с пресипнал от възнение глас.

Това бяха наистина най-хубавите им години, после всичко в живота на Коли тръгна с главата надолу. Пък и в нейния живот. Тя въздъхна едва чуто при спомена за онези честити времена в Монфльори и примига нервно, за да разсее тъгата, внезапно заседнала като буца на гърлото ѝ. Бързо се окопити и каза възможно най-ведро:

— Пол Щор е бил невероятен майстор, нали? Той ни е любимец на нас с Коли. Ако види тези поставки, тя направо ще онемее. Наистина са невероятни.

Джони кимна.

— Нел пробуди у мен интереса към английското сребро. Помогна ми да купя първите си свещници и сервизи за кафе. Но съм открил сам повечето вещи, които съм купил през последните две години — подсмихна се домакинът. — Е, помогнаха ми едни приятели, Тони и Франсис Реймейкърс. Държат магазин в Лондон. Имат невероятен вкус, от тях научих доста за сребърните антики.

Той млъкна — сега се чувстваше малко по-добре в присъствието на Роузи, беше ѝ благодарен, че се възхищава от вкуса му. Осъзна и че тя вече не го дразни толкова. Изведнъж го досрамя, задето се е държал така студено и грубо с нея. Отпи от виното и продължи тихо:

— Според Нел съм имал набито око.

— За какво по-точно? — попита Нел от вратата.

— За сребърни антики — поясни през смях домакинът. — Роузи е в див възторг от поставките за десерт на Пол Щор.

— Дума да няма, наистина са хубави — съгласи се Нел и седна при тях на масата.

— Всичко наред ли е? — попита Роузи и я погледна. — Нямахте те цяла вечност.

— Да, да, позабавих се, извинявайте.

— А, нищо — рече Джони.

— Взех нещата в свои ръце — допълни Нел, — но май ще се наложи да звънна още един-два телефона, щом приключим с вечерята. Наистина е досадно, ама какво да се прави! — сви тя примирено

рамене и поклати глава. Върху лицето ѝ се изписа съжаление. — Като съм се хванала на хорото, трябва да го играя. Такава ни е орисията на нас, рекламните агенти. Вечно сме под пара, вечно сме на педал. Стига да не възразяваш, Джони, по-късно пак ще се обадя, за да се уверя, че всичко е наред.

— Ама разбира се. Обаждай се колкото ти душа иска — каза Джони. — Знаеш, че тук си си като у дома, излишно е да ме питаш. Но междувременно дали да не хапнем десерта? Джовани ни е направил ябълков сладкиш с бита сметана и мед.

— Мале! — ахна Нел и вдигна вежди. — Сигурно е ужасно вкусен. Пак ще трябва да минавам на диета!

— Я не се занасяй, точно ти няма защо да се безпокоиш за фигурата си. Човек трябва от време на време да си подслажда душата.

— Да де, ама с тоя плодов сладкиш пак ще направя бричове — изпъшка през смях Нел и изви очи към тавана.

— Какво представлява, някакъв италиански специалитет ли? — поинтересува се Роузи.

— Да. Ще ти хареса — рече Джони и я стрелна с поглед, после добави: — И на теб не ти се налага да внимаваш за фигурата си.

След вечерята Нел пак отиде в кабинета на Джони да звънне по телефона, а той заведе Роузи в библиотеката в дъното на къщата. Отвори вратата и ѝ каза:

— Реших да се преместим за кафето тук. Искам да ти покажа някои от другите си находки — сребърните антики, които купувам в Лондон.

— Ще ми бъде много приятно — отвърна чистосърдечно Роузи.

Бе смаяна от промяната в поведението му, камък ѝ падна от сърцето, че сега той се отнася по-дружелюбно. Говореше ѝ мило, държеше се коренно различно и тя не можеше да се начуди защо ли. По всяка вероятност заради интереса ѝ към сбирката му от сребърни вещи. Нима бе възможно? Нима такова дребно нещо бе в състояние да промени напълно неговото отношение?

— Тези свещници са в стил Джордж III, също са измайсторени от Пол Щор и датират някъде от 1815 година — поясни Джони, след като я поведе към дългата ниска маса пред канапето при камината. — Купих ги от същия магазин на Бонд Стрийт. Благодарение на Тони и Франсис там се сдобих с невероятни неща.

Възхитена, Роузи впери поглед в свещниците и кимна. Сетне насочи вниманието си към голямата сребърна купа, сложена в средата на масата.

— И тя е прелестна. Но не е правена от Пол Щор, нали?

Джони поклати глава.

— Не, майсторена е много по-рано, цяло столетие преди това, по времето на кралица Ана, по-точно през 1702 година, от друг прочут английски златар, Уилям Дени.

— Сбирката ти наистина е великолепна. Както и цялата къща — каза Роузи, след което бързо прекоси помещението и седна на канапето.

— Благодаря — отвърна Джони и я последва. Настани се на стола до огромната, зидана от камък камина.

— Ще пийнеш ли нещо? Ликьор? Коняк? — попита я, след като извърна поглед към нея.

— Не, благодаря, само кафе.

В библиотеката забързано влязоха Артър с поднос, върху който имаше каничка с кафе, и София, която носеше чашките и чинийките. Наляха им от еспресото и излязоха тихо.

Роузи и Джони отпиха от кафето.

И двамата мълчаха, този път обаче тишината не бе тягостна. Антипатията на домакиня към младата жена сякаш се бе изпарила и бе отстъпила място на любопитството. Беше му ужасно неудобно, че се е държал като последния грубиян, ядосваше се на самия себе си. В цял свят и особено сред жените бе прочут със своето обаяние. Защо ли то се бе стопило в мига, в който Роузи бе влязла в къщата?

— От кого е тази картина? — попита тя, загледала в пейзажа над камината.

На него бяха изобразени двама селяни насред нива с жито, надиплено от лекия ветреца. Роузи го хареса, изведнъж ѝ домъчня за Монфлори. Джони се изопна на стола и проследи погледа ѝ.

— От Паскал, художничка от Лос Анжелис, която много обичам. Горе имам още нейни картини.

— И аз харесвам съвременните импресионисти... Тази нива би могла да е във Франция — прошепна младата жена, без да сваля очи от платното, и си спомни за полята край замъка.

— Наистина е във Франция. Паскал често рисува там — поясни Джони, още по-заинтригуван от Роузи.

Впери очи в нея. Младата жена отвърна на погледа му и се понамръщи озадачено. Накрая Джони остави чашата с кафе, стана от стола и седна до Роузи на канапетото.

По принцип не се извиняваше за нищо на никого. Ала ето че сега поиска прошка от Розалинд Мадиган и рече някак припряно и смутено:

— Извинявай, май се държах доста грубо, но не беше нарочно. — Известно време мълча, след това поклати глава. — Наистина съжалявам. Не биваше да си го изкарвам на теб. — Отново направи кратка пауза. — Днес съм ужасно притеснен, имах да решавам какви ли не делови въпроси — излъга убедително с надеждата да намери някакво оправдание за непростимото си поведение и да се покаже в по-добра светлина.

— Влизам ти в положението — отвърна Роузи. — И аз понякога имам ужасни дни.

— Нали не ми се сърдиш?

— Не, разбира се — усмихна се младата жена, при което лицето ѝ грейна и в очите ѝ пробляснаха весели пламъчета.

Роузи се усмихна отново и на Джони му се стори, че е озарила и стоплила душата му, което го изненада доста. Ето защо, без да казва нищо, продължи да я гледа.

Тя отвърна на погледа му, впери в него лъчезарните си сини очи, каквито Джони не бе виждал никога дотогава. Намести се на канапетото, сведе глава на една страна и го изгледа още по-озадачено и отпреди: дума да няма, той бе най-странният мъж, когото бе срещала в живота си.

Сега светлината падаше върху лицето ѝ. Джони моментално забеляза колко наситенозелени са очите ѝ, колко прелестна е огненочервената ѝ коса и направо се захласна по хубостта ѝ. Не можеше да се начуди откъде му е хрумнало, че е грозна и скучна. Честно казано, Розалинд Мадиган бе направо ослепителна.

Все така озадачена от този мъж, смутена от странното изражение, мярнало се върху лицето му, Роузи се пресегна и го докосна по ръката.

— Не се притеснявай. Наистина ти влизам в положението и не ти се сърдя — усмихна се тя отново.

Харесваше го и забравила колко грубо се е държал с нея, виждаше най-доброто у него, както всъщност и у всички останали.

Джони кимна и макар още да не го съзнаваше, бе напълно пленен от младата жена.

12.

Нел и приятелката ѝ си бяха тръгнали отдавна, а той още не можеше да се начуди на странното си поведение спрямо Роузи. В началото тя определено го бе изнервила доста.

Беше я намразил от пръв поглед, ето защо не проумяваше как така изведнъж е променил коренно мнението си за нея. Не разбираше какво го е прихванало и както лежеше по пижама върху леглото, се мъчеше разтревожен да проумее какво става в душата му.

Телефонът извъня оглушително и прекъсна мислите му. Той се пресегна да вдигне слушалката и погледна часовника върху нощното шкафче — кой ли се обаждаше посред нощ? Отдавна бе минало единайсет часът. Явно го търсеше човек от екипа му или някой много близък, тъй като малцина знаеха този номер. Въпреки това той каза доста предпазливо в слушалката:

— Ало!

— Как си, Джони? — попита някой дрезгаво и троснато.

— Вуйчо Вито! За Бога, защо още не спиш, я кое време е? В Ню Йорк минава два след полунощ.

— Ъхъ. Какво му е на времето, момчето ми? Да не те прекъсвам?

— Не — засмя се Джони. — Сам съм.

— Жалко! — въздъхна старецът. — Колко пъти да ти казвам да си намериш някое свястно момиче, някое италианче, да се задомиш, да си народите куп прекрасни дечица и да заживееш като хората? Защо не ме слушаш, Джони?

— И това ще стане някой ден, вуйчо Вито.

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

— Ходих на Статън Айланд. Във връзка със семейната вечеря. Както винаги в четвъртък, нали помниш? При шефа. Праца ти много здраве, ти си му любимецът, не забравяй. Чака те за Деня на благодарността. Да не пропуснеш да дойдеш!

— Разбира се, че ще дойда. Някога да съм отсъствал от семейните сбирки? Никога няма да те подведа. И теб, и шефа. Слушай,

откъде се обаждаш?

— Не бери грижа, от платен телефон.

— Хайде, моля те, прибирай се и си лягай. Имаш ли нужда от нещо? Добре ли си?

— По-добре от това, здраве му кажи! — Вито Кармело прихна, както стоеше на тротоара в далечен Ню Йорк и трепереше лекичко от нощния студ. — Виж, някои други загазиха здравата. Не умеят да си държат езика зад зъбите. Бива ли така! Вредят на работата, carisce^[1]?

— Тъхъ — отвърна Джони и също се засмя. — А сега ми направи тази услуга, прибирай се и си лягай. Ще се видим другата седмица. Пристигам късно вечерта в сряда.

— Къде ще отседнеш?

— В „Уолдорф“.

Смехът на Вито отново отекна по далечната линия.

— Лека нощ, Джони!

— Лека да е, вуйчо Вито.

Джони се замисли за вуйчо си. Наближаваше осемдесетте, точно бе на седемдесет и девет и вече беше прекалено стар, че да живее по този начин. Крайно време бе да се оттегли. Ала старецът бе вироглав, не искаше и да чуе, не приемаше и парите, които племенникът му предлагаше.

— Не ми трябва, момчето ми — отвръщаше категорично.

Бе горд сицилианец, предан до гроб на своя отколешен приятел Салваторе Рудолфо, Шефа, както го наричаха мнозина. Ето защо не искаше да се оттегли.

— Ще го направя чак след като донът предаде властта — все повтаряше на племенника си. — Оттегли ли се той, и аз пускам кепенците. Заедно сме почнали, пак заедно ще приключим.

И така, Вито Кармело още бе sarogegime, тоест капитан в организацията на Рудолфо, какъвто всъщност бе цял живот.

Вито и Салваторе бяха неразделни още от деца. Бяха родом от Палермо, родителите им бяха пристигнали в Америка с кораб, когато малчуганите бяха едва осемгодишни, през двайсетте години. Двете семейства се бяха установили в една и съща махала в Долен Манхатън, така че пак да са близо, както цял живот в родната Сицилия.

Джони бе чувал от вуйчо си какви ли не истории за онези първи дни, след като Кармелови и Рудолфови бяха дошли в огромния според тогавашните представи Ню Йорк.

За новите имигранти времената не били от най-лесните и не след дълго родителите на двете момчета установили, че не са нито по-богати, нито по-преуспели и щастливи, отколкото в Палермо, и често се тюхкали, че не могат да се върнат по родните места.

Имало случаи, особено на семейни сбирки, когато Гуидо Кармело и Анджело Рудолфо почвали да се самосъжالياват и се вайкали на всеослушание, че са били такива глупаци да дойдат в Щатите, страната на благоденствието, където улиците, видите ли, били покрити със злато. Да де, ама улиците си били най-обикновени, а прехваленото благоденствие било за други, не и за тях. Двамата мъже, които били израсли заедно и били първи приятели, превивали гръб от тъмно до тъмно в работилницата за мебели, ала едвам свързвали двата края. Случвало се да нямат пари дори за наема и за прехраната на семействата си.

Малчуганите обаче харесвали града и щом понаучили английски, станали истински тартори на Манхатън, пристрастили се към врявата, навалищата, оживлението, за които можели само да мечтаят в затънтено Палермо. Училището ги отегчавало, улиците им предлагали безчет перипетии и приключения, а в крайна сметка и пари.

Когато навършили тринайсет години, вече си имали улична банда, или *borgata*, както я наричали италианците. Идеята била на Салваторе, който бил по-як, по-оправен и хитър от двамата, направо си бил роден лидер. Дребните престъпления неминуемо се превърнали в техен начин на живот и доходоносен поминък. Те обирали сергиите на амбулантните търговци и складовете на фабриките, случвало се да изпълняват и поръчки на местните мафиоти, така че често носели къщи повече пари от своите отрудени честни бащи.

Амбициозен и умен, Салваторе накрая се издигнал от водач на хлапашката банда до дребен мафиот; сдушил се с някакъв саро^[2], който харесал младото сицилианче заради неговия мъжки характер — заради пъргавия ум, нервите от корабни въжета и груба сила. Салваторе описал в най-розови краски пред шефа си и Вито, и така внедрил и него в организацията. Макар и млад, бързо се издигнал в

йерархията и станал всепризнат член на мафията, както всъщност и Вито.

С годините се прочул като твърдоглав и непреклонен човек, с когото всички се съобразяват и който се задоволява единствено с най-доброто и държи винаги да е на върха. Освен че бил оправен, се откроявал с безпогрешния си нюх за далаверите, с вледеняваща жестокост и продажност, както и с рядката способност да вдъхва на другите непрекословна преданост. Наред с Вито се обградил с верни до гроб хора, готови заради него буквално на всичко, дори да убият човек, ако ги помоли. Кое то той правел доста често.

В един момент, воден от сребролюбие, амбициозност и ламтеж за власт, той се опитал да се отскубне от престъпния клан, за който работел, и заедно с Вито да основе своя организация.

Двамата успели най-вече, защото добре подбрали момента и извадили невероятен късмет. Направили пробива през 1930-а, когато били осемнайсетгодишни, и в нийоркската мафия се била създала особена, твърде благоприятна за тях ситуация.

Усетили силата си и разочаровани от своите донове, неколцина отцепници, известни още като Палетата, се разбунтували срещу своите тартори с техните старовремски, назадничави похвати.

През 1931 година успели да изтласкат на заден план или да очистят повечето възрастни донове с техния „европейски“ стил на ръководство и дали началото на съвременната американска мафия, каквато я знаем днес. Така се родил и престъпният клан на Рудолфо. Тъй като Салваторе и Вито им помогнали да осъществят преврата, отцепниците, вече докопали се до властта, дали зелена улица на техните планове, по-точно на плановете на Салваторе.

Кланът Рудолфо бързо се разраснал и наложил влиянието си. С годините се утвърдил като основен играч в „почетното общество“, или мафията, известна още като Коза Ностра, тоест „нашето вътрешно дело“. Салваторе бил главатарят, брат му Чарли — негов заместник, братовчед му Антъни — *consigliere*, или съветник, а Вито — капитан, както и пръв довереник на Салваторе.

Като малък Джони Фочън нямаше представа с какво точно се занимава вуйчо му Вито. Знаеше само, че работи в семейния бизнес на чичо му Салваторе, Чарли и Тони. Когато поотрасна, осъзна, че всички те въртят някакви тъмни далавери и всъщност са си мафиоти. Това

обаче не го изненада кой знае колко — нали, откакто се помнеше, бе живял в италиански квартал, където мафиотите бяха нещо обичайно. Виж, не бе съвсем наясно какво става извън този затворен свят, където за атисі, хората от „почетното общество“, се говореше със страхопочитание и уважение. И със страх.

В съответствие с отколешните правила на мафията вкъщи не се обелваше и дума за бизнеса, ето защо Джони не знаеше с какво точно се занимава, какво работи вуйчо му Вито. Пък и не го беше грижа. Единственото, което го интересуваше, бе, че четиримата мъже го обичаха, закриляха и угаждаха на всяка негова прищявка.

Ако на Вито му трябваха повечко пари, та да купи на момчето нови дрехи и обувки, да го заведе на лекар и зъболекар, да плати уроците му по музика или да го поглези, чичо Салваторе винаги беше насреща. И макар жилището на Мълбъри Стрийт да бе доста неугледно и тясно, Джони растеше, обграден с грижи, с хубави дрехи и храна.

Именно чичо Салваторе откри таланта на Джони: оповести, че той пее като ангел, и му даде за награда банкнота от пет долара. Когато Джони започна кариерата си на професионален певец, пак чичо Салваторе му купи първия смокинг и се погрижи да го ангажират в нощните барове из цялата страна, собственост на негови приятели.

Оттогава, макар и ненатрапчиво, отдалеч, Салваторе Рудолфо бдеше над надарения красив племенник на Вито, когото смяташе за свое протеже.

Въпреки че бе израснал в сянката на сицилианската мафия в Ню Йорк, Джони не бе част от нея, нито пък искаше да бъде. Бе изцяло отдаден на музиката, тя бе неговият живот. Вуйчо Вито и чичо Салваторе бяха доволни от това, насърчаваха момчето и му помагаша да се утвърди на сцената, като същевременно го държаха надалеч от своите гешефти, за да не очернят доброто му име.

Доколкото знаеха, никой и не подозираше, че имат тесни роднински връзки с Джони, както всъщност и искаха да бъде. Нищо не биваше да помрачава славата му. И засега бяха успели да го опазят.

През годините Салваторе не бе искал от Джони нищо в замяна на своето покровителство. Нищо, освен да присъства всяка година на вечерята по случай Деня на благодарността. Очакваше от него да дойде в неговия дом на Статън Айланд и на гощавката да изпее някоя

от любимите му песни. Прекарваха си много весело и приятно, забавляваха се до насита.

Сега Джони пак се сети за вечерята у чичо Салваторе и се запита какво ли ще поиска да чуе той. Сигурно някоя от предпочитаните си песни, например „Соренто“ или „О, соле мио“. Но Джони съзнаваше, че трябва да подбере за по-младите членове на клана и някои от последните си на шумели парчета. Бе длъжен да достави удоволствие не само на шефа, но и на тълпата, да прикове вниманието ѝ за половин час, през който смяташе да пее.

Подсмихна се и си помисли разнежен за Салваторе, за обичта, която ги свързваше, откакто той бе съвсем мъничък и още търчеше по къси панталонки. В някои отношения го чувстваше дори по-близък от вуйчо си Вито, обичаше го и го уважаваше. Макар че в мафията използваша рядко, да не кажем никога, думата „кръстник“, Джони гледаше на чичо си Салваторе именно като на свой кръстник в най-добрия смисъл на думата. В някои отношения Салваторе бе велика личност. На Джони обаче и през ум не му минаваше, че той е цар на огромна престъпна империя, бос на всички мафиотски кланове по Източното крайбрежие. За него Салваторе Рудолфо бе просто чичо, на когото дължеше много.

След малко погледна часовника и щом видя колко е часът, въздъхна едва чуто. Пресегна се за дистанционното устройство и изключи телевизора, който от около половин час работеше без звук. Сетне се пхна под завивките и се опита да заспи.

Тази вечер обаче не му се спеше.

Дълго лежа в мрака, от Салваторе и Вито мислите му се насочиха към Розалинд Мадиган, която, както установи, не му излизаше от главата.

Представи си лицето ѝ и изведнъж усети как му олеква, как се разсейват неизменните му тревоги. По тялото му се разля някаква топлина и Джони се почувства толкова щастлив, че чак притаи дъх. Бе смаян. Откакто се помнеше, не се бе чувствал толкова щастлив, и то заради Роузи, нещо, което му се стори същинско чудо.

Не знаеше нищо за нея, дори дали е свободна, омъжена или разведена. Всъщност не го и интересуваеше. Розалинд Мадиган бе

първата, единствената жена, заради която бе щастлив, и му се искаше това чувство да не го напуска никога. Погълнат от тази мисъл, той започна да се унася.

„Дано я видя отново!

Искам да я видя отново!

Трябва да я видя отново!

На всяка цена ще я видя отново!“

---

[1] Разбираш ли? (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Шеф (ит.). — Б.пр. ↑

13.

— Хайде, Роузи, изплюй камъчето! С какво го обая, та стана кротък като агънце?

— Я не се занасяй, не съм го обайвала! — извика някак рязко Роузи и се извърна към Нел в мъждивата светлина на антрето.

Нел се засмя, хвана под ръка приятелката си и я поведе към хола на апартамента, който двете бяха наели в хотел „Риджънт Бевърли Уилшир“.

— Не се прави на вода ненапита. Когато първия път отидох да се обадя по телефона, Джони се държеше така, сякаш теб те нямаше в стаята, дори по-лошо, сякаш си му най-заклетият враг. После, когато се върнах, го заварих поомекнал. Поне не гледаше кръвнишки. Втория път, когато се върнах при вас вече в библиотеката, ви видях сгушени като гълъбчета на канапето. Той направо те пиеше с очи. Казвай, Роузи, сто на сто се е случило нещо! Промяната в нашата попзвезда бе толкова рязка, че направо ахнах.

Волю-неволю Роузи се подсмихна. Дръпна ръката си, извърна се рязко и изстреля:

— Не се е случило нищо! Просто отворих дума за сребърните му антики. А ти ме подпитваш, защото си гузна заради връзката си с Кевин и задето не си ми споменала нищо. Хайде да те видим сега, Нел! Казвай бързо. Кога е започнало това между теб и брат ми?

Нел само запокити палтото си върху стола и прекоси стаята, без да отговаря. Вдигна телефонната слушалка, набра номера на румсървиса, погледна приятелката си и попита:

— Дали да не пийнем чай преди лягане?

Роузи кимна.

— На драго сърце! Добре си се сетила.

След като поръча чая, Нел се отпусна върху канапето и въздъхна тежко.

— Не сме крили нарочно, наистина. Всъщност преди две вечери си говорихме с Кевин точно за това. — Тя сви рамене и поклати глава.

— Не сме казвали на никого, и аз не знам защо. Всъщност не... Знае онзи приятел на Кевин, ченгето, Нийл О'Конър, но само той.

Роузи също си свали палтото, седна при Нел на канапето и прошепна:

— Не съм ти ядосана, Нел, изобщо не ти се сърдя. Тъкмо обратното. Ужасно се радвам, че ходиш с Кевин — усмихна се тя, сетне се пресегна и докосна нежно приятелката си по ръката. — Ама това между вас сериозно ли е?

Нел я гледа дълго и накрая се усмихна едва-едва.

— Знам ли... Може би точно за това не сме ти казали. Защото не ни се е искало да го разтръбяваме, да анализираме чувствата си и най-вече да ни давате зор.

Роузи я зяпна учудено.

— Божичко, Нел, за нищо на света не бих ви давала зор! И през ум да не ти минава! Просто ми беше интересно. Обичам те, обичам и брат си и ще се радвам много, ако ходите сериозно. Но всъщност не ми е работа, не мога да ви се бъркам.

— Не съм те укорявала, че ни се бъркаш, просто ти обяснявах. Нали с Кевин те виждаме от дъжд на вятър... — Нел млъкна наскоро изречението и известно време гледа през прозореца. Сетне пак се извърна към приятелката си и добави: — И аз ги дрънкам едни! Как да не сме те виждали? Нали идвахме на снимките на филма! Е, Кевин отскочи само веднъж, но последните няколко месеца аз непрекъснато ви се пречках, можех и да ти кажа... Не го направих, понеже... сигурно защото не съм искала да ме подпитваш. Това вероятно важи и за Кевин. Не искахме да разгласяваме връзката си.

— Разбирам — каза Роузи и я стисна за ръката.

— Дано. Но не мисли, че съм те пренебрегвала. По-точно, че сме те пренебрегвали. Както вече ти обясних, го обсъдихме с Кев едва онази вечер. — Нел се прокашля и продължи ведро: — Обожавам брат ти. Той е най-прекрасният мъж, когото някога съм познавала. Разбираме се чудесно, имаме еднакви вкусове, пасваме си идеално в леглото.

— Не си длъжна да ми обясняваш. Но се радвам, че сте щастливи и се погаждате.

— Да, наистина съм щастлива. И много държа на Кевин, макар и да не ми се ще да се женим.

Известно време Роузи обмисля последните думи на приятелката си, после попита:

— А Кевин иска ли да се ожените?

— Едва ли — сви рамене Нел и направи физиономия. — Всъщност не знам. Не е отварял дума за брак, аз също. И през ум не ми е минавало да го обсъждаме. Той е ужасно зает, вживял се е в ролята си на внедрен агент на полицията, аз също съм затънала до гуша в работа с тази агенция.

— Кога се почна? Откога ходите, де?

— От около година. Оная вечер, на път за Лондон, закъдето заминаваше във връзка с „Творецът на кралете“, Гавин се бе отбил в Ню Йорк. Помниш ли? Казах ти по телефона, че тримата сме вечеряли в „Карлайл“. Кевин ме изпрати до вкъщи. Поканих го да пийнем нещо. И хоп! Изведнъж се озовах в прегръдките му.

— Много се радвам за вас — повтори Роузи. — Но все пак ще те посъветвам нещо. Радвай се на живота, докато можеш, и не мисли за последиците. Такъв е новият ми девиз.

— Откога? — изви Нел учудено вежди. — Е, това е най-голямата изненада тази вечер, ако не броим невероятния обрат в поведението на Джони. И понеже стана дума за него, как заговорихте за среброто му?

Роузи грейна в усмивка.

— Бях възмутена от отношението му и тъкмо се канех да стана и да те потърся, за да ти кажа, че се прибирам тук, в хотела. Ала вместо да се сбогувам учтиво, започнах да превъзнасям поставките за десерт. Онези, измайсторените от Пол Щор.

— А, такава ли била работата! Ясно. И да си искала, едва ли си щяла да уцелиш по-благодатна тема. Тези поставки са най-голямата му гордост и радост. Реймейкърс, едни негови приятели от Лондон, му ги намерили и когато в началото на месеца ги видял, Джони направо щял да полудее от радост.

— Бях изненадана, че знае толкова много за сребърните антики. Странно, нали?

— Да, в известен смисъл. Произхожда от бедно семейство от Бронкс или Бруклин, някъде там. Почти си е неук, ако не се брои музиката, не е расъл след произведения на изкуството и антики. Доста труд е хвърлил, докато се наложи в шоубизнеса, и не е имал време за друго. От малък си е бил амбициозен. Но има набито око и явно

напоследък се е пристрастил към ценните сребърни антики. Доколкото усещам, е прехвърлил и доста книги за тях и наистина ги харесва. А тъкмо в това е разковничето, ако искаш да станеш добър колекционер.

Роузи кимна, отиде до прозореца и се загледа навън. Апартаментът бе с изглед към Родео Драйв, вече окичен със светещи коледни гирлянди, макар и още да бе ноември. Младата жена си мислеше за Джони и още преди да се е усетила, попита:

— Има ли си приятелка?

— Поне аз не знам да има — отговори Нел и се вторачи в Роузи, която с въпроса си бе разпалила още повече любопитството ѝ. — Всъщност сигурна съм.

На вратата се почука и Нел отиде да отвори на келнера, който носеше таблата с поръчания чай. След няколко минути, когато отново останаха сами, тя уточни, както наливаше от чая:

— Мен ако питаш, никога не е имал сериозно гадже. За последните няколко години, откакто работя с него, съм сигурна. Е, от дъжд на вятър преспива с някое девойче от шоубизнеса или със своя почитателка, която му се мъкне по петите, но толкоз.

— Защо според теб... не се е оженил?

Нел поклати глава.

— Един Господ знае. Нашият приятел мълчи като гроб. Хайде, ела да си изпиеш чая! Колкото до Джони Фочън, умът ми не го побира защо не се е оженил и никога не е имал сериозна, постоянна приятелка. Сега, като си мисля, се сещам, че съм чувала клюки за две-три жени, с които е ходил. Но връзката му с тях не е била сериозна. — Нел отпи от чая и възкликна донякъде изненадано: — Чак сега ми хрумва, че вероятно не се е влюбвал никога. Сто на сто това е причината.

— Възможно е — каза Роузи, позамисли се и попита: — А що за човек е?

Нел вдигна вежди и погледна озадачено и прямо приятелката си.

— Честно да ти кажа, и аз не съм наясно. Той не допуска никого до себе си, най-малкото в личните си отношения.

— Да де, но вие правите впечатление на много близки.

— Да, в делови план. Както вероятно си забелязала, Джони непрекъснато се тръшка и притеснява за кариерата си, а аз явно съм в състояние да му повдигам духа. Всъщност се безпокои за абсолютно

всичко. Инак е прекрасен човек, винаги се е държал внимателно и дружелюбно с мен. Е, дума да няма, страда от какви ли не комплекси. Освен това си пада егоист, ужасно влюбен е в себе си. Но в края на краищата му е простено, нали е попзвезда. На теб ли да разправам колко досадни и откачени са звездите!

— Е, Гавин не е откачен и досаден! — възкликна Роузи.

— Да, не е, но той е изключението, което потвърждава правилото. Колкото до Джони, инак е много свестен и добър. И все пак...

— Какво „все пак“?

Нел въздъхна.

— И аз не знам. Има нещо у него, което не проумявам. Първо, е доста саможив и потаен, не казва и думица за семейството си. Странно, нали?

— А има ли изобщо семейство?

— Има възрастен вуйчо. И аз не знам къде живее, май във Флорида. Вуйната е починала. Тъкмо те са го отгледали. Веднъж Джони сподели, че майка му е умряла, когато е бил съвсем невръстен. Няма братя и сестри. Няма никакви роднини, ако не броим вуйчото. Според мен е имал самотно нещастно детство, явно е расъл в недоимък. Макар че, доколкото подразбирам, в един момент на вуйчото му е потръгнало. Джони не ми е разказвал подробно за него. Доста затворен е, не е от хората, дете ще седнат да интимничат и споделят. Е, не че съм го подпитвала. Знам си го, че е потаен, не обича да говори за миналото и личния си живот. Няма много приятели, живее като единак.

— Симпатичен ми е, Нел.

— Знам.

— Откъде пък знаеш?

— Личи ти от сто километра.

— По какво?

Нел прихна.

— Ами през последните няколко години не си проявявала такъв интерес към кой от мъжете, с които съм те запознавала. Това, че си седнала да ме разпитваш за Джони, е показателно за чувствата ти. Според мен си му хвърлила око — усмихна се льчезарно Нел. — И да ти призная, съм на седмото небе, че най-после си хлътнала по някого.

— Ами, хлътнала, друг път — изчерви се като рак Роузи.

Нел избухна отново в смях.

— Хлътнала си, и още как, Роузи! Хич и не отричай. Още повече, че и Джони Фочън си пада по теб.

— Я не се занасяй!

— Все това повтаряш, когато те хвана натясно. Изобщо не се занасям. Знаеш ли? — погледна я тя вторачено и развеселено, почти дяволито.

— Не, не знам — пророни Роузи.

— Ще взема да ви събера, да ви организирам среща...

— И дума да не става, Нел! — възкликна Роузи с широко отворени очи.

— Защо пък не! — отсече вироглаво Нел. — Ще го уредя за след Деня на благодарността. Джони ще идва в Ню Йорк по работа и за да кара празника с вуйчо си. Каза ни. Наистина страхотна идея! Абе знам си аз, че съм си умничка! Ще викна и Кевин, четиримата ще си прекараме чудесно.

— Веднага след Деня на благодарността заминавам за Париж — оповести Роузи.

Смени си полета. Тръгни в събота. Не пропилявай и този шанс, Роузи! — примоли се приятелката ѝ.

— Не мога да отлагам полета. Отсъствах прекалено дълго. Днес говорих с Ивон: Коли не се чувства добре. Трябва да се прибирам. А и да не беше Коли, в Монфльори имам да върша куп неща около коледните празници.

— Стига с този „Монфльори“! — тросна се ядосана Нел и макар да не искаше да обижда Роузи, не се сдържа и добави: — Дявол те взел! Защо ли си въобразявам, че ще проявиш интерес към някой мъж? Та ти си влюбена в тая проклета къща!

Роузи я зяпна учудено.

— Ти, Нел, не си наред! Бива ли да говориш така! Не съм влюбена в къщата. Дрънкаш врели-некипели, чак не си струва да ти отговарям. Виж, наистина обичам Коли, Лизет и Ивон. Те също са привързани и имат нужда от мен, а аз нося отговорност за тях. Не мога да ги зарежа току-така.

Нел отпи мълком от чая и изведнъж лицето ѝ помръкна. Отвътре ѝ вреше и кипеше. Понякога Роузи направо ѝ играеше по нервите с

това, че мисли за другите, а забравя себе си. Бе много добра и някои, например роднините ѝ във Франция, злоупотребяваха с това.

— Хайде да не се караме — примоли се Роузи. — Напоследък се виждаме толкова рядко, домъчняло ми е за теб. Последното, което искам, е да се разправяме за дреболии. Ти, Нел, си най-добрата ми приятелка и аз те обичам.

Нел я погледна, без да продума, кимна и ѝ се усмихна примирено. Все така мълком се изправи и отиде в спалнята.

Роузи я изпроводи с поглед и съжали, че изобщо е отваряла дума за Джони Фочън. Тъкмо се канеше да последва приятелката си и да се сдобри с нея, когато Нел се показва на вратата с касета в ръка. Върна се на канапето и пак без да казва нищо, подаде касетата на Роузи. Тя я погледна. Беше последното парче на Джони, той го бе записал току-що, а то вече се бе превърнало в хит. Казваше се „Детето на Фочън“. Върху обложката имаше цветна снимка на певица. Спор няма, наистина бе голям красавец. Роузи се взря в чувствената му уста и погледна озадачено Нел.

— Джони е хубав, талантлив, богат и много свестен. Както се изразяват хората, чудесна партия е. Слушай сега какво ще ти кажа. Сигурна съм, че си пада по теб, забелязах как се държи, докато пиехме кафето. За пръв път го виждам такъв.

— Какъв?

— Първо, слушаше те като омагьосан. Второ, не сваляше очи от теб. И определено му стана неприятно, че си тръгваме. Обзалагам се, че ако не бях с вас, щеше да ти се обясни в любов. И дори да се опита да те свали.

— Ама че развнтено въображение имаш!

— Е, нали го видях с очите си! — възрази доста разпалено Нел. — Защо си пропиляваш възможностите? Преди да заминеш за Франция, нека ви поканя на вечеря. Хайде, от мен да мине, може и на обяд. Ще се съберем четиримата веднага след Деня на благодарността.

— Не мога, Нел. Наистина. Не бива да подвеждам Коли. Изгаря от нетърпение да се прибере. Заради филма не съм си ходила цяла вечност, забавих се още повече и заради това идване до Щатите.

„Страх я е — помисли си Нел. — Страх я е да се влюби след онова, което ѝ се случи последния път. Там е цялата работа! Свряла се е в тази проклета къща, понеже в «Монфльори» се чувства в

безопасност. Но се самозалъгва. За нея «Монфльори» е най-опасното място на този свят. Длъжна съм да я убедя да се махне оттам, докато не е станало твърде късно. И не си е навлякла непоправимото.“

14.

— Тук съм вече двацет минути, а ти изобщо не споменавах филма. Не си ми казал и думица за какво ще е — промърмори Роузи и погледна Гавин.

Двамата седяха на терасата с изглед към градината в къщата на Гавин в Бел Еър, наслаждаваха се на прохладната, ала слънчева утрин и си пийваха преди обяда бяло вино.

— Чуйте я, моля ви се — прихна Гавин. — Откакто си дошла, само дърдориш. Не мога да взема думата от теб. Наду ми главата с този Гари Маршал и с новината за Нел и Кевин. Въпреки че това е най-интересното нещо, което съм чувал напоследък.

Роузи се съгласи и добави:

— И през ум не ми е минавало, че двамата са гаджета.

— На мен също. Честно да ти кажа, много се изненадах. От доста време си мисля, че Нел не може да забрави Мики, но както се оказа, работата била друга.

— Аз пък си мислех, че на Кевин още му е мъчно за Съни. Големи кретени сме, как не сме се сетили! — натърти Роузи и се засмя.

— Сериозно ли ходят? — попита Гавин и се размърда на стола, след което праметна крак връз крак.

— Не знам. Зададох същия въпрос на Нел, но тя започна да увърта. Точно така, „да увърта“ е най-подходящата дума.

— Големи конспиратори, няма що, успели са да опазят тайната си от нас.

— Нали ти казах, Гавин, просто не са искали да им се бъркаме в личния живот и да им даваме зор.

— Че кой им се бърка, да му се не види!

— Колкото до филма, Гавин, аз...

— Ще ти хареса. Бас ловя, че ще искаш да правиш костюмите — прекъсна я той.

— Това се разбира от само себе си.

— Дано, дано, скъпа — рече Гавин и я озари с усмивка. Изправи се, разходи се по терасата и застана при парапета с лице към Роузи. —

Филмът е за един велик мъж — допълни той и замълча.

— Изобщо не съм се съмнявала! — възкликна младата жена. — Великите личности, мъжете, останали в историята, определено те привличат. Сигурно е историческа личност.

— Естествено. Днес няма велики мъже, за които да си струва да говорим. С изключение може би на Горбачов, но за него времето тепърва ще покаже. Както сигурно знаеш, според мен единствената велика личност на нашето столетие е Уинстън Чърчил. Той мери ръст с титаните от историята и...

— Нима ще правиш филм за Уинстън Чърчил? — прекъсна го тя. Гавин поклати глава.

— Не, за човек, живял малко по-рано от Чърчил. За мъж, на когото са посветени над двеста хиляди книги и който е предопределял хода на събитията.

— За кого?

— За Наполеон.

Това бе последното име, което Роузи очакваше да чуе, и тя бе донемайкъде учудена. Погледна недоумяващо Гавин, направо не можеше да повярва на ушите си.

— Ти не си с всичкия си! Как ще пресъздадеш живота на Наполеон? — възкликна разпалено. — Не е лъжица за твоята уста. Това просто е неосъществимо, в сравнение с „Творецът на кралете“ замисълът е много по-голямо предизвикателство.

— Да, абсолютно права си. Но аз нямам намерение да пресъздавам целия му живот. Не съм чак толкова самонадеян. Смятам да разкажа за един период от него. Реша ли да екранизирам цялата му биография, ще трябва да се изръся с цяло състояние и филмът ще излезе прекалено дълъг. Целта ми е да пресътворя конкретен период от живота му.

— Кой? Възкачването му към властта ли?

— Не. Времето, когато вече е разполагал с власт, когато от велик пълководец се е издигнал до пръв консул, а после и до император. И когато според мен е бил най-щастлив, бил е в своя апогей. Филмът ще бъде по-скоро любовна, семейна история, а не повествование за невероятните му постижения и главозамайващите му успехи като военачалник. Смятам да пресътворя историята на един мъж и на една жена... Наполеон и Жозефина. Ще почна от времето непосредствено

преди да бъдат коронясани за крал и кралица и ще разкажа за близостта и привързаността им, за това колко много са се обичали. Безспорно ще трябва да прескачам във времето, за да стигна до момента, когато Наполеон решава, че трябва да се разведе с Жозефина. Заради своята родина, заради Франция. Ще ми се да покажа невероятната му вътрешна борба, измъчвала го, след като той се вижда принуден да се откаже от жената, която обича, заради добруването на своята страна. Решението му всъщност е продиктувано от политически съображения. Наполеон е трябвало да скрепи съюза с Русия, а какъв по-добър начин да го направи от това да го заздрави с брак? Поискал е ръката на Ана, сестрата на цар Александър, та чрез брака си с нея да гарантира мира. Царят склонява, но царицата — майка е против и в крайна сметка отхвърля предложението на Наполеон. Той обаче е трябвало да осигури мир на страната си и да намери съюзник сред великите европейски сили. Имало е и друго, Роузи — често е мислел за наследник, мечтаел е за син, на когото да предаде властта, славата, престола. Накрая, както сигурно знаеш, се оженва за една австрийска принцеса.

— Да, за Мария-Луиза, дъщеря на император Франц, която наистина му ражда толкова бленувания син — потвърди Роузи. — Ала тя е била съвсем младичка, нали? Докато Жозефина е била шест години по-възрастна от него.

Гавин кимна и се дръпна от парапета.

— Хайде да влезем вътре. Искам да обсъдим някои неща.

Хвана я за ръка и през трапезарията и коридора я поведе към любимата си стая — кабинета, където обикновено работеше. Помещението бе огромно и просторно, със сводест таван, отрупани с книги лавици покрай стените и множество прозорци с изглед към старателно подравнената морава, спускаща се към изкуственото езерце с лилии. За писалище му служеше голяма старинна махагонова маса, каквито има по заседателните зали. Кабинетът бе обзаведен с удобни канапета и фотьойли, тапицирани със светлокафява кожа.

Гавин дръпна един от столовете около масата, покани Роузи да седне и се настани до нея. Извади работната си тетрадка, разлисти я и възкликна:

— Имам си цяла теория. Убеден съм, че след раздялата на Наполеон с Жозефина съдбата му обръща гръб. Това, че е изоставил

Жозефина, своята голяма любов, е единствената съдбовна грешка в живота му. Имам чувството, че след това всичко за него тръгва наопаки.

— Да, в любовта им има нещо много тъжно — прошепна Роузи.
— Винаги съм си го мислела, Гавин.

— Така е — съгласи се той и извърна очи към тетрадката. Сега чуй каква величествена сцена съм замислил. Денят — 13 ноември 1809 година, е студен. Намираме се в двореца, в Тюйлери, заедно с Наполеон и Жозефина. Той ѝ съобщава, че смята да анулира брака им. Казва ѝ: „Още те обичам, ала в политиката няма сърце, има само разум“. Жозефина припада. Сетне го умолява как ли не, сломена е и ридае неутешимо, смазана от мъка. Той обаче е непреклонен. Няма друг избор. Длъжен е да го направи.

— О, Гавин, колко ужасно е всичко това! А после какво става?

— Жозефина отива в Малмезон, къщата, която Наполеон ѝ е купил преди години и където те са живели толкова мирно и честито. На 15 декември тя се разделя окончателно с него, след като са прекарали заедно цели четиринайсет години. Но Наполеон не престава да я обича. Има купища документи, които го доказват. Всъщност само месец по-късно ѝ пише, че иска да я види. Жозефина, разбира се, е сломена от тяхната раздяла. Той също. Най-малкото си мисля така. Смятам да посветя филма отчасти и на това — на един мъж и на една жена, а не просто на велика историческа личност.

— Гавин замълча, погледна отново в тетрадката и отгърна страниците. — Чуй само! Едно писмо, което Наполеон ѝ пише, когато е двайсет и шест годишен, след като са се любили за пръв път. По онова време Жозефина е на трийсет и две и не е така увлечена, както той по нея. Влюбва се в Наполеон едва по-късно. Но чуй, Роузи.

— Хайде, чети, де, слушам те!

Личеше си, че Гавин знае писмото наизуст. Дори не погледна тетрадката, когато заговори:

„Събудих се, изпълнен с теб. Мира нямам от портрета ти, от спомена за опияняващото изживяване снощи. Сладка, несравнима Жозефина, само да знаеш какво странно въздействие имаш върху душата ми! Нима си недоволна? Нима те виждам тъжна? И

разтревожена? Тогава и моята душа се къса от мъка и аз, твоят покорен слуга, нямам покой... Ала нямам покой и когато се оставя на дълбокото чувство, изпълнило цялата ми същност. Черпя от сърцето и устните ти плам, който направо ме изпепелява. О, снощи си дадох ясна сметка, че си съвсем различна от портрета, който притежавам. Ще тръгнеш по пладне, след три часа ще те видя. Дотогава, mio dolce amor^[1], хиляди целувки, ти обаче не ме целувай, понеже от целувките ти кръвта ми се възпламенява...“

Роузи гледаше вторачено, като омагьосана, Гавин. Сякаш бе изгубила дар слово. Бе изрекъл думите вдъхновено, както само той можеше, и младата жена имаше чувството, че за броени минути се е превърнал в Наполеон. Изгаряше от нетърпение да го види в ролята. Гавин я попита понавъсен:

— Е, какво мислиш? Не казваш нищо. Виж какво невероятно любовно писмо е написал този мъж, когото хората открай време мислят за амбициозен пълководец, решил да покори света. А той е бил съвсем различен. При всички положения далеч не е бил само военачалник.

— Трогна ме, Гавин, затова се умълчах — каза тя и го погледна право в очите. — Вече си готов със сценария, нали?

— О, Ангелско лице, вечно ми даваш зор и ме пришпорваш. Да, готов съм, само трябва да го поизгледа малко.

— Сценаристка е Вивиен Ситрайн, нали?

— Позна.

— Радвам се, че е тя, няма равна, пък и сте се сработили чудесно.

— Ще ти достави удоволствие да участваш в снимачния екип. Първо, ще снимам в твоята любима страна, Франция. Главно в Париж, в киноцентъра „Бийанкур“, но ще поработим и край столицата, а също в Малмезон. Ако, разбира се, френските власти ни разрешат да правим там снимките на открито.

— Къщата е за чудо и приказ, Гавин, а и съм сигурна, че ще ти разрешат. Вероятно ще те пуснат да снимаш и вътре. Когато става въпрос за исторически кинопродукции, френските власти винаги са готови да окажат съдействие.

— Знам. Във всеки случай моите хора опипват почвата. Надявам се и ти след Коледа да се заемеш с костюмите. Можеш ли?

— Защо изобщо питаш?

Гавин се засмя.

— Бях сигурен, че мога да разчитам на теб. Между другото, вероятно ще се изкушиш да направиш прозрачните рокли, които са носели Жозефина и придворните дами. Но отсега те предупреждавам, че Наполеон никак не ги е харесвал.

— Виж ти!

— Веднъж дори наредил да накладат в Малмезон такива огньове в камините, че всички плувнали в пот. Било горещо като в пещ, той обаче непрекъснато повтарял, че държи на жените да не им е студено, каквито са се разголили.

Роузи прихна.

— Бил е много остроумен. При всички положения ще е ужасно интересно, още отсега се вълнувам. Сърбят ме ръцете да се заема с костюмите.

— Знаех си, че ще го кажеш.

— Ще ми дадеш ли екземпляр от сценария?

— В началото на януари. Ще ти го донеса на крака. Към края на месеца ще отскоча до Париж, дотогава все ще приключа с монтажа и озвучаването на „Творецът на кралете“.

— Браво на теб! Изгарям от нетърпение да го прочета.

Телефонът в другия край на масата иззвъня и Гавин стана да вдигне слушалката. Роузи огледа масата. Беше отрупана с книги, папки и карти. Забеляза доста томове, посветени на Наполеон, Жозефина, френската политика от онова време и военните кампании на Наполеон. Имаше и книги за негови съвременници, като се почне от Бара и Талейран, които, както знаеше Роузи, в един момент се опълчват срещу него. По всичко личеше, че Гавин, както винаги, си е направил домашното, и то добре.

Той се обърна и каза:

— Хайде да хапнем, Ангелско лице. Мири ще ни сервира обяда на терасата.

Същия следобед, доста след като Роузи си тръгна, Гавин работеше в кабинета върху сценария, когато най-неочаквано вратата се отвори.

Ядосан, че го безпокоят, той погледна през рамо и видя на прага жена си Луиз. Впери очи в нея, без да крие раздражението си.

Луиз, хубаво тъмнокосо миньонче, както обикновено бе облечена от скъпо по-скъпо, по последната мода. Тя също се взря в него и веднага долови яда му. Напоследък бе станала особено чувствителна към настроенията на мъжа си.

— Заминавам — оповести доста рязко. Тъй като не получи никакъв отговор, добави: — За Вашингтон.

— Ама разбира се, че за Вашингтон, къде другаде! — подметна злъчно Гавин. — Напоследък той ти се е превърнал в нещо като Божи гроб.

Луиз ритна вратата с елегантната си обувка, за да не ги чува прислугата, и без да сваля очи от съпруга си, влезе в кабинета. Пламнала цялата, възкликна:

— Там поне имам приятели, при които се чувствам добре дошла! За разлика от тук, в тази къща.

— Тази къща, както благоволи да се изразиш, е твой дом, Луиз. Стига си се правила на нещастна, ако обичаш! Твоите сценки не ми правят никакво впечатление. Недей все пак да забравяш, че аз съм актьорът в семейството. Между другото, кога се връщаш?

— Доколкото виждам, най-сетне проявяваш някакъв интерес към мен. Не знам кога се връщам.

Гавин се свъси.

— Ами Денят на благодарността?

— Какво „Денят на благодарността“?

— Няма ли да си тук за празника?

— Че защо да съм тук?

— Ако не за друго, заради Дейвид.

— Дейвид не признава никого освен баща си и ти би трябвало да го знаеш, след като го настрои срещу мен.

— Говориш глупости, Луиз! — почти изкрещя вбесен Гавин. — Пълни глупости! За кой дявол ми е да го настройвам срещу собствената му майка?

Той поклати глава. Бе искрено озадачен от последното ѝ твърдение. Нима жена му наистина мислеше, че е отчуждил сина им от нея?

Луиз усети, че губи почва, и смени темата.

— А ти още колко ще бъдеш тук? Докога ще се радваме на компанията ти в Лос Анжелис?

— В края на ноември трябва да се върна в Лондон. Както прекрасно знаеш, имам да довършвам монтажа и озвучаването на „Творецът на кралете“.

— И ще се прибереш ли за Коледа?

— Да. Защо да не се прибера?

— Мислех, че по всяка вероятност ще се заемеш незабавно със следващия филм. Напоследък само това и правиш, снимаш филм след филм. И все в чужбина. От няколко години изобщо не криеш дори от благоприличие, че за теб филмите са по-важни от мен и Дейвид.

— Не е вярно, Луиз, знаеш го. Колкото до теб, може и да не харесваш филмите ми, както заявяваш на всеослушание, но с удоволствие харчиш парите, които те ми носят.

Луиз го изгледа студено, но не отвърна нищо.

— Започвам предснимачния период някъде през февруари-март — поясни Гавин.

— Я какъв си ни чевръст! Браво на теб!

— О, Луиз, хайде, престани, ако обичаш.

Тя пристъпи към дългата маса и се взря в книгите, струпани по нея.

— Наполеон! Божичко, как не съм се сетила, че рано или късно ще стигнеш и до него. Още един дребосък с грандиозни помисли! — подметна жена му саркастично и очите ѝ върху бледото лице пробляснаха ледено като стомана.

Гавин предпочете да не обръща внимание на неприкритото ѝ заяждане.

— Хайде, успокой се, няма да ти се пречкам. Половин година ще работя и ще живея във Франция.

— Че къде другаде! — изкрещя тя. — Би могло да се очаква, че някой ден ще идеш там.

— За какво намекваш?

— Ненагледната ти Розалинд работи и живее във Франция, а ти не можеш и ден без нея.

— Я не се занасяй! — възкликна мъжът ѝ. — Тая твоя ревност съвсем ти е замъглила съзнанието. Тя ни съсипа брака.

— Да, да, друг път. Не ми хвърляй прах в очите, Гавин Амброуз. Не аз, а ти съсипа нашия брак. Ти и твоите мацки.

Гавин знаеше, че пак ще се изпокарат като цигани, ако не смени темата, и то начаса. Ето защо каза по-благо и спокойно:

— Нека не водим този разговор, Луиз. Работя по сценария, притиснат съм от срокове. А на теб ти предстои да хванеш самолета. Приятно прекарване във Вашингтон! И много здраве на Алън.

Луиз трепна едва доловимо.

— Не отивам във Вашингтон, за да се срещам с Алън. Отивам при семейство Мърсър. Алиша има рожден ден. Организируют тържество и ще остана да ноцувам у тях.

„Друг път няма да се срещнеш с Алън“, помисли си Гавин. На глас обаче рече:

— Тогава кажи на тях много здраве от мен. Позабавлявай се. Сигурно ще се видим, преди да замина за Лондон.

— Сигурно — изпелтечи Луиз, след което се въртна, излезе царствено от кабинета и затръшна вратата.

Известно време Гавин гледа вторачено подире ѝ, сетне сведе отново поглед към сценария. Още имаше работа по него, но той бе толкова съвършен, че преспокойно можеше да послужи и за режисьорска книга.

Трябваше да го пипне само тук-там, да добави някои нюанси, осъзна Гавин и взе химикалката.

След малко усети, че е разсеян и не може да се съсредоточи. В съзнанието му още отекваха думите на Луиз. Бе намекнала, не, бе заявила без недомлъвки, че той искал да работи във Франция, понеже там живеела Роузи. Ама че небивалици!

Или може би наистина бе така?

Дълго мисли за това, съвсем забравил за сценария.

---

[1] Сладка моя обич (ит.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
СВЕЩЕНИ ПРИЯТЕЛСТВА

15.

Въпреки че движението в Париж бе натоварено, колите се движеха бързо и за огромно облекчение на Роузи тя за половин час се измъкна от центъра на града.

Но се отпусна чак когато излезе с пезото на магистралата и пое към Орлеан. Намести се по-удобно зад волана и въздъхна облекчено. Беше шести декември, тя бе прекарала една седмица в Париж, където бе подреждала бюрото си и бе уреждала някои неща, свои и на Гавин, и най-сетне се отправи към любимия Монфльори.

Беше петък, движението по магистралата бе още по-натоварено и от обикновено, понеже мнозина се изнасяха на вилите си в провинцията. Но бе ранен следобед и нямаше задръствания, та Роузи се придвижваше сравнително бързо. Докато караше, мислите ѝ отново я върнаха към Джони Фочън.

Тя се пресегна машинално да вземе касетата, която Нел ѝ бе дала в Бевърли Хилс и която одеде, преди да излезе от апартамента на улица Юниверсите в Седми район, бе пхнала в сака. В началото на седмицата бе успяла да чуе в апартамента само част от записа и още не го знаеше целия. Гласът на Джони Фочън изпълни купето на автомобила и най-неочаквано Роузи бе смаяна колко силен е текстът на „Ти и аз, нали искахме всичко“.

За нейна изненада думите я разнежиха и трогнаха, така, както текстът на никой друг шлагер.

Докато слушаше парчето, я обзе необяснима мъка и Роузи се просълзи. Даде си сметка колко много неща в тоя живот е пропуснала, че е могла да живее и другояче. Думите, които пееше Джони, бяха изпълнени с дълбока, пронизваща тъга. И ѝ звучаха толкова пророчески... Никак не бе трудно да разбиеш нечие сърце, както и някой да разбие твоето. Роузи го знаеше прекрасно от собствен опит.

Джони запя друга песен, обгърна я с мелодичния си глас и тя съвсем естествено се сети отново за вечерта, която наскоро бяха прекарвали заедно в къщата му. Сега ѝ се струваше, че е било преди цяла вечност. А бе минала само седмица, откакто се бе срещнала в

Бевърли Хилс с Нел и Гавин, двамата си най-добри приятели, и се бе запознала с прочутия Джони Фочън, към когото изпитваше някакво странно любопитство и влечение. Сега пътуваше към сърцето на Франция, към друг живот. Колко различни бяха тези два свята: в много отношения отстояха на хиляди километри разстояние. В сравнение с Калифорния в Европа цареше много по-голям ред, бе истински подвиг да се прехвърлиш от олелията и разпасаността на Холивуд и неговите знаменитости във Франция, с нейните строги достопочтени благородници. Нел непрекъснато ѝ го натякваше, подмяташе ѝ, че живее едновременно в два съвършено различни свята, макар че, нали я познаваше от момиче, първа признаваше, че Роузи се прехвърля от единия в другия със завидна лекота и вещина.

Беше ѝ звъннала предния ден от Ню Йорк, за да ѝ каже, че ѝ е пратила по човек какви ли не коледни подаръци, които Роузи щяла да получи към края на седмицата. Сетне прихна и ѝ рече закачливо:

— Джони ме врънка за телефонния ти номер. Не знаех дали искаш да му го давам, затова му пробутах номера в киноцентъра в Лондон. После пуснах един факс дотам на Ейда да ѝ кажа в никакъв случай да не дава на никого телефона ти. На абсолютно никого — засмя се отново Нел и добави съзаклятнически: — Излъгах, естествено, че така си ме инструктирала ти, понеже няколко седмици не искаш да те безпокоят, та да си починеш в Монфльори. Но слушай, Роузи, оказах се права. Джони здравата е хлътнал по теб. Завъртяла си му главата, миличка.

Роузи се подсмихна при мисълта как е направила на нищо Нел, задето ѝ дрънка такива небивалици. Ала ще не ще, трябваше да си признае, че се е почувствала поласкана, когато предния ден приятелката ѝ каза, че Джони се интересува от нея. Той наистина не бе като другите и Роузи го харесваше, и то много. Нямахше нищо общо с мъжете, които бе познавала дотогава. Откриваше у него куп чудесни качества. Дума да няма, искаше ѝ се да го види отново, но в никакъв случай не биваше да го прави. Не биваше и да мисли за Джони... най-малкото по този начин. Все пак съществуваха пречки.

„В никакъв случай не бива да се поддавам на изкушението и дори да мечтая за него“, каза си тя и угаси касетофона върху светлинното табло. В миг гласът на Джони утихна и в колата се възцари тишина.

Роузи продължи да кара — не можеше да си избие от ума думата „пречки“. Откъде ли ѝ бе хрумнала? Мислите ѝ я върнаха към младостта, към спомена за един стар филм, който бе гледала по телевизията — „Джейн Еър“, екранизация на прекрасния класически роман от английската писателка Шарлот Бронте, който Роузи обичаше не по-малко от филма.

И съзнанието ѝ завинаги се бе връзала една сцена: Джейн и господин Рочестър стоят в селската черква. Викарият ги пита има ли пречки да ги венчае и точно в този момент като гръм от ясно небе отеква гласът на някакъв човек, който излиза напред и съобщава, че наистина има пречки: една жена... луда жена, за която Рочестър се е венчал като млад и която стои залостена на тавана в къщата. Лудата, за която се грижи Грейс Пул и която е подпалила дома.

„Е, изникват какви ли не пречки — рече си Роузи — и някои са по-страшни от другите.“

Изведнъж излезе буря и гръмотевиците и светкавиците я откъснаха от мислите ѝ. Роузи пусна чистачките и вторачена в предното стъкло, се съсредоточи върху пътя. Заваля като из ведро, шосето стана хлъзгаво и опасно и младата жена забрави за всичко останало.

Разпростряла се върху повече от деветстотин километра от своя извор в Севените до устието си край Нант, където се влива в Атлантическия океан, Лоара е най-дългата река във Франция. Макар на места да е прекъсвана от електроцентрали и стълбове за електропроводи — французите често я наричат *la fleuve nucleaire*^[1] — към триста километра от поречието ѝ са все така невероятно хубави.

Те се простират от Орлеан до Тур, където реката тече през злачно зелена долина, известна като Долината на кралете, понеже там се намират най-великолепните измежду тристата прочути замъка на Лоара: Ланже, Амброаз, Азе Льоридо, Клоз Люсе, Шомон, Шамбор, Шиверни, Шиньон и Шенонсо.

Дори зиме тук климатът е по-различен, отколкото другаде във Франция, по-мек, по-топъл, чудно хубав с тучното си спокойствие. Така поне ѝ се струваше на Роузи. Поречието на Лоара бе любимото ѝ

място и час и половина, след като тръгна от Париж, тя навлезе в неговото сърце, в най-прелестната му част.

Погледна през прозореца на колата и лицето ѝ моментално грейна от щастие. Дъждът отдавна бе спрял и навън бе ведро и ясно. Небето бе лазурно, окъпано в светлината на зимното слънце, а под него се виеше наситеносинята лента на Лоара, чиито пясъчни брегове проблясваха като лъснато сребро в кристалночистия въздух.

Роузи си помисли щастлива, че скоро ще се прибере вкъщи, и я обзе неописуемо вълнение. Не след дълго щеше да бъде там, където се чувстваше най-добре: в „Монфльори“, един от великолепните замъци на Лоара, който според Розалинд Мадиган бе най-прелестен.

Разположен точно в средата на дългата долина, между Орлеан и Тур, „Монфльори“ е съвсем наблизо до легендарния Шенонсо, където навремето са живели Анри II, любовницата му Диан дьо Поатие, жена му Катерина Медичи, техният син Франсоа II, а също и неговата жена — Мария Стюарт, или, както всички са я наричали, *la petite reinette d’Ecosse*^[2].

Първоначално „Монфльори“ е средновековен замък, крепост, съградена от Фюлк Нера Анжуйски, страховития военачалник от XI век, известен още като Черния ястреб, владетел на областта, дал началото на рода Анжовен и на династията на Платнагенетите, която по-късно се възкачва на френския престол.

Два пъти опожаряван и изграждан наново, през следващите три столетия замъкът безброй пъти сменя своите собственици, та накрая, през XVI век, да стане притежание на могъщия граф Дьо Монфльори, решил да разшири владенията си по поречието на Лоара. От жизнено значение за него е и близостта на замъка до Шенонсо.

Филип дьо Монфльори, *grand seigneur*^[3], богаташ и земевладелец, заема редица ключови постове в управлението и през краткото управление на Франсоа II и жена му Мария Стюарт е пръв царедворец. Тясно свързан с чичото на Мария Стюарт, херцога на Гиз, той се радва на огромно влияние, до голяма степен предопределя политиката на своето време и не пропуска да се възползва от връзките си сред политици и приближени до двора.

През 1575 година полага основите на сегашния замък и с годините изгражда величествената каменна постройка, кацнала и сега на хълма с изглед към долината. Не жали средства и сътворява пищен

ренесансов дворец, където прекарва свободното си време и се забавлява. Именно графът е създал замъка в днешния му вид: прелестен и отвън, и отвътре, с великолепни помещения, обзаведени наистина невероятно.

При разклонението за Тур Роузи отби от магистралата и при Амбоаз свърна по второстепенния път. По едно време натисна спирачките, спря и известно време седя в автомобила, както правеше винаги, когато бе отсъствала от замъка, та да му се порадва и да се полюбува на старинната му внушителна прелест, на усещането, че той не е подвластен на времето, на чувството за история, което „Монфльори“ неизменно пробуждаше у нея.

Кацнал на чудно хубав завой на река Шер, приток на Лоара, „Монфльори“ бе иззидан от местен камък, който с времето малко по малко бе променял цвета си, та накрая да стане бял. Възправяше се на хълма и властваше вече столетия наред над всичко наоколо с белите си стени, блестящи в ослепителната светлина на следобедното слънце, с множеството конични покриви и източени цилиндрични кули, изпъкнали с тъмните си очертания върху фона на лазурното небе.

След няколко минути Роузи прекоси развълнувана, с разтуптяно сърце подвижния мост и влезе във вътрешния двор пред замъка. Още преди да е ударила спирачките, масивната дъбова порта се отвори и икономът Гастон изтича надолу по предното стълбище. Когато Роузи слезе от автомобила, той се завтече да я посрещне, грейнал в усмивка.

— Госпожо Дьо Монфльори! Добре дошла! Колко се радвам, че ви виждам! — възкликна икономът, сграбчи я за ръката и се здрависа енергично с нея.

— Аз също! — отвърна Роузи, също усмихната до уши. — Откога мечтая да си дойда! Изглеждаш добре, Гастон. Как е Ани?

— Много добре, госпожо! Ужасно ще се израдва, че сте пристигнала, *bien sur*^[4]! — Икономът се свъси и поклати глава. — Но сте подранила. Господин графът ви чакаше чак към пет. Съжалявам, но отсъства. Още не се е прибрал от обяд...

— А, нищо — прекъсна го Роузи.

Забеляза с крайчеца на окото мъничка фигурка в червено, която тичаше по стълбището към нея. Извини се на Гастон, забърза и сграбчи Лизет, когато момиченцето се хвърли в обятията ѝ.

— Вуйно Роузи! Вуйно Роузи! Вече си мислех, че няма да си дойдеш никога!

Роузи притисна силно до себе си петгодишното момиченце. Обичаше го неописуемо. Погали го по главицата, сетне го хвана за брадичката и се взря в извърнатото към нея хубаво лице.

— Мъчно ми беше за теб, ma petite^[5]! — прошепна нежно младата жена и целуна Лизет по бузата. — Но ето че съм тук, ще си изкараме чудесна Коледа.

— Знам, знам! — възкликна развълнувано детето.

Ивон ги наблюдаваше отдалеч, също грейнала в усмивка. През трите месеца, откакто Роузи бе заминала, осемнайсетгодишната девойка бе пораснала сякаш от един път и бе променила външния си рид: яркочервената ѝ къдрава коса бе вдигната на висока опашка, чувствените ѝ устни бяха с леко розово червило, по луничавото ѝ лице имаше пудра.

— Добре заварила, Ивон — каза Роузи и я огледа възхитена, докато вървеше към нея, хванала за ръка Лизет. — Изглеждаш страхотно! Сама ли си уши роклята?

Ивон стисна ръката на Роузи и я прегърна, после я целуна звучно по двете бузи.

— Просто не мога да повярвам, че най-сетне си дойде, Роузи! Без теб тук бе много тъжно, липсваше ни на всички. Да, сама си уших роклята — по модела на една от твоите.

— Вече забелязах — засмя се Роузи. — Добре си се справила. Ще те направя аз теб моделиерка.

— Ама наистина ли! Тъкмо ще се сбъдне мечтата ми. Хайде, влизай, де! Коли те чака, изгаря от нетърпение да те види. Да ти призная, вече броеше дните.

— Аз също. Чакай да си взема чантата, идвам ей сега! — Роузи се върна при автомобила и след като грабна от предната седалка сака, се извърна към Гастон, който вече вадеше от багажника куфарите и пакетите! — Качи всичко в моята стая. Предварително ти благодаря.

— De rien, madame de Montfleurie, de rien^[6]!

Роузи настигна Ивон и Лизет, която не млъкваше и за миг, и трите влязоха заедно в замък. Вече бяха стигнали средата на просторното мраморно антре, когато Роузи погледна случайно нагоре.

В горния край на стълбището стоеше Ги дьо Монфльори, облечен за езда, и ги наблюдаваше съсредоточено.

Още преди младата жена да се е окопитила от изненадата, той изтича надолу по стълбите и застана пред нея.

Вторачи се напрегнато в лицето ѝ.

Роузи отвърна на погледа му, като се мъчеше да не издава чувствата си.

— Чакахме те да си дойдеш привечер.

— Гастон ми каза.

Ги направи още една крачка, без да сваля очи от лицето ѝ.

— Как си, скъпа?

— Благодаря, добре. А ти?

— Аз също.

Известно време и двамата мълчаха. Сетне Ги се подсмихна и вдигна вежди донякъде иронично.

— Няма ли да ме целунеш, както подобава на съпруга?

Роузи не отвърна нищо. Той прихна.

— Срамота! Но дума да няма, все ще преживея студенината ти. Не ми е за пръв път. — Изсмя се отново, заобиколи я и се запъти към изхода, като шибаше с камшика по кожените си ботуши. На вратата спря, извърна се и се провикна: — Ще се видим по-късно, скъпа. Надявам се, ще вечеряме заедно.

Роузи преглътна от притеснение.

— Че къде другаде ще вечерям? Естествено, че с баща ти и момичетата — възкликна младата жена някак припряно, което не ѝ бе в стила, и прегърнала Лизет през раменете, тръгна нагоре по стълбите, следвана от Ивон.

Щом трите се качиха по централното стълбище, Роузи хвърли един поглед на познатата обстановка: на огромния кристален старинен полилей, на гоблените от XVII век по стените, на окачените един до друг портрети на вече покойните представители на рода Монфльори, и си помисли донякъде натъжена за Ги. Какъв срам и позор, че не бе различен, не бе синът, за каквото мечтаеше баща му и който би се нагърбил сериозно с отговорностите по замъка. Ала Ги бе пройдоха, слаб и малодушен, мислеше единствено за себе си. Бе разочаровал горчиво баща си. Както и нея.

Преди осем години тя бе влязла в този прелестен прочут замък като младоженка, като негова съпруга. Обичаше безумно бъдещия граф Ги дьо Монфльори, възхищаваше му се. Ала отношенията им се бяха влошили твърде бързо. Броени години след сватбата те двамата се бяха отчуждили. Днес Роузи не изпитваше към него нищо освен може би мъничко съжаление.

---

[1] Ядрената река (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Малката кралица на Шотландия (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Благородник с висок ранг (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Мъничкото ми (фр.). — Б.пр. ↑

[6] За нищо, госпожо Дьо Монфльори, за нищо (фр.). — Б.пр. ↑

16.

Роузи погледна Коли и каза спокойно:

— Току-що видях Ги и много се изненадах. Мислех, че е заминал.

— Да, нямаше го — отвърна Коли. — Сутринта обаче се появи като гръм от ясно небе. Дори не си направи труда да се обади. Голям келеш. — Известно време младата жена мълча. — Не бива да говоря така — въздъхна тя. — Не е редно. В края на краищата Ги ми е брат и аз го обичам. Ама понякога се държи ужасно.

— Да, знам. Но не го прави нарочно, просто си е такъв — пророни Роузи и се усмихна с обич на зълва си, сетне се пресегна и стисна ръката ѝ.

Двете жени седяха в кабинета на Коли на горния етаж — момичетата ги бяха оставили сами и те си бърбеха задушевно. Коли също се усмихна, поклати някак озадачено глава и отбеляза:

— Винаги виждаш само доброто у хората... Вечно им намираш оправдание, докато аз не съм в състояние да го направя, особено по отношение на Ги. Държи се невъзможно. Проблемът е, че сме го разглезили ужасно. Тате, аз, дори Клод, докато беше жив, както и мама — чак до деня, когато почина. Ти също, Роузи, го глезиш от оня ден преди толкова години, когато те запознах с него в Париж. Ги винаги е бил център на вниманието.

— Права си, Коли, но по душа той не е лош човек, нали? — Още преди да е получила отговор, Роузи добави припряно: — В много отношения прилича на малчуган, който така и не е пораснал. Исква винаги да става неговото, да се налага и е абсолютно безотговорен. Не му се обвързва с нищо...

— И с никого — вметна Коли и погледна снаха си с разбиране и съчувствие.

— Сигурно и аз отчасти съм виновна от брака ни да не излезе нищо — побърза да признае най-чистосърдечно Роузи. — Както казваше мама, всеки медал си има две страни.

— А моята майка пък казваше, че медалът може и да си има две страни, но истината е една — възрази задъхано Коли.

Роузи само се засмя, без да отвърща. Точно сега не ѝ се говореше за нейния несполучлив брак и всичките му проблеми.

— Във всеки случай, когато казах, че Ги не иска да се обвързва с никого, имах предвид не само теб, но и тате. Той наистина се нуждае от човек, който да му помага в замъка, а Ги... Ги изобщо не го е еня за „Монфльори“, личи си от сто километра. Поддръжката на замъка струва луди пари и баща ми остава без душа. Нищо, че напоследък му помага Франсоа Грение. Добре поне, че най-после имаме някакъв допълнителен доход, откакто тате се вслуша в съвета ти и отвори сградата за посетители. Ако Ги се интересуваше поне мъничко от замъка, на баща ми, пък и на всички останали щеше да ни е по-лесно. Не проумявам защо брат ми се държи така.

— И аз, скъпа — призна си Роузи и добави спокойно: — Не мога да му се начудя защо не го е грижа за „Монфльори“, при положение, че някой ден ще го наследи...

Тя млъкна, извърна се и умислена и понатъжена, се вторачи в огъня. Коли не каза нищо. Изведнъж се почувства ужасно отмаляла, ето защо затвори очи и се облегна на канапето в стил Луи XVI, тапицирано с избеляла тъмнозелена брокатена дамаска. Не одобряваше поведението на брат си, който през последните няколко години се държеше направо невъзможно, още по-егоистично и самовлюбено, своенравно и грубо. Чудеше се как ли всъщност живее Ги, с какво се занимава през цялото това време. Някои неща знаеше, например че посвещава седмици наред на псевдорелигиозните индийци и азиатци, които наричаше свои гуру и с които се запиляваше да медитира в някой затънтен ашрам или планински връх. Коли ги смяташе за мошеници, които са му смъкнали десет кожи и продължават да му взимат малкото пари, които са му останали. Щом слезеше от чукарите, Ги прекарваше цели месеци в Хонконг и други части на Далечния изток. Това негово прехласване по Изтока ѝ се виждаше странно. Още по-странно бе необяснимото му държане към Роузи, което Коли никога нямаше да му прости.

— Защо се омъжи за Ги? — попита рязко тя и изненадана от думите си, се изправи на канапето и погледна вторачено снаха си.

Тя също се втренчи като онемяла в нея, сетне примига, неподготвена за внезапния въпрос, и изрече бавно:

— Бях влюбена в него... Обожавах го... направо ме бе заслепил. — Подвоуми се и продължи още по-провлачено: — Знаеш колко пленителен е брат ти. Стига да поиска, нищо не му струва да те очарова, да се държи сърдечно, да е забавен и да флиртува. Мен ако питаш, си бях изгубила ума по него.

Имаше и други причини Роузи да се омъжи за него и тя ги съзнаваше прекрасно, но сега не ѝ се влизаше в повече подробности.

— Да, такъв си е — съгласи се Коли. — Жените наистина не могат да му устоят още откакто навърши шестнайсет-седемнайсет години. Божичко, колко сърца разби, преди да срещне теб! Е, когато се оженихте, като че ли не бе такъв егоист и особняк. — Коли погледна снаха си право в очите и възкликна: — Защо не се разведеш?

— Не знам — засмя се някак смутено Роузи и свъсена попита: — Да не искаш да се отървеш от мен? Да ме изхвърлиш от семейството?

— Какви ги приказваш, Роузи! И през ум не ми е минавало — ахна зълва ѝ и разшири ужасена очи. Приближи се на канапето до нея и я прегърна. — Бива ли да говориш така? Откъде изобщо ти хрумна? Та аз те обичам! Всички те обичаме. И съм изцяло на твоя страна. Ги е кръгъл глупак. — Коли се дръпна и се взря в снаха си. Върху дребничкото ѝ хубаво лице и светлосини очи се изписаха обич, преданост и нежност. — Заминеш ли, Монфльори заприличва на морга, наистина. Липсваш ужасно на тате, пък и на всички нас. Сякаш животът ни е останал без слънчева светлина. Без теб сме за никъде, Роузи. Чувствам те като родна сестра, а за баща ми си като втора дъщеря. Сто на сто го знаеш.

— Да, знам го. И аз изпитвам същото към вас, Коли, и аз ви обичам... Вие сте моето семейство, а „Монфльори“ — мой дом. Без вас животът ми нямаше да е същият. Не знам как ще го понеса, ако поне част от времето не прекарвам тук. — Роузи поклати глава и се усмихна едва-едва на зълва си. — Но стига сме говорили за Ги! Не е нужно да ти обяснявам, че на него изобщо не му пука за нас, а и напоследък почти не се свърта тук.

Коли кимна, пак се облегна на канапето и известно време наблюдава тлеещите в камината цепеници. Съжаляваше, че брат ѝ е намерил да се прибере точно по това време на годината. Напоследък,

кой знае защо, Ги винеше нея и Роузи за всичките си неприятности и тя се надяваше да не им развали Коледата със своите претенции, дръпнатост и кисело настроение. Сякаш прочела мислите на Коли, Роузи каза:

— Хайде заради момичетата да се постараем да изкараме весело коледните празници.

— И аз си мислех за същото! — възкликна зълва й.

— Наистина сме длъжни да го направим.

На Роузи й се искаше да смени темата, ето защо сподели:

— Днес следобед, когато си дойдох, Ивон ми се стори много пораснала. От един път.

— Да, наистина, в края на август, когато ти замина, сякаш разцъфна за една нощ. Коли извърна светли очи към застланата с покривка масичка отстрани на камината и се взря в сложената в рамка снимка на своя покоен съпруг Клод Дювалие и единствената му сестра Ивон, която той бе отгледал. — Напоследък е заприличала ужасно на Клод, сякаш му е одрала кожата, нали?

— Сега, като ми каза, виждам, че наистина е така — съгласи се Роузи. — И по характер прилича на него, пряма и весела е. И преливаща от енергия.

— Да. — Оборена от мъка, Коли замълча. След малко рече на снаха си: — Много мило от твоя страна, че всеки месец й пращаш чек, задето ти помага, доколкото може. Но не е нужно, Роузи, тя го прави с удоволствие и без пари. Искане да се научи от теб как се майсторят дрехи. И на мен не е нужно да пращаш пари. Криво-ляво се оправям и с онова, което ми остави Клод.

— Държа да го правя, Коли. Ще ми се да облекча живота ти, стига да е по силите ми. Така де, за поддръжката на замъка отиват всичките приходи на баща ти, не проумявам от какво живеете. Затова те моля да ми разрешиш да ви помагам, когато съм в състояние. Защо изобщо го правиш на въпрос? Та това, което пращам на теб и Ивон, са джобни пари.

— Толкова добра си към нас, същински ангел — прошепна Коли и извърна очи, в които най-неочаквано бяха избили сълзи.

17.

— Госпожица Колет изглежда много по-добре, n'est-ce pas^[1]? — попита икономката, без да вдига глава, и продължи да разопакова багажа в последния от четирите куфара на Роузи.

— Да, има свеж тен и очите ѝ направо блестят, Ани — отвърна Роузи, след което сложи купчината пуловери в чекмеджето на шкафа и го затвори. — Но е ужасно слаба.

— Така си е — съгласи се Ани, вдигна поглед към Роузи и поклати енергично беловласата си глава.

Извади с умислен израз робата ѝ от плика и я сложи на кревата. Подобно на мъжа си Гастон, бе родом от селото и цял живот бе работила в замъка. Беше дошла в него едва петнайсетгодишна, като помощничка в кухнята, беше се издигнала до икономка и сега, на петдесет и пет години, след четирийсетгодишна служба, се бе превърнала едва ли не в член на семейството. Познаваше и кътните зъби на своите господари. Без да ѝ мигне окото, се справяше с всичките им особнячества и умееше да си държи езика зад зъбите. Щеше да отнесе тайните им в гроба, всички в „Монфльори“ бяха сигурни в това и не се лъжеха.

Ани затвори празния куфар, пак погледна Роузи и допълни:

— Но Коли винаги си е била слабичка. Като беше малка, все ѝ повтарях, че ѝ се броят ребрата.

Роузи се усмихна. Навремето още от пръв поглед Ани ѝ бе станала симпатична. Тя управляваше замъка досущ като адмирал върху мостика на боен кораб, абсолютно уверена в себе си и в своите решения, убедена, че всичко е в нейни ръце. А нейният кораб не бе от най-лесните за направляване. Жената не само бяхтеше до премала и бе предана на графа и семейството му, но бе и състрадателна и прозорлива, умееше да преценява колко струва всеки. Роузи я мислеше едва ли не за вълшебница и често си повтаряше, че без нея са заникъде.

— Точно така, броят ѝ се ребрата! — възкликна пак Ани. — Тъничка като вейка, с момчешко телце. И сега си е, кажи-речи, същата.

Но няма страшно, такава си е по природа, кокалеста. Госпожа графинята, покойната ѝ майка... — Икономката млъкна, прекръсти се и пророни: — Мир на праха ѝ! Клетата! — Прокашля се и додаде: — Та и госпожа графинята беше слабичка, досущ момче. Това телосложение е по линия на майка ѝ, която беше от великия род на Карон-Буживалови. — Ани поклати енергично по навик глава и натърти: — Нищо, че Колет е тънка. Познавате я от години, сигурно помните, че открай време е кожа и кости.

— Да, така е — съгласи се Роузи. Ани беше права.

Въпреки това безпокойството не я напусна. Преди малко, когато пристигна и се качи да види Коли в кабинета ѝ, бе направо стъписана. Веднага напипа ребрата ѝ под пуловера, щом посегна да я прегърне, и бе учудена колко малко плът е останала по крехкото ѝ дребничко тяло.

Ани вдигна празния куфар и го понесе към съседната всекидневна, където вече бе струпала другите куфари. След като го остави, се извърна с лице към Роузи.

— Мога ли да ви бъда полезна с още нещо, госпожо Монфльори?
Роузи поклати глава.

— Non, merci beaucoup^[2].

Икономката я озари със сърдечна усмивка.

— Много се радвам, че се прибрахте. Гастон, Доминик, Марсел и Фани също. Всички в замъка сме щастливи, защото, щом вече сте тук, всичко е наред.

Роузи се зачуди какво ли иска да каже икономката с тези думи, изречени преди това и от съпруга ѝ, и свъсена, попита:

— Много неприятности ли имахте, Ани?

— А, не, госпожо. Не съвсем... Господин графът... — Тя поклати глава. — Напоследък е твърде угрижен и сериозен, вече почти не се усмихва, все се тревожи. А и госпожица Коли не може да прежали съпруга си, сигурна съм в това. Но дойдете ли си вие, всичко се променя. *La famille est joyeuse, tres gaie. C'est vrai, madame*^[3].

— Хубаво, Ани. Но я ми кажи, когато преди около половин месец бях в Калифорния, Ивон се оплака, че Коли не се чувствала добре. Вярно ли е?

— Да. Но не ми се вярва да е болна. Беше... как ли да се изразя? Сломена от мъка. Понякога не е на себе си, толкова скърби. Спохожда я изневиделица и тя пак така внезапно се успокоява. Колко обичаше

господин Дювалие! Не може да го прежали, и туйто! Да ѝ се не види и на катастрофата! Лоша работа, лоша работа. Oh, mon Dieu^[4]!

Ани се прекръсти и неволно потрепери.

— Ясно — прошепна Роузи. — Значи според теб преди няколко седмици не се е чувствала добре, понеже е била сломена от мъка.

— Да. Моля ви, госпожо, не се косете толкова заради нея. Ще се оправи. Познавам я, откакто се е родила. Силна жена е. А сега ми е време да слизам в кухнята и да помогна на Доминик с вечерята. Ще пратя Марсел да прибере празните куфари.

— Благодаря ти, Ани, задето ми помогна да разопаковам багажа.

— За нищо, госпожо Дьо Монфльори. За мен винаги е удоволствие да ви бъда от полза.

Останала сама, за десетина минути Роузи подреди нещата си, после отиде в съседната всекидневна.

Стаята бе уютна и просторна, с много въздух, висок таван и огромни прозорци с изглед към парка и река Шер зад него. Прозорците бяха толкова големи, та човек имаше усещането, че небето е влязло в помещението. От тях се откриваше невероятна гледка.

Обзаведена в нежните отсенки на лазурносиньото и кремавото, разчупени тук-там със сивкаво-розово и бледожълто, всекидневната се открояваше с донейде овехтяла изисканост, издаваща старо потекло и обеднял благороднически род. Същевременно обаче бе изключително уютна и Роузи обичаше да идва в нея.

Много от копринените, тафтените и брокатените дамаски бяха стари и отдавна излинали, а обюсонският килим от XVIII век на места бе съвсем изтънял. Въпреки това бе истинско съкровище. Мебелите бяха красиви. Сред тях се открояваше бюрото в стил Луи XVI от тисово дърво, украсено с позлатен бронз. Бе сложено между два прозореца в дъното на стаята. Всеки музей би се гордял с него, както и с масичката с мраморен плот с великолепни резбовани херувимчета отстриани. Освен с тях всекидневната бе мебелирана с удобни дивани и фотьойли, с масички от скъпо дърво, украсени с инкрустации, които създаваха изискана атмосфера.

През годините графът бе принуден да продава не дотам ценните вещи, за да съхрани по-хубавите, да поддържа както подобава замъка и парка и едва да свързва двата края. Приходите от инвестициите, наследени от баща му, не стигаха и за най-насъщните потребности на

Монфльори. А и сумата, която държавата отпускаше за съхраняването на исторически забележителности като замъка, бе наистина символична.

Въпреки това от три години финансовото положение на графа бе започнало да се подобрява и за негово огромно облекчение той вече не бе принуден да се лишава непрекъснато от старинните предмети, които преди отиваха на аукционите в Париж и у антикварите от Ке Волтер.

Бе отворил замъка за посетители и бе започнал да продава всевъзможни сувенири, от които с най-голям успех се ползваха средновековните играчки и кукли, изработени от Роузи по старинните колекции, които тя бе открила на тавана.

С това ново начинание графът не бе забогатял, ала сумите, които получаваше от входни билети, дипляни, от играчките и другите сувенири, никак не бяха малки. Всъщност парите, постъпили последната пролет и лято, щяха да му стигнат, за да поддържа замъка още половин година. Наред с другото благодарение на тази малка семейна индустрия, разработена главно от изобретателната Роузи, той нямаше да затъва още повече в дългове.

Както непрекъснато ѝ повтаряше: „Благодарение на таланта, практичността и убедителността ти напоследък свързвам двата края и най-сетне мога да се отърва от кредиторите“.

Роузи пак се сети за пари, забелязала няколко грозни мокри петна върху тавана, в ъгъла точно над един от прозорците. През август ги нямаше. Ала тя се съмняваше, че на графа му се намира и един-единствен излишен франк за майстори и бояджии. Най-малкото този месец — приближаваше Коледа и Анри дьо Монфльори си имаше други харчове и грижи.

Роузи реши щом минат празниците, сама да се заеме с ремонта. Щеше да повика майстор, който да отстрани теча, а после заедно с Гастон и брат му да боядиса. Трябваша ѝ само гипс и бяла боя. Инак работата нямаше да я затрудни. — Гордееше се с оправността и уменията си, които бе усвоила от сценографите, дърводелците и другите занаятчии, правещи декорите за филмите. Така нямаше да се охарчват излишно.

Вдигна сака, сложи го на пейката с висока облегалка и се зае да вади от него папките със скиците, които вече бе започнала да прави за филма на Гавин, посветен на Наполеон, както и сивото

дипломатическо куфарче, което бе взела със себе си в салона на самолета и в което носеше личните си документи и други ценни вещи.

Сред тях бе и снимката в сребърна рамка на тяхната група, правена преди толкова време в Ню Йорк. Роузи не се разделяше и за миг с нея. Където и да ходеше, я носеше със себе си. Сложи я до другите фотографии върху старинния скрин и най-неочаквано от нея я погледнаха Нел, Гавин, Кевин, Съни и Мики с лица, грейнали в усмивки.

Колко млади и хубави бяха, колко неопорочени от живота! И колко невинни!

„Но отдавна изгубихме непорочността си — пророни едва чуто Роузи. — Животът надви, промени ни, разочарова ни, разби нашите илюзии, дори някои от надеждите и мечтите ни. Невъзвратно! Всички ние поехме по погрешен път. Накъде ли са водели пътищата, които подминахме?“ — попита тя на висок глас в празната стая, повтаряйки думите от една песен в „Лудост“, великолепия мюзикъл на Сондхайм от началото на седемдесетте години. Главните роли в него изпълняваха звездите Алексис Смит, Джон Макмартин, Ивон де Карло и Джийн Нелсън. Чуеше ли записа от бродуейската постановка, Роузи за кой ли път се възхищаваше от нейната музика и от текста на песните.

„Или може би не сме поели по погрешните пътища? — помисли си тя. — Може би избрахме именно пътищата, по които ни е било писано да тръгнем. Сигурно така е трябвало да стане: човек не може да избяга от съдбата си.“

Дума да няма, те с Гавин, Нел и Кевин бяха осъществили мечтите си, бяха преуспели в избраното поприще, макар и в личния живот да не им вървеше. Според Нел в това отношение Гавин също бил не по-малко нещастен от тях.

Роузи въздъхна нечуто, намести крачето на рамката и за миг се взря във фотографията на Колет и Клод, правена преди няколко лета тук, на терасата в „Монфльори“.

Бе цветна и на нея Колет и мъжът ѝ изглеждаха като живи.

Колко красива бе Коли с мургавото от слънцето лице, с тъмните, разрошени от лекия ветрец къдри, с чувствените устни, върху които играеше усмивка, с искрящите очи, сини като небето! И Клод — жизнен, красив, прехласнат по младата си съпруга. На снимката Коли

изглеждаше съвсем слабичка — Ани бе права, цял живот зълва ѝ бе тънка като вейка.

Сега обаче Роузи бе угрижена, че Коли е отслабнала толкова. Бе така крехка! Ето какво се бе променило у нея. Откакто Роузи бе заминала преди три месеца, зълва ѝ бе станала ужасно крехка. Докато редеше останалите си вещи, я налегна още по-голяма тревога.

Беше се надвесила над старинното бюро и слагаше документите по чекмеджетата, когато по едно време надникна през прозореца и затаи дъх.

Небето бе наситеносиньо, по него се носеха бухлати облачета, реката блестеше като старинен порцелан. От ярката светлина на късното следобедно слънце ширналият се отпред парк сякаш грееше като разтопено злато. На Роузи ѝ се стори, че всичко навън потрепва в невероятната светлина.

За нея нямаше по-хубаво кътче на този свят от „Монфльори“. Не устоя, грабна пелерината си от дивана и хукна към парка, който толкова обичаше. Заметна се с пелерината и се завтече по дългия коридор към задното стълбище. Точно сега не ѝ се щеше да среща никого, затова не мина през централния изход.

---

[1] Нали (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Не, благодаря много (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Семейството се радва, всички са много весели. Вярно, госпожо (фр.). — Б.пр. ↑

[4] О, Боже! (фр.). — Б.пр. ↑

След броени секунди затръшна вратата на задната веранда и изтича по застланата с плочник пътека към реката. Качулката на пелерината се вееше отзаде ѝ досущ като платно.

Запъти се към едно от любимите си кътчета в обширния, сякаш безкраен парк: купчина камънаци, известни като Наблюдателницата на Черния ястреб, понеже бяха останали от крепост, строена от Фюлк Нера, граф Анжуйски, прочут още с прякора Черния ястреб.

Превърната от столетията в руини, навремето порутената древна постройка наистина бе служила за наблюдателница. Бе разположена върху възвишение над един от завоите на река Шер и от нея се виждаше цялото имение Монфльори, така че през средновековието оттук са давали отпор на напиралците към замъка мародери.

През XVIII век край останките от крепостта засадили дървета. Сега камъните бяха обрасли с лишей и мъх, а между тях лете избуяваха какви ли не прелестни цветя. Това прикътано местенце, пленително хубаво и необичайно, сякаш носеше печата на миналото и историята на Франция.

Колкото и порутени да бяха, древните крепостни стени с бойници, както и гъстата гора създаваха чудесен заслон. Ето защо през летните месеци семейството често идваше тук на излети. От години Роузи се усамотяваше край наблюдателницата, за да работи и рисува, да чете, да си почива или просто да мечтае.

Съвсем се бе задъхала, когато стигна полуразрушената арка, служила някога за главна порта на кулата. Но спря чак след като излезе от другата страна на развалините, където не можеха да я видят от замъка.

Седна на каменната скамейка, поставена преди столетия от някой от предците на рода Монфльори, и се взря в лъкатушната лента на пълноводната река Шер. Царяха невероятно спокойствие и ведрина. Роузи чуваше единствено как бумти сърцето ѝ. Малко по малко пулсът и дишането ѝ се успокоиха и тя започна да се отпуска.

Загърна се в пелерината, та да ѝ е топло, облегна се на едно дърво и започна да се наслаждава на прелестната, чудно хубава природа.

Какъв мир цареше сега на това място, където навремето, в годините, когато войнственият Фюлк Нера е бил господар и владетел на местността, тук са бушували ожесточени сражения. Прахта по бойните полета се бе слегнала отдавна и днес това местенце бе за Роузи самото въплъщение на спокойствието, където човек да се усамоти и да подреди мислите си.

А тя мислеше главно за Ги, за когото от осем години бе женена. Напоследък се виждаха колкото да не е без никак, а срещнеха ли се, между тях прехвърчаха искри. Вече шеста година живееха разделени. Ги се държеше безобразно с нея, ето защо тя отдавна бе изгубила надежда нещата между тях да потръгнат.

Даваше си сметка, че мъжът ѝ не може да я понася и често споделяше с Коли мъката си. А зълва ѝ неизменно изтъкваше, че Ги не понася никого, и накрая Роузи волю-неволю се съгласи с нея. Ала с годините положението, в което се бе озовала, все повече наподобяваше задънена улица и тя бе безсилна да направи каквото и да било.

Някъде изпука съчка, чуха се стъпки върху окапалата шума и Роузи наостри уши. Стресната, осъзна, че идва някой.

Извърна глава и се заозърта с надеждата, че не я е проследил Ги. Сега не бе в настроение да остава насаме с него. Първо трябваше да свикне с присъствието му в замъка, да се въоръжи срещу него, да е готова за словесните му нападки, да бъде нащрек, преди да влезе в открит сблъсък.

За огромно нейно облекчение не бе Ги. Иззад дърветата се показва Анри, графът на „Монфльори“. Разсеяла мрачните си мисли, Роузи скочи усмихната да поеме ръката, която свежър ѝ протегна сърдечно и нежно за добре дошла.

Младата жена изтича при него и двамата дълго се прегръщаха. Накрая графът я пусна и впери напрегнато и угрижено в лицето ѝ кафявите си мъдри очи. Сетне я целуна по двете бузи и попита:

— Добре ли си, Роузи? Не си разстроена, нали? Ги не те е обидил?

— Не, Анри. Всъщност се видяхме съвсем за малко, когато пристигнах. Сблъскахме се в антрето, когато той отиваше в

конюшната. Е, беше доста язвителен, но това напоследък явно му е станало навик с мен.

— Знам... И с мен се държи така, както за беда и с Коли. Толкова ли не може да е по-мил със сестра си? Доста се намъчи, клетата. Но карай, какво да се прави. Ги си е такъв. Мисли единствено за себе си, другите и техните чувства изобщо не го интересуват.

Анри хвана Роузи за ръката и я поведе към каменната скамейка.

Бе строен и среден на ръст — към метър и седемдесет и шест, с прошарена черна коса и хубаво, привлекателно лице, вече набраздено от бръчки и изпръхнало от вятъра и слънцето. Бе на шейсет и три години и кажи-речи, цял живот бе живял в замъка, ако не се брой времето, когато бе следвал в Сорбоната в Париж.

Веднага след като се дипломираше, се върнал в долината на Лоара, която обичаше страстно, та да поеме замъка от баща си, обучавал го още от дете да управлява имението. Бил едва двацет и четири годишен, когато баща му се споминал и той като единствен син наследил Монфльори. Година по-късно, вече двацет и пет годишен, се оженил за Лор Карон-Буживал, с която ходел от момче. Синът му Ги се родил, когато Анри бил на двацет и седем, Колет дошла на бял свят след четири години. Бе овдовял преди дванайсет години и въпреки увещанията на Колет не се бе оженил повторно.

Анри бе облечен във вълнено палто, вече износено и овехтяло, и се загърна в него, да не му е студено. После седна заедно със снаха си на скамейката. Хвана я за ръката и я стисна.

— Да знаеш колко се радвам, че се прибра, Роузи! Ти си мехлем за душата ми!

— И аз се радвам. С филма тази година наистина ми дойде много. Беше ми ужасно мъчно за „Монфльори“, но какво да се прави?

Свекър ѝ кимна, взря се отново в очите ѝ и попита:

— Хайде, кажи, наистина ли си добре? Но честно, чу ли!

— Не съм зле — отвърна чистосърдечно младата жена, но се засмя някак горчиво и додаде: — Във всеки случай съм добре, когато работя. Затънала съм до гуша в работа, че да имам време за други чувства. Но знам ли...

Тя не се доизказа, замълча многозначително, поклати глава и отвори уста някак покрусено. Това не убягна на графа.

— Хайде, изплюй камъчето! — подкани я свекър ѝ.

— Остана ли за малко свободна, ме избива на плач — сподели Роузи. — Разстройвам се от какви ли не дреболии, иде ми да ревна и да не спра. А не съм от хората, които лесно оклюмват. Питаш ме как съм, и не мога да ти отговоря. Наистина не знам.

— Затова пък знам аз — прошепна Анри и стисна още по-силно дланта ѝ. — Ти, Розалинд, си много нещастна. Не се сърди, но живееш доста неестествено за жена на трийсет и една години. Нито си омъжена, нито разведена. Мен ако питаш, си изпаднала в задънена улица и наистина смятам, че трябва да промениш нещата между теб и Ги.

— Изключено е да се помирим! — възкликна Роузи. — Вече е твърде късно. Отчуждихме се прекалено много.

— Дума да няма! Не ти говоря да се съберете отново. Предлагам ти да се разделите. Завинаги. Да се разведете.

Роузи го зяпна, изгубила дар слово.

— Не ме гледай толкова зашеметено, Роузи! Не сте първите, които ще се разведете. Макар и да си католичка, мисля, че е крайно време да разтрогнеш брака си с моя син. — След като и този път снаха му не каза нищо, Анри допълни: — От пет години сте женени само на хартия, нали?

— Дори от повече.

— Тогава какво те спира?

Роузи мълча дълго и накрая проплака:

— Страх ме е.

Графът се дръпна и я изгледа смаяно.

— И таз добра! Ти — уплашена? Не мога да повярвам. От какво те е страх?

Младата жена прехапа устна и вторачена в преплетените им пръсти, се зачуди как ли да му обясни чувствата си. Когато най-сетне вдигна глава, видя в добрите му очи такава угриженост, че разбра: няма друг избор, освен да му каже истината. Той щеше да я разбере.

Преглътна и прошепна едва чуто:

— Страх ме е да не загубя теб, Коли и момичетата. Вие сте единствените близки хора, които имам, и то от години. Не мога да ти опиша колко ви обичам. Не знам как ще го понеса, ако се наложи да се махна отгук, да не се връщам при вас, да не чувствам „Монфльори“ свой дом.

— Това няма да стане никога, скъпа — побърза да я успокои графът.

— Разведа ли се с Ги, вече няма да съм член на семейството.

Колкото и да ѝ бе неприятно, Роузи усети как очите ѝ се пълнят със сълзи, които се стичат надолу по бузите ѝ. Анри бръкна в джоба на самото си, извади носна кърпа, подаде ѝ я и след като тя избърса очите си и се окопоти, каза:

— Всички ние, Роузи, те обичаме. Обикнах те отдавна, още първия път, когато пристъпи прага ми заедно с Коли, много преди да се омъжиш за Ги. Винаги ще те чувствам като своя дъщеря, независимо дали си женена за него или не. Дори да се омъжиш за друг, отношението ми към теб няма да се промени. То оставаше — да се промени! Обичам те не защото си жена на сина ми, а защото си прекрасен, невероятен човек. Обичам те заради самата теб. И запомни: каквото и да се случи, „Монфльори“ винаги ще бъде твой дом. До сетния ти ден. От мен да го знаеш! — Свекър ѝ я прегърна през раменете и я придърпа още по-близо до себе си. — Не знам какво му става на Ги, дори не ми се мисли за това. — Анри дьо Монфльори млькна, поклати глава и добави тъжно: — Единственото, което знам, е, че съм баща на един идиот. Да, признавам си най-чистосърдечно: моят син е пълен кретен. Не проумявам как изобщо може да се държи така с теб. Умът ми не го побира. Не разбирам и защо не дава пет пари за „Монфльори“. Че нали един ден ще го наследи, да му се не види! Дано живея по-дълго, та да съхраня замъка за следващото поколение, защото, озове ли се в ръцете на Ги, направо не знам какво ще стане с него. Сигурно ще се превърне в развалини, ето защо още сега трябва да го предотвратя, докато не е станало твърде късно. Като го знам как се държи този непрокопсаник, напоследък се безпокоя много за имението.

— Не можеш ли да го завещаеш на Коли?

— Според Гражданския кодекс, или Кодекса на Наполеон, въведен от императора, мога само ако тя е единственото ми дете. Според френското законодателство дъщерята би могла да наследи бащата в случай, че той няма син. Ако Ги почине, без да остави наследници, имението и титлата остават за Коли или нейната наследница — Лизет. Всъщност извинявай, че те занимавам с проблемите си. Ще повторя онова, което ти казах преди малко: ти си

ми като дъщеря и нищо не е в състояние да промени отношението ми към теб. — Анри дьо Монфльори се отдръпна лекичко, за да я погледне в лицето. — Ще направиш ли нещо, ако те помоля?

Роузи кимна.

— Щом идеш в Париж, нали ще отскочиш при господин Ерве Бертие? Познаваш го, гостувал ни е тук за вечеря преди няколко години. Блестящ адвокат, един от най-добрите във Франция. Освен това ми е близък приятел. Знаем се от сто години. Моля те, Роузи, поговори с него, направи нещо, за да се отървеш от Ги. От него — полза никаква. Можеш да разчитааш на мен, наистина те обичам много.

— Тъй да бъде, ще ида и ще поговоря с адвоката. Май нямам друг избор. Благодаря ти, Анри, за топлите думи. Ти си ми като баща, няма да го понеса, ако... ако... ако бъда принудена да се разделя с теб и Коли.

— Винаги ще бъдеш член на нашето семейство. Понеже стана дума, се сетих за Кевин. Как е брат ти? Ще дойде ли за Коледа, както обеща?

— Надали. Пак го поканих, но си е сменил работата в полицейското управление на Ню Йорк. Сега е в отдела, разследващ мафията. Доколкото разбрах, са взели на мушка клана Рудолфо, една от най-мощните престъпни империи в Ню Йорк, и Кевин няма и миг свободно време.

— Доста опасна работа — промълви Анри. — Но на Кевин му дай рискове, те го възпламеняват. Жалко обаче за теб, непрекъснато ще си на тръни заради него.

— Откога го моля да се прехвърли на някаква чиновническа служба в полицията или да си изкарва хляба с друго, но той не иска и да чуе. Навремето мечтаеше да стане юрист...

Роузи млъкна и направи физиономия. Анри ѝ се усмихна.

— Кевин е упорит, в това отношение не пада по-долу от теб. А както знаем, вълкът козината си мени, но нрава — никога. Ами Нел Джефри? Спомена ми по телефона, че двамата ходят. Тя не може ли да му повлияе?

Роузи се засмя и поклати глава.

— Съмнявам се. Надявах се да го убеди да дойдат във Франция и да прекарат празниците заедно с нас. Но доколкото разбрах от Нел, брат ми смята да работи и по Коледа.

— И таз добра! Но щом е решил... Може би ще успееш да ги придумаш да ни погостуват за Великден. По това време на годината в долината на Лоара наистина е чудно хубаво.

— Да, така е, ще поговоря пак с Нел. Дано убеди брат ми.

Известно време двамата мълчаха и се наслаждаваха на близостта си.

Над гората политна ято птици, които закръжиха на фона на облаците досущ като черна кадифена панделка, надиплена високо в бледия небосвод. Птиците се извисяваха все повече и повече над аспидно сивите кулички на „Монфльори“, сетне внезапно свърнаха и описаха над покрива на замъка величествена дъга, та да се понесат на юг, към топлите страни.

По притъмнялото небе се струпаха облаци и то сякаш от един път се изпълни с движение и багри, които започнаха да се променят: синьото стана сиво с аметистови отсенки, виолетовото се превърна в кафеникавооранжево, а моравото и наситеножълтото по края на хоризонта припламнаха като далечен пожар. Дърветата в дъбравите по отсрещния бряг на реката изведнъж взеха да се мержелоят като тъмни разпарцаливени форми, забулени с настъпването на вечерта в синкавозелен здрач.

— Колко красиво е тук, Роузи, колко спокойно! — обади се Анри. — Радвам се, че си поговорихме — усмихна се той и ѝ подаде ръка да ѝ помогне да стане. — Преди малко те видях да тръгваш сама по пътеката и си рекох, че това е чудесен случай да си побъбрим насаме. Хайде да се прибираме, изведнъж застудя.

Хванати за ръка, Роузи и графът поеха към величествения замък, кацнал върху билото на хълма.

Вървяха в крачка, разбираха се от половин дума, както открай време, както щяха да се разбират винаги. Това, че мълчаха, не им пречеше. Възцарилата се тишина бе изпълнена със състрадание и обич.

Малко преди да стигнат замъка, Анри спря, извърна се към снаха си и я попита:

— Още ли не си срещнала някой свестен мъж?

— Разбира се, че не!

— Жалко! Сърцето ми се свива, като те гледам сама, толкова самотна и нещастна! Нима мислиш, че не знам какво е да живееш

така?

— Сигурно знаеш, Анри — отвърна Роузи, после се подвоуми и попита: — Как е Кира?

Усети как той настръхва целият и макар вече да се здрачаваше бързо, забеляза как свекър ѝ най-неочаквано стисва зъби.

— Добре е — каза той накрая. — Всъщност надявам се да е добре. Кира замина.

— Така ли? — учуди се Роузи. — Но нали ще се върне за Коледа?

— Нямам представа — рече Анри покрусено и закрачи бързо към хълма.

Рози реши да го остави на мира, да не го подпитва повече и тръгна подире му.

Най-неочаквано графът се засмя, отново спря и я подкачи:

— Наистина е крайно време да си намериш гадже. Не го ли сториш, ще съм принуден да ти търся аз.

— Непоправим си — засмя се и снаха му.

— Не, просто съм французин, в случай че си забравила. И макар да съм стар, ще си остана до гроб сантиментален, както повечето свои сънародници.

— И таз добра, стар бил! Млад си, освен това си невероятен човек. Не познавам жена, случила повече от мен на свекър.

— Дано го казваш като комплимент, Розалинд дьо Монфльори!

— Естествено, че е комплимент! — възкликна снаха му, доволна, че графът си е възвърнал доброто настроение.

Но докато вървяха, ще не ще, се запита дали не са се скарали с Кира. По-късно Коли щеше да ѝ каже. Тя нямаше начин да не знае: Кира ѝ беше приятелка и често си споделяше с нея.

След малко, все така хванати за ръка, Роузи и графът влязоха в замъка. Тя отдавна не се бе чувствала толкова добре. Изведнъж бъдещето престана да ѝ се струва така безнадеждно.

19.

Доста по-късно Роузи, която вече се бе изкъпала, бе освежила грима си и бе облякла за вечеря любимата си рокля от червен вълнен плат, бръкна в дрешника и извади малка кутия за шапки.

Отиде по дългия, застлан с килим коридор при стаята на Лизет, почука на вратата и се провикна:

— Вуйна Роузи е!

После влезе в стаята.

Ивон, която бе коленичила и закопчаваше копчетата върху гърба на рокличката на Лизет от кафяво кадифе, вдигна глава.

— Здравей, Роузи! Тъкмо тръгнахме към теб.

— Ама аз ви изпреварих! — засмя се Роузи и прекоси стаята, хванала кутията зад гърба си, та Лизет да не я вижда. — Хайде да слезем всички заедно на вечеря!

— Нека първо изчакаме мама — каза момиченцето и сбърчи угрижено личице. — Не можем да слезем без нея. Тя няма да се бави много, вуйно Роузи, отиде да се преоблече и да се срещне.

— Разбира се, че ще я изчакаме, милото ми — отвърна Роузи. — И през ум не ми е минавало да слизаме на вечеря без нея. — Усмихна се на своята племенница и се наведе. — Нося ти подарък.

Красивото като на ангел кръгло личице на детето грейна в усмивка. В тъмнокафявите му очи, които толкова приличаха на очите на дядо му, заблещукаха пламъчета и те се разшириха от вълнение и очакване.

— Какъв? — възкликна Лизет. — Какво ми носиш? Хайде, кажи ми, вуйно!

— Давам ти три опита да познаеш.

— От Америка ли ми го носиш?

Роузи кимна.

— Un chapeau^[1]!

— Мале, как позна толкова бързо? Много си ми умничка — ахна Роузи и подпита закачливо: — Хайде, признай си, сигурно някой ти е казал! Някое пиленце.

— Не, не ми е казал никой, вуйно Роузи. Честно! — отвърна Лизет и изведнъж стана сериозна. — Но ти нали обеща да ми донесеш шапка от Америка. Не помниш ли? През август.

— Вярно, обещах и ти я нося.

Роузи извади иззад гърба си кутията и я подаде на детето. Лизет пристъпи и я пое.

— Merci beaucoup! Merci beaucoup^[2]!

Развърза припряно с пухкавите си пръстчета ширита, отвори кутията и извади отвътре весела шапчица от тъмнозелен филц с панделка на червено-зелени карета и няколко яркочервени черешки от едната страна на периферията.

— Мале, колко красива е! — ахна момиченцето и след като прегърна вуйна си, хукна и отвори вратата на гардероба.

Намести шапката на главицата си и се огледа преценяващо в огледалото.

— Чудна е! Ще си я сложа за вечеря — оповести Лизет и озари с усмивка вуйна си и Ивон.

— Вярно, много красива е, но не можеш да вечеряш с нея — възкликна Ивон.

— Ама защо? — попита настойчиво петгодишното момиченце и прониза с поглед Ивон.

— Знаеш прекрасно, че вътре не се стои с шапка — поясни тя.

— Аз пък стоя! — отсече Лизет.

— И таз добра, я ми кажи кога си стояла? — попита малко по-строго Ивон.

— Как кога? В едно кафене.

— Трапезарията в „Монфльори“ не е кафене — натърти Ивон и поклати глава. — Знаеш без да ти казвам.

— Да де, ама в кафенето ядохме — повтаряше си своето Лизет.

Едвам сподавила смеха, Роузи също се намеси.

— Ивон, миличка, е права. Вътре не се стои с шапка.

— А как съм стояла с шапка в родилния дом? Мама ми каза, че там съм била с шапка.

Роузи и Ивон се спогледаха.

— Да. Тази шапка ти стои чудесно, отива ти много — допълни Роузи. — Но според мен сега благоприличието изисква да я свалиш.

Ще си я сложиш утре. Ще те взема с мен в селото и ще те заведа в кафенето да те почерпя сладолед. Искаш ли?

Детето кимна и се усмихна. Въпреки това не махна шапката от тъмните си къдрички. Ако се съди от израза му, нямаше намерение да го прави.

— Хайде, Лизет, да сложим шапката при колекцията ти — подкани вуйна й. — Да нямаш и други нови шапки, които искаш да ми покажеш? Нека ги видя!

— Имам две нови. Ела!

Все така със зелената шапчица, Лизет изтича в съседната стая, където бяха играчките и книгите й. Именно там, върху дълги лавици покрай стената бе подредена и голямата й, доста необичайна колекция от шапки. Момиченцето открай време си падаше по шапките и почти не излизаше без шапка на главата, дори когато отиваше просто да си поиграе в парка на замъка.

Майка й и Роузи отсъдиха, че тази пристрастеност към шапките се е появила веднага след раждането й. Беше се родила преждевременно и бе стояла два месеца в кувьоз в родилния дом в Париж, където я държали с шапчица, та да не й е студено на главичката.

Когато прибрали невръстната си дъщеричка в апартамента в Париж, Коли и Клод й махнали шапката. Новороденото моментално се разпищяло и не млъкнало цял час. Накрая на Коли й хрумнало, че бебето явно страда, задето са му взели вълнената шапчица. Сложила му я и то начаса се успокоило.

От съвсем невръстна Лизет държеше да е с шапка или боне, пристрастие, от което не се отказа и когато поотрасна. Просто се чувстваше по-щастлива с шапка и всички в семейството угаждаха на тази нейна прищявка, така че сега Лизет бе натрупала огромна колекция, която държеше на показ в стаята си.

— Дядо ми подари тази — поясни момиченцето и подаде на вуйна си обшито с мъниста боне, което взе от долните рафтове. — Намерил го в един сандък на тавана и ми обясни, че е било на баба Лор. Още ми е голямо, но дядо твърди, че като съм пораснела, щяло да ми стане.

— Приказно е — рече Роузи. — И явно е много, много старо, затова го пази.

— На всяка цена — отвърна Лизет, върна бонето внимателно на място и най-сетне махна новата шапка, която ѝ бе подарила вуйна ѝ. Сложи я до бонето и се пресегна да вземе бежова вълнена шапка с връзчици. Нахлупи си я, завърза я под брадичката и добави към нея ивичка кафява кожа, която нави на венец около главата си. — Това е втората нова шапка, вуйно Роузи. Хайде, познай кой ми я е подарил!

Роузи наведе глава на една страна, уж мислеше съсредоточено, и направи озадачена физиономия.

— Чакай да видим... напомня ми за... казаци, не, за руски боляри. Ами да, подарила ти я е Кира.

— Браво на теб, позна, вуйно Роузи!

— Хайде сега, миличкото ми, махни я — подкани строго Роузи и развърза вълнената шапчица. — Не е зле Ивон пак да те срещи, преди да слезем на вечеря.

Лизет кимна и забеляза, че тъкмо в този момент майка ѝ влиза в съседната стая. Грабна от рафта новата шапка и изтича да ѝ я покаже.

— Боже, колко е хубавичка! — възкликна Коли точно когато Роузи и Ивон дойдоха подир момиченцето в стаята. — А сега, ако обичаш, иди да се срещиш. — Тя погледна с любов снаха си. — Много си мила, никога не пропускаш да ѝ донесеш шапка.

— Доставя ми удоволствие. Единственият проблем е, че е свикнала да получава шапки и вече изобщо не ѝ прави впечатление — изшушука Роузи.

Колет кимна.

— Знам. Опре ли до шапките, всички я глезим ужасно. Но е толкова добра, толкова послушна и обичлива. Не ми създава никакви неприятности.

— И тя като Ивон е пораснала до неузнаваемост — отбеляза Роузи. — Изглежда по-голяма за възрастта си. Сякаш е не на пет, а на седем-осем години.

— Да, не само се е източила на ръст и се държи като възрастна, но е и поумняла — поясни Коли. — Справя се чудесно в училище, изпреварила е доста съучениците си. И няма страх от нищо.

— Точно като майка си — засмя се Роузи.

— А, за това не знам, напоследък не съм образец на смелост.

Усмивката върху лицето на Роузи угасна.

— Не се ли чувстваш добре, Коли? — попита тя, след което отиде при зълва си, взря се в нея угрижено и я прегърна през раменете.

— А, не, добре съм, наистина. Много по-добре отпреди. Но се уморявам бързо и нямам сили да почна пак работа.

— Засега и не мисли за работа. А напролет ще отвориш отново галерията за сребърни антики. И бездруго туристическият сезон приключи, до април замъкът е затворен за посетители.

— Да, права си, но все пак... ми липсва. Знаеш колко си падам по старинното сребро, какво удоволствие ми доставяше да го продавам.

— Да. Когато бях с Нел в Холивуд, се запознах с поппевица Джони Фочън. Ходихме да вечеряме у него, има великолепна колекция. Притежава две сребърни поставки за десерт, изработка на Пол Щор. Ако можеше да ги видиш, щеше направо да хлъцнеш.

— Готова съм, мамо — оповести Лизет, след като изтича от банята, където Ивон я бе сресала.

— Хайде да вървим, дядо ти сигурно ни чака — подкани Колет и изведе дъщеря си от стаята. После се извърна към Роузи и продължи: — Пол Щор ми е любимият английски майстор на сребърни предмети. Как изглеждат поставките?

Докато слизаха по огромното стълбище, Роузи ѝ описа антиките, както и другите вещи в невероятната колекция на Джони Фочън.

---

[1] Шапка (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Много благодаря! Много благодаря (фр.). — Б.пр. ↑

20.

— Какво се е случило между баща ти и Кира? Да не са се скарали? — попита Роузи Коли, дръпвайки я встрани от Лизет и Ивон.

— „Скарали“ е прекалено силна дума — поясни Коли, след като отидоха при камината в малката обща всекидневна.

Бяха сами, ако не се броят момичетата, които се разположиха пред телевизора в другия край на стаята. Коли се позамисли и допълни:

— По-уместно е да кажа, че имат известни противоречия. Защо питаш? Да не би тате да е споделил нещо с теб?

— Попитах го как е Кира и той ми отвърна малко троснато. Каза, не била заминала, и да ти призная, Коли, ми се стори, че не знае дали Кира ще се върне за Коледа.

— Дано си дойде, че без нея баща ми ще се вкисне.

— Защо все пак са си развалили отношенията? — настоя Роузи.

— Наистина не знам. Освен ако не е... заради Александър — изшушука Коли.

Двете жени се спогледаха многозначително. Известно време мълчаха, сетне Коли се приближи към снаха си и прошепна:

— Все се разправят за Александър. Но не са споделяли с мен нищо и не мога да те просветля. Честно да ти кажа, ми се ще да се оженят. Кира обича баща ми, и то много. От месеци го навивам да ѝ предложи брак, по едно време дори си мислех, че е склонил.

— Бог дава, но в кошара не вкарва, както е казал народът — отбеляза Роузи. — И на мен ми се иска да се оженят.

— Кой? Кой искаш да се ожени? — попита Ги от вратата.

Роузи знаеше колко много ревнува той Кира и понеже не ѝ се щеше точно сега да го предизвиква, погледна през рамо и ловко извъртя нещата.

— Кевин и Нел. Ходят от цяла година. Тъкмо казвах на Коли, че се надявам да се оженят.

— Надявала се, моля ви се! — изсмя се хладно Ги. — Голям майтап ще падне, ако богатата наследница се вземе с ченгето.

Отиде при масичката с напитките, извади от кофичката с лед бутилка бяло вино и си наля една чаша. Роузи го наблюдаваше под око: Ги ѝ се стори уморен, покрай устата му се бяха врязали дълбоки бръчки, черната му коса бе започнала да побелява. Макар и едва трийсет и шест годишен, той изглеждаше по-възрастен. И въпреки това пак бе хубав, със снажно като на спортист тяло, по което нямаше и грамче излишна тлъстина.

Съвсем очевидно се поддържаше както винаги във форма, поне що се отнася до фигурата. Роузи знаеше, че инак Ги се чувства объркан, в емоционална безпътица. За нея той си бе вечното хлапе, разглезен от всички. Питър Пан, който отказва да порасне. Никога не му се бе налагало да работи и да доказва себе си. Ето защо не притежаваше никакви вътрешни сили, на които да се осланя, ако го сполетят неприятности и трудности.

Да, държеше се детински, като пръв глезльо. Освен това бе мързелив и не му се работеше, не искаше да помага на баща си да управлява Монфльори, което бе непосилна задача за сам човек. Според Роузи бедата му беше в това, че майка му му бе завещала парите си, макар и под попечителство. Така Ги разполагаше със средства, пък били те и ограничени, и правеше каквото му хрумне. Занимаваше се с глупости, беше се запалил по някаква странна форма на източните религии, известна като убежище за малодушните и обърканите.

Гавин открай време смяташе, че Ги не е пригоден за своето време, и наистина си беше така. Той сякаш бе създаден да живее през шейсетте години и не притежаваше качества, за да оцелее през деветдесетте — период на изпитания, коренни промени и конфликти в цял свят.

Ги дойде при камината и вдигна чашата към двете жени.

— Sante^[1]!

— Sante — каза Роузи.

Коли не си направи труда да му отговори. Седна на един стол пред камината, остави чашата на масичката и протегна длани към огъня.

— Студено ли ти е? — попита снаха ѝ. — Дали да не ти донеса от горе шал?

— Не, няма нужда, Роузи, благодаря.

— А, вече всички сте тук! — възкликна Анри и влезе с широка крачка във всекидневната.

Отиде при масичката с напитките и си сипа чисто уиски. Отпи бързо да го опита и се присъедини към другите при камината.

Ги погледна баща си, който се облакът на полицата над камината, и възрази:

— А, не сме всички, тате. Няма я Кира. Както никога.

Настъпи мъртвешка тишина.

И Роузи, и Коли не смееха да проронят и дума, избягваха и да се поглеждат. Роузи притаи дъх и застана нащрек — очакваше всеки момент да избухне скандал.

Но се размина. Анри не обърна внимание на сина си, дори не благоволит да му каже нещо, само отпи още веднъж от уискито.

— Та къде е хубавата Кира? — попита вироглаво и злъчно Ги. — Вече си мислех, че е нещо като постоянното присъствие в нашата къща.

Отново се възцари мълчание, сетне Анри каза:

— Наложит се да замине за Страсбург, за да види сестра си Анастасия. Нещо е закъсала със здравето.

— Какво ще правиш с нея? — продължи Ги, вперил напрегнато очи в баща си.

— В какъв смисъл?... Не те разбирам — каза малко по-високо графът и погледна строго сина си.

Ги или не забеляза, или нарочно се направи, че не е видял предупреждението на баща си.

— Знаеш прекрасно в какъв смисъл, татко. Ще се жениш ли за въпросната дама?

— Не е твоя работа! — тросна се Анри и в очите му най-неочаквано проблясна раздражение.

— Как така да не е! — възрази Ги и се подсмихна многозначително.

— Знаеш ли, Ги, нямам намерение да...

— Изслушай ме поне веднъж, татко — прекъсна го младият мъж толкова грубо, че Роузи се стресна и застана нащрек.

Коли се отпусна на стола и погледна недоумяващо брат си. И тя бе ужасена от поведението му. Знаеше, че баща им, който държеше на

добрите обноси, се е засегнал не на шега. „Толкова ли не го вижда Ги?“, запита се тя, стъписана от неговата глупост и дебелоочие.

Ги обаче се държеше, сякаш не е станало нищо, и си знаеше своето.

— Госпожа Кира Арно е млада, едва трийсет и пет годишна, и още може да ражда. Евентуално. Виж, аз едва ли ще имам деца — подсмихна се той ехидно и стрелна с очи Роузи, сетне допълни: — Така де, с жена ми не живеем заедно от години. Всъщност нека направя малко уточнение: при тези обстоятелства едва ли ще имам законни деца. Ето защо ми се струва твърде вероятно да пожелаеш да продължиш рода Дьо Монфльори, като се ожениш повторно и се сдобиеш с втори син. Да се надяваме, че ще е момче.

Анри се вбеси.

— Наистина, Ги, съвсем се оля! Дрънкаш небивалици! Сега не му е времето и мястото да обсъждаме този въпрос. — Макар и ядосан, графът говореше спокойно и не си изтърва нервите. — Пък и както вече отбелязах, не ти влиза в работата какво правя — отсече с леден тон Анри.

Ни лук ял, ни лук мирисал, Ги възрази:

— Как така да не ми влиза? Умра ли бездетен, родът Дьо Монфльори ще бъде прекъснат.

— Защо пък? — възкликна ядосана Коли и изправила гръб, се взря в брат си. — Ами сестра ти? Според френските закони и аз, а и дъщеря ми можем да наследим имението и титлата.

— Още не съм умрял — тросна се Анри, възмутен от дън душа от този разговор, и изпи на един дъх уискито.

Завъртя се рязко и вбесен, отиде в другия край на всекидневната да си сипе второ уиски, този път по-голямо.

За да разсее напрежението в стаята, като час по-скоро смени темата, Роузи каза някак напосоки:

— Догодина ще работя във Франция.

Коли моментално се хвана за сламката и възкликна:

— О, това е чудесно, скъпа! Кой филм ще правиш? Или този пък е пиеса?

— Не, филм. На Гавин.

— Naturellement^[2] — вметна Ги и се разположи на стола срещу сестра си.

Без изобщо да му обръща внимание, тя пак попита Роузи:

— За какво е? Хайде, разкажи ни!

— За Наполеон — отвърна снаха й. — Гавин смята да...

— Mon Dieu^[3]! Какъв нахалник! Американец ще ми снима филм за Наполеон! Да си умреш от смях! Как изобщо му стиска! Само не ми казвай и че ще играе императора!

— Разбира се, че ще го играе — отвърна спокойно Роузи.

Вече подразнена от тона, с който Ги бе разговарял с баща си, сега съвсем се ядоса от ехидните му подмятания. Същевременно обаче бе доволна, че е отклонила разговора от Кира, ето защо не каза нищо на мъжа си.

— Гавин Амброуз прилича поне по едно на Наполеон — заяде се през смях той.

Когато никой не му обърна внимание, Ги се почувства длъжен да поясни:

— И той като него е педя човек. Наполеон е бил дребосък, какъвто е и нашата велика мегазвезда — изкикоти се Ги, развеселен от плоската си шегичка.

Другите обаче продължиха да мълчат. Накрая Коли го поправи с леден тон:

— Наполеон е бил висок метър и шейсет и осем, което в ония времена се е смятало за среден ръст. Едва през ХХ век са се появили мъжете дългучи.

— А Гавин е метър и седемдесет и шест — не се стърпя и Роузи.

— Има си хас точно ти да не знаеш точния му ръст — заяде се пак Ги, след което вдигна чашата и отпи голяма глътка от виното.

Вече възвърнал самообладанието си, Анри пак дойде при камината. Почти не обръщаше внимание на сина си. Седна на канапето до Роузи и каза:

— Слава Богу, че догодина няма да пътуваш толкова много. Кога започвате снимките?

— Най-малко след шест месеца. Първо ни предстои доста дълъг подготвителен период, трябва да уточним куп неща. Аз обаче ще се заема с проучванията за костюмите веднага след Нова година. Всъщност вече съм започнала.

— Къде ще снимате? — поинтересува се зълва й, също доволна, че Роузи толкова ловко е отклонила Ги от рода Дьо Монфльори и дали

той ще бъде прекъснат.

Напоследък това му бе любима тема, която явно го занимаваше много, дори му се бе превърнала в нещо като фиксидея.

— Ще почнем в Париж — отговори Роузи. — В киностудията и надявам се, в Малмезон. Стига, разбира се, властите да разрешат. Ще снимаме и на други места във Франция. Вече чакам сценария. Ще знам повече, когато го прочета.

— Доста амбициозно начинание дори за великия Гавин Амброуз — подметна все така заядливо Ги.

— Защо пък! — възрази уверено жена му. — Гавин е блестящ продуцент, както и един от най-добрите киноактьори днес. С каквото и да се заеме, няма да се провали. Но понеже стана дума, филмът му не е за целия живот на Наполеон, а само за един период от него.

— Така ли? И кой период? — попита Анри, искрено заинтригуван.

— Непосредствено преди и след като е коронясан за император.

— В случай че не знаеш, драга ми Роузи, той сам се е коронясал.

— Да, но по волята на френския народ — намеси се Коли и погледна презрително брат си.

Явно Ги си бе наумил на всяка цена да ядоса баща им и тя не разбираше защо. Всъщност, волно или неволно, вече им бе опропастил вечерта.

— Я не дрънкай глупости, Коли! — тросна се брат ѝ и закрачи из всекидневната. Отново напълни чашата си и оповести: — Наполеон е бил тиранин, не е бил по стока от Сталин или Хитлер.

Анри се извърна към Роузи и поясни донякъде умислено и сухо:

— Има две мнения за Наполеон Бонапарт. Някои като мен го обичат, уважават и му се възхищават, прекланят се пред постиженията му, смятат го за велик избавител на Франция в момент, когато самото ѝ съществуване е било заложено на карта. Други го мразят — според мен ирационално, и го мислят за деспот и войнолюбец. Но ако човек се запознае отблизо с историята на онази епоха, ще види, че като цяло Наполеон е донесъл само добро на Франция и французите.

— Какво добро виждаш в безкрайните му войни? — прекъсна го Ги, явно решен на всяка цена да се изпокарат.

— Тези войни най-често са отбранителни — поясни спокойно Анри, без да дава воля на яда си. — Наполеон е бил принуден да ги

води, за да защити Франция.

— Ами, друг път — подхвана пак синът му. — Наполеон...

— Стига си спорил, прав съм — отсече Анри и не остави Ги да изложи доводите си. — Ако не вярваш, иди в библиотеката и прочети някоя от многото истории. Явно си забравил школските уроци. — Графът пак погледна снаха си и продължи да ѝ обяснява: — В онази епоха и Великобритания, и почти цяла континентална Европа се опълчват срещу Франция. Наполеон не е имал друг избор, освен да им обяви война, за да предпази страната от нашествениците. И от разгром.

— Тате е голям спец по Наполеон — включи се в разговора и Коли, преди Ги да ги е прекъснал отново. — Един от прочутите ни предци, Жан-Манюел дьо Монфльори, се сражава рамо до рамо с Наполеон по време на кампанията му в Египет и проявява такава храброст, че Наполеон го прави бригаден генерал. Сетне пък, след битката при Аустерлиц, го произвежда в чин генерал.

— Виж ти! — възкликна Роузи. — Не съм и подозирала.

— Как би могла да знаеш, скъпа? — усмихна се графът. — Не сме от хората, които говорят с повод и без повод за предците си. Никога не сме ти разказвали историята на нашия род.

Двамата се засмяха и поразсеяха напрежението в стаята. Анри допълни:

— Някъде в огромната ни библиотека е забутана цяла сбирка от книги за Наполеон и неговото управление. Утре ще помоля Марсел да донесе стълбата от бараката и да свали томовете, за да ги прегледаш. Ще ти бъдат интересни, сигурен съм, а и вероятно ще ти бъдат от полза за костюмите.

— Благодаря, Анри. Ще ми помогнеш много — пророни с усмивка Роузи.

— Искам да те питам нещо, татко — намеси се пак Ги.

— Казвай — подкани Анри и погледна сина си, който бе седнал на стола при камината.

— Детето на Кира от теб ли е? Александър Арно твой син ли е?

Роузи застина като вкаменена върху канапето. Усети как графът до нея се изопва като струна и едвам се сдържа да не избухне. Не смееше дори да го погледне. Коли бе не по-малко стъписана, бе затаила дъх и не помръдваше. Вторачи се в огъня и зачака с пресъхнало гърло да се разрази буря. Тази вечер брат ѝ наистина бе прекалил.

Анри само отвори и затвори уста, загледан безмълвно в сина си. Шокираният израз върху лицето му бе повече от красноречив. Разтревожен, хвърли един поглед към Лизет и Ивон, които седяха в другия край на всекидневната и се бяха залисали по телевизионната игра, и както никога, бе доволен, че момичетата гледат телевизия. Камък му падна от сърцето, че не са чули думите на Ги.

Остави чашата върху масата, стана рязко и отиде при Ги, който като че трепна, щом баща му приближи.

Анри бе преbledнял като платно, в тъмните му очи проблясваше гняв.

— Стани! — нареди той, когато се изправи пред стола, на който седеше синът му.

Ги се подчини нервно.

Графът направи още една крачка и се взря право в лицето на младия мъж. Очите му бяха ледени като стомана.

— Слушай много внимателно какво ще ти кажа — поде той строго през шепот. — Докато си в тази къща, да не си посмял повече да петниш честта и доброто име на жена, била тя Кира Арно или друга! Да не си посмял да говориш пред децата за неща, които не са за техните уши! Да не си посмял да създаваш неприятности на моето семейство! Ако не си в състояние да спазваш тези изисквания, които всъщност не са нищо повече от добри обноски и възпитание, се махни оттук веднъж завинаги. И то веднага! Нямам намерение да търпя повече подобно поведение. Роден си аристократ, благородник. Бъди така любезен да се държиш както подобава, или напусни.

— Ама, татко, чакай малко... Не исках да разстройвам теб или другите. Не се опитвам да създавам неприятности, просто искам да обсъдя въпроса с теб. Ако ми се случи нещо, родът Дьо Монфльори да не угасне... Знаеш, пътувам много в чужбина, всичко става. Просто се опитвах да ти помогна...

Ги млъкна, понеже някой почука на вратата. Всички извърнаха очи натам.

Изад вратата надзърна Гастон, който влезе във всекидневната. Навел лекичко глава, оповести:

— Monsieur le Conte... le diner est servi^[4].

— Благодаря ти, Гастон — отвърна Анри. — Идваме веднага.

- [1] Наздраве! (фр.). — Б.пр. ↑
- [2] Естествено (фр.). — Б.пр. ↑
- [3] Божичко! (фр.). — Б.пр. ↑
- [4] Господни графе... вечерята е поднесена (фр.). — Б.пр. ↑

21.

След седмица Кира Арно се върна в долината на Лоара.

Че отново се е прибрала, откри Роузи, и то по чиста случайност. Рано в петък сутринта отиде да купи някои неща, за които я бе помолила Коли, и докато се прибираше с колата в Монфльори, забеляза Кира — стоеше на терасата на своята къща.

Макар и да бе далеч от пътя, малката постройка от сив камък бе кацнала на полегат склон и се виждаше добре през рядката горичка. Освен това Кира бе с естествено червена коса, която падаше на кехлибарен водопад върху раменете ѝ — човек трудно можеше да я сбърка. Роузи и за миг не се усъмни, че жената на терасата е Кира. Издаваше я косата.

Не ѝ се щеше да се изтърква без предупреждение и да притеснява рускинята. Ето защо продължи нататък към замъка, ала веднага щом се прибра, изтича на горния етаж при Коли.

Облечена в черен пуловер, черно сако и сив панталон, зълва ѝ седеше на бюрото при камината и правеше картичките за коледните подаръци. Когато вратата се отвори, Коли вдигна очи и забелязала Роузи, грейна в усмивка.

— Много си бърза. Намери ли лепило и панделка? — попита тя.

Роузи кимна.

— Намерих още нещо, по-точно някого.

— Кого? — поинтересува се озадачена зълва ѝ.

— Кира Арно! Върнала се е.

— В селото ли я срещна?

— Не. Докато се прибирах с колата, я мярнах на терасата на къщата ѝ.

— Сигурна ли си, че е тя? Има нова прислужница, тя пък има дъщеря, която също живее в къщата.

— Не, сигурна съм, че беше Кира — побърза да възрази Роузи и след като свали пелерината, застана с гръб към камината. — Изключено е да я сбъркаш с тази огненочервена коса. — Тя погледна

Коли и се усмихна. — Освен ако прислужницата и дъщеря ѝ също не са рижи.

— Не, не са — отвърна Коли. — Значи наистина е Кира. Дали тате знае, че се е върнала?

Роузи сви рамене и поклати глава.

— Надали. Щом са се разделили скарани, няма начин сега да са сдобрени.

— Може да са си оправили отношенията по телефона — изтъкна Коли. — Но няма как да разберем. Баща ми едва ли ще седне да го обсъжда с нас, а от миналия петък аз не смея да отворя и дума за Кира.

— И мен ме е страх. Все едно да размахваш червен парцал пред бик. Не се учудвам, че в събота Ги си плю на петите. Този път наистина забърка голяма каша.

— Вярно, съвсем се оля — въздъхна тежко Коли. — Още не съм дошла на себе си, знам, че и на теб ти е криво. Чудя му се на тате как успя да запази самообладание... — Най-неочаквано тя се усмихна на снаха си и добави: — От друга страна, когато си тук, баща ми винаги е в добро настроение. Колкото до брат ми, едва ли има по-голям глупак от него на този свят. И сега ме побиват тръпки, като си помисля какви ги надрънка.

— Така е, но дай да не се занимаваме с него, Коли. Хайде да идем при Кира и да поговорим с нея. Може пък да изгладим нещата и да я сдобрим с баща ти.

— Не знам... — поде Коли, но разколебана, прекъсна наскоро изречението. — Сигурно ще ѝ стане неприятно, че ѝ се бъркаме. Доста чувствителна е. И темпераментна. Пък и тате ще се разсърди, разбере ли, че си пъхаме носа, дето не ни е работа.

— Когато си идвах през август, ти ми каза, че непрекъснато си мислиш колко много прилича Александър на Лизет — отбеляза Роузи. — И на мен ми е правило впечатление. Почти сигурна съм, че е от баща ти.

— Човек трябва да е сляп, че да не го забележи! Но защо го споменаваш? — вдигна вежда Коли.

— Баща ти държи на Кира, и то много. Ние двете с теб сме убедени, че Александър е негов син. Кира се разведе с Жак Арно и не виждам защо да не се омъжи за баща ти. Нали така?

— Да. Откога го убеждавам!

— Какво тогава... им пречи?

Коли поклати глава.

— Нямам представа.

— Да не би баща ти да не иска да се ожени за нея?

— И аз не знам, наистина, Роузи.

— Дали пък пречка не е самата Кира? Може би тя да не иска да се омъжи за Анри?

Коли присви устни и не отвърна нищо, погълната от мислите си и вторачена някъде пред себе си.

— Не знам — въздъхна накрая. — Е, да, тате е много по-възрастен от нея.

— Не е чак толкова по-възрастен. На шейсет и три години е, а Кира е на трийсет и пет. Пък и той младее за възрастта си, прелива от енергия и се радва на чудесно здраве.

— Всичко това е така, Роузи, но не разбирам накъде биеш.

— Слушай, Коли, ние с теб се опитваме да открием какво им пречи да се оженият. Освен това вече дни наред умуваме защо са се скарали и все не намираме отговора. И няма да го намерим, понеже не сме участвали в разговорите им. Просто наблюдаваме от страни тяхната връзка.

— И не сме никакви простачки, които си врат гагата навсякъде.

— Ами да, не сме. Ето защо единственият начин да разберем какво става е да поприказваме с една от двете засегнати страни.

Коли изпуфтя. Роузи продължи:

— Не можем да говорим с баща ти. Лично аз не бих се престрашила... Ти ще набереш ли смелост?

— Не, за нищо на света!

— Значи има само един изход — да говорим с Кира, другото главно действащо лице. — Роузи замълча и впери очи в зълва си. — Защо ме гледаш така? Винаги съм мислила, че Кира е голяма симпатяга и се държи много дружелюбно. Пък и нали сте отдавнашни приятелки?

— Да.

— Защо тогава ме гледаш така учудено?

— Ами защото ме е малко срам да говоря с нея за баща си. То оставаше да седна да обсъждам връзката им, неговия емоционален и сексуален живот!

— Напълно те разбирам. Но Кира е единственият човек, който би могъл да хвърли някаква светлина, освен баща ти. А него вече го зачеркнахме.

Коли кимна, но не каза нищо.

Роузи отиде до прозореца и погледна умислено река Шер. След миг-два се обърна рязко и пак дойде при камината.

— Тогава аз ще поговоря с нея — отсече, надвесена над античното писалище. — Защо не дойдеш и ти? Колкото да ми правиш компания?

— Ще дойда, естествено! — възкликна зълва й. — Но първо трябва да й звъннем по телефона, за да й кажем, че ще й гостуваме.

— Нямам намерение да й се изтърсвам неканена — рече Роузи и се подсмихна. — Хайде, обади й се да видиш кога е удобно да идем. Ще отскочим с колата. Мен ако питаш, колкото по-скоро, толкова по-добре. Дали да не наминем днес следобед?

— Защо пък не!

Без да губи и миг, Коли вдигна телефонната слушалка и набра номера.

22.

Роузи си помисли, че Кира Арно е много царствена. Това бе най-уместната дума за нейното поведение и обноски, за гордо отметнатата ѝ глава, за походката и изправения ѝ гръб.

Рускинята бе стройна, висока метър и седемдесет и пет и макар да не бе красива в класическия смисъл на думата, лицето ѝ бе толкова интересно, че човек неизменно се заглеждаше в него, толкова одухотворено и изпълнено с живот бе то.

Бе продълговато, с изпъкнали скули, с гладко, доста широко чело, тънки вити вежди и огромни сиви очи, които сякаш сияеха.

Ала най-забележителното у Кира безспорно бе косата ѝ, гъста, лъскава, естествено къдрава и огненочервена. Днес я носеше пусната и тя бе обрамчила лицето ѝ като пламтящ ореол. Бе облечена в широк блузон в есенни тонове, кафяв клин и велурени ботуши в същия цвят и се движеше около масичката в хола с невероятно изящество и самочувствие: самото възплъщение на уверената в себе си жена, която си знае цената.

Беше събота следобед, Роузи и Коли бяха дошли преди малко и рускинята им поднесе горещ чай с лимон. Докато наливаше чая във високи стъклени чаши с филигранни поставки, им обясни, че сестра ѝ Анастасия е закъсала със здравето.

— Оперираха я от апандисит. Когато я изписаха, не се чувстваше добре, но слава Богу, вече се възстановява. Все пак отидох да я видя.

— Тате ни каза — пророни състрадателно Коли. — Радвам се, че вече се оправя.

— И аз.

Кира и Коли побъбриха още малко за Анастасия и семейството ѝ, както и за Олга, другата сестра на рускинята, която наскоро се бе преселила в Ню Йорк.

Облегната на стола, Роузи почти не ги слушаше и умуваше как да отвори дума за Анри, заради когото всъщност бяха дошли. Предния ден Коли бе звъннала на Кира, че ще ѝ гостуват, но не бе ѝ казала по какъв повод, а и рускинята явно не бе питала.

Снощи Роузи бе отбелязала, че Кира може и да не им каже защо са се скарали, дори и да я попитат без недомлъвки. Коли обаче не се съгласи и изтъкна, че Кира е маниачка на тема честност и понякога дори не спестява горчивата истина, така че при всички положения ще им каже какво се е случило.

Домакинята бе пуснала тихичко един от по-неизвестните концерти на Рахманинов, но въпреки това Роузи го знаеше. Музиката създаваше ведро настроение. Озарената от слънце стая бе средно голяма, с френски прозорци, водещи към терасата и градината. Обзаведена малко хаотично с френски и английски антики и вещи, които Кира бе изровила по битпазарите, тя притежаваше бохемско очарование и бе уютна, макар и доста разхвърляна.

Кира Арно открай време бе симпатична на Роузи и тя я хареса още повече сега, докато я слушаше да им разказва с много обич за двете си сестри. Бяха дъщери на съветски дипломат, избягал на Запад през 1971-ва, когато Кира била петнайсетгодишна. Работел аташе в съветското посолство във Вашингтон и поискал политическо убежище за себе си, жена си и трите си дъщерички. Американската администрация моментално му го предоставила и семейството отишло да живее под друго име в Средния запад.

През 1976 година бащата починал от естествена смърт и Кира дошла да живее във Франция с двете си сестри и майка си, която имала тук роднини. На двайсет и седем години се омъжила за Жак Арно, прочутия съвременен импресионист. Бракът им не потръгнал и след две години тя се преселила от Париж в долината на Лоара, където през 1986 година купила старата каменна къща.

Роузи знаеше историята на Кира отчасти от Коли, отчасти от самата нея, и макар да я виждаше рядко, изпитваше към нея единствено симпатия.

— Но в четвъртък следобед се прибрах — поясни Кира тъкмо когато Роузи се отърси от своите мисли и след като се поизправи на стола, насочи вниманието си към рускинята. Тя допълни колебливо: — Не знам докога ще бъда тук, но няма да е дълго.

— Защо? — възкликна изненадана Коли и я погледна озадачено. Кира не ѝ отговори.

— Значи няма да останеш в долината на Лоара за Коледа? — попита Роузи.

— Не, няма — потвърди рускинята. — Почти нищо не ме спира тук. Същото важи и за Александър. По-добре да се върна в Страсбург, при сестра си и нейното семейство.

— Твърдиш, че нищо не те спира тук, но това не е вярно — намеси се Коли и след като се понаведе, хвана нежно Кира за ръката. — Защо не дойдеш да караме Коледа заедно? Както винаги през последните няколко години.

— Не, едва ли ще дойда — поклати глава рускинята.

Всички се умълчаха. Накрая Роузи се престраши и попита:

— Да не се е случило нещо, Кира? Скарали ли сте се с Анри?

Отново се възцари мълчание.

— Заради това ли ще се върнеш в Страсбург? — настоя Роузи.

— Общо взето — призна най-сетне Кира и се усмихна лекичко.

— Не можем ли да ти помогнем по някакъв начин?

Кира пак поклати глава.

— Дойдохме да те видим именно заради това — намеси се и Коли. — Решихме с Роузи, че нещо не е наред, и ето че ти се изтърсихме в ролята на нещо като посредници на ООН. Искаме вие с баща ми да сключите примирие. Надушихме, че има нещо гнило. Но знаем, че и двамата държите много един на друг.

— Да, така е. Мисля обаче, че всичко между нас е приключило.

— Ама защо говориш така? — ахна Роузи и се взря съсредоточено в нея. — Когато обичаш някого и той обича теб, винаги ще се намери изход от положението.

— Роузи е права — вметна Коли. — Тате държи на теб, Кира. Обича те, сигурна съм. По едно време дори ми се стори, че съм го убедила да ти направи предложение за женитба. Сега обаче си давам сметка, че съм се заблуждавала и усилията ми явно са отишли на вятъра.

— Е, не съвсем — пророни Кира и погледна Коли с очи, от които се виждаше, че е напълно искрена. — Баща ти наистина ми направи нещо като предложение...

Коли я зяпна.

— В какъв смисъл „нещо като“?

— Каза, че обмислял дали да не направим връзката си постоянна. Но не е падал на колене, не ми е предлагал брак, всъщност изобщо не е споменавал тази дума.

— Ала очевидно е имал предвид това — прошепна Коли.

— Да, да... Просто не ми се впуска в подробности. Но би отбой, когато не приех веднага. Промърмори нещо от рода, че бил прекалено стар за мен, че двацет и осем години били сериозна разлика и е бил последен глупак, щом си е въобразявал, че ще се обвържа с един старец. Врътна се и си тръгна, все така мърморейки, че бил дърт глупак.

— На твое място щях да го спра — укори я Роузи. — И да му кажа, че ще се омъжа за него и разликата във възрастта няма никакво значение. Вероятно е очаквал да чуе това от теб.

— Сега, като си мисля, сигурно е така — потвърди мрачно Кира и прехапа устна.

— Кога се скарахте? — поинтересува се Коли.

— Малко преди да замина за Страсбург.

— Заради това ли отиде там? — намеси се пак Роузи.

— Отчасти. Анастасия наистина ме помоли да ида и да постоя с нея, въпреки че там бе мама. Но молбата ѝ ми бе добре дошла. Търсех си повод да остана сама, да обмисля нещата, за известно време да се откъсна от Анри.

— Защо не му се обади от Страсбург? Защо не му каза, че искаш да се омъжиш за него?

Кира погледна Коли и поклати глава. Лицето ѝ стана безизразно, тя се затвори в себе си и стиснала очи, се облегна на стола и въздъхна тежко. Сетне стана, отиде при прозореца и със замъглен поглед се загледа в градината. През сълзите дърветата ѝ заприличаха на размазано петно. Клоните им бяха голи и черни, тревата бе покрита със скреж, цветята се бяха спаружили. Зиме градината изглеждаше много тъжна, точно както се чувстваше сега и Кира. Помисли си, сломена от тъга, за Анри дьо Монфлѳори и на гърлото ѝ заседна буца. Толкова се бе намъчила, че ѝ идеше да ревне с глас. Знаеше, че и Анри страда не по-малко от нея, понеже двамата наистина се обичаха, ала не бе по силите ѝ да направи нищо. Не можеше да му помогне. На него, а също и на себе си.

Пак въздъхна тежко, избърса с връхчетата на пръстите сълзите по лицето си и се върна при Коли и Роузи.

— Не му се обадох, защото не искам да се омъжа за него — излъга Кира.

Коли бе толкова стъписана, че за миг сякаш изгуби дар слово. После се окопоти и възкликна:

— Нещо не ми се вярва! Ама никак. Обичаш татко, поне това си призна.

— Да, обичам го — потвърди Кира. — Ала понякога любовта не стига, за да бъдат преодолені някои сериозни пречки.

— За разликата във възрастта ли говориш? — попита Роузи.

— Не.

— Да няма нещо, заради което си възпрепятствана да се омъжиш за Анри дьо Монфльори? — настоя Роузи и погледна изпитателно рускинята.

— Ако имаш предвид закона — не, няма. Вече се разведох с Жак.

— Но все пак нещо те спира, така поне излиза от думите ти — възкликна Роузи и пак се взря в нея.

Кира поклати глава, сякаш отричаше нещо пред самата себе си, отново стана от стола и се запъти към прозореца. Този път обаче не спря, не погледна навън, просто се обърна и пак дойде при камината, сетне се върна при прозореца. Закрачи из хола със спокойно, почти ведро лице, ала от сивите ѝ очи личеше, че е много развълнувана.

Накрая спря и се вторачи в Роузи и Коли. Пое си въздух и изрече бързо като картечница:

— Добре, ще ви кажа истината. Всъщност ми се иска да стана жена на Анри. Но не мога. Страх ме е от Ги. Той знае нещо за мен. Една тайна. Омъжа ли се за Анри, непременно ще му я каже. Колкото да му причини болка. Няма да го понеса. Ето защо смятам да се махна оттук.

Коли и Роузи не сваляха очи от нея. Бяха се превърнали целите в слух.

— Каква тайна? — попита настойчиво Коли. — Какво знае Ги за теб?

На Кира ѝ се искаше да сподели с тях, но не намираше сили. Съвсем се бе притеснила.

Два чифта очи: едните сини, другите — зелени, се бяха впили в нея, и Кира трепна, толкова настойчиво и неумолимо я изучаваха.

Погледна Коли и Роузи и отиде при камината, където, отпуснала ръка върху лавицата, се вторачи в разгорелите се пламъци.

Не знаеше какво да прави. Не проумяваше какво я е прихванало, та им е признала за тайната. Ако не беше толкова глупава, нямаше да им каже и думица или щеше да измисли някакви лъжи, вместо да си изплаква душата и да им казва какво я спира да се омъжи за графа.

— Е, тая твоя тайна едва ли е чак толкова страшна — поде Роузи.

На Кира ѝ идеше да потъне вдън земя. Опита да се окопити, да дойде на себе си. Подир миг се обърна много бавно и погледна Роузи, която седеше на канапето. Двете дълго не сваляха очи една от друга. Накрая рускинята промълви:

— А, страшна е.

— Хайде, кажи какво толкова знае Ги за теб — примоли се Коли. — Каквото и да е то, няма да помрачи отношението ни към теб. Ние с Роузи те обичаме, знам и че тате те обича.

Кира продължи да мълчи. Чудеше се какво да стори и по-важното — какво да им каже. Трябваше да ги излъже. Точно така, да им пробута някаква лъжа. В никакъв случай не биваше да им казва истината.

Сложила лакти върху коленете си, Роузи се понаведе напред.

— Всички в семейството знаем що за стока е Ги, непрекъснато създава главоболия. Никой не му обръща внимание, не отдава значение на онова, което приказва.

— Не, Анри няма да подмине току-така това — възрази припряно Кира.

— Но как този непрокопсаник се е добрал до твоята тайна? — поклати глава Коли. — Как е разбрал?

— Той е част от нея — отвърна рускинята и начаса съжали горчиво.

Вече им бе казала прекалено много. Облегна се на лавицата над камината, та да се успокои. Ръцете и краката ѝ се бяха разтреперили. Доловила, че Кира съвсем се е разстроила, Роузи изрече много предпазливо:

— На твоє място щях да изпреваря Ги и да кажа първа на Анри. Защо не постъпиш така?

— Изключено! — отсече с блеснали очи рускинята.

— Защо тогава не опиташ с нас? Ние с Коли няма да те укорим, само ще те изслушаме и ще ти помогнем, стига да можем. Имай ни доверие! Хайде, изплюй камъчето, кажи ни тая проклета тайна, пък после ще му мислим какво да правим! Три глави са повече от една.

— Ами да, Роузи е права — съгласи се Коли и допълни: — Ги отдавна не се погажда с татко, знаеш го и без нас. Баща ми изобщо не го слуша. От години не го уважава изобщо.

Кира продължи да стои при камината, без да казва нищо, и да претегля думите им.

— Хайде, не си убила човек, това поне е ясно. Какво си си глътнала такава езика! — възкликна Роузи. — Сподели с нас, може да измислим нещо и да намерим изход.

Рускинята премести поглед от Роузи към Коли и още преди да се е усетила, каза:

— Сигурно ще се разстроиш, Роузи... — млъкна тя насред изречението.

Роузи я погледна твърдо.

— В какъв смисъл?

„С мен е свършено — помисли Кира. — Не биваше да им казвам нищо. Сега обаче нямам друг избор, притисната съм до стената. Може би така е по-добре. Няма смисъл да крия.“

— Когато през 1986 година се преместих да живея край Лоара — поде тя бавно и предпазливо, един от първите хора, с които се запознах, Коли, бе леля ти, Софи Ролан. Взе ме под крилото си и четири месеца по-късно, през септември, ме представи на Ги. Бяхме заедно на една вечеря в Монте Карло. — Усети, че от притеснение устата ѝ е пресъхнала, преглътна, прокашля се и погледна Роузи право в очите. — Онази вечер той ми каза, че не живеете заедно, че сте се разделили и ти си го зарязала, за да се върнеш в Щатите...

— По онова време снимахме филм в Канада — прекъсна я Роузи.

— Разбрах го, но едва по-късно. — Кира съвсем се притесни и изпелтечи: — Честно ти казвам... Дано онова, което ще споделя, не те разстрои, Роузи.

— Няма такава опасност, Кира, още повече че през септември 1986 година ние с Ги наистина вече не живеехме заедно. Поне отчасти не те е излъгал.

— Онази вечер — продължи Кира, след като кимна, — ми поиска телефонния номер в къщата на Лоара и аз му го дадох. След седмица, щом се върнахме от Южна Франция, ми звънна. Започнахме да излизаме заедно. В началото всичко бе съвсем безобидно, поне от моя страна. Не живеех с Жак, бях подала молба за развод и се чувствах самотна. Радвах се, че съм се сприятелила със Софи и Ги. Пък и той ми даде да разбере, че, както се изрази, „няма ангажменти“. Повярвах му, естествено. Нямах повод да се съмнявам. Но през следващите няколко месеца нещата между нас неминуемо се задълбочиха.

— Никога не те е водил в „Монфльори“ — прошепна Коли. — Всъщност не би посмял.

Кира кимна.

— Сега вече го знам, след като съм наясно колко обичате Роузи. Тогавата обаче ми се видя странно, нали Ги ми каза, че нямал ангажменти и жена му го е зарязала. Когато отворих дума за това, се заоправдава, че баща му имал старомодни възгледи и той не можел да ме заведе в замъка, докато не уредял бъркотията около брака си.

Роузи и Коли се спогледаха многозначително, но не казаха нищо. Кира също ги погледна, сетне извърна очи. След миг-два преглътна и допълни:

— Та както ви казах, нещата между нас се усложниха...

— Какво не намираш сили да ни кажеш, че си спала с него ли? — попита спокойно Роузи. — Че сте били любовници?

Кира прехапа устна.

— Да. Но за кратко, спали сме най-много два-три пъти.

Между веждите на Роузи се появи дълбока бръмка.

— И това ли е страховитата тайна?

— Да.

Коли прихна.

— Е, не е болка за умиране — рече тя. — Сигурна съм, че баща ми изобщо няма да обърне внимание.

— Не се заблуждавай! — възрази Кира.

— Ето, на мен ми е все тая, нищо че бях женена за Ги. Пардон, още съм женена, пък било то и на хартия — поправи се Роузи и се усмихна насърчително на Кира. — И колко време ходихте? — попита тя, макар че всъщност не я интересуваеше особено.

— Малко, към три месеца. Щом... преспяхме, Ги бързо ми се насити. Както знаете, отпраши към Индия.

— Нямаше го цели две години. Дойде си само веднъж, и то за някаква си седмица — припомни Коли. — Междувременно ти се запозна с татко.

— Да. Връзката ни започна с прекрасно приятелство, както сигурно помниш, Коли. Имаме много общи интереси. Погаждахме се чудесно, сприятелихме се още повече, отношенията ни се промениха. Вече не можехме един без друг и най-неочаквано осъзнахме, че се обичаме. Чак тогава проумях, че е трябвало още в самото начало да му кажа за Ги. А да ви призная, вече не се престаствах да го направя. Сигурно съм се страхувала да не загубя Анри.

— Можеш да му кажеш сега. Още днес. Главата си режа, Кира, че няма да го загубиш — увери я Коли. — Познавам татко. Той е умен и състрадателен, ще ти влезе в положението. Врял и кипял е в този живот, през главата му е минало какво ли не, невероятно мъдър и човечен е. Наистина ще те разбере. Пък и ти не си го познавала, когато си ходела с Ги.

— В чудо съм се видяла... Страх ме е... — поклати безпомощно глава Кира и погледна вторачено Коли.

— Смяташ, че ако се омъжиш за Анри, Ги ще му каже за връзката ви. Но не е изключено и да си премълчи — прошепна умислено Роузи.

— О, хич не си прави илюзии, ще му каже, и още как! — възкликна разпалено Коли. — Знам му и кътните зъби на брат си. Умира си да мъти водата на другите. Не се заблуждавай!

— Коли е права, Роузи — потвърди и Кира. — Макар и да ме бе зарязал, щом се върна от Индия и научи за мен и баща си, Ги пак почна да ме преследва. Такъв си е и ти сто на сто го знаеш, нали си женена за него. Вечно иска онова, което не притежава, а чуждото винаги му се струва по-сладко. Сигурно затова е такъв женкар. Но му писва бързо и връзките му са от ден до пладне.

Роузи кимна.

— Да, чак сега го разбирам. Точно това стана и когато се оженихме. За една година му втръснах, хукна да гони други. Аз трябваше на всяка цена да продължа работа, понеже си обичам професията, но и защото имахме нужда от пари. Но тъй като отсъствах често, той съвсем се разпаса и го удари през просото.

— За жалост е така — поклати глава Кира. — Ги си е особняк, често е непредсказуем. В едно обаче съм сигурна: преследването му доставя по-голямо удоволствие от завоеванието. Ето защо никога не е щастлив с една жена.

— Оставете го Ги! — отсече твърдо Коли. — Да караме нататък. Всички сме единодушни, че просто от злоба той ще каже на татко. В края на краищата такъв си му е нравът. Затова ти, Кира, трябва да го надхитриш.

— Как?

— Като го изпревариш и кажеш първа на баща ми. Нищо не губиш. Всъщност заради тази тайна вече си се разделила с татко.

— Така е.

— Тогава да вървим — подкани Коли и стана.

— Хайде, Кира, облечи си палтото — възкликна и Роузи.

— Ама сега ли? Сега ли да му кажа?

— Ами да. И да приключваме. Ние с Роузи ще сме там за морална подкрепа — поясни Коли.

— Само това оставаше, да се натъкна в замъка на Ги! — пророни Кира.

— Той не е в „Монфльори“. Миналата седмица се изпокарахме и той замина за Париж — каза Коли.

Роузи също се изправи.

— Ще те закараме до „Монфльори“. После ще те върнем с колата. Хайде, докато не си размислила или не си се уплашила.

Изтикаха я едва ли не насила от стаята и макар Кира да се дърпаше, не бе особено убедителна в протестите си.

Трите се натъкнаха на Анри дьо Монфльори в просторното входно антре на замъка. Той смяташе, че Кира е в Страсбург, и се

стресна, щом я видя, ала изненадата бързо отстъпи място на радостта, блеснала в очите му.

— Кира, скъпа! — възкликна сърдечно и отиде да я посрещне.

Хвана я за ръцете и я целуна по двете бузи.

— Здравей, Анри! — поздрави тя.

— Кира иска да ти каже нещо, татко — оповести Коли, взела нещата в свои ръце и решена на всяка цена да ги доведе до щастлив завършек. — Искане да ти обясни защо всъщност е заминала за Страсбург. Ще ви оставим сами, а по-късно ще пийнем всички заедно по нещо, нали? — Тя впери очи в рускинята. — Или ще останеш направо за вечеря, Кира?

Още преди Кира да е отговорила, Роузи грабна ръката на Коли.

— Ела, трябва да обсъдим празничното меню!

— Да, хайде да не отлагаме — съгласи се Коли и двете изхвърчаха от помещението.

От антрето Анри заведе Кира в своя кабинет, който се намираше в другия край на замъка. Спря я при камината и посочи един фотьойл.

— Заповядай, седни! Изглеждаш премръзнала и много уморена.

Без да продумва, тя се отпусна благодарно на фотьойла. Анри бе много мил, най-милият мъж, когото бе срещала. Кира го гледаше, докато графът седна на фотьойла срещу нея. Облегна се и кръстоса крака.

— Хайде, кажи, скъпа, за какво става дума? Коли и Роузи ми приличаха на съзаклятници и бяха ужасно развълнувани.

Кира съзнаваше, че има само един избор: да му признае начаса, да му каже, докато не се е уплашила. Ето защо му обясни най-подробно всичко, както на Коли и Роузи, без да му спестява детайлите, колкото и трудно да ѝ бе да изрече някои неща. Накрая си пое дъх и рече в заключение:

— И така, възползвах се от болестта на Анастасия и избягах в Страсбург, понеже знаех, не омъжа ли се за теб, Ги ще ти каже за връзката ни, за да ти причини болка. Нямаше да го понеса, Анри. Направо изтръпвах и при мисълта какво ще си кажеш за мен.

— Та аз знаех. Винаги съм знаел, скъпа ми Кира — рече мило Анри и ѝ се усмихна. — Ги ми каза още преди четири години, когато за съвсем кратко се върна от Индия и разбра, че имаме много сърдечни отношения. Точно преди да се върне там за още една година, ми

издрънка всичко — от игла до конец. Не се стърпя, разказа ми, негодникът му с негодник.

Кира не можеше да повярва на ушите си.

— Ама... ама как така... Изобщо не си ми споменавал — изпелтечи тя.

— Защо да ти споменавам? — попита Анри, а после се наведе и я хвана за ръката. — Ги ми каза, че сте ходели, а аз установих, че изобщо не ме е грижа. Единственото, което ме интересуваше, беше ти. Ние. Мъжът, Кира, усеща кога една жена наистина го обича. А аз и за миг не съм се съмнявал в любовта ти. Това бе всичко, което исках и от което имах нужда.

— Умът ми не го побира, Анри... Може ли Ги да е такъв подлец! — пророни тя с разтреперан глас.

— Не понася другите да са щастливи — отвърна графът. — Стана голям глезльо. И аз не знам защо казвам „стана“ — винаги си е бил такъв: завистлив, ревнив, сприхав, заядлив, макар и да няма причина. Тази седмица си мисля само за него, винаги е бил непрокопсаник. — Анри въздъхна и поклати тъжно глава. — Уж е получил добро възпитание, но му липсва характер, сила. Открай време е завиждал на Коли, ревнуваше ме дори от майка си. Затова от малък ме гледа на кръв и все се мери с мен. Исква да ме удари в земята.

— Вярвам ти, Анри — каза Кира и след кратка пауза добави едва чуто: — Извинявай, че ти причиних мъка. Моля те, прости ми.

— Какво толкова има да ти прощавам? Не си направила нищо!

Младата жена дълго не свали очи от Анри.

— При всички положения трябваше да ти кажа за Ги още когато се запознахме и бяхме само приятели. Сбърках, въведох те в заблуждение...

Анри дьо Монфлори не отвърна нищо, само се взира дълго в лицето на Кира Арно. Видя по очите ѝ колко много го обича и си спомни колко се е намъчил заради раздялата им отпреди няколко седмици. Помисли си, че и на нея не ѝ е било никак лесно. Наистина бе време да сложи край на страданията им. Обичаше тази жена и искаше да прекара остатъка от живота си с нея.

Сведе се над фотьойла, на който седеше Кира, и я целуна по лицето, извърнато с копнеж към него.

— Ще се омъжиш ли за мен, Кира? Ще ми станеш ли жена?

— Да, Анри, да!

Лицето му грейна в усмивка и той я целуна още веднъж, после я дръпна да стане от фотьойла.

— Хайде да намерим онези две любопитки и да им съобщим добрата новина!

Роузи и Коли бяха в малката обща всекидневна и когато Анри и Кира влязоха при тях, ги погледнаха с очакване. От усмивките им веднага разбраха, че всичко е наред.

— На челата ви пише, че сте се сдобрили! — извика Роузи.

— И че ще се ожените! — добави щастлива Коли.

— Да, слава Богу! — потвърди през смях Анри и от напрежението, помрачавало няколко седмици лицето му, не остана и следа.

— Той е знаел — намеси се Кира и от Коли премести очи към Роузи. — Ги му е казал още преди четири години.

Двете жени я погледнаха стъписано — не можеха да повярват на ушите си — и Коли се тросна ядосано:

— Значи сме се притеснявали за тоя, що духа.

— Ш-ш-т, скъпа! — скастри я нежно Анри. — Не му обръщай внимание на тоя Ги. Той не го заслужава. Имам да казвам нещо на теб и Роузи. Малкият Александър е мой син. Щом се оженим с Кира, ще го осиновя, ще му дам името си, та всичко да е законно.

Коли отиде при баща си и го прегърна.

— Скъпата ми дъщеря! — прошепна той, заровил глава в косата ѝ. — Как само се грижи за мен, винаги мисли за щастието ми.

Тя го погледна и се усмихна.

— Ние с Роузи, татко, знаехме, че Александър ти е син. Макар и да е само на две годинки, направо ти е одрал кожата. Дьо Монфльори е до мозъка на костите.

24.

Умората повали Коли.

Най-неочаквано тя се почувства съвсем изнемощяла. Остави писалката върху бюрото и се облегна на стола с надеждата, че бързо ще ѝ мине.

Бе петък сутринта. До Бъдни вечер оставаха точно пет дни, а на нея ѝ предстоеше да свърши още куп неща за коледните празници, които всички в „Монфльори“ обичаха много.

Както винаги, Ани бе взела подготовката за Коледа в свои ръце и все отпращаше Коли, ако тя решеше да ѝ помогне. Ала младата жена държеше да участва, всъщност чувстваше се длъжна да го направи, понеже малобройната прислуга наистина изнемогваше и огромният замък се поддържаше трудно. Сега обаче нямаше сили да слезе долу и да се заеме с празничната украса на помещенията — отколешна традиция, доставяща ѝ огромно удоволствие още откакто бе малко момиченце. Днес имаше огромно желание да се захване с украсата, ала тялото ѝ я подвеждаше.

Знаеше, че Гастон и брат му Марсел, който също работеше в замъка, от часове са запретнали ръкави и слагат огромната елха във вестибюла, където в неделя всички щяха да я наkichат с коледни играчки; режат борови клонки и имат за вазите и плетат венци, които щяха да наредят над картините в стаите.

Коли се ядоса, че точно сега ѝ е приляло, и с огромно усилие на волята стана и отиде бавно при дивана пред горящия в камината огън.

Най-неочаквано в гърба я проряза непоносима болка. Тя изпъшка, вкопчи се в края на дивана и превита одве, се наведе, та да ѝ мине. Накрая болката се попритъпи и Коли седна на канапето. Отпусна глава върху възглавниците и задиша тежко. Гърбът никога не я бе болял толкова силно и тя се уплаши.

Изведнъж я обзе паника. Нима пак беше ракът? Не, бе изключено. През август лекарите в Париж я бяха уверили, че са изрязали всичко, че болестта е овладяна и спряна. Бяха я оперирали от рак на матката и преди да я изпишат, ѝ бяха казали, че е напълно

здрава. Коли наистина се чувстваше значително по-добре, почти както едно време. Ала напоследък непрекъснато бе уморена, направо изнемощяла, сякаш цялата ѝ енергия я бе напуснала. И бе отслабнала толкова много, че дори тя се притесни. И сега тази внезапна болка. Коли съвсем се уплаши. Защо ли я болеше така? Само при мисълта, че отново ще я подложат на химиотерапия, настръхна цялата. „Няма да го допусна, не искам!“ — помисли си отчаяна младата жена.

„Искаш, искаш. И ще го направиш — сякаш ѝ прошепна някакъв тихичък глас вътре в нея. — Ще се подложиш заради Лизет, ще направиш всичко на тоя свят заради детето си. То се нуждае от теб. Няма баща.“

Скъпата ѝ Лизет, нейното сладко малко момиченце.

Коли впери очи в снимката на петгодишната си дъщеричка върху застланата с покривка маса при камината. Беше хубаво дете, умно и прелестно. Притежаваше невероятен характер. И „стара душа“, както според Коли твърде уместно се изразяваше Ани.

„Какво ще прави Лизет без мен?“, запита се обезпокоена и моментално прогони от съзнанието си тази страховита мисъл. Нямаше да умре. Ако ракът се върнеше, щеше да се бори за живота си заради своето малко момиченце.

Но и да ѝ се случеше нещо, Кира скоро щеше да се омъжи за баща ѝ, щеше да стане член от семейството. При тази мисъл на Коли ѝ падна камък от сърцето. Бе направила и невъзможното, само и само да ги сдобри, и сега беше неописуемо щастлива, че всичко е приключило толкова добре. Ала покрай тази история и най-вече заради това, че в събота бе ходила до селото, сега се чувстваше без капчица сила.

„И все пак си заслужаваше — пророни едва чуто Коли. — Най-сетне тате е щастлив, Кира — също, а малкият Александър вече ще има истински, законен баща. От своя страна, татко ще има още един син, който да продължи рода Дьо Монфльори, ако, недай си Боже, се случи нещо на Ги.“

Коли осъзна, че това е другата причина тази седмица да се чувства толкова спокойна. Не искаше Лизет да наследи замъка и земите към него, да бъде обременена с всички проблеми около тях.

Мислите ѝ съвсем естествено се насочиха към брат ѝ.

Какъв негодник се оказа Ги! Коли от години се дразнеше много от брат си, чувстваше се разочарована, но гледаше да се държи добре с

него и дори продължаваше да го обича. Сега обаче дори малкото обич я бе напуснала и тя не изпитваше към Ги абсолютно нищо. Всъщност ѝ бе неприятен и тя се надяваше брат ѝ да не им се изтърси за Коледа. Едва ли щеше да дойде след ужасното си поведение отпреди половин месец. От друга страна обаче, щеше да е съвсем в негов стил, ако довтасаше ни лук ял, ни лук мирисал. Човек можеше да очаква от него всичко. Беше непредсказуем. И дебелокож. И ужасно глупав.

„Красив и тъп“, промърмори Коли и си помисли, че това определение подхожда не само на жените, но и на някои мъже.

Спор няма, като млад Ги бе ненагледно хубав. Беше си останал такъв и в зряла възраст. И жените го бяха разгледали до непоносимост заради невероятната му ослепителна красота и фаталното очарование, което той пускаше в действие досущ като кранче с вода. Те с баща ѝ и майка ѝ също го бяха разгледали, вечно търсеха оправдание и извинение за поведението му. „Ние сме си виновни — каза си Коли. — Допринесохме да се превърне в такова чудовище.“ Колкото и да бе жестоко, тя се надяваше брат ѝ никога повече да не стъпи в „Монфльори“.

Жалко, че Роузи се бе омъжила за Ги и той бе превърнал живота и в ад. От друга страна обаче, ако не му бе станала жена, Коли и баща ѝ нямаше да я имат до себе си като член на семейството.

„Каква егоистка съм — рече си Коли, — мисля само за себе си и баща си, но не и за нея. Благодаря на Бога, задето ни прати Розалинд Мадиган, дарила ни толкова обич, преданост и подкрепа, толкова вярна и загрижена да сме добре. Роузи е невероятен човек, няма друга като нея. Същински ангел! И когато не работи върху поредния филм, повечето време ще прекарва тук, в «Монфльори». Ако ми се случи нещо, ще помага много за отглеждането на Лизет.

Няма да умра.

Няма да позволя да умра.

Ще се оправя на всяка цена!“

Отново отпусна глава върху меката възглавница, затвори очи и се остави на мислите си. След Коледа смяташе да иде на преглед при лекарите в Париж, лекували я миналото лято. Те сто на сто знаеха какво да предприемат. Щяха да ѝ помогнат. И да я излекуват, ако ракът се бе върнал.

Накрая усети, че си е възвърнала силите, и успя да иде при застланата с покривка маса, от която взе снимката на Клод в сребърна рамка. Върна се на дивана и дълго гледа обичното му лице, запечатало се в сърцето ѝ, превърнало се в частица от нея.

Бе загинал преди две години — едва на трийсет, на колкото сега бе Коли. Каква безсмислена злополука! Беше катастрофирал, докато се връщаше с колата от Париж в „Монфльори“. Нямаше никаква вина и въпреки това именно той бе загинал. Беше покосен в разцвета на силите. Най-жестокото, най-ироничното бе, че работеше като военен кореспондент в списание „Пари мач“, а през всичките години, когато като журналист бе обикалял най-опасните точки на света, не бе получил и драскотина.

Сърцето ѝ се сви, докато тя се взираше в снимката в ръцете ѝ. „О, Клод, Клод... Липсваш ми ужасно! Без теб няма живот. Без теб не си струва да живея и миг, непоносим ми е всеки ден!“ Очите ѝ се напълниха със сълзи, които се застичаха по страните ѝ, и Коли им даде воля, понеже ѝ носеха облекчение.

Клод бе единственият мъж, когото бе обичала някога. Той бе целият ѝ живот и колкото и да се мъчеше да забрави мъката, да се оправя някак без него, най-често виждаше, че това не е по силите ѝ. Клод я преследваше като призрак. Тя всъщност искаше покойният ѝ съпруг да е неизменно с нея.

Всички я убеждаваха, че с времето ще се окопити. Коли обаче знаеше, че никога няма да забрави Клод, дори и да доживее до деветдесет години. „Ала аз няма да доживея чак такава преклонна възраст.“

Знаеше, че мнозина се преборват с рака и живеят дълго и ползотворно. Напоследък обаче дълбоко в себе си усещаше, че не ѝ остава много. Не проумяваше защо тази мисъл е просмукала цялото ѝ съзнание, но въпреки това лека-полека се примири с нея. Случваше се да я прогонва и отхвърля, както сега например. Тя обаче неизменно се връщаше.

Изведнъж я обзе необяснимо спокойствие, което я изпълни цялата, и Коли се отпусна, намерила мир със себе си. Сякаш някой я милваше по косата, утешаваше я и я обичаше безумно, и тя не искаше това усещане да я напуска. Затвори очи. Беше ѝ много спокойно.

По едно време си помисли, че както казват хората, добрите умират млади. „Мама бе млада, когато умря от рак, Клод бе млад, когато загина толкова трагично в онова огнено кълбо. Ако ми е писано да напусна тоя свят преждевременно, така да бъде! Приемам участта си, понеже знам със сигурност, че не мога да я променя. В ръцете на Всевишния съм, а именно той е сътворил всичко според великия си промисъл. Всеки от нас идва на този свят с определена мисия и цел и щом изпълним задачата, възложена ни от Всевишния, той ни прибира при себе си. Каквото и да се случи с мен, с всички нас, такава е била Божията воля...“

— Мамо, ела долу да видиш елхата! — извика Лизет и връхлетя като фурия в стаята.

Коли бързо избърса с пръсти сълзите по страните си и се усмихна насила. Ала щом видя дъщеря си, върху лицето ѝ грейна искрена усмивка.

Колко хубавка бе Лизет в подплатената грейка, която Роузи ѝ бе донесла от Ню Йорк! Беше яркожълта, обточена с червен кант, в нея момиченцето бе като нарисувано.

— Малкото ми жълто птиченце! — възкликна с много обич Коли и пак се усмихна.

— Гастон вече сложи елхата. Да знаеш колко голяма е, мамо! Той твърди, че била най-голямата в целия свят. — Детето забеляза снимката на баща си, която Коли бе оставила до себе си на дивана, и я вдигна. — Защо е тук?

— Защото, докато му говоря, обичам да го гледам.

— А той отвръща ли ти, когато му говориш, мамо? — попита Лизет и облегна на коляното на майка си, се взря в лицето ѝ.

— Да, миличкото ми.

— Ама как така, нали тате вече не е тук? На небето е. Ангел е на Дядо Боже.

— Да, Лизет, ала въпреки това ми говори... Чувам го със сърцето си.

— Но нали раят е далеч, много далеч? Как чуваш тате? — ахна Лизет и извърна за миг огромните си черни очи към тавана, сетне пак ги впери озадачено в майка си.

— Благодарение на любовта. Тате обича теб и мен и благодарение на това гласът му стига до сърцето ми. Тъй като и ние с

теб го обичаме, го чувам, той също чува мен.

— О! — понаведе глава момиченцето и се свъси, опитвайки се да разбере.

— Любовта, Лизет, е най-силното нещо на този свят. Винаги го помни, миличкото ми. В състояние е да премести планини.

Петгодишното момиченце кимна и рече:

— Не исках тате да ходи на небето. Защо трябваше да ни напуска?

— Защото такава е волята Божия — поясни едва чуто Коли.

Детето пак се замисли — не проумяваше думите на майка си.

— Пак ли заради Божията воля котенцето на Ани стана ангел на котките?

— Да, вероятно.

— Волята Божия не ми харесва — отсече на висок глас Лизет и в очите ѝ проблясна гняв.

— На мен също — пророни майка ѝ и я погали нежно по лицето. — Но не можем да я променим, мъничкото ми.

За миг-два се възцари мълчание. Сетне най-неочаквано, с лекота, както могат само децата, Лизет промени темата.

— На сватбата на Кира и дядо ще бъда шаферка заедно с Ивон. Вуйна Роузи ще ни ушие рокли от червено кадифе.

— Ама наистина ли?

— Да, мамо! Ще ни направи и червени шапчици с черешки отстрани. Вуйна Роузи ми го каза ей сега, докато режехме в кухнята имела. Ще ни направи шапките заради мен! А ти какво ще си облечеш за сватбата на дядо? Червена рокля ли?

— Не знам — отвърна Коли и вдигна кичурите коса, паднали върху лицето на дъщеря ѝ, сетне добави: — Я да слезем и да питаме вуйна Роузи!

— Хайде! Но я питай ти. Аз ще помагам на Марсел и Гастон с бъдника.

— Добре. Нали ще ми направиш една услуга, Лизет? Върни снимката на тате върху масата, където ѝ е мястото.

— Да, мамо! — отвърна детето и хвана внимателно рамката с две ръце.

Докато Коли се мъчеше да се изправи, отново я прониза непоносима болка и смръщена, тя залитна и пак седна на канапето.

Точно в този момент Лизет се обърна и видя сгърченото от болка лице на майка си. Дотича, разтревожена, при нея.

— Мамо, мамо! Какво ти е? Боли ли те нещо? Кажй!

— Нищо не ме боли, миличкото ми. Само малко гърбът — насили се Коли да се усмихне. — Явно остарявам... и ме е хванал ревматизъм.

Лизет се сгуши в майка си и зарови личице в пуловера ѝ.

— Не искам да те боли, мамо! Не искам! — извика момиченцето и още малко, да се разплаче.

— Ето, вече ми минава. Ей сега ще се оправя! — успокои Коли Лизет и затворила очи, я притисна до себе си и я залюшка напред-назад.

Замоли се наум: „О, ти, който си на небето, не ме разделяй още с нея! Моля те, нека поостана още малко с дъщеричката си!“

Роузи бе застанала на стълбата пред камината във всекидневната. От десетина минути се мъчеше да закрепя два големи венеца от имел и борови клонки върху огледалото над полицата на камината.

Преди това ги бе сплела и ги бе прихванала с тъничка жица и сега се опитваше да ги сложи така, че да е красиво, но клонките непрекъснато ѝ се изплъзваха. Тъкмо когато Роузи се дръпна малко назад да види какво се е получило, иззвъня телефонът. Когато не вдигна никой, Роузи слезе, ругаейки тихичко, от стълбата и отиде при апарата.

— Замъкът „Монфльори“. Ало! — каза леко задъхана.

Чу се пукот, сетне някъде отдалеч долетя мъжки глас:

— Търся Розалинд Мадиган.

— Аз съм — отвърна Роузи. Гласът не ѝ беше познат.

— Ти ли си, Роузи? Здравсти! Обажда се Джони! Джони Фочън!

— Божичко, Джони! Как си? — възкликна младата жена, стъписана, че я търси именно той.

— Страхотно, Роузи! А ти?

— И аз съм добре, готвя се за Коледа. Откъде звъниш? Имам чувството, че се обаждаш от друга планета.

— И така може да се каже. От Лас Вегас.

— Божичко, сигурно там е посред нощ...

— Естествено, миличка. Три след полунощ. Тъкмо се връщам от късната шоупрограма. Реших да ти звънна преди да си легна. За да ти пожелаая весела Коледа и да ти кажа, че идвам в Европа. През януари. Дали ще можем да се видим, как мислиш? Да вечеряме? Или да идем някъде?

Тя се подвоуми и веднага се запита защо е толкова колеблива. Смяташе да подаде молба за развод, така че Ги вече не представляваше пречка. Както всъщност открива време.

— С удоволствие, Джони — каза накрая Роузи. — Много ще се радвам.

— Това да се чува! Страхотна си! Ще бъда в Париж. Ти имаш ли път натам? Всъщност сега къде си?

— Да, ще дойда в Париж.

— Ще ми дадеш ли номера си?

— Ама разбира се. Между другото, как ме откри? Откъде взе този телефон?

— Да ти призная, никак не беше лесно — засмя се Джони. — Вчера Нел ми каза, че си в Лондон, и ми даде телефона ти в киноцентъра. Отново! Веднъж вече ми го бе пробутвала. Но както и да е, там разговарях с една жена, голяма симпатяга, Ейда Йънг. Тя ми обясни, че не си в Лондон. А също и в Париж. Когато почнах да я врънкам, ми отвърна, че според нея си била в „Монфльори“, но не знаела как да те открия там. Останах с впечатлението, че и тя, и Нел гледат да ме пратят за зелен хайвер. Въръжен с това име, звъннах на Франсис Реймейкърс в магазина му в Лондон — онзи човек, от когото купувам сребърните антики, нали се сещаш? Попитах го чувал ли е някога място на име Монфльори и какво представлява то. Хотел ли е? Град? Или нещо друго? Той, естествено, знаеше и ми обясни, че това е един от големите замъци на Лоара. Изкопа отнякъде и телефонния номер, и ето че най-сетне успях да се свържа с теб.

— Съжалявам, че заради мен си хвърлил толкова усилия.

— Защо Нел и Ейда Йънг ме разиграват като маймуна, Роузи?

— А, няма такова нещо.

— Да не си омъжена? — попита Джони. — За разлика отпреди гласът му прозвуча някак рязко.

Роузи си пое въздух.

— Бях. Но вече не живея с мъжа си. Тези дни ще подам молба за развод.

— Ъхъ. Та как ти е телефонният номер в Париж?

Роузи му го продиктува и допълни:

— Кога точно смяташ да бъдеш в Париж?

— Не знам със сигурност. Някъде към средата на януари, поне се надявам. Но ще ти съобщя. Весела Коледа! И ужасно се радвам, че те открих.

— Весела Коледа и на теб, Джони. Благодаря, че се обади.

Роузи затвори и умислена, известно време стоя с ръка, отпусната върху слушалката. Коли ѝ извика от вратата на всекидневната:

— Не че съм подслушвала, но без да искам, чух част от разговора. Наистина ли ще се разведеш с Ги?

Роузи се извърна рязко и дълго гледа Коли, сетне кимна бавно.

— В деня, когато си дойдох, разговаряхме за това с баща ти. Той повдигна въпроса и докато го обсъждахме, си дадох сметка, че Анри е прав, като настоява да се разведе.

— Единственото, което мога да кажа, е слава Богу! — Коли влезе във всекидневната и прегърна снаха си. — Не е зле и ти да се почувстваш свободна. Ужасно се радвам, че най-после си се решила. Крайно време беше.

— Как мислиш, Ги едва ли ще се върне за Коледа, нали? — попита угрижено Роузи.

Коли поклати енергично глава.

— Съмнявам се. Дори той не е чак толкова безочлив и тъп. А и сигурно съзнава, че е забъркал голяма каша и никога вече няма да е добре дошъл тук.

— Дано си права — рече не особено убедена Роузи.

— Не, няма да си дойде — отсече уверено Коли.

— По някое време все ще се наложи да се видя с него и да му кажа, че смятам да се разведе — прошепна Роузи и пак се запъти към стълбата.

— Я не се занасяй! Мен ако питаш, брат ми не заслужава да се отнасяш с него човешки. Открай време се държи с теб като свиня.

— Така е. Е, тогава може и да не му казвам. Но ще подам молба за развод.

Коли погледна решително снаха си и върху устните ѝ заигра усмивка.

— Кой ти се обади одеве? Джони прочутата попзвезда ли? — любобопитства тя.

— Да. Веднага след Нова година идва в Париж. Кани ме на вечеря.

— Ей на това му се вика работа, Роузи! *Toujours l'amour... toujours l'amour*^[1]!

Роузи също се взря в зълва си и усети как се изчервява. Понечи да каже нещо, но точно в този момент при тях, забързана, влезе Ани.

— Госпожо Дьо Монфльори, току-що получих този пакет за вас. Донесе го специален пратеник. Чак от Калифорния. Разписах му се.

— Благодаря, Ани — прошепна Роузи и пое пакета.

Прислужницата тръгна към вратата, но по едно време спря и се взря в Коли.

— Виждаш ми се бледичка и уморена. Доминик е сготвила за обяд великолепна пилешка супа със зеленчук.

После Ани излезе. Роузи отвори пакета и възкликна.

— От Гавин е! Ей това е мъж на място! Праца ми сценария на „Наполеон и Жозефина“! Я, има още нещо. — Остави сценария върху едно от стъпалата на стълбата и започна да разглежда другия предмет — кутийка, увита в плътна синя хартия и пристегната със златист ширит. Явно бе подарък. Към кутийката бе прикрепен малък плик. Роузи извади отвътре картичката и я прочете на глас на Коли: — „Благодаря ти, Роузи, за най-великолепните костюми, правени някога. За това, че работиш, без да жалиш сили, и че си ми приятелка. Честита Коледа! С обич, Гавин.“

— Колко мило от негова страна! — изкоментира зълва ѝ. — Хайде, отвори подаръка, Роузи!

— Дали да не изчакам и да го сложа под елхата, за да го отворя на Бъдни вечер, когато всички ще си разменяме подаръци?

— Я не ставай за смях! Умирам от любопитство какво ти е пратил. Дай да го видим още сега!

Роузи разкъса хартията и извади отвътре тъмносиня мукавена кутийка с инициалите Х.У. в долния десен ъгъл. Вътре имаше друга кутийка, този път от кожа, но със същите инициали, изписани със златни букви.

— От „Хари Уилсън“ е! — ахна възхитена Роузи и повдигна капачето. Съвсем примря, щом видя какво има вътре. — О, Коли, погледни! Най-прелестните перли от топлите морета, които някога съм виждала!

Тя ги вдигна и ги показа на зълва си, чиито очи също се разшириха.

— Истински са! — възкликна Коли. — Няма начин да не са истински, щом са от „Хари Уилсън“.

Роузи кимна.

— Свършим ли някой филм, Гавин винаги ми прави голям подарък. Но никога досега не ми е давал нещо, което да се мери с тези перли. Виж колко красиви са на светло!

Тя ги вдигна към прозореца и ги подаде на Коли.

— Страхотни са! — прошепна възхитена зълва й. — Явно струват цяло състояние.

— Да, сто на сто. По-късно трябва да се обадя на Гавин и да му благодаря. В Лос Анжелис още е посред нощ, някъде към три часът. Ще звънна довечера около шест наше време. Тогава там ще е девет сутринта.

— Вземи ги! — рече Коли и й върна наниза перли. — Ако имаш пет минути, хайде да обсъдим какво ще облека на сватбата на татко. Доколкото разбрах от Лизет, те с Ивон ще са в рокли от червено кадифе. Е, надявам се аз да не бъда пременена като шаферка.

— Не, не бой се — засмя се снаха й. — Две шаферки стигат. Така се разбрахме снощи и с Кира. Мислех си, че ние с теб можем да облечем някои стари рокли. Да ти призная, доста ще се озоря, докато ушия навреме роклите на момичетата.

— Ивон ще ти помага.

— Вече ми предложи. По силите й е да направи шапчиците. Поръчах на госпожа Соланж в Париж плата. Ще го прати довечера по човек. Би трябвало до утре да го получим. Щом пристигне, веднага се заемам с роклите.

„Ще ти се отвори, доста работа“ — прошепна Коли, после седна на дивана и загледа как снаха й отново се катери по стълбата. — Сватбата е само след десет дни.

— Знам. — Роузи намести венеца от имел и борови клонки, погледна го да види дали го е сложила добре, и каза през рамо на Коли:

— Но ще уشيا роклите дори да се наложи изобщо да не спя.

— Не се и съмнявам, Роузи. Не съм виждала по-оправен човек от теб.

---

[1] Пак любов, пак любов! (фр.). — Б.пр. ↑

25.

Небето над Париж наподобяваше релефна рисунка, едноцветна, само в мрачносиви тонове. Бе похлупено, личеше, че скоро ще вали.

Гавин Амброуз стоеше на прозореца в хола на апартамента в хотел „Риц“ и свъсен, гледаше навън. Тази неделя сутрин времето бе студено и неприятно.

Налагаше му се да чака цял ден и цяла вечер, докато утре, в понеделник, хване самолета за Ню Йорк. Чудеше се какво да прави през това време, струваше му се цяла вечност.

За беда я нямаше и Роузи, която бе заминала да кара Коледа в замъка край Лоара и много му липсваше. Освен нея не познаваше в Париж никого, ако не се броят двамата колеги от киноцентър „Бийанкур“. Беше се срещал с тях в петък и събота и днес бе свободен.

Не му се седеше сам. Това го потискаше и изнервяше. Не бе свикнал да няма хора около себе си. Смятаха го за саможив и необщителен, доскоро той дори се радваше на самотата. Напоследък обаче тя бе започнала да го плаши. Останеше ли сам, имаше време да мисли, а от няколко месеца мислите му не бяха от най-радостните.

Животът му съвсем се бе объркал. Бракът му бе пълен провал. Единственото, което имаше, бе работата. Добре поне, че я обичаше. Само тя го крепеше, осмисляше живота му. Снимаше филм подир филм, без изобщо да почива, главно за да не му остава свободно време. Така нямаше кога да мисли за личните си проблеми и да се изправя срещу демоните, които не му даваха мира.

Бе започнал да признава, пък било то и само пред себе си, че бракът му е лъжа и измама. В него нямаше нищо. Той приличаше на черна дупка. Зейнала и бездънна. Без чувства. Дори без омраза. Между Гавин и Луиз нямаше нищо, дори някакво подобие на отношения. Свързваше ги единствено безразличието. Сега Гавин се питаше дали изобщо някога са изпитвали нещо един към друг.

Луиз обичаше само себе си, не я интересуваше нищо друго. Пък и не бе от най-умните, изобщо не разбираше мъжа си и неговата работа, толкова тежката му професия, живота му като цяло. Всъщност

не разбираше нищо и никого. В това отношение бе удивително дебелокожа.

За Гавин славата не значеше кой знае какво. Тя бе просто резултат от онова, което той правеше, от играта му като актьор. Виж, Луиз си умираше да е съпруга на знаменитост. Освен всичко останало тя отдавна не му обръщаше внимание като мъж. Чуждите мъже я влечеха повече. Не че той страдаше особено. И Гавин имаше известна вина — Луиз също не го интересуваше кой знае колко.

Стотици пъти се бе чудил защо изобщо се е оженил за нея. Тъпашки въпрос — той знаеше прекрасно отговора. Беше се оженил, защото Луиз беше бременна. Бремеността ѝ се бе превърнала в същински ужас, в кошмарна трагедия.

Ето защо бе останал с Луиз. За да бъде до нея, да ѝ помогне да преодолее физическата и психическата болка и да се възстанови. Съзнаваше, че с това свое искрено желание ще помогне и на себе си да се окопити.

Както би могло да се очаква, Луиз забременя отново и когато преди близо осем години се роди Дейвид, Гавин направо се влюби в сина си. И въпреки че семейният им живот изобщо не вървеше, не се разведе заради детето.

Луиз му изневеряваше с когото ѝ падне и така обезсмисли брака им още докато Дейвид бе съвсем невръстен. Гавин нито веднъж не се опита да озапти жена си. Беше му все тая какви ги върши, пък и вече спяха отделно.

Изведнъж се запита какво ли ще стане с Дейвид, ако той поискаше развод от Луиз. Дали детето нямаше да се превърне в жертва на ожесточената им позиционна война? Изтръпна целият. Сега, точно днес, не му се мислеше за това.

„Имай търпение, изчакай!“, каза си. Ако издържеше още малко, Луиз сто на сто щеше да бъде принудена сама да поиска развод. Вече бе на ръба да го стори. Гавин бе наясно, че връзката ѝ със сенатора, с когото се срещаше във Вашингтон, е стигнала твърде далеч. Със сенатора вдовец. С богатия като Крез сенатор. Алън Търнър бе идеална партия за Луиз.

Точно така. Гавин щеше да изчака. А после поне щеше да е в състояние да диктува условията. Нямаше намерение да ѝ отнема детето, би било безсъвестно. Щеше обаче да настоява да го вижда

винаги, когато го пожелае, и родителските права да бъдат присъдени и на двамата.

Изруга тихичко и от прозореца тръгна към спалнята, като пътъом погледна часовника. Наближаваше единайсет часът.

Имаше нужда да се поразтъпче навън, да излезе на чист въздух, за да разсее мрачните мисли. Ала за него бе проблем дори да излезе на улицата. Един от неприятните моменти, съпътстващи славата му на актьор, бе, че всички го познаваха на мига.

Нахлупи бомбе, облече кашмиреното палто, сложи си шалче и тъмни очила и се погледна в най-близкото огледало. Ухили се до уши. Дори самият той не можеше да се познае. Не го забелязаха и другите, докато прекосяваше фойето на хотела и излизаше на площад Вандом.

Не познаваше добре Париж, но тъй като неизменно отсядаше в „Риц“, бе наясно с квартала, където се намираше хотелът, и се запъти с бърза крачка към площад Конкорд. Щом пое по улицата, от киселото му настроение и недоволството от самия себе си не остана и следа.

След малко усети, че мислите му са се насочили към „Наполеон и Жозефина“. Гледаше Париж през очите на кинаджията, а също на Наполеон, направил толкова много, за да промени архитектурния облик на града, така че Париж да придобие съвременния си вид.

Беше изчел доста литература за Бонапарт и знаеше, че той е смятал да финансира развитието на френската архитектура за десет години напред и на френската скулптура — за две десетилетия. С тази цел е възнамерявал да изгради четири триумфални арки в прослава на битките при Маренго и Аустерлиц, а също на мира и вярата.

В крайна сметка обаче построява само две: по-малката е в чест на победата при Аустерлиц, а по-голямата — на великата армия, „армията, която имам честта да предвождам“, както се изразява пред своя архитект.

Сега, застанал в единия край на Шанз-Елизе, Гавин погледна дългия прелестен булевард и впери очи във величествената арка, издигната от Наполеон в прослава на любимата му армия. Триумфалната арка на Шанз-Елизе изглеждаше точно както е искал императорът, който отбелязва, че „паметникът в чест на великата армия трябва да е голям и величествен, с опростени форми, в него не бива да има нищо, заимствано от античността“.

Архитектът Шалгрин бе изпълнил педантично заръката му, отсъди Гавин и продължи нататък по Шанз-Елизе, към арката, почти без да обръща внимание на коледната украса по булеварда.

Заснемеше ли този филм, щеше да се сбъдне една негова детска мечта. Още от момче се интересувахе от великите личности, оставили след себе си големи постижения и дела, и най-вече от Наполеон.

Бе израснал в Ню Йорк и от съвсем малък четеше в прехлас исторически книги, за да научи повече за хората, наложили своя непогрешим и неизличим отпечатък върху света. Преклонението му пред тях нямаше граници. От какво са се вдъхновявали те? По какво са се различавали от другите? Какъв е бил емоционалният им живот? Защо са обичали тъкмо тези жени? И са имали за приятели и съмишленици тъкмо тези мъже? Каква вътрешна сила ги е направлявала, тласнала ги е до такива висоти? Кое тяхно качество ги е откроявало сред тълпата? Или, с една дума, защо са били по-велики от своите съвременници?

За своя огромна изненада Гавин установи едно — че на тези мъже, превърнали се в титани още приживе, а след кончината си станали безсмъртни, нищо човешко не им е било чуждо. И те като всички останали са си имали своите недостатъци.

Ала тъкмо тези велики личности от историята бяха негови кумири, а не футболистите, бейзболните звезди и рокмузикантите, които приятелите му непрекъснато поставяха на пиедестал. Е, беше се прекланял, разбира се, и пред някои актьори, нали мечтаеше да стане актьор. Особено обичаше Пол Нюман и Спенсър Трейси.

Трейси бе наистина неотразим в „Лош ден в Блек Рок“, както и Нюман — във „Форт Апачи, Бронкс“, излязъл по екраните през 1981 година. Пленен от играта на Нюман, Гавин бе гледал филма четири пъти, в четири поредни дни. От гледна точка на актьорството кинотворбата, в която се разказваше за квартал в Бронкс и ченгетата, работещи в него, оказа огромно влияние върху момчето.

Бронкс! Това име пробуждаше толкова много спомени. Гавин бе израсъл в Белмонт, част от Бронкс. Там не царяха такава жестокост и насилие, както в Южен Бронкс, където се развиваше действието на филма.

Ала колко далеч бяха неговото детство и младост, прекарани в Белмонт, от Париж, от сегашния живот на Гавин и огромната му слава!

Понякога не проумяваше как е успял да се прочуе толкова много.

В един момент бе никому неизвестен начеващ актьор, който се радваше и на най-незначителната роля, било то в оф бродуейска постановка или в телевизията. В следващия, едва двайсет и пет годишен, се прочу като звезда на Бродуей. Някои дори го обявиха за най-големия сценичен талант след Брандо, обезсмъртил името си през 1947 година с ролята на Стенли Ковалски в „Трамвай Желание“. Открай време — и тогава, и сега — Гавин, който бе дебютирал именно в тази роля, се съмняваше доколко основателно е подобно сравнение. Лесно им беше на критиците да го сравняват с Брандо. Но дали Гавин го заслужаваше?

Това се случи през 1983-та, която се оказа повратна. През нея се роди синът му, а Холивуд прояви интерес към младия актьор и той откликна. Години наред снова от единия до другия край на Щатите, докато накрая се установи за постоянно в Холивуд. Но открай време бе известен като актьор от „малцинствата“ от Източното крайбрежие. Слагаха го в един куп с Ал Пачино, Робърт де Ниро, Дъстин Хофман и Арманд Асанте. Той се ласкаеше да е в такава компания. Това бяха все големи актьори, макар и напоследък Гавин да се възхищаваше най-много от Пачино. Той бе блестящ, хипнотизиращ, невероятен, самото възплъщение на съвършения актьор, звезда от първа величина.

Най-странното беше, че Гавин Амброуз не бе и мечтал да се прочуе толкова внезапно и неочаквано, та в началото бе доста стъписан. Сякаш го бяха катапултирали и той се издигаше все по-високо и по-високо в небето. Слава Богу, още не се бе сгромолясал, не се бе изгърсил по задник от високото. Поне засега. При тази мисъл се подсмихна тъжно. В известен смисъл гледаше на успеха си като на нещо преходно. Нямаше как да си затваря очите за факта, че в киното не признават нищо друго освен последния ти филм: издъниш ли се, забравят за другите ти успехи.

Гавин се радваше на своите постижения. Обичаше си работата. За него тя бе най-важното на този свят и щеше да бъде неестествено, ако не искаше да му се възхищават и ръкопляскат. Съжаляваше само, че майка му и дядо му не са доживели да видят успеха му, да се порадват заедно с Гавин на плодовете от него. Бяха починали през една и съща година — 1976-а, когато той бе шестнайсетгодишен и още не бе

направил първия си пробив в „Трамвай Желание“, превърнал го моментално в звезда.

Баща му Тони Амброзини бе умрял от сърдечен удар, когато Гавин бе само на девет години. След това майка му Аделия се премести да живее при свекърва си и свекър си: сама нямаше да издържа финансово.

Баба му и дядо му ги подслониха на драго сърце, ала за беда баба му Грациела се спомина някакви седем месеца след сина си. Сплотени от мъката, дядо му и майка му се грижеха един за друг и си помагаша морално и финансово. Гавин се превърна в център и фокус на техния живот; те му трепереха и не даваха и косъм да падне от главата му.

Майка му бе продавачка на щанда за бижутерия в „Мейси“, дядо му бе майстор дърводелец и с общи усилия двамата се грижеха за момчето и споделяха отговорността по отглеждането му. Не бяха богати, но не живеяха и в недоимък. Криво-ляво се оправяха. Гавин имаше само хубави спомени от детството, което, общо взето, бе безоблачно.

Майка му и дядо му го обградиха с много обич, насърчаваха го във всичко. Макар и да не тънеха в разкош, у тях беше уютно, дядо му Джовани го глезеше и му угаждаше, всяка събота го водеше на огромния пазар за италиански храни на Артър Авеню в Бронкс. Там купуваше любимите си деликатеси, доставени от неговата родина, с които гощаваше внук си и снаха си Аделия.

Майка му пък още от съвсем невръстен го водеше два пъти седмично на кино. Това бе единственото удоволствие, което си позволяваше, превърнало се в наслада и за малкия Гавин. Именно от тези филми, докато гледаше как мъжете върху сребристия екран се вживяват в ролите си, той научи толкова много за актьорското майсторство. По-късно негов кумир стана Ли Страсбърг, при когото Гавин учи до смъртта му през февруари 1982 година. Ала именно онези първи филми, които изгледа като мъничък, го запалиха да стане актьор.

Майка му му беше довереница и учителка. Тя съвместяваше ролята на критиката и на публиката, насърчаваше го в амбициите му, все повтаряше, че е хубав и е роден за киноактьор. Той обаче не й вярваше много-много. В ония години си мислеше, че е прекалено нисък. Майка му се изсмя, каза му, че ръстът не е от значение, че важен

е неговият талант и с времето ще порасне. Оказа се права. Но Гавин така и не стана толкова висок, колкото му се искаше.

Малко след кончината на майка си и дядо си се запозна с Кевин, Роузи и Нел, а също с Мики и Съни. Започнаха да се срещат често и се зарекоха да са като едно семейство и каквото и да става, да бъдат неразлъчни.

По онова време Гавин живееше у една роднина на баща си, негова втора братовчедка, и мъжа ѝ. Дадоха му срещу символичен наем тясна стаичка в апартамента си и за да им плаща, в края на седмицата той се хвана да работи в един супермаркет. Ала при първата възможност се изнесе и отиде да живее на общежитие в Гринич Вилидж. Едвам свързваше двата края. Вършеше каква ли не черна работа, по едно време се хвана келнер в кафене в квартала. И играеше до премала, приемаше всяка роля, която му предложеха, най-вече в малките театри в Гринич Вилидж.

Майка му и дядо му все пак му завещаха нещичко, незначителна сума в банката. Гавин обаче предпочете да не я пипа, та да му носи лихви. Тези пари отиваха за уроците в Актьорското студио на Ли Страсбург, където той усвояваше занаята направо от великия майстор, от това божество на метода на Станиславски.

В онези тежки години групата бе за него нещо като убежище и Гавин отдаваше огромно значение на връзката с новите си приятели. През първата година, след като се запознаха, именно той измисли прякори на всички. Нарече Роузи Ангелското личице, понеже била много мила, същински ангел. Нел стана Малката Нел по името на една от любимите му героини на Дикенс. Кевин се превърна в Тайния агент, твърде сполучлив прякор за младеж, който мечтае да стане ченге. Мики получи прякора Професора, понеже бил най-усърдния и любознателен човек, когото Гавин познавал, и това описание му пасвало идеално. Съни получи прозвището Златното момиче, защото навремето си беше именно такава: златна, лъчезарна, преливаща от смях и светлина. Колко жалко, че вече не бе същата.

Роузи пък реши, че и Гавин трябва да получи прякор. Без изобщо да се допитва до другите, един ден отсъди, че занапред ще му викат Актьора. „Ти, Гавин, си хамелеон — каза му. — Можеш да се напъхаш в кожата на когото си поискаш, да изиграеш всяка роля. Роден си за актьор. Това е най-точното определение за теб.“

Те с Роузи се привличаха открай време, още от онази първа вечер, когато Гавин се запозна с нея и брат ѝ. След година, когато тя бе на осемнайсет, а той — на двајсет, започнаха да излизат заедно. Тръгнаха веднага след като Роузи се записа да следва моден дизайн в Технологичния институт по мода в Ню Йорк.

Връзката им бе детинска, не беше нищо повече от младежко увлечение. Скъсаха три години по-късно заради нещо толкова смехотворно и дребно, че Гавин вече и не помнеше какво точно. Но по всяка вероятност виновен за раздялата им бе той. Беше егоист, отдал се изцяло на актьорството. Знаеше го. И бе погълнат единствено от себе си. Всъщност като всички актьори. За околните актьорите са си жива мъка.

Запозна се с Луиз малко след като скъсаха с Роузи, и на бърза ръка преспа с нея. Припламна бурна връзка. Още преди Гавин да се е усетил, Луиз забременя. Побързаха да се оженят, понеже Луиз се страхуваше ужасно от родителите си, които много държаха на доброто впечатление, а той се чувстваше изцяло отговорен за тежкото положение, в което бе изпаднала тя. Открай време се гордееше, че е човек на честта, на когото може да се разчита.

Година по-късно, след като се дипломира и навърши двајсет и една, Роузи замина, без много-много да му мисли, за Париж. Там една нейна приятелка — Колет, я запозна с брат си, Ги дьо Монфлѳори. Почти веднага двамата се влюбиха и след около година се ожениха.

Явно така им бе писано.

В крайна сметка Гавин и Роузи отново станаха първи приятели и тя започна да работи в снимачния му екип. Най-сетне бяха в състояние да се наслаждават на сърдечните си отношения, да се радват взаимно на компанията си и да работят непрекъснато заедно. В известен смисъл благодарение на Роузи Гавин понасяше по-леко живота си с Луиз.

Той въздъхна едва чуто. Много вода бе изтекла от онова далечно време в Ню Йорк, когато си бяха още деца. Млади, непорочни, нахакани и амбициозни, сърцати и оптимистично настроени, и какво ли още не! Бяха минали цели четиринајсет години. А му се струваха много повече. Едва ли не цяла вечност.

Неотдавна Луиз му бе подметнала, че той още изпитва силни чувства към Роузи. И си бе така. В края на краищата Роузи наистина му бе най-добрата приятелка. С нея Гавин споделяше абсолютно

всичко, тя бе правила костюмите на всичките му филми. По негово категорично настояване. Гавин наистина я обичаше. Но само платонично. Увлечението помежду им отдавна бе угаснало, още преди той да срещне Луиз.

Разтреперан от студ, вдигна яката на палтото си и най-последно застана пред Триумфалната арка.

Какво го бе прихванало да си припомня миналото? Не си струваше, само си навличаше излишни мъки. Човек трябва да гледа напред. Такъв беше неговият девиз. „Напред и нагоре“, помисли Гавин и извърна очи към величествената огромна арка, над която се вееше трибагреникът. Националният флаг на Франция. Знамето на Наполеон.

Този филм щеше да му струва доста усилия, а ролята на Наполеон щеше да бъде най-голямото предизвикателство за него като актьор. Затова пък бе събрал чудесен екип. Щеше да направи всичко възможно и актьорите да бъдат на същото равнище.

„Няма страшно, работиш ли с професионалисти!“

26.

Когато се върна в апартамента в хотел „Риц“, си поръча сандвич с пилешко и чай с лимон и се отпусна на канапето да прегледа втория вариант на сценария на „Наполеон и Жозефина“.

Келнерът му донесе веднага поръчката и щом се нахрани, Гавин вдигна телефонната слушалка и набра номера на Роузи в замъка край Лоара.

— Замъкът „Дьо Монфльори“. Ало! — каза някаква жена и Гавин моментално я позна.

— Роузи, аз съм, Гавин!

— От няколко дни непрекъснато се опитвам да се свържа с теб в Лос Анжелис. Всъщност от петък! Откакто получих сценария и твоя подарък. Много ти благодаря за перлите. Ужасно хубави са, направо страхотни! Но не биваше да се охарчваш така!

— Заслужаваш и повече, Ангелско лице! Скъса се от работа, докато правеше костюмите за филма, пък и след злополуката ми трепереше като на писано яйце. Поне това ти дължа.

— Я не се занасяй, Гавин, все пак говориш с мен! — възкликна Роузи и попита: — Всъщност къде си?

— В Париж. В хотел „Риц“. Отбих се за няколко дена в Лондон. Знаеш, голям проблем е, когато фоновите звуци заглушават диалога във филма. Наложил се да озвучаваме повторно една-две от баталните сцени с Уорик, там, където той разговаря с Едуард.

— Жалко, не знаех, че си в Европа. Вместо да кукуваш сам в Париж, можеше да наминеш насам за края на седмицата. Стига, разбира се, да си сам — поправи се тя и изрече последните думи по-скоро като въпрос.

— Сам съм. — Известно време Гавин мълча, после се прокашля. — Голям глупак съм, трябваше да ти се обадя. Но да ти призная, нямах представа колко ще ми отнеме повторното озвучаване и напасването. Бях уговорил и няколко срещи с приятелчетата от киноцентъра „Бийанкур“.

— Как минаха?

— Повече от чудесно, Роузи. От началото на февруари почваме снимките в павилионите на киноцентъра. Ще работим главно в Париж. Между другото, продуцент ще е Ейда, надявам се да уговоря за режисьор Майкъл Родинг. Какво ще кажеш, нали са големи симпатяги?

— Да, симпатяги са — засмя се Роузи. — Звучи ми чудесно. Най-вече новината за Ейда. Колкото до Майкъл, аз съм голяма негова почитателка, смятам го за един от най-добрите режисьори.

— Знаех си, че ще одобриш. — Гавин се отпусна върху възглавниците по канапето, вдигна крака на масичката и попита: — Успя ли да прехвърлиш сценария?

— Да го прехвърля ли? Изчела съм го от кора до кора. Страхотен е. Харесва ми, Гавин. Много романтичен е, на места направо се разплаках, изпълнен е с драматизъм. Уцелил си направо десетката. Но вие с Вивиен отдавна сте се сработили. Имам чувството, че това вече е режисьорската книга.

— Да. Бива си го. Трябва тук-там да го доизкусурим още малко, и готово! Как сте в замъка? Как е Коли? Тревожеше се за нея.

— Слава Богу, изглежда много по-добре. Отслабнала е доста, но иначе е по-жизнена, отколкото очаквах. Всички сме добре.

— Ами Ги? Той как е?

На Роузи ѝ се стори, че Гавин просто я взима на подбив. Но не му обърна внимание.

— А, не е тук — отвърна. — Преди около половин месец се изпокара с баща си и на другия ден замина. Оттогава нито сме го виждали, нито ни се е обаждал. Честно казано, всички се надяваме да не се появява скоро.

— Както се изразяваше майка ми, шотландката, най-после сте се отървали. Нали така?

— Точно така! Но чакай да ти кажа нещо наистина радостно — Анри и Кира ще се женят.

— Не думай! И как така?

Роузи му разказа от игла до конец цялата история, без да пропуска нищо.

— Сватбата е няколко дни след Коледа — поясни в заключение. — Тук, в „Монфльори“, в параклиса на семейството. Ще ги венчае селският свещеник, после ще има малка гощавка в замъка. Не искаш ли да дойдеш?

— За искане искам, но не мога. Много се радвам за Кира. Винаги съм мислел, че е святна жена.

— Така е. Та кога се връщаш в Лос Анжелис?

— Утре. Всъщност утре ще хвана самолета за Ню Йорк и ще преспя там. Вдругиден ще замина за Западното крайбрежие. За да карам Бъдни вечер с Дейвид... и Луиз.

— Ще ти дойде добре да прекараш малко време със семейството си, да си починеш и да се отпуснеш — каза Роузи.

— Да — потвърди лаконично Гавин.

— Веднага след сватбата, в началото на новата година, се връщам в Париж — продължи Роузи. — Мисля да се захващам със скиците за костюмите. Анри изрови тук, в замъка, няколко невероятни книги за епохата на Наполеон. Покрай тях ми дойде вдъхновение.

— Пък аз си мислех, че винаги си вдъхновена — възрази най-искрено Гавин. Смяташе Роузи за най-надарената художничка на костюми в целия свят.

Роузи само се засмя, не каза нищо за комплимента му, и побърза да попита:

— Кога идваш пак в Париж?

— Втората седмица на януари първо ще се отбия в Лондон да видя отново монтирания вариант на „Творецът на кралете“ и да чуя окончателното озвучаване. После хващам самолета за веселия Париж и се захващам здравата с „Наполеон и Жозефина“. Как ти звучи?

— Изгарям от нетърпение да почнем.

— И аз. Но всъщност се обаждам да ти пожелаая весела Коледа, Ангелско лице.

— И на теб весела Коледа, скъпи ми Гавин. И Бог да ни е на помощ.

— Пази се, Роузи.

Гавин затвори, взе сценария и се зачете в него. Не искаше да си признае, че Роузи му липсва. И то много.

27.

— Мъж, който подарява на една жена скъпи перли, е хлътнал по нея — прошепна Анри дьо Монфльори и погледна многозначително Кира.

— Искаш да кажеш, влюбен е? — сбърчи чело тя.

— Ами да.

— Нима смяташ, че Гавин Амброуз е влюбен в Роузи?

— Повече от очевидно е.

Отпърво Кира не каза нищо.

Поизвърна се и погледна в просторното входно антре към Роузи, изцяло погълната да прави снимки на Лизет, Коли и Ивон.

Трите бяха застанали пред огромната елха, накичена с какви ли не прелестни играчки и с мънички светещи гирлянди. Двете момичета се смееха и бърбеха, а Коли току ги подканяше да мируват, докато Роузи презареди фотоапарата и ги щракне още веднъж.

Превъзбудени от приближаващата Бъдни вечер, всички се забавляваха до премала, най-вече Коли, както доволна забеляза Кира. И тя като Роузи се безпокоеше за Коли, превърнала се напоследък в живи мощи. Тази вечер изглеждаше особено слаба, макар че, както личеше, се бе постарала да се облече празнично за Бъдни вечер.

Бе в рокля от тъмнозелена коприна, до която лицето ѝ изглеждаше бледо като на мъртвец. Но Кира се успокои с мисълта, че може би роклята просто подчертава бялата ѝ кожа.

Извърна отново очи към Роузи и върху лицето ѝ се появи загриженост. И Роузи се бе облякла празнично. Беше с чудно хубава клоширана рокля от черно кадифе с квадратни външни джобове с бродерия и пришити към нея мъниста. На врата си носеше невероятните перли от топлите морета. Колко прелестни изглеждаха върху черното кадифе! Сигурно струваха цяло състояние, някъде към седемдесет и пет хиляди долара, че и повече. Анри бе прав. Човек не подарява скъпи перли колкото от благодарност за добре свършена работа в някой филм. Камо ли перли от магазина на Хари Уилсън, прочутия нюйоркски бижутер.

На Кира ѝ хрумна още нещо и тя се извърна към Анри да му го каже едва чуто:

— Нека не забравяме, скъпи, че са стари, много стари приятели. Познават се още от Ню Йорк, когато са били деца, а и тя отдавна работи в снимачния му екип. Дали не ѝ е подарил перлите заради всички тези години, когато са били близки приятели и колеги?

— Съмнявам се — възрази Анри и отпи от шампанското. — Както знаеш, съм ги виждал заедно. Доста често съм бил в тяхната компания — отношенията им не са просто приятелски. Те двамата се обичат, помни ми думата. Виж, друг въпрос е дали го съзнават — сви рамене графът.

— Но Гавин е женен — прошепна Кира, навела се към него.

— На това „женен“ ли му викаш? — възкликна Анри. — Мен ако питаш, Гавин е много отчужден от жена си. Но и Луиз не е цвете за мирисане, затова не го виня. Доста истерична, припряна и сприхава е, а и не блести с кой знае какъв ум. Слаба е като скелет. — Той потрепери и направи погнусена физиономия. — Не ти ли е правило впечатление, че главата ѝ е прекалено голяма за това птиче телце? Защо някои жени мислят само за фигурата си и са маниачки на тема диети? Нима искат да изглеждат като концлагеристи от Дахау? — Графът поклати отвратен глава. — В жени като Луиз, които приличат на момчета, няма нищо женствено, изобщо не са секси. Поне според мен. Приличат ми на скелети.

Кира го озари с усмивка.

— Е, радвам се, че си падаш по закръглените форми, инак не знам какво щях да правя — засмя се тя и вдигнала чашата, се чукна с графа. — Обичам те, Анри дьо Монфльори.

— Споделям чувствата ти, скъпа — отвърна той много сърдечно.

— Луиз Амброуз си е странна птица, прав си — изшушука рускинята и волю-неволю отново извърна очи към Роузи. — Различават се с Роузи, както денят от нощта. Виж я колко хубава е тази вечер! Направо невероятна. Като зряла прасковка.

Анри го напуши смях от това сравнение, но той не каза нищо.

— Колко жалко, че Гавин е женен — допълни умислено Кира.

— Това няма никакво значение — възрази припряно графът и вдигна изразително вежда. — Нима семейното положение е спирало някога някого? Знаеш не по-зле от мен, че в любовта повечето хора

следват зова на сърцето си. И на похотта. Особено когато са хлътнали здравата. Изобщо не се съобразяват с чувствата на другите. Въпреки всичко обаче съм повече от сигурен, че Гавин и Роузи не си дават сметка какво изпитват един към друг.

— Не ми се вярва — вторачи се в него Кира.

— Всъщност не съм съвсем прав. Не и двамата, а само Роузи не съзнава колко привлечена е от Гавин в личен план. Прекалено погълната е от Ги, от проблемите между тях и проваления им брак. Пък и ние вече години наред непрекъснато я занимаваме с проблемите си. Но и на това, разбира се, му се вижда краят.

— За какво намекваш?

— След като Роузи се престаши да се разведе с Ги, животът ѝ ще се промени. Из основи.

— От години не живеят като мъж и жена, Ги почти не се вясва тук, тя почти не го вижда. Нима наистина смяташ, че разводът ще промени нещо?

— Да. Роузи е много честен и почтен човек. Докато е законна съпруга на Ги, се чувства обвързана с него, смята, че не разполага със свободата да постъпва както сметне за добре. Най-малкото ми се струва така, като съдя от поведението ѝ и от затворения начин на живот, който води от доста време. Дори само с това, че е решила да сложи край и да поиска развод, вече се е променила коренно.

— В какъв смисъл?

Анри се позамисли, сетне отвърна:

— Най-сетне Ги не ѝ тежи като воденичен камък. В съзнанието ѝ, де. И това ѝ вдъхва усещането за свобода. Ще се почувства още по-добре, щом приключи бракоразводното дело.

— Дано, Анри! Обичам Роузи и искам да е щастлива... — Кира замълча и след миг-два допълни малко колебливо: — Не исках да ти напомням за Ги, но понеже стана дума... имаш ли вести от него?

Анри кимна.

— Не успях да ти кажа, пък и не исках да те разстройвам, но снощи ми звънна по телефона. От Париж. За да ми се извинял, моля ти се! Аз, естествено, му казах, че не му се сърдя. Нямах друг избор. Съобщих му и че ще се женим и ще узаконя нашия син, като го осиновя официално.

— А той как посрещна новината?

— Честити ми. Радвал се, че ще се оженим и ще призная Александър.

— Направо не мога да повярвам, Анри.

— Аз също, макар и да го чух с ушите си. — Графът стисна ръката на Кира. — Но колкото и да е странно, мисля, че беше искрен. Този мой син си е особняк. Винаги ме е озадачавал.

— И не само теб. Учудена съм, че не те е питал може ли да се прибере за Коледа в Монфльори.

— Нямаше тази възможност, Кира. Казах му, че не му се сърдя, и веднага добавих, че при тези обстоятелства засега не съм готов да го приема под покрива си и ще му мислим догодина.

— А той как реагира?

— Доста спокойно. Точно преди да затворим, поиска да говори с Роузи. Отидох и я повиках. Докато вървахме към моя кабинет, я посъветвах да му каже без заобикалки, че веднага след Нова година смята да подаде молба за развод.

— И тя послуша ли те?

— Ами да. Бе много твърда и непреклонна. Намери сили да го попита докога ще остане в Париж, за да му прати копие от молбата. Ги отвърна, че ще бъде там до март, а после щял да ходи в Хонконг, Индонезия и на други места в Далечния изток.

— Сигурно е бил изненадан.

Графът поклати глава.

— Ни най-малко. Както сподели Роузи, го приел съвсем спокойно, изобщо не се разстроил. След като затвори, тя ми каза, че за пръв път от години Ги се е държал сърдечно и мило.

— Тази работа не ми харесва, Анри — свъси се Кира. — Държанието му ме безпокои. Извинява ти се, честити ти, че ще се жениш, и кротко като агънце посреща новината, че Роузи смята да се разведе. Наумил си е нещо.

Анри се взря вторачено в нея и присви очи.

— Какво толкова може да си науми?

— Нямам представа. Но това, че начаса се съгласява с всичко, ме хвърля в ужас...

Кира не се доизказа. Не можеше да определи какво точно я тревожи, но определено имаше нещо гнило. В очите ѝ проблясна тревога. Графът забеляза веднага и я хвана за ръката, та да я успокои.

— Въобразяваш си разни неща, скъпа. Остави го Ги. Няма да ни създава неприятности. Хайде, ела! Държим се неучтиво, застанали сме тук и си шушукаме. Да идем при момичетата!

Когато се приближиха към тях, Анри се загледа в коледната елха, извисила се почти до тавана на входното антре.

— Сигурно не е възпитано да се перча, но мен ако питате, тая година надминахме себе си. Елхата е направо приказна.

— Заради лампичките, които вуйна Роузи донесе от Ню Йорк — поясни възторжено Лизет на дядо си. — Напълнили са елхата със звездички, точно както нощното небе.

— Хубаво го каза, Лизет — усмихна се доволно графът.

— Хайде, Анри, застани при момичетата, за да направя снимка на цялото семейство! — подкани Роузи. — И ти, Кира, трябва да си на фотографията.

— Но каква снимка на семейството ще е това, ако на нея те няма теб, Роузи? — възкликна графът, сетне се обърна към Ивон: — Я повикай Гастон, миличка! Помоли го от мое име да ни снима.

— Ей сега, чичо Анри! — отвърна Ивон и излетя като куршум от помещението.

— А ти, Лизет, изтичай горе и помоли Елиан да доведе малкия Александър. Него също трябва да го снимаме заедно с нас.

— Нека аз доведа малкия — предложи Кира и забърза към стълбището.

— Щом искаш — рече графът и отиде да си налее още шампанско.

Роузи остави фотоапарата върху една от масичките в антрето и вдигна чашата. Отиде при Анри и му рече:

— От кухнята се носят такива ухания, че чак ми потекоха лигите. Да ти кажа, съм гладна като вълк.

— И аз — усмихна се свекър й, сетне я хвана за лакътя и я поведе към елхата. — Доколкото разбрах от Ани и Доминик, са ни опекли сочна, пълнена с кестени гъска с гарнитура и лично аз изгарям от нетърпение да я опитам.

— Не забравяй и гъшия пастет, и шоколадовия сладкиш за десерт — намеси се и Коли, докато седнаше на пейката с бродирана дамаска. — Голямо ядене ще падне.

— Мисля да се заемем с всички тези вкуснотии веднага щом Гастон ни щракне за спомен — оповести Анри, после попита Роузи: — Докъде стигна с роклите на шаферките?

— Вижда му се краят, почти съм ги ушила. Висят на окачалката в ателието, утре сутрин можеш да ги видиш.

Графът се засмя и поклати глава.

— Не, не, искам всичко около сватбата да е пълна изненада.

— Роклята на Кира е прекрасна, съвсем проста — намеси се и Коли. — Но мен ако питаш, трябва да й дадеш старинната диамантена брошка на мама, брошката на рода Монфльори. Ще стои много хубаво върху роклята.

Анри дълго не сваля поглед от дъщеря си, после отиде и седна до нея на пейката. Прегърна я през тесничките рамене и оборен от любов, я целуна по бузата. От вълнение на гърлото му заседна буца. Той се изкашля и рече:

— Добре си се сетила, Коли. Само ти си в състояние да си толкова щедра. Сигурно наистина ще подаря брошката на Кира. Като сватбен подарък от нас двамата с теб.

28.

„Коли е безнадеждно болна и Анри има нужда от помощта ми“, това бе единственото, което се въртеше в главата на Роузи тази ледовита утрин, докато тя сновеше припряно из спалнята в парижкия си апартамент и мятеше с куфарчето малкото багаж, който смяташе да вземе.

Бе средата на януари. От половин месец Роузи нахвърляше първоначалните скици на костюмите за „Наполеон и Жозефина“. Беше се върнала от Лоара в Париж веднага след Нова година и цялото това време бе прекарала съвсем сама, което ѝ бе добре дошло, понеже така можеше да забрави всичко останало и да се съсредоточи единствено върху работата си.

Гавин беше в Лондон, за да приключи с монтажа и озвучаването на „Творецът на кралете“. Чуваха се по телефона всеки ден, говореха си ту за филма, който току-що бяха заснели, ту за новата продукция, по която и двамата толкова се бяха запалили. Бъбреха си с часове най-често вечер, след като Гавин се прибереше от киноцентъра в хотела, а Роузи най-сетне бе оставила молива и бе затворила скицника.

Тя пак се сети за Гавин, докато закопчаваше припряно куфара и го слагаше на пода. Отиде при телефонния апарат и набра директния номер на своя приятел в киноцентъра „Шепъртън“ в Лондон.

Гавин вдигна след второто позвъняване.

— Ало!

— Аз съм, Гавин. Да не те откъсвам от нещо? Можем ли да поговорим?

— Какво се е случило, Роузи? Знам, има нещо, усещам по гласа ти.

— Коли... — поде Роузи, но млъкна насред изречението, задавена от сълзите.

— О, Роузи, ужасно ми е мъчно. Пак ли онази кошмарна болест?

Роузи преглътна и успя да промълви:

— Току-що ми се обади Анри. Явно от седмица Коли не е никак добре. Всъщност се поболея веднага след сватбата. Анри не е искал да

ме тревожи излишно, ето защо до днес не ми е казал нищо. Ала снощи състоянието на Коли съвсем се влошило. Графът настоява да замина за „Монфльори“. Още сега. Незабавно. Каза да не губя и миг.

— Сериозно ли е?... Мислиш ли, че Коли...

Гавин млъкна. Сърце не му даваше да изрече онова, което му се въртеше в ума, знаеше колко привързана е Роузи към Колет.

— И аз не знам — простена през хлипове Роузи. Помъчи се да се поуспокои и добави: — Исках само да ти кажа, че следващите няколко дни няма да съм тук. Ако случайно ме потърсиш.

— Добре си направила. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, благодаря.

— С какво ще пътуваш до „Монфльори“? С влак ли?

— Не, с колата. По-лесно и бързо е. Трябва да ида час по-скоро.

— Слушай, Роузи, внимавай, докато караш. Не прави глупости. Обещава ли?

— Обещавам, Гавин.

— Добре. И ме дръж в течение, кажи ми, ако имаш нужда от нещо.

— На всяка цена. Благодаря ти.

— Пази се, Ангелче!

— Добре — отвърна Роузи и затвори телефона.

След по-малко от три часа вече минаваше по подвижния мост, водещ към вътрешния двор на замъка „Монфльори“.

Както винаги, Гастон изтича по предното стълбище още преди Роузи да е угасила двигателя, и ѝ помогна да слезе от автомобила. Лицето му бе мрачно, от него личеше какво става в замъка.

— Графът ви чака в кабинета си, госпожо Дьо Монфльори — рече прислужникът, след като я поздрави по-сдържано от обикновено.

— Благодаря ти, Гастон. В багажника има само един куфар — промълви Роузи и без дума повече забърза към замъка.

Тази леденостудена утрин просторното входно антре, огласяно по Коледа от веселия им смях, тънеше в зловеща тишина и докато вървеше към кабинета на графа в дъното, Роузи усети как я обземат лоши предчувствия. Вратата бе откряната и младата жена почука лекичко, после я бутна и влезе вътре.

Анри дьо Монфльори седеше на дивана пред камината. Дочул, че някой чука, вдигна глава и щом видя снаха си, се изправи.

— Роузи! — възкликна графът. — Слава Богу, вече си тук! От няколко часа Коли пита само за теб.

Още преди да е изрекъл думите, забърза към нея и я взе в обятията си. Дълго се прегръщаха и когато накрая се пуснаха, се възряха един в друг с надеждата да попритъпят болката.

Въздухът сякаш бе наситен с мъка. Дълбоко в себе си Роузи знаеше, че въпреки пламенните ѝ молби за Коли нейната любима приятелка вече е на смъртен одър.

Продължи да се вира в Анри и забеляза по тъмните му очи колко непоносима е мъката му. Лицето му бе посърнало, личеше си, че го мъчи безсъние. Под очите му се червенееха подпухнали торбички.

— Как... как е Коли? — намери сили да попита младата жена и ѝ се сви сърцето. Страхуваше се да чуе отговора, макар и всъщност да го знаеше.

— Не е добре — поклати глава графът.

— Знам, че по Коледа ѝ приляваше — допълни Роузи, мъчейки се да овладее гласа си, — но въпреки това е малко неочаквано.

— А, не. Още преди Коледа гърбът започнал да я боли ужасно, макар и да не е казвала на никого. Не е искала да ни занимава — поклати тъжно глава свекър ѝ. — Веднага след Нова година, щом ти замина, болките станали непоносими и Коли отишла на преглед при доктор Жуно в Тур. Той настоял да иде в Париж, при специалистите, лекували я миналото лято. Бил убеден, че ракът е дал разсейки. Коли склонила и тъкмо се готвеше да замине, когато... изгуби съзнание... — Анри се задави от сълзите, извърна се и затърси в джоба си носна кърпа. Избърса си носа, поуспокои се и след като погледна пак Роузи, пророни; — Искан да те види, Роузи. Дай да побързаме и да не губим време.

— Чаках те, Роузи. Чаках да дойдеш — каза Коли със слаб глас, впила очи в приятелката си.

— Тук съм, скъпа ми Коли.

— Аз тръгвам, чака ме дълъг път.

Роузи, която бе седнала на табуретката до леглото, успя само да кимне. Пресегна се, хвана малката студена длан на Коли и я стисна, като от време на време я галеше. Би дала всичко на този свят, само и само да поуспокои приятелката си.

— Ще ни дели огромно разстояние, но въпреки това аз, Роузи, винаги ще бъда с теб. В сърцето ти. И докато си жива ти, ще живея и аз, понеже до сетния си дъх ще носиш в себе си спомена за мен.

— О, Коли, не говори така, непоносимо ми е. Няма да те оставя да се предадеш! Трябва да се бориш за живота и здравето си! — По лицето на Роузи се застичаха сълзи и тя ги избърса със свободната си ръка. — Моля те, не ни изоставяй!

— Ще се отърва, Роузи. Най-после ще се отърва от болките. И мъката. И ще бъда с Клод. Той ме чака... — Очите ѝ, яносини, станаха още по-сини и много ярки. Сякаш грейнаха и засияха, когато Коли се взря в лицето на приятелката си и пророни: — Вярвам в живота след смъртта. А ти, Роузи?

— И аз.

— Духът продължава да живее, нали?

— Да, скъпа.

Върху нежните устни на Коли грейна усмивка.

— Веднъж, преди много-много години, мама ми каза нещо, което още помня. Че ако нещо е добро, то не умира никога, винаги е живо. Любовта ми към Лизет, към тате и теб е добро, нали, Роузи?

— Да — прошепна едва чуто Роузи, оборена от мъката и чувствата.

— В такъв случай любовта ми ще е вечно жива, нали?

— Да.

— Ще ми обещаеш ли нещо?

— Всичко, каквото кажеш, Коли.

— Нали няма да допуснеш Лизет да ме забрави?

— Никога.

— Искам да ме помни. Да помни мен и Клод. Не бива да забравя баща си. Много те моля, Роузи, поддържай жив спомена за нас.

— Обещавам ти, че тя никога няма да ви забрави — рече със сгърчено от мъка лице Роузи.

Пак избърса сълзите си и опита да се съвземе заради Коли, която се държеше толкова храбро пред лицето на приближаващата смърт.

— Малкото ми момиченце ще се чувства добре при тате и Кира, но нали и ти ще се грижиш за нея?

— Знаеш, че ще се грижа. Обичам я много, непрекъснато ще я виждам.

— Благодаря ти, Роузи, за всичко, което направи за нас.

— Моля те, не говори така... Не съм направила нищо.

— Не, направила си, и то твърде много. Радвам се, че ще се отървеш от Ги. Започни наново. Някой ден ще срещнеш свестен човек, ще си щастлива с него, както навремето аз с Клод. Дълбоката, истинска любов наистина е единственото нещо, заради което си струва да живеем...

Роузи кимна. Най-неочаквано Коли ѝ се усмихна и очите ѝ се поразшириха.

— Толкова се радвам, че преди години, когато бяхме още момичета, се запознах с теб в Париж... и че стана част от нашето семейство.

Коли затвори очи и изведнъж задиша тежко и запъхтяно, сякаш не ѝ стигаше въздух. Роузи се надвеси над нея и се взря напрегнато в лицето ѝ. Усетила, че приятелката ѝ я гледа угрижено, Коли отвори очи.

— Няма страшно — прошепна тя. — Повикай другите... баща ми, Лизет, Ивон и Кира. И отец Лонгвил. Чака от цяла вечност.

И този път Роузи успя само да кимне.

Коли стисна силно ръката ѝ.

Роузи се надвеси и още повече доближи лице до приятелката си, която промълви със сетни сили:

— Целуни ме, Роузи! Целуни ме за сбогом.

Роузи се разплака неудържимо, по страните ѝ се застичаха едри сълзи. Тя допря устни до бузата на зълва си, зацелува я като обезумяла и я прегърна нежно, за да я утеши. Прошепна едва чуто в косите ѝ:

— Винаги съм те обичала, Коли. Ще те обичам и занапред, докато съм жива. Никога няма да те забравя. Никога! Винаги ще те нося в сърцето си, скъпа. Винаги.

— Недей да плачеш, мила ми Роузи! Отивам на безопасно място. Ще бъда заедно с Клод. И с мама — каза Коли и се усмихна с най-лъчезарната усмивка.

Накрая Роузи се изправи и отиде при вратата на стаята.

Другите чакаха в коридора отпред да си вземат сбогом с Коли. Роузи ги повика да влязат.

Пристъпиха бавно вътре. Лизет, нали бе съвсем мъничка, се бе вкопчила в ръката на дядо си и съвсем се бе уплашила и притеснила. Последен влезе младият свещеник, венчал наскоро Анри и Кира. Застана по-встрани от семейството, при вратата. Щеше да даде последно причастие на Коли, след като тя се сбогуваше със своите близки.

„После Коли ще намери покой — помисли си Роузи. — А ние винаги ще тъгуваме за нея. Ала е толкова млада, за да умира. Едва трийсет и две годишна. Една година по-възрастна от мен.“

ТРЕТА ЧАСТ

ОПАСНИ ВРЪЗКИ

29.

— Напредваш, Кевин, браво на теб! — каза Нийл. — Давай все така, но за Бога, не се изхвърляй и не прави глупости.

Кевин кимна.

— Не бери грижа, отварям си очите на четири. Виж, за Тони има защо да се безпокоим. Той е на предната линия, нервите му са пред скъсване! Но на кой ли таен агент няма да са му, ако се е набутал между шамарите, насред това котило! Добре, че не съм на негово място. Там не си поплюват. Аз поне гледам отстрани.

— Е, не си съвсем отстрани, нали и ти си внедрен?

Кевин се подсмихна.

— Внедрен съм, ама не сред най-големите кръвопийци, приятелю.

— Да де, но ти не се безпокой за Тони, при него всичко е наред. Ако си трето поколение италианец в Щатите, им знаеш на тия келешки и кътните зъби и как да излезеш на глава с тях. Първо, Тони им говори жаргона, пък и не забравяй, че докато е расъл в Източен Ню Йорк, често им е сърбал попарата. В тази махала цари законът на джунглата, хич не ти цепят басмата. Там е било седалището на фирма „Убийства“ ООД, оглавявана от Албърт Анастасия, и през всички тези години Тони си е имал вземане-даване с престъпния свят. — Нийл кимна, сякаш потвърждаваше нещо пред себе си, и отбеляза съвсем спокойно: — Тони не знае що е страх. Голям смелчага е, точно като теб. Но и той трябва да внимава, иначе работата му е спукана. Ти също бъди нащрек, ако ти е мил животът. — Полицаят отпи голяма глътка бира. — Знаеш ли, няма начин да надушат, че Антъни Риганте е внедрено ченге, от стара коза яре е. Открай време работи под прикритие, още откакто преди шест години се хвана в полицията. Вече му е станало втора природа.

— Да, сигурно. И въпреки това не е шега работа да си играеш на мишка и котка с мафиотите.

В знак на съгласие Нийл погледна Кевин, но не каза нищо.

Двамата детективи седяха на малка масичка в ъгъла на тясно кафене между Трийсета и Четирийсета улица. Вътре нямаше къде игла да падне, макар да бе едва пет часът следобед. Човек трудно можеше да намери по-добро място за поверителен разговор от това заведение, където цареше истинска какофония от какви ли не звуци, от крясъци и оглушителен смях, от дрънчене на чаши и музика, бумтяща от музикалната кутия в дъното. Не се чуваше и думица от онова, което си говореха Нийл и Кевин.

Въпреки това Кевин се приближи още повече до шефа си и изшушука:

— Е, мина цял месец, че и повече, но се залепих, спечелих им доверието. Тони ме вкара в най-нисшия ешелон на клана Рудолфо. С доста от войниците съм пръв приятел, а също и с един от дребните босове. И да ти кажа, Нийл, си напълно прав. Кланът Рудолфо е затънал до гушата в наркотици. Всяка седмица пласират по улиците дрога за милиони долари.

— Освен това са сложили ръка върху профсъюзите, отпусканите срещу подкуп кредити, проституцията, хазарта, банковите измами и всички други далавери, вършени някога под слънцето. От доста години тия копелдаци въртят гнусния си бизнес, ама ние няма да им се даваме. Ще ги притиснем до стената, та ще изпеят и майчиното си мляко, а после ще им спретнем такива присъди, че ще има да гният цял живот по затворите. — Явно много доволен от себе си, Нийл се ухили щастливо. — Точно както ония приятелчета от Федералното бюро за разследване му скроиха шапка на Готи.

— Знам, Нийл, трябва да се докопаме до неопровержими доказателства и ще ги имаме, ти не му мисли, но ни трябва още малко време. Засега, на този етап от играта, няма как да ги хързулнем.

— Хайде, от мен да мине, отпускам ви още време, но не се туткайте. Колкото повече се мотаете, толкова повече рискувате да ви одерат живи.

— Няма, няма. И аз като Тони не съм вчерашен. Прекалено дълго съм работил като внедрен агент, че да се издъня.

— Абе изобщо не съм се съмнявал, ама ти за всеки случай бъди нащрек.

Кевин кимна. Изпи остатъка от бирата, изтика назад стола и се изправи.

— Дали да не гаврътнем по още една? На изпроводяк? Или предпочиташ нещо по-силно?

— Не, дай по още една бира, моето момче.

Нийл угаси цигарата и веднага запали друга. А уж все ги отказваше... Ако не му теглеха куршума, щеше да си умре я от рак на белите дробове, я от сърдечен удар. Е, чудо голямо. Каквото и да прави човек, пак рискува, докато диша. Детективът драсна клечка кибрит и я доближи до цигарата. Ето, би могъл да се подпали, така де! Нийл се засмя беззвучно и цинично.

Кевин се върна с две халби бира и седна на масата.

— Ха наздраве! — рече и отпи голяма глътка, при което върху горната му устна остана тъничка ивица пяна. Избърса я с длан и се усмихна на Нийл. — Значи Готи го е закъсал яката...

Нийл не се сдържа и избухна в смях.

— И още как! Видя ли вчерашния „Дейли Нюз“? Наричат го Ал Капоне на деветдесетте години. Няма що, заради това ще си изпати още повече.

— Четох я статията. По ирония на съдбата ще го съдят в Бруклин, където едно време е върлувал Ал Капоне.

— А и самият Готи, не забравяй! — допълни Нийл и се надвеси над масата. — Доколкото подочух, почти целият престъпен свят мисли, че този път Готи няма да се измъкне сух от водата и властите най-сетне ще го тикнат зад решетките. Ами да, и да върти, и да суче, нашият драг Тефлонов дон този път няма да отърве кожата. Това ли чуваш и ти от ония копелдаци?

— Естествено. Така де, най-после нашият отдел да не бяхти за тоя, що духа? Но да ти призная, и аз не вярвах Готи да сгафи и да се раздрънка толкова.

— Слушай, мен ако питаш, тоя келеш не е за подценяване, костелив орех е. Откъде да знае, че онзи ресторант се подслушва? И през ум не му е минавало, че неговият адвокат ще бие отбой и ще се откаже от делото. Брус Кътлър му беше нещо като талисман. Но както казват умните хора, каквото човек си направи сам, цяло село не може да му направи. Кой му е крив, че се е раздрънкал като кречетало за неща, за които един бос трябва да си държи езика зад зъбите? За убийства, коза ностри... Дума да няма, не е бивало да говори в ресторанта, ако и да му е бил нещо като щабквартира. Трябвало е да

излезе навън и докато си се разхожда по улицата, да обясни каквото е имал да обяснява.

— Подочух, че дори е издрънкал как е очистил някакво момче. Имало го върху един от записите.

Нийл кимна.

— Повече от сигурен съм, че ще му лепнат тежка присъда и ще има да търка наровете. Сто на сто ще го тикнат зад решетките до живот. Няма да му се размине лесно заради обвиненията в рекет. Готи и Гравано ще операт пешкира и заради останалите. Изобщо пиши го бегал кланът Коломбо. Тия дни са видели сметката на един от техните. На бас се ловя, че ще избухне война между престъпните кланове. Няма начин да не се хванат за гушите.

— Някои застават зад Персико, други подкрепят действащия бос, Вик Орена Дребосъка. Доколкото подочух, според клюките Орена се опитва да катурне Персико, докато той е зад решетките.

— Проклети копелдаци! Пак ще удавят улиците в кръв, ще видиш.

— И то най-вече в Малка Италия и в другите престъпни свърталища в града — съгласи се Кевин и ощипа Нийл по ръката. — Хайде, какво си увесил нос, като че ли са ти потънали гемиите. Законността и редът все пак побеждават. Миналата седмица научих, че двамата братя Гамбино ще бъдат изправени пред съда по друго обвинение в рекет. Както личи, онова славейче Гравано е изчуруликал още нещо пред окръжния прокурор на Манхатън. Този път той е взел на мушка клана Гамбино. Ако се вярва на слуховете, са заграбили целия транспорт в текстилната промишленост.

— И аз го чух — потвърди Нийл и си погледна часовника. — Трябва да вървя, моето момче. Радвам се, че се видяхме. Другата седмица по същото време, нали?

— Както кажеш, Нийл. Само ми съобщи къде.

Грабнаха палтата и излязоха заедно от кафенето. Вече отвън на тротоара, Кевин каза:

— Аз съм натам — и кимна към Четирийсета улица.

— А, пак ли имаш среща с гаджето? — прихна Нийл и му намигна дяволито.

— Не. Замина. Ще се видя с един стар приятел, който не живее тук. Ще вечеряме заедно.

— Позабавлявай се, Кев, и не забравяй какво ти казах: отваряй си очите на четири. През цялото време.

— Не бери грижа, Нийл. Пази се и ти.

— На всяка цена, момчето ми.

Кевин спря едно такси, качи се бързо и каза на шофьора да го откара на кръстовището на Лексингтън и Четирийсет и първа улица. Щом стигнаха, му плати, слезе и хвана друго такси, с което отиде на пресечката на Шесто Авеню и Петдесет и осма улица, където отново слезе. Забърза надолу по улицата, влезе в хотел „Уиндъм“ и отиде в ресторант „Джонатан“, огледа се, върна се във фоайето и се пъкна в мъжката тоалетна.

След пет минути пред хотела, където отсядаха главно звезди от шоубизнеса, спря трето такси, отиде с него на кръстовището на Парк Авеню и Петдесет и втора улица, откъдето стигна пеш на Пето Авеню, и оттам се запъти към Петдесет и шеста улица. Непрекъснато се озърташе през рамо, докато накрая се увери, че не го следва никой.

Щом излезе на Петдесет и шеста улица, моментално пое към входа на „Тръмп Тауър“, влезе като хала през вратата и се запъти към охраната.

— Търся господин Гавин Амброуз.

— Как се казвате, сър?

— Кевин Мадиган.

Мъжът от охраната набра номера, каза нещо в слушалката и след като я сложи обратно върху вилката, се извърна към посетителя:

— Заповядайте, качете се. Шейсети етаж, сър.

— Благодаря.

Кевин се завъртя и се запъти към асансьорите.

— Мале, каква гледка! — възкликна, докато се разхождаше из просторния хол на апартамента, където бе отседнал Гавин. — Божичко! Ню Йорк наистина е страхотен! Целият окъпан в светлини! Ами небето! Сякаш е бездънно. А сградите сякаш опират в облаците. Свят да ти се завие! Никога през живота си не съм бил толкова високо.

— Ами, не си бил! Нали веднъж се качихме заедно на върха на „Емпайър Стейт Билдинг“! — усмихна се Гавин и му подаде чаша

вино. — Хайде, откъсни се най-после от тези лъскави стъкла. Дай да поседнем и да си побъбрим.

— Благодаря — рече Кевин и пое чашата.

Последва Гавин в другия край на хола, където имаше тапицирана в бяло гарнитура. Между канапетата и фотьойлите бе сложена огромна ниска антична китайска маса от черно лакирано дърво, украсено с перлени цветя. Кевин се разположи на едно от канапетата.

— Та какво търсиш в този тежкарски апартамент? Обзаведен е като жилището на скъпа проститутка.

— Господи, какво ли още ще избълваш! — възкликна Гавин. — И как, между другото, изглеждат жилищата на скъпите проститутки?

— Ами как, лъскави, задръстени с дрънкулки и вонящи на мангизи. На мно-о-го мангизи. Чий всъщност е апартаментът, Гав?

— Да ти кажа, не знам. Наех го чрез брокер на недвижими имоти. Но май е на някакъв магнат милионер от Европа, който явно предпочита да си стои на Стария континент. Взех го под наем за няколко месеца.

— От кой зор! — възкликна Кевин и вдигнал вежда, го погледна озадачено. — Изглежда, не мелите много-много в ранчото?

Гавин се засмя.

— А, караме я с Луиз криво-ляво. На този фронт нищо ново. Просто напоследък нещо ми е домъчняло за Ню Йорк. Нали и бездруго до гроб съм дамгосан като „актьор от малцинствата от Източното крайбрежие“, та си казах защо ли да не отскоча за малко насам.

— Добре си направил, Гав, радвам се, че си тук. Както едно време. Я кажи за Париж! Роузи ми спомена, че скоро сте щели да почват предснимачната подготовка за „Наполеон и Жозефина“. И че тя щяла да прави костюмите.

— Да, така е. Запретвам ръкави веднага щом приключа тук „Творецът на кралете“. Остава да озвучим някои от сцените с двама актьори. Доведох тук, в Ню Йорк, и част от екипа, та да свършим побързо. След две-три седмици ще сме готови. После отпрашвам към Европа. Ще се установя най-малко за половин година в Париж.

— Ами този апартамент?

— Твой е, ако ти трябва, Кев.

— Ти се шегуваш!

— А, не.

— За какво ми е такъв лъскав апартамент?

— За да живееш в него — най-неочаквано прихна Гавин. — Все пак си е за предпочитане пред онази дупка на кръстовището на Деветдесет и четвърта улица и Първо Авеню.

— Е, да — съгласи се Кевин. — Сега обаче не живея там. Преселил съм се в Гринич Вилидж, в един апартамент под наем на Десета улица в Ист Сайд. Под чуждо име, разбира се. Работа под прикритие.

— Както винаги.

Кевин усети внезапната, едва доловима промяна в тона на приятеля си. В спокойните му сини очи се мярна нещо като неодобрение, а може би съжаление. Гавин имаше възможно най-честните очи. Без да отвърща, Кевин отпи от чашата, облегна се на бялото канапе и кръстоса дългите си крака.

— Това не минава безнаказано, Кев — поде след дълго мълчание Гавин и се взря в най-стария си и добър приятел. — Умората вече ти личи, мой човек.

Кевин понечи да възрази, както винаги, станеше ли дума за работата му, но после размисли. Защо да си криви душата пред човек, когото обичаше, който му беше като брат и каквото и да се случеше, щеше да му се притече на помощ? И винаги го бе подкрепял. Ето защо кимна бавно.

— Напоследък вече ми идва нанагорно — призна си и се смръщи. — А понякога е и уморително.

— Не се изненадвам. А също — и много опасно.

— Днес каквото и да правиш, Гав, си е опасно.

— Така е. Но ти си в устата на звяра. В самия пъкъл. Непрекъснато си имаш вземане-даване с престъпни типове. Покрай теб хвърчи градушка от куршуми, не си ли отваряш очите на четири, с теб е свършено. А докато си в този отдел на полицията, винаги ще си на най-опасните участъци. Мишена. Пушечно месо, както казваха едно време.

Кевин сви рамене.

— Няма такова нещо, ония келеси са големи симпатяги — изстреля той и прихна на собствената си нелепица.

Но когато гледаше на нещата откъм веселата им страна, му ставаше по-леко.

— Виж го ти него, симпатяги били! — изпуфтя Гавин и след като вдигна чашата от масата и отпи от нея, продължи припряно: — Роузи непрекъснато се притеснява за теб. Нел и тя. Моя милост също. Защо не зарежеш тая работа, Кевин?

— Ти можеш ли да зарежеш актьорството?

— Не.

— Тогава не го искай от мен.

— Да де, но аз не съм изложен на опасността да ме очистят...

— Друг път не си. Веднъж да се издъниш като актьор, и ела да гледаш. Току-виж някой ненормалник ти видял сметката.

Гавин поклати глава.

— Непоправим си. Но явно си венчан за тая твоя полиция.

— Точно така, приятелю.

Гавин се отпусна върху купчината бели вълнени възглавнички и прошепна:

— Хайде, Кевин, напусни полицията. Ще те взема на работа при мен.

— Като какъв, интересно?

— Като мой асистент.

— Я без подаяния, Гавин! — изкрещя вбесен Кевин. — Не съм опрял до твоята милост.

— Не е подаяние, Кев. Говоря ти съвсем сериозно. Имам нужда от човек, който да движи някои неща.

— Нещо като секретарка. Доколкото знам, тузари като теб си взимат именно секретарки.

— Вече съм си взел. Нуждая се от асистент. От човек, който да се нагърби с някои въпроси, финансови и други, и на когото да имам вяра. А ние с теб сме като братя. Всъщност сме си братя, Кевин, след всички години, през които сме били заедно.

— Нел ли ти го подшушна?

— Я не ставай за смях. Но тя ще е щастлива, ако се измъкнеш от тоя ужас.

— Не е за мен тази работа. Благодаря ти, Гав, знам, че го правиш от най-добри подбуди, но ще си умра от скука.

— Предложението остава в сила. Можеш да го приемеш по всяко време.

Кевин въздъхна.

— Признателен съм ти. Знам, държа се като последния грубиян и неблагодарник. Предложението ти наистина е съблазнително. Но по душа съм си ченге — точно както татко, а преди него дядо и прадядо. Надали ще издържа да върша нещо друго.

— Разбирам те... И винаги съм те разбирал. Но както искаш. Между другото, какво става с теб и Нел? Връзката ви сериозна ли е?

Кевин впери тъмни очи в по-светлите очи на Гавин и те двамата се гледаха дълго и многозначително, както се гледат само стари приятели. Накрая отвърна:

— Напоследък все за това си мисля. Дори й предложих да се оженим. Нел уж обеща да помисли, но още не е казала „да“.

— Толкова по-жалко. Създадени сте един за друг.

— Кажй го на Нел.

— Ще й кажа, с твое разрешение.

— Кажй й; кажй й, не се притеснявай. Но оде, когато те попитах за Луиз, започна да увърташ. Как вървят нещата между вас?

— Както обикновено. Тя живее под моя покрив, харчи моите пари и се чука с един сенатор от Вашингтон — сви рамене Гавин. — Да беше жив дядо ми, щеше да изкоментира, че съм последният загубеняк.

— Моят пък щеше да каже, че съм мухльо.

Двамата се усмихнаха и Кевин допълни:

— Възнамеряваш ли да останеш с Луиз? Какви са ти плановете?

— Засега не мисля да разклащам лодката...

— Не смяташ ли, че след като си се преселил на Източното крайбрежие, лодката ще се разклати сама?

— Не съм се преселил за постоянно. Просто съм наел апартамент в Ню Йорк, родния си град, докато приключа с озвучаването на филма. После пък ще замина за Франция да снимам друг филм. А междувременно Луиз да реши. Предоставям й пълна свобода. Дано само не си счупи главата. Мога обаче да почакам. Не бързам за никъде.

— Значи не е заради друга?

Гавин поклати глава.

— Не, нямам си жена, която да ми подслажда живота и да прави дните ми по-светли. Само работата. Но и тя ми стига.

— Не можеш вечно да кукуваш сам.

— Е, сигурно ще си намеря някоя.

— Тук имаш ли готвач? — попита Кевин.

— Не, защо?

— Просто се питах къде смяташ да вечеряме. Мразиш да ходиш на ресторант. Ами да, с този твой сексапил и обаяние само си навличаш неприятности.

— Е, и ти не си много-много по заведенията, Кев. Не стоварвай цялата вина върху мен.

— Минавало ли ти е някога през ума, че ще се прочуеш като актьор дотолкова, че да не смееш да вечеряш в ресторант от страх да не те познаят и да не ти се струпат цял рояк полудели почитателки? Или че аз няма да искам да се появявам с теб на обществени места от страх гангстерите да не ни проследят и за едното чудо да ни пречукат и двамата?

— Не — отвърна Гавин и върху лицето му за миг се мярна усмивка. — Но както вече установихме, ние с теб сме големи загубеняци. — Той се изправи, отиде в дъното на хола и се извърна към приятеля си. — Въпреки всичко тази вечер ще излезем.

— Виж ти! И къде ще ходим?

— В киносалона на Робърт де Ниро. Наел съм го за вечерта. Само за нас двамата. Мисля да ти пусна „Творецът на кралете“, а после ще хапнем в заведението към киносалона.

— Ще си отживеем! Пък и там, мисля, ще сме в безопасност.

— Определено. Гарантирам ти го, Кевин.

Навън бе кански студ. Ситният дъждец бързо се превръщаше в суграшица, която се трупаше на тънък вледенен слой върху предните стъкла на колите.

— Ама че временце, Вито! — рече шофьорът и включи чистачките. — Просто се чудя как ще стигнем чак до Статън Айланд.

— Тук, в колата, сме на сухо, Карло — възрази дрезгаво Вито. — И на топло. Няма страшно. Я пусни малко музика! Последният компактдиск на Джони. Новия, нали го знаеш, „Детето на Фочън“.

— Дадено, Вито — изпълтечи Карло и изпълни молбата му.

В тясното купе на автомобила в миг екна кадифеният глас на Джони и усмихнат, на седмото небе от щастие, Вито се отпусна в ъгъла на задната седалка и заслуша как племенникът му пее „Ти и аз, нали искахме всичко“.

Гордееше се много с Джони. Бе прочута звезда. Най-прочутата. И преди него бе имало известни певци, те обаче отдавна бяха слезли от небосклона. Сега бе ред на неговия Джони. На трийсет и осем години, той оглавяваше всички класации. Бе всеобщ любимец. И то не само в Щатите, но и по цял свят.

Вито въздъхна самодоволно и за миг затвори очи, прехласнат по кадифения глас на своя племенник. Пак изпъшка и си помисли: „Моят Джони пее като същински ангел!“

Бе 23 януари 1992 година, четвъртък, и както винаги в четвъртък, Вито отиваше на традиционната семейна вечеря у Салваторе. Вече шейсет години се събираха всеки четвъртък да вечерят заедно. Това бе ритуал, водещ началото си от времето, когато и двамата бяха деветнайсетгодишни и току-що се бяха оженили. Вито за Анджелика, лека й пръст, Салваторе — за Тереза.

Колко вода бе изтекла оттогава! Колко ли още четвъртъци им оставаха? И двамата бяха на възраст. На седемдесет и девет години. Вито не ги усещаше, освен дето сегиз-тогиз се обаждаше артритът и бе напълнял. Инак младееше за годините си. Както и Салваторе. Може и да бяха с прошарена коса и лицата им да бяха избраздени от дълбоки

бръчки, затова пък се радваха, общо взето, на добро здраве. И слава Богу, не бяха изкуфели.

Неговият приятел от детинство, жив и здрав да е, още държеше фронта, не изпускаше властта, командваше всички престъпни кланове на Източното крайбрежие. Вито се гордееше ужасно със Салваторе, както и с Джони.

Харесваше песента, която сега пееше племенникът му.

„Ти и аз, нали искахме всичко“.

Нима това не важеше за целия свят? Те със Салваторе също бяха искали всичко, абсолютно всичко. И го бяха получили. Дори със сила, ако се наложеше. Според някои двамата бяха опасни, безмилостни, лоши. Но и не бе така. Просто се бяха помъчили да се измъкнат от калта, от несретите и беднотията на Долен Ист Сайд, където още като имигрантчета се бяха заселили, не знаеха и думица английски, не си дояждаха и нямаха никакви шансове да преуспеят в живота. Нямаха друг избор, трябваше да го направят, за да оцелеят.

Вито се подсмихна под мустак. Щастието им се бе усмихнало. Е, и те си имаха от време на време неприятности, но винаги се оправяха. И повече от шейсет години бяха избягвали ударите на закона. Сигурно им работеше късметът. Помагаха им, разбира се, и продажните ченгета, на които Салваторе всяка Божа седмица пълнеше гушата, но за него парите не бяха проблем. Какво значеше за него и Вито някой и друг натъпкан с банкноти плик? Можеха да си го позволят. Още си плащаха като попове, но така бяха неуязвими. И косъм нямаше да падне от главите им.

„Ръцете на никого не са чисти“, помисли си Вито и избухна в гръмогласен дрезгав смях, разтресъл едрото му тяло и изпълнил купето на автомобила. Всеки можеше да бъде купен. Разликата бе само в цената. Понякога, за да ти направят някоя по така услуга, ти искаха пари, друг път — власт. Всички до един бяха дупедавци. Интересуваше ги единствено цената и нищо друго.

Хората воняха. Целият свят си беше смрадливо буннице. Вито нямаше високо мнение за човешката раса. Amici^[1], тоест членовете на „почетното общество“ биваха обвинявани едва ли не във всички земни грехове.

„Да им се чуди човек на хората — помисли смръщен Вито. — Какво толкова сме направили, нима сме по-лоши от другите?“

Рушветите, кражбите, престъпленията от всякакъв род и калибър, дори убийствата днес са нещо обичайно, част са от голямата игра, просмукват всяка сфера на живота, дори управниците. И политиците са затънали до гуша в престъпления — каза си той. — Мислят единствено за себе си, както и ченгетата, както всички... Всички, освен Джони. Ние със Салваторе преуспяхме в живота, макар и по свой си начин — промърмори старецът. — Наложихме свои си правила. Следвахме кодекса на Братството, но така, както го разбирахме ние.“ Вито пак се усмихна. И той си имаше добрите спомени.

Джони Фочън.

Прочута звезда.

Негова гордост и радост.

Неговият племенник.

Повече син, отколкото племенник.

Тази седмица Джони беше в Ню Йорк. Довечера и той щеше да присъства на семейната вечеря. Щеше да дойде от Манхатън с лимузина. Салваторе бе щастлив, Вито също. Щяха да си прекарат чудесно.

Къщата на Салваторе Рудолфо се намиреше далеч от пътя и бе оградена с висок тухлен зид, в който имаше голяма порта от ковано желязо. По нея течеше ток и тя бе охранявана едва ли не като свръхсекретно военно поделение.

Вито знаеше, че паркът гъмжи от охрана, готова да стреля на месо, макар и на пръв поглед да не личеше. Виждаха се само двамата пазачи при портата, които сякаш изникнаха от земята, когато автомобилът спря пред нея.

Провериха Вито, увериха се, че е свой човек, и чак тогава портата се отвори. Черният кадилак мина по късата кръгла алея пред входната врата на къщата. Карло удари спирачките и отиде да помогне на Вито да слезе. Докато той се качваше по стълбището, Карло, който бе войник в организацията и освен шофьор му беше и телохранител, се върна в автомобила и го подкара да го паркира в задния двор.

Още щом влезе във входното антре и си свали палтото, Вито долови, че тази вечер нещо в къщата се е променило. На вечерите в четвъртък обикновено присъстваха само най-близките помощници и роднините на Салваторе. Вито забеляза в дъното на антрето неколцина

души от клана, още двамина стояха на пост край кабинета на Салваторе.

Внезапно вратата се отвори и отвътре излезе Антъни Рудолфо, братовчед на Салваторе и негов пръв съветник. Целуна Вито по двете бузи и му съобщи:

— Шефът те чака. Иска преди вечерята да поговорите.

Вито кимна и смръщен, незабавно се отправи към светая светих на дона, неговия кабинет. Внезапно се бе разтревожил, че се е случило нещо.

Салваторе седеше на фотьойла при камината. Щом видя Вито, стана и отиде да го посрещне. Двамата мъже, приятели от деня, когато се бяха родили в Палермо, се прегърнаха, целунаха се по сицилиански обичай два пъти по двете бузи и Вито кимна бавно.

— Тази вечер, Салваторе, изглеждаш добре. За преклонната си възраст, де!

— Ти също, стари ми приятелю — прихна донът и потрепери леко. — Ама че студ е сковал днес! Циците и на вещица ще замръзнат и ще се превърнат на висулки. — Той отново се изсмя от все сърце. — Помниш ли като малки как беряхме студа в дрипавите си дрешки? И как се топлехме в ония миши дупки в Долен Манхатън, на които им викахме „къщи“? — Салваторе поклати глава. — Да, доста ни мина през главата.

— Как да не помня! Нищо не забравям аз.

Донът го прегърна през раменете и го поведе към камината.

— Но това време отмина отдавна. Вече е само спомен. Ама ние с теб взехме да остаряваме, та кокалите ни не издържат на студа. Скърцат, да им се не види! Хайде, поседни, стопли се на огъня. — Както говореше, Салваторе вдигна от масичката пред фотьойлите бутилка червено вино и напълни догоре две вински чаши. — Огънят ще сгрее тялото ти, а виното — кръвта.

Двамата се чукнаха и изрекоха тихо в един глас:

— За Братството!

После отпиха големи глътки и задържаха виното в устата си, да усетят вкуса му. Това бе едно от малкото удоволствия, които им бяха останали в тоя живот. Облегнаха се на фотьойлите и дълго се гледаха с очи, в които се четяха голям опит, мъдрост и сила. И приятелство до гроб.

Накрая Вито попита:

— Защо тази вечер си наслагал допълнително хора? Да не очакваш неприятности?

— За всеки случай — изшушука Салваторе и поклати глава. — Не искам неприятни изненади или да ме сварят неподготвен. Открай време е било така, Вито, защо сега да бъде другояче?

— Нещо не разбирам — отвърна Вито и присви очи.

— Другите кланове го загазиха. Хората на Гамбино ще има да патят, Сами Бичето е пропял. — Той се вторачи във Вито и изсъска: — Голям глупак излезе, има акъл колкото на врабче. Пък и ония от клана Коломбо съвсем са пощурели. Хванали са се гуша за гуша и се трепят наред. Дано не избухне война между клановете. Както едно време.

— Надали.

— А, знае ли човек! — Салваторе вдигна безпомощно ръце и сви рамене. — Някой от другите кланове в Ню Йорк току-виж решил да намаже от положението и да завземе територията на Гамбино или Коломбо. А това вече значи война. Ние да сме готови за всеки случай, пък каквото сабя покаже.

— Прав си, Салваторе. Не пречи да вземем мерки.

Донът се наведе и впери в най-стария си приятел и довереник очи, вече помръкнали и сълзящи, които изведнъж си възвърнаха някогашния младежки блясък и станаха пронизващо сини.

— Сигурно ще се наложи да събера всички кланове, да повикам босовете...

— Както едно време, през 1957 година, в Апалачин ли? — възкликна Вито.

— Ъхъ. Нещо като заседание. За да решим какво да правим. Напоследък вдигнахме доста шум около себе си, Вито. Около Братството, де. Ченгетата, ония непрокопсаници от ФБР и драскачите от вестниците са по петите ни. Става напечено. — Той изпъшка. — Изведнъж около нас се вдигна голяма врява, а това не е на добре. Разбра ли?

— Да. Аз съм с теб.

— Освен това и тоя Джоуи Фингърс ни мъти водата — оповести Салваторе.

— Той пък какви ги е забъркал?

— Стана много вироглав и наперен. А е свързан с нас, нищо чудно да ни издъни. Открай време мразя шумотевицата, Вито. Вдигне ли се шумотевица, може и да загазим. — Донът млъкна и макар да си бе вкъщи и да бе сигурен, че не го подслушват, добави през дрезгав шепот: — Не е добре за Коза Ностра.

Вито кимна, пресегна се и докосна Салваторе по ръката, за да му покаже, че е разбрал. Известно време мълча, сетне попита:

— Кой ще се заеме с Джоуи Фингърс?

— Никой. Поне засега. Ще изчакаме. И ще му погледаме сеира. — Донът въздъхна тежко и поклати тъжно глава. — Вече не е както едно време, стари ми приятелю, нещата се промениха.

Погълнат от мислите си, Вито не каза нищо. Салваторе не бе току-така бос на всички босове: бе мъдър, говореше истината. Известно време го разглежда съсредоточено.

Той бе як, висок и едър, без грамче тлъстина по тялото си. Лицето му бе цялото в белези и бръчки, въпреки това не беше като на старец. Бе прекалено волево, излъчваше огромна сила. Носът му бе римски, с лека гърбица, веждите бяха извити на дъга и тук-таме прошарени. Очите му бяха наистина невероятни, чисто сини като Средиземно море, което миеше бреговете на Сицилия. В един момент грееха, слънчеви и топли като тяхната родина, в следващия проблясваха, ледени и студени като Арктика.

Салваторе прекъсна мислите на Вито.

— Къде е Джони? — попита го.

— Ще дойде. Всеки момент. Не се безпокой толкова. — Вито стана, отиде бавно на прозореца, взря се навън и след миг възкликна: — Ето го! Браво на него! — Възрастният мъж погледна часовника си. — Идва на минутата.

Жената на Салваторе — Тереза Рудолфо, седеше гордо, преизпълнена с достойнство, на челното място. Бе седемдесетгодишна, висока, стройна и царствена, със снежнобяла коса и очи, наподобяващи черен кехлибар. Както винаги, бе облечена в черна рокля, върху която бе сложила трите дълги наниза перли — истински перли.

Масата бе застлана с бяла колосана покривка, украсена с красива бродерия. По нея бяха наредени скъп-прескъп порцелан, кристални чаши и сребърни прибори, каквито могат да се купят само с много пари. В средата имаше прелестна сребърна ваза с цветя, отстрани на която бяха сложени два сребърни свещника с бели свещи и блюда и купи с какви ли не гозби.

Около богатата трапеза, пренесена в трапезарията за гости у Рудолфови, се бяха събрали четирите деца на Тереза и Салваторе, вече големи и задомени: Мария, София, Франки и Алфредо, заедно със съпрузите и съпругите си; както и Чарли, брат на Салваторе и негов пръв заместник, и братовчед им Антъни, съветник на дона, дошли с жените си.

Вито седеше до Тереза, от дясната ѝ страна.

Джони бе отдясно на Салваторе, както винаги.

Сервираха им обичайното за четвъртък меню: огромна салата от маруля, домати, маслини и нарязан на ситно кромид лук, червени чушки, пържени в зехтин, салата от риба и миди, печена риба, спагети с доматиен сос и няколко печени пилета. Алфредо напълни чашите с червено вино. Всички се смееха, бърбеха си и се шегуваха, докато си подаваха домашно месения хляб по италиански. На трапезата цареше празнично настроение.

Само Тереза мълчеше като гроб, слушаше напрегнато и оглеждаше присъстващите един по един с тревожен поглед.

От време на време разменяше по някоя дума с дъщерите си, които ѝ помагаха да сипва на мъжете от гозбите или отскачаха до кухнята да напълнят опразнените купи с още спагети, над които се виеше пара, и с тлъсти сосове.

Както я наблюдаваше под око, по едно време Джони най-неочаквано проумя: домакинята бе толкова намръщена, понеже на вечерята тази вечер присъстваше и той. Не ѝ беше никак симпатичен. Тази мисъл го осени като гръм от ясно небе. Познаваше леля си Тереза още от дете и тя никога не го бе обичала. Изведнъж съвсем ясно осъзна, че всъщност го мрази, ненавижда го до смърт. Защо ли? Имаше само един отговор. Защото бе любимец на чичо Салваторе. Тереза го ревнуваше. Ревнуваше, задето бе близък със съпруга ѝ и двамата се обичаха толкова много.

Вито, който седеше от другата страна на масата, си мислеше за същото. Но моментално прогони тези мисли. Тереза вече бе старица. Отровата ѝ бе слаба, бе изгубила с годините силата си. Вече никой не ѝ обръщаше внимание. И най-малко Салваторе, който никога не я бе обичал.

След вечерята Салваторе заведе Джони и Вито в своята светая светих — кабинета, и затвори вратата.

— Пийни една стрега, Джони — подкани донът и наля от златистия италиански ликьор в източените чаши. — А ти, Вито? — попита той и вдигна вежда.

Старият му приятел кимна.

— Благодаря — рече Джони и взе чашата.

Салваторе подаде другата чаша на Вито, който също му благодари.

Тримата се чукнаха и седнаха пред бумтящия огън.

— Моите поздравления, Джони! — поде Салваторе и озари с усмивка младия мъж. — Миналата събота изнесе в Медисън Скуеър Гардън страхотен концерт. Невероятен. Хареса ни много на всички.

— Билетите се разграбиха като топъл хляб — натърти Джони. — Дотук това ми е най-успешният концерт.

— Гордеем се с теб, момчето ми. Ти си голяма звезда, най-голямата. И то благодарение единствено на себе си.

— О, чичо Салваторе, на кого ги разправяш тия! Знам колко много ми помогнахте с вуйчо Вито.

— Няма такова нещо.

Джони зяпна учудено дона, сетне премести поглед към вуйчо си, който наведе глава, за да покаже, че Салваторе казва истината.

— Е, отворихме някои врати, но толкоз — допълни донът. — Уредихме някои барове да те ангажират. Помолихме момчетата в Лас Вегас да ти дадат едно рамо. Но иначе държахме да почнеш от нулата и като всички останали да се наложиш сам, както си му е редът.

— Но защо? — попита Джони с разширени от учудване очи.

— За да не те свързват с нас и да те опазим чист — поясни едва чуто Салваторе.

— Ако те бяхме уредили с връзки, щяхме да те омърсим, Джони — допълни Вито. — Не искахме да петним името ти. И хората да си мислят, че си имаш вземане-даване с amici... — Вуйчо му се усмихна. — И с Братството. Е, както каза Салваторе, помогнахме ти малко, ама без да се разчува.

— Въпреки това съм ви признателен — повтори Джони и се усмихна на двамата възрастни мъже. — Пък аз си мислех, че съм ви нещо като протеже и ме закриляте.

— Да, закриляхме те — прошепна Салваторе. — И ще те закриляме, докато сме живи. Но те оставихме сам да се утвърдиш в шоубизнеса. И не сбъркахме. А ти... — Той се усмихна на Джони. — Ти нито веднъж не ни подведе. Има обаче нещо, което ме огорчава.

— Какво? — погледна го озадачен Джони.

— Че не се жениш, моето момче. Нямахте да е зле да си имаш жена, някое свястно италианче — закима мъдро Салваторе. — Мъжът има нужда от жена вкъщи.

— Така си е, чичо Салваторе, но още не съм срещнал подходящо момиче.

— Жалко! — въздъхна донът. — Е, млад си, има време. — Той отпи от ликьора. Известно време тримата мълчаха, сетне Салваторе наруши тишината, като се обърна към Джони: — Значи заминаваш за Европа. Разкажи ми къде ще ходиш.

Той започна да му разправя за краткото турне, което му предстоеше, а Салваторе заслуша внимателно, като от време на време кимаше и задаваше въпроси.

Вито бе по-разсеян и скоро отново бе погълнат от мислите си.

Как се бе изнизало времето!

Представи си Салваторе Рудолфо като млад, на трийсетина години, горе-долу на възрастта на Джони. Бе много красив, точно както Джони сега. Жените му се лепяха като мухи на мед, ала той не им обръщаше внимание. Бе твърде старомоден във възгледите си. Е, с някои малки изключения.

Вито въздъхна. Странно нещо беше животът. Бе пълен с изненади и превратности, в него нямаше никакъв ред. А Вито обичаше реда. Жалко, че в това отношение Салваторе не бе като него. Затвори очи и се остави на мислите си, на уютата, създаван от бумтящия огън и

вкуса на сладнящия ликьор, на спокойствието да е сред близки хора. Доволен и сит след обилната вечеря, след малко задряма.

— Ще ви звънна от Лондон, чичо Салваторе — каза Джони, а Вито се стресна и подскочи на фотьойла.

— Какво? Какво каза? — попита той и примига срещу племенника си.

Салваторе прихна с характерния си гърлен смях.

— Ти май заспа, старче!

Вито се усмихна гузно и решил, че ще е глупаво да отрича, си замълча. Джони отиде при него, помогна му да стане от фотьойла и двамата се целунаха по бузите и се прегърнаха. После прекоси припряно кабинета и целуна и дона, след което се сбогува и затвори тихо вратата подире си.

Останали сами, двамата възрастни мъже отново седнаха и дълго се гледаха. Беше им приятно да са заедно, да общуват без думи.

— Не спях — обади се накрая Вито.

Салваторе се изсмя.

— Мечтаех си.

— За какво, стари ми друже?

— За миналото. — Вито въздъхна дълбоко и върху валчестото му лице засия усмивка. — Спомних си как изглеждаше, когато беше на годините на Джони. Голям хубавец! Точно като него. Същата коса, същите очи, същото лице.

Салваторе се поизправи на фотьойла, но не каза нищо, само отпи малка глътка от ликьора.

— Пазя една снимка — додаде Вито. — В албума на Анджелика вкъщи. Правена е през 1946 година. Ти, аз, Тереза и тя. Бил си на трийсет и осем. Все едно, че гледам Джони.

Салваторе пак не продума.

— Направо не проумявам как никой не забелязва колко си приличате.

Донът само изпуфтя. Вито си пое въздух.

— Е, Тереза е усетила. — След кратка пауза добави: — Всъщност е знаела винаги.

— Може би — призна най-сетне Салваторе.

— Защо не казваш на Джони?

— Така е по-добре.

— Е, не е много сигурно. Сестра ми Джина те обичаше, Салваторе. След смъртта на Роберто живееше заради теб. Искаше Джони да знае кой му е баща, да знае истината.

— И дума да не става — отсече тихо, ала категорично донът и остави чашата върху масичката. Наведе се към Вито, впи в него очи и изсъска: — Не бива да научава никога! Никой не бива да знае, че ми е син.

— Ама защо?

— Не ми задавай тъпашки въпроси, Вито — поклати глава Салваторе. — Явно съвсем си изкуфял.

Вито не обърна внимание на заяждането му.

— Какво толкова ще навреди, ако момчето знае?

— Не! — повтори Салваторе. — Ще бъде, както кажа аз. — Сетне прошепна толкова тихо, че думите му едвам се чува: — Не бива да го омърсяваме. Моят син Джони трябва докрай да остане чист. — Донът изгледа свъсено Вито. — Capisce?

---

[1] Приятели (ит.). — Б.пр. ↑

31.

От средата на януари, когато след преждевременната смърт на Коли се върна от „Монфльори“ в Париж, Роузи работеше до премала, та да има с какво да си запълва съзнанието. Отдавна бе установила, че работата притъпява мъката.

И сега отново прогонваше скръбта с работа. Наистина бе сломена от болка по непрежалимата Коли, която бе обикнала още от първия ден през 1982 година, когато се запознаха.

„Любов от пръв поглед“, така Коли често описваше първата им среща. И Роузи изпитваше абсолютно същото към първата жена, с която се бе сприятелила в Париж и която след време щеше да ѝ стане зълва. Бяха много привързани една към друга. Коли застана на страната на Роузи, когато се появиха проблемите ѝ с Ги, всъщност покрай тях се сблизиха още повече. И в най-тежките времена бе до снаха си и я утешаваше и успокояваше. Съвсем естествено сега Роузи не можеше да прежали Коли. Щеше да тъгува по нея до сетния си ден.

Ето защо последните няколко седмици се бе вкопчила в работата като удавник за сламка и намираше в нея огромна утеха. Наред с другото бе доволна, че е напреднала толкова много с проектите за костюмите: до началото на подготвителния период оставаха доста седмици. Поне за това бе признателна.

Гавин се забави в Ню Йорк заради неочаквани проблеми с озвучаването и монтажа на „Творецът на кралете“. Бе повикал в Щатите и Ейда да му помага и бе отложил началото на снимките в киноцентъра „Бийанкур“. Ейда и другите от екипа щяха да пристигнат в Париж чак през март, заедно с Гавин.

Въпреки това Роузи знаеше, че няма време за губене, понеже задачата ѝ наистина бе колосална: и този път ѝ предстоеше да създаде исторически костюми, много по-натруфени и сложни от съвременните дрехи.

Сега, в тази ясна слънчева утрин от началото на февруари, стоеше насред ателието и разглеждаше някои от скиците и проектите си. Помещението бе просторно и светло, с няколко прозореца върху

цялата стена, с още един на тавана и се намираше в дъното на апартамента ѝ в Седми парижки район.

Пред нея имаше шест скици, първата група, която Роузи бе приключила до най-малкия детайл. Беше ги подредила на известно разстояние една от друга по лавицата, която преди години бе сложила специално за тази цел. Лавицата заемаше една от стените и сякаш властваше в ателието, щом Роузи подредеше на видно място по нея своите проекти.

Високи по метър и двацет, всички скици бяха цветни и бяха рисувани върху кадастрон. Три от тях бяха на костюми на Наполеон, чиято роля щеше да изпълнява Гавин, други три — на рокли на Жозефина, макар и засега да не се знаеше кой ще я играе.

Заради сложната, пищна кройка Роузи се бе заела най-напред с дрехите, които Наполеон е носел на своето коронясване. Подплатата на наметката беше от бяла коприна, която падаше тежко и бе богато извезана със сърма, а самата наметка бе от червено надиплено кадифе и беше с широка яка от същия плат, обточена с хермелин. Златната корона представляваше венец от лаврови листа. Роузи бе твърда в намерението си да направи точни копия на абсолютно всичко. Както винаги, се бе вманиачила на тема автентичност.

На втората скица за костюмите на Гавин бе изобразена една от униформите на Наполеон: бял брич по краката, черни ботуши, черна куртка, общита със златни ширити, и тривърха шапка. Третият проект представляваше цивилен костюм, състоящ се от брич до коленете и жакет от червено сукно, носени с бели копринени чорапи и черни обуца със златни катарамии.

След като няколко минути гледа първите три скици, Роузи премести очи върху проектите за дрехите на Жозефина. Роклята ѝ за коронацията бе не по-малко пищна от костюма на Наполеон. Ушита от много метри бяла коприна, тя бе извезана цялата със сърмена нишка и към нея имаше скъпи — прескъпи накити и диамантена тиара. Тази дреха обаче не занимаваше сега Роузи. Вниманието ѝ бе насочено към вечерната рокля, чийто модел вече бе готов за шивачките. Бе сложен върху един от манекените при прозореца и Роузи се зае да нагъва наново плата. Бе в стил ампир, наложен от Жозефина, с вдигната талия, дълбоко квадратно деколте и къси буфан ръкави. Беше ушита от сребриста коприна и към нея имаше разцепен отпред воал от

светлосин шифон, прихванат върху копринената горна част на дрехата и спускащ се на богати дипли над полата. Ръкавите също бяха от шифон, а ефирните поли бяха поръбени отдолу със сребриста коприна.

Роузи махна няколко карфици, забодете ги на възглавничката, прихваната с ластик върху китката ѝ, и със сигурни вещи ръце се зае с плата на дрехата. Повдигна го леко от едната страна и десетина минути работи върху роклята, докато накрая остана горе-долу доволна от резултата.

Да надипляш плата си бе цяло изкуство, което Роузи владееше не по-зле от рисуването и проектирането на моделите. Беше го усвоила в ателието на Трижер, американската модистка от френски произход, благодарение на сестрата на баща си — леля Катлийн, споминала се преди две години. Катлийн Мадиган бе сред главните закупчици на модни дрехи в магазин „Бъргдорф Гудман“ и бе уредила през две от ваканциите в Технологичния институт по мода племенницата ѝ да кара стаж при прочутата модистка.

Роузи все повтаряше, че е усвоила уменията да крои и шие именно от Полин Трижер, която боравеше с плата точно както скулпторът — с глината, и ваеше дрехата направо върху манекена, а не с молив върху хартия.

Придърпа леко нагоре откъм гърба вдигнатата талия на роклята, прихвана я чевръсто с карфиците и понавела глава, се дръпна да види какво се е получило. Още не беше съвсем както трябва и тя разлисти книгата със снимки на същата рокля, за да си я припомни. Беше ѝ я купил Анри дьо Монфлори и тя ѝ бе от изключителна полза, понеже бе посветена на живота на Наполеон, разказан чрез рисунки и картини на императора, на Жозефина, неговата свита и битките, които е водил, както и на времето, когато е живял. Роузи отвори тома на страницата, където имаше красива рисунка на Жозефина в тази рокля, и дълго я разглежда, та както винаги, да я пресъздаде до най-дребната подробност. Подир малко отново се зае с плата върху манекена.

След половин час на вратата се позвъни и тя се откъсна от костюма. Изненадана, погледна часовника върху писалището и видя, че вече приближава един часът. Свали от китката си възглавничката за карфици, съблече бялата престилка, която винаги си слагаше за работа, и отиде в антрето. Знаеше, че звъни Нел, която бе в Париж и която

Роузи бе поканила на обяд. Още щом ѝ отвори, двете се прегърнаха бурно и възкликнаха колко се радват, че са заедно.

Роузи придърпа Нел в антрето и затвори вратата, сетне отстъпи и се взря възхитена в своята най-стара и най-близка приятелка.

— Изглеждаш страхотно! Явно брат ми ти се отразява добре.

Нел се засмя и кимна.

— Ами да, през повечето време.

Роузи остави без коментар тези нейни думи. Взе коженото ѝ палто от норка, окачи го и я поведе към библиотеката — малко уютно помещение, обзаведено в стил бел епок. В камината гореше огън, въздухът бе просмукан от силното, почти натрапчиво ухание на мимози и други пролетни цветя.

— Откъде намери мимози по това време на годината? — възкликна Нел.

— А, не съм ги намерила аз — отвърна Роузи. — Джони Фочън ги е купил от „Лашом“, най-изисканата цветарница в Париж. Там продават какви ли не парникови цветя, на които сега не им е сезонът.

— Но аз му казах, че обичаш оранжеви рози и виолетки — ухили се Нел.

— И от тях ми е пратил. В хола са.

— Заеме ли се с нещо, го прави докрай! — отбеляза Нел и надвесена над вазата, зарови нос в мимозите. — Ухаят божествено. — Изправи се, отиде при камината и загледа как Роузи отваря бутилката бяло вино, което тя бе взела от кофичката с лед върху високата масичка. — От само себе си се разбира, че те ухажва. Явно е решил да те свали.

Роузи само се усмихна и издърпа корковата тапа.

— Е, досетих се и сама, драга ми Нел. Преди доста седмици ти казах, че през декември ми се обади в „Монфльори“, а миналата седмица ми звънна пак да ми съобщи, че идва в Париж през Лондон.

— Виж го ти него! — Нел седна на един фотьойл, облегна се и праметна крак върз крак. — Но лично аз нямам нищо против. Тъкмо обратното, смятам, че е крайно време и в твоя живот да има малко любов и романтика. Защо пък не? Още повече след всичките тия години на гладна диета с Ги! Между другото, какво става с развода ти?

— Напредва. Ги подписа всички документи, държи се кротко.

— И колко ти струва удоволствието?

Роузи я зяпна учудена.

— Откъде знаеш, че ми е струвало нещо?

— Ох, Роузи, Роузи, просто налучквах — поклати глава Нел. — Но ето че познах. Знам му и кътните зъби на този твой Ги дьо Монфльори. Той си е една мъжка проститутка, ще прощаваш за израза. Досещах се, че ще те изнудва за пари. И колко, интересно, му снесе?

— Купих му билета до Далечния изток, дадох му и две хиляди долара на ръка. Опита се да изкрънка повече, но го отрязвах. Честно казано, просто нямах. Но Ги на бърза ръка прие и онова, което успях да заделя.

— Чудя ти се на акъла защо изобщо си му дала нещо! — възкликна ядно Нел.

— А, леко се отървах. Исках час по-скоро да ми се махне от главата, да не се пречка и на Анри. Нямам му и капка вяра. Очаквах всеки момент да забърка някоя каша в „Монфльори“. И после да патим всички. Ето защо в мига, в който подписа документите, го качих на самолета за Хонконг и го експедирах.

Нел кимна и пое от Роузи чашата вино. Двете приятелки се чукнаха и домакинята рече:

— Ако нямаш нищо против, предлагам да обядваме тук. За да не губя време. Чака ме цяла камара работа.

— Добре. Костюмите напредват ли?

— И още как! Но както сигурно се досещаш, са доста сложни. Ала ми доставят истинско удоволствие, покрай тях преживявам по-леко смъртта на Коли.

— И на теб ти се струпа много. Коли си отиде толкова млада! — поклати глава Нел.

— Благодаря ти, че непрекъснато ми се обаждаше. Наистина ми помогна много.

— Знам какво значеше за теб зълва ти.

Роузи се поусмихна и за да смени темата, попита:

— А Кевин как е?

— Красив. Влюбен до уши. Забавен. Влудяващ.

— Звучи страхотно, ако не броим последното.

Известно време Нел гледа тъжно и съсредоточено огъня, сетне премести очи към Роузи и отвърна едва чуто:

— Обожавам го. Но все не мога да се примиря с тази негова проклетата работа. Знаеш не по-зле от мен, че непрекъснато е в опасност. А аз изживявам всичко заедно с него, денонощно съм на тръни. Напоследък нервите ми са направо пред скъсване.

— Защото го обичаш, Нел.

— Нима?

— Естествено. Поне ми се струва така. Ако не го обичаше, нямаше да се притесняваш толкова за него.

— Сигурно си права — призна приятелката ѝ.

— Защо не вземете да се ожените?

Нел само я погледна. Не ѝ се говореше за това.

— Знам, че ти е предлагал. Миналата седмица ми каза по телефона.

— Да, предложи ми... Но май ми е рано да се задомявам. Поне засега. И така ми е добре.

— Кевин е луд по тебе. Гавин също ми го каза преди ден-два.

— И вие сте едни! Само клюкарите по презатлантическите телефони! Нали обеща да не ми даваш зор! Точно сега не ме обработвай за Кевин. И бездруго ми е притеснено с тия мои клиенти. Понеже стана дума за клиенти, дай да одумаме и Джони Фочън. Пристигнахме с него в Париж да уточним последните подробности около концерта му тук през лятото. После отпрашвам към Лондон. Имам да оправям някои неща в тамошното представителство на агенцията. Но Джони ще остане в Париж. Предупреждавам те отсега: ще ти се лепне и няма да те остави на мира.

— Не го изкарвай толкова зловец — засмя се Роузи. — Само допреди няколко минути бе на седмото небе, че той проявява интерес към мен.

— Още съм. Но те предупреждавам, че утре няма да замине с мен за Лондон и че...

— Та аз знаех, че Джони остава. Звъни ми всеки Божи ден, откакто дойдохте от Ню Йорк в Лондон. Днес ме е поканил на вечеря. В течение си.

— Да, Джони ми каза. Но не бях сигурна дали си наясно, че ще поостане в Париж няколко дни, дори седмица.

— Наясно съм.

Нел се вторачи в нея и се подсмихна.

— Както би казала леля ми Филис, приличаш на котка, изяла канарчето.

— Няма такова нещо! — възрази Роузи и се изчерви до уши.

— Има, има, и още как, Розалинд Мери Франсис Мадиган! — изстреля като картечница Нел и прихна, щом видя колко се е притеснила приятелката ѝ. — Но си е съвсем в реда на нещата да изглеждаш самодоволно. Все пак Джони не е кой да е. Пък и имам чувството, че доста е хлътнал по теб. Както вече ти казах през ноември в Калифорния, удари шестица от тотото: той е умен, красив, секси, богат, прочут, идол на милиони жени, а е и много свестен. Мен ако питаш, от него ще излезе съпруг за чудо и приказ.

— Я по-полека, Нел, съвсем се увлече! — извика Роузи. — Още не съм излизала и един-единствен път с него, а ти вече ни ожени.

— Какво пък, да не ви е зле? Кандидатирам се за кума.

— Понеже стана дума, пак се сетих за брат си. Какво смяташ да правиш? Хайде, кажи ми честно, не ми хвърляй прах в очите с разни небивалици от рода, че още не ти се задомявало.

Нел прехапа устна, потъна в размисъл и погледна приятелката си право в очите.

— Щом искаш да знаеш истината — рече тихо и безизразно, — вече съм решила.

— Какво, кажи! — подкани пак Роузи.

— Сега Кевин работи по тежък случай. Сигурно ти е споменавал. Приятелката ѝ кимна.

— Да. Неговият отдел е взел на мушка мафията. Един високопоставен клан. И Кевин е натоварен с разследването.

— Точно така. Очаква да приключат скоро. Сподели го между другото завчера, тъкмо преди да тръгна за Лондон. Смята, че до месец-два ще вкарат делото в съда. Накарах го да обещае, че после ще излезе в отпуска и ще заминем някъде заедно. Та докато си почиваме, ще му предложи нещо.

Тъй като Нел не се впусна в повече подробности, Роузи пак любопитства:

— Какво?

— Нещо, което няма как да откаже — засмя се приятелката ѝ. — Да продам моята агенция, той да напусне полицията и двамата да се заемем с нещо заедно.

— Ама наистина ли смяташ да продадеш агенцията? — възкликна учудена Роузи.

— Да — отсече категорично Нел.

Роузи замълча. Знаеше прекрасно, че има вероятност брат ѝ да не приеме, да не се съгласи да напусне полицията.

— Не знам, Нел... — каза след малко и поклати угрижено глава. — Кевин надали ще склони толкова лесно. Четвърто поколение полицаи е. Обича си професията.

— Надявам се мен да обича повече. А щом аз съм готова заради него да жертвам рекламната агенция, и той трябва да прояви великодушие и да изпълни молбата ми.

— Нека не се заблуждаваме, Нел. Ти си богата, наследила си цяло състояние от майка си и дядо си. Кевин може и да отсъди, че не е кой знае каква жертва да продадеш рекламната агенция, понеже и без нея не се налага да работиш, за да си изкарваш прехраната.

— Какви ги дрънкаш, Роузи! Та аз си обичам работата, тази агенция съм я създала от нулата. За мен наистина ще е огромна жертва.

— Що се отнася до мен, го знам.

— Брат ти също го знае.

— Много горд е — натърти другата жена.

Нел се изправи, закрочи нервно из библиотеката и накрая възкликна:

— Не знам какво друго бих могла да направя! Смятах, че съм го измислила добре, а сега ти ме поливаш със студена вода. Да му се не види, защо ми трябваше да се влюбвам в полицаи, който работи под прикритие? Само си взех белята!

— Той не е какъв да е полицаи под прикритие. Той е Кевин Мадиган!

— Тъкмо там е проблемът. Невероятен е, прекалено добър, за да е истински.

— Е, остава ти една утеха — прошепна Роузи.

— Каква?

— Че все някой ден ще се пенсионира от полицията.

— Не съм сигурна, че ще чакам толкова дълго — отвърна Нел.

32.

Джони Фочън стоеше пред огледалото в спалнята на апартамента в хотел „Плаза-Атене“ и се оглеждаше придирчиво. Продълговатото му, потъмняло от слънцето лице бе умислено. По едно време Джони се завъртя рязко и прекоси стаята.

Тази вечер се преобличаше за трети път, нямаше намерение да го прави отново. Отсъди, че тъмносивият панталон, черното кашмирено сако, тънката бяла риза и черната папийонка на бели точки подхождат чудесно за вечеря в ресторант „Волтер“.

Роузи бе предложила по телефона да идат там, понеже това заведение на Ке Волтер на левия бряг на Сена било изискано, без да е претенциозно, и се славело с добрата си кухня. Джони начаса бе приел с ентузиазъм и младата жена бе обещава да запази маса.

Той взе от фотьойла в хола черното си кашмирено палто, излезе от апартамента и се запъти към асансьорите. След броени минути бе в автомобила, който го чакаше пред хотела, на Монтен Авеню.

Щом шофьорът излезе изпод навеса пред входа и подкара към левия бряг на Сена, върху лицето на Джони се мярна усмивка. Не можеше да си се начуди. От години не беше обръщал такова внимание на дрехите си, най-малкото не се бе преобличал толкова много пъти. А дори и да го бе правил, то бе за някое шоу, концерт или снимки за печата. Никога — за жена. От друга страна обаче в живота му никога не бе имало жена като Роузи.

И никога досега Джони не се бе влюбвал. Виж, в Роузи наистина бе влюбен. Беше се влюбил в нея още онази вечер, когато Нел я доведе на вечеря в къщата му в Бенедикт Каниън.

Често се сецаше как отпърво я бе посрещнал на нож и това го размиваше. Но антипатията му бързо се бе изпарила. След онази първа среща Роузи не му излизаше от главата. Вече два месеца той ден и нощ си представяше лицето ѝ. Ала ето че сега, когато бе дошъл чак в Париж, за да я види, най-неочаквано се притесни. И стана много нетърпелив.

Идеше му да каже на Ален, шофьора, да кара по-бързо, но размисли и се отпусна на седалката, за да се поуспокои.

О, да, бе влюбен в Роузи.

О, да, любеше му се с нея.

И съвсем определено искаше тя да му стане жена.

Розалинд Мадиган бе тъкмо жена за него, единствената жена, която му подходеше. А също и единствената, която Джони някога си бе представял, че му става съпруга.

Преди седмица на Статън Айланд едвам се сдържа и не сподели за Роузи, когато чичо му Салваторе отвори дума, че е време да се ожени. И досега не проумяваше как е успял да си премълчи. Искаше да изненада приятно Салваторе и вуйчо си. Щом в началото на април се върнеше в Ню Йорк, щеше да ги покани двамата на вечеря в някой скъп ресторант в Манхатън и да им представи Роузи. Щяха да я обикнат веднага, точно като него. Той изобщо не се съмняваше.

Още малко, и да избухне в смях, когато си представи как двамата се запознават с Роузи. Нямахше да устоят на чара на неговата Розалинд. Повтори наум името ѝ. Харесваше му. Розалинд Мадиган. Розалинд Фочън. Звучеше му чудесно.

Изведнъж го обзе някакъв необясним страх, който, съчетан с притеснението, прерасна в паника. Настръхна от уплаха при мисълта, че ще я види, че ще бъде с нея. Ами ако се разочарова? Ако тя не оправдае очакванията му? От два месеца бленуваше за нея. Непрекъснато си мечтаеше, фантазираше си дори как се любят. Заради нея не бе докосвал жена. В известен смисъл се бе навил дотолкова, че нищо чудно сега да се разочарова.

За него бе нещо ново да обича жена, да държи истински на нея. Ако не се броят вуйчо му Вито и чичо Салваторе, досега не бе обичал никого. Дори вуйна си Анджелика, жената на вуйчо Вито, която винаги се бе държала добре с него. Е, бе обичал, естествено, майка си, това се разбираше от само себе си. Ала тя се бе поминала още когато Джони бе невръстен и той почти не я помнеше.

Точно така, двамата старци бяха единствените хора, към които бе изпитвал нещо, преди да срещне Роузи. Колкото до другите жени, за него те не значеха нищо, с тях той просто преспиваше.

Свъсен, погледна през прозореца. Кога ли най-после щяха да стигнат улица Юниверсите? Вече не го свърташе на едно място.

Само няколко секунди по-късно, тъкмо когато Джони се канеше да пита Ален къде се намират, автомобилът спря.

— Пристигнахме, господине — оповести младичкият шофьор и усмихнат, му хвърли поглед през рамо.

После, още преди Джони да му е отговорил, скочи от колата и отиде да му отвори вратата.

— Благодаря ти, Ален! — каза Джони и след като си пое дълбоко дъх, тръгна към сградата, където живееше Роузи.

В мига, в който тя му отвори и му се усмихна, от паниката му не остана и помен. Джони също ѝ се усмихна радостно и лъчезарно.

Роузи се пресегна, хвана го за ръката и го дръпна да влезе в жилището. Застанаха в антрето и все така хванати за ръце, се гледаха дълго, без да продумват.

Накрая Джони пристъпи напред и я притегли към себе си. Целуна я по едната, сетне и по другата буза.

— Ужасно се радвам да те видя — рече ѝ накрая.

— Аз също, Джони — отвърна младата жена и се засмя весело.

Той бе вперил в нея яркосините си очи. В него бушуваха какви ли не чувства. Идеше му да я разцелува, да смъкне дрехите ѝ и да я люби дълго и страстно.

Искаше му се да сподели всички мисли, минали през главата му от деня, в който я бе видял за пръв път; да ѝ признае сексуалните си фантазии, да ѝ се обясни в любов, да ѝ предложи да се оженят начаса. Искаше да ѝ го каже още сега, веднага. Искаше всичко незабавно. Искаше да я притежава цялата. И отгук нататък да не се разделят и за миг. Така и щеше да бъде: щяха да бъдат неразлъчни до гроб.

Съзнаваше обаче, че сега не може да ѝ каже, да ѝ обясни всичко това. „Недей да бързаш толкова“, възпря се Джони и се опита да се овладее, да обуздае шеметните си чувства.

Бе чакал почти целия си съзнателен живот да я намери, да срещне тази жена на своите мечти, своята истински сродна душа. Можеше да почака още малко, преди да я направи своя и да я притежава изцяло. А тя щеше да му принадлежи.

— Дай си палтото — протегна ръка Роузи.

— Да, да — изпелтечи Джони, усетил, че я е зяпнал като последния глупак.

Съблече палтото и ѝ го подаде мълком. Роузи го окачи в дрешника, пак му се усмихна, хвана го за ръката и го поведе право напред, към хола.

— Имам изстудено шампанско, а също и бяло вино. Но може би предпочиташ нещо друго?

— Все ми е едно — отвърна Джони с едва забележима усмивка. — Ти какво ще пиеш?

— Чаша шампанско, но на теб мога да предложа и друго, каквото кажеш.

„Дано, скъпа“, помисли той и започна да я пие с поглед. Сетне усети как го обзема желание и смутен, извърна очи. Отиде при камината и рече:

— Защо и аз да не пийна шампанско?

— Извинявай, връщам се след малко — каза Роузи и излезе от стаята, преди Джони да е успял да ѝ предложи да отвори бутилката вместо нея.

Обърна се с гръб към камината и заразглежда хола, измъчван от любопитство към Роузи.

Моментално видя, че тя има безупречен вкус.

Холът бе доста просторен, но не бе задръстен с мебели. Стените бяха кремави, подът бе с лъснат до блясък паркет, застлан в средата с килим. Джони го погледна и видя, че на места е протъркан и цветовете са избелели, но явно бе старинен и много скъп. В хола имаше няколко красиви старинни масички и поставка на дълъг крак, дивани и фотьойли с жълта копринена дамаска. Джони се извърна и огледа и другата част на хола: навсякъде имаше цветя в прелестни порцеланови вази, сложени във вградени ниши от двете страни на камината и осветени от старинни кристални лампи с кремави копринени абажури.

Помещението бе красиво и уютно. Тук на Джони му бе леко на душата. Чувстваше се като у дома си и това му доставяше удоволствие. Роялът при прозорците сякаш го зовеше. Тръгна към него, но се поспря пред застланата с покривка маса, на която бяха подредени няколко фотографии. Кой ли бяха всичките тези хора? Реши да пита Роузи, щом тя се върне. Искаше да знае всичко за нея.

Седна пред малкия роял, вдигна капака и пръстите му сякаш от само себе си се плъзнаха по клавишите. Видеше ли пиано, ръцете го сърбяха да посвири, и той подхвана пиеса на Коул Портър, един от любимите му композитори. После както винаги си затананика, запя тихичко първите редове на „Какво ми става с теб?“

— Колко е хубаво, Джони! — възкликна от вратата Роузи.

— Е, само си напявам — отвърна Джони и я погледна.

Носеше поднос с кофичка, в която се изстудяваше шампанско, и чаши. Скочи да ѝ помогне, Роузи обаче не му даде подноса.

— Ще се оправя и сама — рече и сложи внимателно подноса върху ниската масичка пред камината. Наля от шампанското в кристалните чаши и додаде: — Ама защо спря да пееш? Гласът ти ми харесва много. Обичам да те слушам, Джони. Моля те, попей още. Или не биваше да го казвам? Това все пак ти е работа, правиш го през цялото време. И си дошъл в Париж не за да пееш, а да си починеш няколко дни преди турнето във Великобритания.

Джони пое от нея чашата искрящо шампанско. Роузи бе казала, че харесва гласа му. А това бе ужасно важно за него. Той бе щастлив, че му е направила комплимент.

— Зърнах рояла и още преди да се усетя, се озовах при него — промълви той. — А за теб ще пея, когато кажеш. Но тази вечер дай да оставим песните. Предпочитам да си поговорим. — Вдигна чашата за наздравица: — Да пием за теб, Роузи, най-хубавата жена в Париж.

Роузи поклати глава и впери очи в него, усетила, че се изчервява от вперения му поглед. Идеше ѝ да се извърне, да избяга от тези наситеносини очи, вторачени толкова настойчиво в нея, ала усети, че не е в състояние да го направи. Поклати отново глава и се засмя тихичко.

— Е, не съм най-хубавата жена в Париж, но все пак ти благодаря за комплиента. — Допря чаша до неговата и допълни: — Добре дошъл в моя град, Джони, добре дошъл в дома ми.

— За мен ти си най-хубавата жена в целия свят — промълви Джони и я погледна влажно. Сетне откъсна очи от лицето ѝ, огледа стаята и за да смени темата, рече припряно: — Апартаментът ти е много хубав, Роузи. Отдавна ли живееш в него?

— От около пет години. Намерих го по една случайност и на мига се влюбих в него.

Джони отиде при застланата с кадифе масичка, надвеси се над фотографиите върху нея и се взря в тях.

— Ето ви вас с Нел. Разпознах и Гавин Амброуз на младини. А кои са другите върху снимката? — попита той, после се изправи и погледна въпросително Роузи.

Тя отиде при него. Имаше хубави крака, не го бе забелязвал дотогава. Но нали я бе виждал един-единствен път, който знае защо, непрекъснато го забравяше. Всъщност не бе за учудване: стотици пъти си бе представял как са в леглото, бе я рисувал във въображението си в какви ли не еротични пози, та му се струваше, че познава всеки сантиметър от тялото ѝ. А на практика изобщо не я познаваше.

Роузи застана до него и Джони долови мириса ѝ: мъчително сладкото ухание на момина сълза, на шампоан, сапун, вода и млада кожа. Имаше чувството, че още преди да е свършила вечерта, ще полудее заради тази жена: сексуално тя му действаше като динамит.

Взе снимката в сребърна рамка и ѝ я показа.

— Голям любопитко съм, но кои са другите младежи? Ей това сладко русокосо момиче например?

— Съни. И тя беше в групата ни.

— Невероятна е. Дето казват хората, родена е да се снима в киното. Актриса ли е?

Роузи поклати глава и изражението ѝ се промени едва доловимо.

— Не, в една лудница в Ню Хейвън е. Преди няколко години стана наркоманка и една вечер нещо объркала дозата. И полудя. Сега цял живот ще е жив труп. Клетата Съни!

— Божичко, каква ужасна съдба! — възкликна Джони и потрепери. — И аз познавам хора, провалили се заради дрогата... — поде той, но млъкна наред изречението.

— А това е Мики — продължи Роузи. — Беше добро момче, всъщност още си е. Но не знаем какво стана с него. Преди две години изчезна сякаш вдън земя. Гавин го търси къде ли не, ала не го откри. Дори нае частни детективи.

— Реши ли човек да изчезне, обикновено успява — отбеляза Джони и пак погледна снимката, която държеше. — А кой е този симпатяга с убийствената усмивка на Кларк Гейбъл?

— Брат ми.

— А, гаджето на Нел ли? — полюбопитства Джони.

— Да.

— Хубав е проклетникът. И той става за киноактьор. Но сигурно не е, инак щях да го познавам. С какво се занимава?

— Счетоводител е — излъга Роузи.

Брат ѝ бе предупредил те с Нел и Гавин винаги и пред всички без изключение да казват, че е счетоводител, за да не се разчува, че е внедрен агент на нюйоркската полиция.

— Значи сте израсли заедно в Ню Йорк — продължи Джони.

— Запознахме се преди около петнайсет години. И оттогава сме неразделни. По онова време всички бяхме сираци и станавме нещо като семейство. Е, останахме само четирима — в известен смисъл изгубихме Съни и Мики.

Джони кимна и върна фотографията на мястото ѝ. Погледът му бе привлечен от друга снимка и той стрелна с очи Роузи.

— Май пак любопитствам прекалено много — каза ѝ, — но ми е интересно кое е това прелестно момиченце?

— Казва се Лизет, племенница ми е. Снимана е с майка си, Коли. Ако си спомняш, ти говорих за нея вечерта, когато се запознахме. Специалистката по сребърни антики.

— А, да, помня. Как е тя?

— Ами... почина — изстена сподавено Роузи, но успя да се овладее и продължи: — Имаше рак. Мислехме, че се възстановява и скоро ще се оправи, но по Коледа състоянието ѝ рязко се влоши. Умря преди около три седмици.

— Божичко! Моите съболезнования! Не знаех... И аз съм един, да подпитвам така! — изпелтечи Джони, притеснен, че само за няколко минути е направил толкова много гафове.

— Няма нищо, Джони — увери го Роузи, пресегна се и го докосна по ръката. — Коли ми е зълва, мъжът на снимката е брат ѝ Ги. Беше ми съпруг, но сега се развеждам.

Джони усети как го пронизва ревност и понечи да попита кога ще приключи разводът, но не набра смелост. Страхуваше се пак да не обърка нещо, ето защо попита:

— А къщата на фона? Това ли е „Монфльори“?

— Да.

Успокоен, че е на по-безопасна територия, Джони продължи:

— Доколкото разбрах от Франсис Реймейкърс, това е един от прочутите замъци на Лоара.

— Вярно е, а за мен това е най-прелестното кътче под слънцето. Винаги съм го обичала. Божичко, Джони, чашата ти е празна! Чакай да ти сипя още.

Роузи веднага грабна от него чашата и забърза към масичката, където бе кофичката с бутилката шампанско. Джони я последва, пое чашата и ѝ благодари.

— По телефона ми каза, че работиш вкъщи. Къде е ателието ти?

— Искаш ли да го видиш? Ела да те заведе! В другия край на жилището е.

Излязоха от хола и прекосиха просторното входно антре. Оттам Джони забеляза малка, боядисана в червено библиотека, купища книги, гарнитура с дамаска в червено и зелено и още от цветята, които бе пратил на Роузи. Тя го поведе по коридора и когато минаваха покрай спалнята, Джони бързо извърна поглед — не смееше да надзърне вътре. Впери очи право напред и закрачи бавно, на известно разстояние подир домакинята.

— Заповядай, влез — покани го Роузи, след като отвори вратата. Извърна се, хвана го за ръката и го дръпна в ателието. — Идеално е за работа, понеже осветлението е естествено.

Джони веднага отиде при лавицата и застана пред рисунките, подпрени на нея.

— Невероятни са! — ахна възхитено. — Боже, колко талантива си! Вече няколко седмици Нел ми го повтаря непрекъснато и сега разбирам какво е имала предвид.

— Това са костюмите за новия филм на Гавин, „Наполеон и Жозефина“ — поясни Роузи.

— Звучи интересно. Разкажи ми.

— На драго сърце, но май е време да тръгваме за „Волтер“. Закъсняваме. Не ми се ще да си губим масата.

— Ами да вървим тогава! — съгласи се Джони. — Колата ни чака долу.

Колкото и да е странно, на Джони му олекна, когато отидоха с Роузи в ресторанта. През цялото време, докато бяха в апартамента ѝ, едвам се сдържаше да не я сграбчи в обятията си, да не я разцелува пламенно и налюби.

Сега нямаше друг избор, освен да се държи галантно. Ето защо се отпусна на стола, доволен, че е с нея и че хората току им хвърлят по някой поглед. Колкото и нескромно да звучеше, според него бяха чудесна двойка. Направо като от приказките. Той бе прочута звезда, днес в забавната индустрия нямаше по-известен от него. А Роузи бе красавица, с която би се гордял всеки мъж.

Посетителите в заведението явно го познаха и дискретно го пооглеждаха. Европейците бяха възпитани, стояха настрана и само гледаха.

Роузи не бе толкова известна. Поне тук, за разлика от Холивуд, където повечето хора щяха да я познаят: все пак бе спечелила за костюмите си наградата на Академията по киноизкуство и често се появяваше по вестникарските снимки заедно с Гавин Амброуз.

Холивуд! Каква само сензация щяха да направят двамата там! Преди Джони винаги бе избягвал излишната шумотевица. Сега обаче, откакто се бе появила Роузи, нещата се бяха променили. Той мечтаеше да се покаже с нея. Щом се оженеха, щеше да организира парти в къщата си, нещо, което също не бе правил никога дотогава. Внезапно осъзна, че му се иска да се изфука и с къщата си, след като в нея щеше да бъде и Роузи.

Келнерът дойде и прекъсна мислите му, като ги попита какво ще желаят за аперитив. Джони погледна през масата Роузи.

— Шампанско?

Тя кимна и му се усмихна.

— Донесете ни, ако обичате, бутилка „Дом Периньон“ — поръча той на сервитьора и пак извърна поглед към Роузи.

Държеше листа с менюто, което ѝ бе дал келнерът, и снела глава, го четеше. Джони огледа салона на ресторант „Волтер“, уютен и

изискан, с ламперия по стените и меко осветление. Макар да бе пълен, атмосферата бе спокойна и това му допадна. Явно тук на почит бяха най-вече добрата кухня и изба, понеже в подредбата на заведението нямаше нищо натруфено и претенциозно. А и обслужването беше безукорно.

Роузи вдигна глава и каза:

— В този ресторант все не мога да реша какво да си поръчам. Всичко, което предлагат, е вкусно, пръстите да си оближеш.

— Избери нещо. Мен ме бива само когато става дума за италианска кухня.

— Добре, но нека първо си изпием шампанското — предложи Роузи, след като келнерът се върна при тях с кофичката с бутилката.

Отново вдигнаха наздравица за срещата и щом остави чашата върху масата, Джони впи поглед в Роузи. Не можеше да откъсне очи от нея. Тя бе облечена в лилава вълнена рокля с кръгло бие и дълги ръкави, доста скромна, затова пък безупречно скроена и подчертаваща красивата ѝ фигура. До ярко теменуженото още повече изпъкваха лъчезарните ѝ зелени очи, огромни върху лицето ѝ.

— Гледаш ме цяла вечер, Джони, а сега си ме зяпнал направо като невидял — прошепна тя, навела се през масата. — Защо? Да не съм се изцапала?

— А, не. Просто ти се възхищавах, на теб и на тези прелестни перли.

— Нали са хубави? Подарък са ми от Гавин за Коледа.

За втори път тази вечер Джони усети как го присвива под лъжичката. Знаеше, че е от ревност, нищо, че за пръв път изпитваше това чувство. Не помнеше някога да е ревнувал жена.

Дълго не продума, толкова бе стъписан от реакцията си. И таз добра, да ревнува от Гавин Амброуз! Направо невероятно!

Успя да се усмихне кисело и рече:

— Добре ги е подбрал, отиват ти.

— Благодаря. След всеки филм Гавин ми прави подарък.

Джони отпи от шампанското и се помъчи да се отърси от ревността.

— Кога започват снимките на новия филм? — поинтересува се накрая.

— През март ще се заемем с подготвителния период, който ще ни отнеме около пет месеца, че и повече, понеже филмът е истинска суперпродукция, с много скъпи бойни сцени. Но Гавин се надява да започнем снимките през август. Смята първо да снимаме натурата, докато времето не се е развалило, а по-късно ще продължим в павилионите. Както дойде. Сигурно знаеш — когато си ангажирал един актьор само за месец, си длъжен да се вместиш в това време и да снимаш накуп всички сцени, в които участва той. — Роузи вдигна чашата, отпи и се усмихна на Джони, сетне допълни: — Мен ако питаш, ни чака много работа, докато приключим с „Наполеон и Жозефина“.

От думите ѝ Джони разбра, че ще е заета до края на годината, и сърцето му се сви.

— Кога ще си готова с костюмите? — поинтересува се той.

— До края на април, най-късно в началото на май трябва да съм направила повечето проекти. Доста съм напреднала. След около половин месец от Лондон ще пристигнат моите асистентки, които ще ми помогнат много и ще изработят някои от костюмите за второстепенните герои.

— Забелязах върху манекена една рокля. Кой всъщност шие костюмите?

— Е, не аз или двете ми асистентки — засмя се Роузи. — Наемаме шивачки. В момента събирам добър екип тук, в Париж. Много от костюмите за статистите, например за войниците от Наполеоновата армия, ще наемем от гардеробите на някои парижки и лондонски театри. Щяхме да работим до Второ пришествие, ако се наложеше да правим абсолютно всички костюми. Лично аз рисувам моделите на костюмите само за главните герои.

Макар и донякъде разтревожен, че месеци наред Роузи ще е заета и няма да може да вдигне глава от работа, Джони бе заинтригуван и продължи да я разпитва.

— Къде ще снимате?

— В различни райони на Франция — отвърна тя. — В Париж и околностите. Но главно в киноцентъра „Бийанкур“ в столицата. Сценографът на продукцията, Брайън Акланд-Сноу, ще направи декори, които ще разположи в павилионите, ала ще използваме и

истински къщи и замъци, сред които, естествено, „Малмезон“. Френските власти вече разрешиха.

— „Малмезон“ ли? — свъси се Джони. — Това пък какво е? Къде се намира?

— Замъкът, който Наполеон купува на Жозефина. Там са живеели — поясни Роузи. — Намира се съвсем близо до Париж, в Рюей на Сена, на около петнайсет километра оттук. Днес там има великолепен музей. Искаш ли да го разгледаш?

Джони не си падаше много-много по музеите. От друга страна обаче, бе готов да иде навсякъде, само и само да е с Роузи. Ето защо кимна начаса.

— Кога ще ме заведеш? Утре ли?

— Стига да искаш.

— Искам, искам, и още как! Тъкмо ще обядваме заедно. Така става ли?

— Да. Междувременно не е зле да поръчаме вечерята. Шампанското почва да ме хваща.

— Както кажеш, скъпа.

— Предлагам ти за предястие да вземем пастет по селски, а за второ — морска писия на грил.

— Ама разбира се. Звучи много вкусно.

По-късно, докато ядяха основното ястие, Роузи отбеляза:

— Нел ми спомена, че си довел в Париж цяла свита.

— Ами да, без тях не мърдам. Личният ми асистент Джо Антън, Кени Кросланд, който свири на клавишните, и импресариото Джеф Смейлс. — Джони я озари с усмивка. — В Лондон останаха още неколцина души от екипа ми. Не можах да ги помръдна оттам и с топ.

— А къде са тази вечер Джо, Кени и Джеф?

— В града. Отидоха да пообиколят някои от най-известните парижки джазклубове.

— Бас ловя, че са на Юшет, там има страхотни заведения, както и в целия район около Бул Миш.

Джони я погледна озадачено, вдигнал вежди.

— Булевард Сен Мишел — поясни тя в отговор на неизречения му въпрос.

Джони кимна и се пресегна да вдигне чашата бяло вино марка „Монтраше“.

— Понеже стана дума за състава, идвала ли си на мой концерт?

Тя поклати глава.

— Не. Но ми се иска да те чуя. Както вече отбелязах, гласът ти, Джони, ми харесва много.

— Какво ще кажеш, защо другата седмица не отскочиш до Лондон? Имам концерт на стадион „Уембли“.

Изведнъж разколебана, Роузи го погледна, без да казва нищо.

— Хайде, не умувай толкова — подкани Джони. — Можеш да пътуваш с нас, с моя самолет, в понеделник сутрин. Или през седмицата ще пратя самолета да те вземе. Хайде, Роуз, кажи „да“. Ще ми бъде приятно, на теб също. Ще се позабавляваме. Пък и ако не си ходила на тези грандиозни концерти, ти гарантирам страхотно изживяване.

— Добре де, от мен да мине, ще дойда — отвърна тя и му се усмихна ослепително.

Още преди да се е усетил, Джони се пресегна и хвана дланта ѝ, отпусната върху масата.

— Не се безпокой за нищо. Агенцията на Нел ще ти запази апартамент в моя хотел, „Дорчестър“. Обещавам ти да си изкараш чудесно.

— Не се и съмнявам, Джони — отвърна Роузи и си помисли: „Добре, че ме покани. Добре, че приех. Не съм си отпускала душата от години“.

И дълбоко в себе си осъзна, че те с Джони неминуемо ще се влюбят.

34.

Роузи имаше чувството, че Джони Фочън е обсебил живота ѝ. Но тя му бе позволила. По своя воля му бе станала съучастница.

Още откакто във вторник вечеряха в ресторант „Волтер“, той я следваше като сянка. В сряда следобед Роузи го заведе да разгледа „Малмезон“, а после Джони я помоли да му покаже и парижките квартали, които при предишните си посещения в града, погълнат от концертите, не бе успял да види.

Роузи впрегна въображението си и подбра места, които според нея щяха да му бъдат интересни. Прекараха няколко чудесни дни. Обикаляха надлъж и нашир нейния любим град, който тя знаеше на пръсти, обядваха в малки уютни бистра, вечеряха в тежкарски ресторанти като „Тайван“ и „Тур д’Аржан“. Смееха се, непрекъснато си намираха теми за разговор. Между тях се зароди чудесно приятелство.

Ала в петък, докато обядваха в „Рьоле Плаза“, Роузи не можеше да проумее защо поведението на Джони изведнъж се е променило. Той изглеждаше умърлушен, разсеян, дори малко мрачен, почти не говореше.

— Да не се е случило нещо? — попита го накрай и се взря угрижена в него.

— Не — отвърна Джони през шепот.

Роузи се понаведе още малко към него и също изшушука:

— Хайде, виждам, че си кисел. Кажу какво има.

Той не отвърна, само поклати глава.

— Да не съм те обидила с нещо?

— Разбира се, че не — усмихна се едва-едва младият мъж, сякаш за да я успокои.

— Гледаш, като че са ти потънали гемиите.

Той извърна мълком глава.

— Не си хапнал и залък — настоя Роузи, колкото да разсее мрачното му настроение и ако ще и насила, да го накара да си изплаче мъката.

— Не съм гладен, Роузи.

Тя погледна към бърканите яйца пред нея, които също почти не бе докоснала, и пророни:

— Аз също.

Джони погледна чинията ѝ и видя, че е почти недокосната. Дълго не сваля очи от младата жена, която внезапно бе пребледняла. Сложи ръка върху дланта ѝ, отпусната върху покривката, и я стисна толкова силно, че кокалчетата на пръстите му чак побеляха. Кимна бавно, сякаш внезапно проумял нещо.

— Дали да не се качим в апартамента ми?... Да пийнем кафе.

— Добре — отвърна Роузи и вперила поглед в него, също стисна дланта му.

Носеше в ръка палтото си и щом влязоха в апартамента, Джони го взе от нея. Дланите им се допряха и те се погледнаха притеснено. Младият мъж метна припряно палтото на най-близкия фотьойл, Роузи направи същото с дамската си чанта и ръкавиците.

Джони не сваляше очи от нея.

— Не ми се яде, понеже вече не издържам на това мъчение...

— Знам защо не ти се яде, Джони — прекъсна го едва чуто Роузи. — По същата причина, както и на мен.

Спогледаха се нежно и след миг се озоваха в обятията си, вкопчени един в друг.

Джони намери устните ѝ и ги целува дълго и ненаситно. Плъзна нежно език към нейния и пъхна длани под пуловера ѝ. Напипа закопчалката на сутиена и я разхлаби. Обхвана с ръце корема ѝ и вдигна нагоре пуловера заедно със сутиена, така че оголи гърдите ѝ, които бяха стегнати и красиви. Свел глава, засмука първо едното, сетне и другото зърно, събра гърдите ѝ и зарови лице в тях, после коленичи пред нея.

Смъкна ципа на полата ѝ, която се свлече на пода в нозете ѝ. Роузи изхлузи обувките и застана като вкаменена пред Джони. Бе само по чорапогащник и през тънката материя се чернееше триъгълникът върху Венериния ѝ хълм. Джони допря глава до стомаха ѝ и затворил очи, вдъхна от миризмата ѝ, толкова омайната миризма на жена, на която ѝ се люби до смърт. Зацелува през чорапогащника венериния ѝ

хълм, замилва я по дупето, сетне я притегли още повече към лицето си. Сякаш в унес дочу как от устата ѝ се изтръгва тих стон.

Отвори очи, изправи се, отново я прегърна и я притисна до себе си. Пресегна се, натисна бравата на вратата и без да изпуска Роузи от прегръдката си, я поведе към спалнята.

На прага спряха и се целунаха. Най-неочаквано Джони я хвана за хълбоците и я вдигна върху себе си. Тя го яхна, обвила ръце около врата му, и така той я занесе при леглото. Положи я върху него, Роузи се облегна на възглавниците, а Джони ѝ смъкна чорапогащника.

Тя сама си съблече пуловера и загледа как младият мъж запокитва сакото върху фотьойла и разхлабва припряно вратовръзката. Докато се връщаше при леглото, разкопча пътфом и бялата си риза.

Застанал до кревата, започна да я разглежда. Имаше стройно тяло, от което налетите ѝ стегнати гърди изглеждаха още по-големи. Не бе виждал по-прелестни гърди: с възрозови кръгове около малките набъбнали зърна. Идеше му да зарови лице, да се притисне завинаги до тях и да вдишва уханието им.

Съблече и останалите си дрехи, хвана Роузи за ръцете и нежно я притегли да седне. Придърпа я към себе си, прегърна я и прокара лекичко длан по гърба ѝ, та тя да усети колко е възбуден. Ерекцията му бе огромна, на Джони му се искаше да покаже на младата жена колко силно я желае. От няколко дена направо се бе поболял. Още малко, и щеше да се пръсне, толкова много я искаше. Целуна я по устата, сетне по врата и заровил глава в гърдите ѝ, ги замилва и засмука жадно.

Роузи трепереше в ръцете му, докато Джони долепи тяло до нейното, а после я замилва и я обсипа с целувки, така че нозете ѝ се разтресоха. В слабините ѝ се разля приятна топлина, плъзнала и нагоре към стомаха ѝ. Бе невероятно усещане, каквото тя не бе изпитвала отдавна, откакто не живееше с мъжа си, и Роузи си мислеше, че никога вече няма да го изживее. Но ето че пак тръпнеше от страст. С Джони Фочън. Бе хубав и сърдечен, обичаше я и Роузи го желаше не по-малко, отколкото той — нея, и то още от вечерята във „Волтер“. Всъщност бе чакала младият мъж да направи първата стъпка, бе копняла да я целува и люби.

Джони бе толкова възбуден, че това ѝ подейства още повече и тя го замилва по гърба, докато не обхвана с длани ябълките на таза му и не ги придърпа към себе си. Той вдигна глава от гърдите ѝ и я зацелува

с език, като много възбуждащо ту го вкарваше, ту го вадеше от устата ѝ. Роузи прокара пръсти нагоре и се вкопчи в гърба му, сетне го загали по врата и косата. Бяха впили устни така, сякаш щяха да се целуват цял живот.

След миг Джони отметна кувертюрата на леглото и накара Роузи да се пъхне между завивките. Сведе се над нея и промълви:

— Чакай ме тук.

После се скри в банята.

Роузи го зачака със затворени очи. В нея бушуваха какви ли не чувства, всичките ѝ сетива бяха закопнели до болка за Джони. Тя пламтеше цялата.

Чу се тих звук.

Роузи отвори очи и видя, че Джони дърпа пердетата, та да не им свети слънцето. Когато той се обърна и тръгна към нея, младата жена видя колко голям е членът му и неволно потръпна. Сетне осъзна, че е ходил в банята да си сложи презерватив.

Усмихнат, Джони я помилва лекичко, легна до нея и прегърнал я, обсипа лицето ѝ с целувки. Изучаваше с длани тялото ѝ, милваше я страстно. Плъзна бавно и нежно пръсти между бедрата ѝ, напипа клитора и не след дълго я възбуди дотолкова, че тя вече не издържаше.

Внезапно, без да казва и думица, легна отгоре ѝ и проникна в нея така рязко, почти грубо, че Роузи се стегна и едвам сподави вика от болка.

Джони пъхна длани под задника ѝ и вдигнал тялото ѝ към себе си, проникна още по-надълбоко, докато накрая на нея ѝ се стори, че вече опира в сърцето ѝ. Вкопчена в гърба му, се задвижи в един и същи ритъм с него и двамата започнаха да се любят ненаситно, преизпълнени от копнеж и сладост, от неудържимото желание да си доставят наслада един на друг и на себе си.

Роузи усети, че става все по-мокра и отпусната. Разтвори се, за да го поеме целия. Изведнъж Джони ускори темпото, изкреця името ѝ и ѝ извика да свършва, да му се отдаде. И тя го стори. Получиха оргазъм едновременно.

Младият мъж се отпусна върху нея, допрял лице до гърдите ѝ. Лежа така известно време, после се разтреса от гръмогласен смях.

— Какво толкова смешно има? — попита озадачена Роузи и го докосна лекичко по рамото.

Джони вдигна лице и през смях ѝ обясни:

— Първия път не би трябвало да е така, скъпа. Толкова хубаво.
— Той поклати глава. — Би трябвало в началото да се опознаем...

Роузи се засмя и махна от лицето му кичура русолява коса, но не каза нищо. Джони се претърколи внимателно, за да не ѝ тежи, и изсумтя сякаш на себе си:

— Чакай да я махна тази проклетия.

С тези думи изчезна в банята.

После се върна и се просна на леглото до нея. Облакът се, взря се в очите ѝ, вдигна от челото ѝ една къдрица и я целуна по връхчето на носа.

— Пасваме си идеално, Роузи. Направо сме създадени един за друг. Ей, да не вземеш да си тръгнеш?

— А, нямам такова намерение. Първо ми дай да хапна нещо.

— Нямах предвид сега. Искам да си с мен... поне известно време.

Беше му на устата да каже „винаги“, но не се пристраши. Още бе рано. Даваше си сметка, че с Роузи не бива да бърза. Но какво от това? Нали залогът бе толкова голям.

— Разбира се, че ще бъда с теб — усмихна се Роузи. — Защо да не бъда? Все пак ще ми дадеш ли да ям? Умирам от глад.

— И аз, Роузи. За теб.

Той пак се надвеси над нея, целуна я лекичко по устните, взря се в очите ѝ и я замилва благоговейно по косата. Върху лицето му се бе изписало невероятно обожание.

— Никога досега не ми е било толкова хубаво — призна ѝ Джони. — Не съм срещал през живота си човек като теб. Още от ноември, когато се запознахме, не ми излизаш от главата.

Роузи не отвърна нищо, но се пресегна, помилва го по бузата и прокара пръст по нея.

— Каж ми нещо, де — прошепна младият мъж. — Каж ми какво изпитваш.

— Чувствам се обичана и задоволена — отговори му тя.

Стана му приятно, ала това не му стигаше и Джони пак подпита:

— След като се срещнахме, мислила ли си изобщо за мен? И след като започнах да те търся?

— Да — кимна Роузи.

— И какво си мислеше?

— Че ми се иска да те видя пак. А напоследък направо изгарях от нетърпение да се срещнем. И...

— Какво „и“?

— След вторник вечерта те желяех, исках да се любим и...

Тя пак млъкна и Джони подкани:

— Хайде, не се прави на гимназистка, кажи. Интересно ми е.

— Исках да сме заедно в леглото, както сега — усмихна се младата жена. — Но да ти призная, ме беше и малко страх.

— „Страх“ ли? От какво? — възкликна той смаян.

— Може би тази дума не е най-точната. По-уместно е да кажа, че бях притеснена.

Джони сбърчи чело, ала не отвърна нищо. Роузи допълни едва чуто:

— Преди пет години бракът ми се превърна в ад. Всъщност дори по-рано. При всички положения не съм... оттогава не съм спала с мъж. Сигурно затова се притеснявах.

Стана му приятно, че след съпруга си не е имала друг мъж и е харесала именно него. Беше ѝ първият мъж от пет години. Сякаш бе отнел девствеността ѝ и това го трогна и развълнува.

— Разочаровах ли те?

— Какви са тези глупашки въпроси, Джони! Разбира се, че не. Просто ти обяснявах защо съм била притеснена. Все пак от доста време не съм правила секс.

— Да правиш секс е като да караш велосипед, никога не се забравя — подсмихна се той дяволито.

— Сигурно си прав, Джони. Но както казваше майка ми, с практиката се усъвършенстваш.

Той се приближи още повече, целуна я по устата и седна на колене. Наведе се и прокара нежно пръст по тялото ѝ, замилва я по гърдите, по извивките на ръцете, краката и глезените, сетне пак по гърдите. Очите му отново преливаха от нежност и преданост. Беше безумно влюбен в нея.

— Само ме възбуждаш — прошепна Роузи.

— Искам, искам те цялата, Роузи! Божичко, да знаеш как ми действаш, как само ме възбуждаш...

Роузи го прегърна, после седна и обхвана с ръце снажното му тяло, което притисна силно до себе си.

— Хайде да поръчаме сандвичи. Нали ти казах, умирам от глад.

— Дадено! Но да знаеш, че щом хапнем, пак ще те върна в леглото.

35.

Седмица по-късно Джони я чакаше в апартамента в хотел „Дорчестър“ в Лондон да дойде от летище „Хийтроу“.

Когато тя влезе, следвана от пиколото, който носеше багажа ѝ, Джони скочи от дивана, където четеше някакво списание, и забърза да я посрещне. Прегърна я страстно и прошепна в ухото ѝ:

— Господи, колко ми липсваше!

Даде бакшиш на пиколото, отпрати го, пое от Роузи палтото ѝ, което метна на стола, и я дръпна да седне до него на дивана. Зацелува я отново. Тя отвърна на милувките му, не по-малко щастлива от него.

— Едвам издържах тия няколко дни без теб, Роузи! — възкликна Джони, след като се пуснаха. — Не ме свърташе на едно място.

— Ето, вече съм тук. И съм изцяло на твое разположение.

Грейнал, младият мъж стана, хвана я за ръката и ѝ помогна да се изправи.

— Ела да ти покажа апартамента. Страхотен е, ще ти падне шапката.

Още с влизането си Роузи забелязала изисканото обзавеждане в хола, както и множеството вази с оранжеви рози.

— Благодаря ти, задето си го напълнил с любимите ми цветя! — прошепна тя, докато Джони я развеждаше из помещението. — Прелестни са!

— Като теб, достави ми удоволствие да ти ги купя — отвърна той, отваряйки вратата, и я дръпна в съседната стая. — Това е спалнята, виж колко просторна е, нали? А банята е ей там. Отдясно е будоарът. После ще огледаш всичко. Да повикам ли камериерката, за да разопакова багажа?

Роузи поклати глава.

— Няма нужда, но въпреки това съм ти признателна.

— Докато минаваха покрай леглото, забеляза върху нощното шкафче вазичката с виолетки, щипна Джони по ръката и наведена към него, го целуна по бузата. — Ужасно мил си.

Той се ухили до уши.

— Край на целувките. Инак току-виж сме се озовали в леглото, а довечера имам концерт, не бива да си пиляе силите. Трябва да си запазя соковете за публиката.

Щом се върнаха в хола, Джони отиде в другия му край и отвори втората врата.

— Тук пък е моят кабинет. Ако ти трябва за нещо, само ме повикай, скъпа.

Роузи се усмихна и седна на дивана. Младият мъж дойде при камината и облакътен на полицата над нея, впери очи в приятелката си.

— Пак почваш, Джони!

— Какво почвам?

— Да ме зяпаш като невидял.

— По-силно е от мен. Толкова си хубава, Роузи! Не мога да ти се нагледам.

— Другата седмица по това време сигурно ще си ми се наситил.

— А, това е невъзможно — изстреля на един дъх той и продължи: — Нали знаеш какъв ден е днес?

Роузи сбърчи чело.

— Ами... да. Днес е първият ти концерт от турнето във Великобритания.

— Точно така. Но освен това е и петък, четиринайсети февруари, Денят на свети Валентин.

— Божичко, съвсем ми изхвърча от главата!

— На мен обаче не. — Джони бръкна в джоба на самото си и извади отвътре пакетче, опаковано в луксозна хартия. — За теб е, Роузи. В знак на моята любов.

С покрусен израз тя го погледна вторачено и бавно поклати глава.

— Бях забравила и не съм ти купила нищо — поясни с гузна усмивка. — Ужасно неудобно ми е, Джони.

— Я не се занасяй! Нали си тук! Ти си ми подаръкът за Свети Валентин. Хайде, виж какво съм ти купил!

Роузи развърза бялата сатенена панделка, махна хартията и видя в ръцете си малка кутийка от червена кожа със златни букви отгоре. Вдигна капачето и смаяна, ахна. Върху черното кадифе вътре имаше пръстен с диамант. Развълнувана, вдигна очи към Джони.

Той я наблюдаваше в очакване да каже нещо.

Ала Роузи не продумваше, загубила дар слово.

— Пръстенът харесва ли ти? — попита я накрая.

— Много е красив, Джони. Невероятен. Но не мога да го приема — изрече Роузи, все още силно развълнувана.

— Как така не можеш?

— Много е скъп.

— Но това не е какъв да е пръстен. Това е годежен пръстен.

— О, Джони...

— Обичам те, Роузи.

Тя го зяпна стъписано и прехапа нервно устна.

— Искам да се сгодим — продължи младият мъж. — И да се оженим. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб. Вече ти казах преди седмица: никога досега не съм обичал жена, преди да те срещна, и през ум не ми е минавало да се женя.

Невероятно сините му очи бяха вперени в нея, лицето му бе вгълбено. Явно бе сериозен в намеренията си, думите му бяха пределно искрени.

— О, Джони, ужасно поласкана съм, за мен това е голяма чест. Но сега не мога да приема пръстена, нито да се сгодя за теб. Още съм омъжена, скъпи.

— Все пак си в развод.

— Да, но докато излезе решението, сигурно ще минат месеци, че и година...

— Все ми е едно колко ще продължи делото! — отсече Джони разпалено и я погледна непреклонно. — Ще почакам. Така и така ще сме заедно, докато бъдат отстранени пречките и се оженим. — Пое си дълбоко въздух и рече вече по-нежно: — Хайде, вземи пръстена, моля те. Сложи си го, де!

Усмехнат, пристъпи към нея.

— Не, Джони, не мога! — възкликна Роузи и разкаяна, усети, че го е казала прекалено остро, почти студено. Тръсна глава и допълни тихо: — Наистина не мога.

Той застина като попарен.

— Не гледай така! — примоли се тя.

— Как гледам?

— Обидено. Не исках да те засягам.

— Но ти не изпитваш същото като мен, нали? — попита настойчиво младият мъж.

— Не съм сигурна — отвърна предпазливо Роузи. — Дойде ми като гръм от ясно небе. — Насили се да се усмихне и додаде вече по-меко: — Вероятно нещата при мен се развиват по-бавно. Изпатих си лошо и не искам да повтарям грешката. Душата ми е като кървяща рана. Един несполучлив брак си е жив ад. Наистина. Изпитала съм го на гърба си.

— Аз не съм като Ги дьо Монфльори. Спомена, че скоро след сватбата е хукнал по жени, изневерявал ти е с която му падне. Аз, Роузи, не искам други жени. Искam единствено теб.

— Знам какво изпитваш към мен. Не е заради това... Не се съмнявам в теб, Джони. Просто се мъча да проявя... здрав разум. Никога не си бил женен. Не знаеш какво е, как се чувстваш, когато бракът ти се разпада. Ужасно е, честно ти казвам.

— Нашият брак няма да се разпадне — възрази младият мъж. — Обичам те прекалено много.

Без да обръща внимание на думите му, Роузи продължи вироглаво:

— Омъжих се за Ги, без много-много да му мисля. Почти не го познавах. Ние с теб също не се познаваме. Били сме заедно някаква си седмица.

— По-точно десет дена. И аз те познавам прекрасно.

— Той замълча, взря се съсредоточено в нея и с леко присвити очи добави: — Така де, може да прекараш с даден човек петдесет години и пак да не го опознаеш. Но се случва да видиш някого, и хоп, моментално усещаш, че си срещнал своята сродна душа, която познаваш на пръсти. Така беше и с нас. Ние с теб, скъпа, сме родени един за друг. Аз те обичам. Обожавам те.

Роузи мълчеше и Джони продължи:

— Нищо ли не изпитваш към мен?

— Разбира се, че изпитвам! — възкликна тя и се изправи на дивана. — И аз те обожавам. Луда съм по теб, Джони. Ти си мил и добър, обграждаш ме с обич.

Върху лицето му се мярна усмивка. Израдва се на тези думи, че тя най-сетне му се е обяснила.

— Защо тогава отказваш да вземеш пръстена?

— Моля те, Джони, нека не избързваме.

— Какво страшно има в това да го носиш на дясната, вместо на лявата ръка?

Роузи поклати глава.

— Защо си толкова припрян? Нека дочакаме поне да бъде свободна, за да нося символи на връзката ни. — Тя затвори кутийката и я сложи на масата. — Но това е най-прекрасният пръстен, който съм виждала.

Джони се приближи, седна на канапето и след като я прегърна, я притегли към себе си и я целуна страстно. После я пусна и се взря в очите ѝ.

— Непрекъснато си ми в ума, Роузи. Желая те през цялото време. И искам да си моя до гроб, да ми бъдеш жена. Госпожа Фочън.

— Ох, скъпи ми Джони — въздъхна тя и се отпусна до него на дивана, отново почувствала се спокойна.

Младият мъж усети как Роузи се отърсва от напрежението и разбра, че и тя е влюбена в него.

Безсилен да устои на страстта, я разцелува отново, бутна я лекичко върху възглавниците и я замилва по косата. Тя отвърна пламенно и обвила ръце около него, го придърпа към себе си.

Внезапно Джони я пусна и рече:

— Извинявай, скъпа, не биваше да почвам. Нямаме време. — Той въздъхна едва чуто. — Виждаш ли колко ми действаш. Направо полудявам.

— Ти на мен също — прошепна младата жена.

Обхванал с длани лицето ѝ, Джони се взря в очите ѝ.

— Само ми кажи какви всъщност са нашите отношения — настоя той.

— Каквито бяха миналата седмица и когато пристигнах днес. Нищо не се е променило след Париж. Инак нямаше да съм тук. Искам да бъдем заедно. Казах ти, луда съм по теб.

— Имам ли някакъв шанс? — попита Джони и след като свали длани от лицето ѝ, се отпусна на канапето.

— Естествено.

— Поне минавало ли ти е през ум да се оженим?

— Да.

— Нали си пасваме идеално в леглото?

Тя му се усмихна.

— Знаеш отговора.

— Хайде, кажи, искам да го чуя.

— Да, пасваме си чудесно в леглото.

— И не само в него. Кажи го, Роузи!

— И не само в него.

— Значи нямаме проблеми — подсмихна се Джони. — Е, разбрахме се. Ще се сгодим още в деня, щом излезе решението по бракоразводното ти дело. А на другия ден ще се оженим.

Отново стъписана, Роузи му хвърли един поглед.

— Не съм казвала такова нещо.

Джони изобщо не ѝ обърна внимание и скочи от дивана.

— Е, да вървя, скъпа. Всеки момент ще дойде Нел. Тя ще те доведе на концерта.

Той се запъти към вратата на своя апартамент, който бе до апартамента на Роузи.

Младата жена грабна от масичката кутийката за бижута марка „Картие“, стана бързо от дивана и се завтече подире му.

— Чакай, Джони! Пръстенът! — извика и му го подаде.

Той поклати глава.

— Купил съм го за теб. Твой е. Задръж го.

— Не мога! Трябва да го вземеш. Току-виж го изгубя. Моля те, Джони, пази го ти. Заклучи го някъде на сигурно място.

— Добре, щом толкова настояваш — отвърна той без желание и го пусна в джоба на сакото си. Наведе се и я целуна по връхчето на носа. — Ти, Роузи, ще се ожениш за мен. Така показват картите. Така ни е писано.

Тя отново го изгледа, изгубила дар слово. Докато отваряше вратата, Джони възкликна:

— А, между другото, в апартамента ми работят две момчета. Бъди сигурна, че няма да нахалстват и да ти се натрапват, но за всеки случай заключвай вратата, да си спокойна.

— Е, мога и просто да я затворям.

— Нали ще дойдеш с мен на турнето? — попита Джони.

— Ако смяташ, че ще те оставя да си разиграваш коня сам из провинцията, дълбоко се лъжеш. Разбира се, че ще дойда — засмя се Роузи.

— Не забравяй и Шотландия, Роузи. Отиваме в Глазгоу и Единбург, а после в Манчестър, Лийдс и Бирмингам. Хайде, ще се видим, скъпа.

Той ѝ намигна и затваряйки вратата, се скри в апартамента си.

36.

Час по-късно, застанала насред спалнята, Роузи чакаше одобрението на Нел.

— Е, как съм?

— Страхотна! — възкликна приятелката ѝ. — Елегантна, изискана, но и много шик, драга ми Роузи. Точно като за Джони. Да не забравяме, че си неговата жена.

— Неговата жена ли? — изгледа я вторачено приятелката ѝ и прихна. — Това пък отде го измисли?

— Ами той го повтаря непрекъснато. Разправя на всеки срещнат: „Роузи е моята жена.“ Да ти кажа, гордее се с теб. — Нел се взря съсредоточено в нея, сбърчила вежди. — Това притеснява ли те?

Роузи поклати глава.

— Ами, защо да ме притеснява, просто ми звучи смешно.

— Какво да го правим Джони? Такъв си е, понякога изпростява.

— Малко подлярско е да говориш така, Нел.

— Не го взимай толкова навътре, де! Винаги съм държала на Джони, знаеш го. Всъщност дори си го обичам по свой начин. Добро и свястно момче е, което никак не е малко в наше време, особено пък за човек от шоубизнеса.

Нел отстъпи крачка назад и свела глава на една страна, огледа придирчиво от горе до долу приятелката си.

— Я се обърни! Да те видя и отзад — каза ѝ.

— Слушам! — отвърна Роузи и изкозирува, докато се обръщаше бавно, за да ѝ покаже как ѝ стои отзад костюмчето от черно кадифе.

Състоеше се от впити панталони и широка копринена блуза с дълги ръкави и голяма яка на яркочервени, оранжеви, виолетови, жълти и черни триъгълници, върху която бе с дълъг чак до прасците втален елек.

— Нямах грешка! — зацъка възхитена Нел и поклати глава. — Но къде ти е пръстенът?

Роузи се завъртя като попарена.

— Ама ти знаеш ли?

— Естествено. Кой според теб заведе във вторник Джони в „Картие“? Тъкмо бях пристигнала предната вечер от Ню Йорк в Лондон. Едвам се държах на крака, толкова бях капнала.

— Значи го е купил във вторник?

— Да, щом получи одобрението ми. А и как да не го одобря: десет карата, чист бял брилянт, обработен в Страсбург. Това са най-добрите. Хайде, кажи, Роузи, къде е?

Върнах му го. Знаеш не по-зле от мен, че не мога да приема такъв пръстен. Ние с Джони почти не се познаваме — ходим от няколко дни. А не съм и разведена. Как, кажи ми, да се сгодя?

— Защо пък не?

— Нека се държим, както приляга на разумни възрастни жени, Нел. Както обикновено.

— Ами носи го на дясната ръка — засмя се приятелката ѝ.

— Стига си дрънкала глупости.

— Не са глупости. Джони е от шоубизнеса, забрави ли?

Роузи се взря в приятелката си да разбере дали само я взима на подбив, но лицето ѝ бе неразгадаемо, и тя промърмори:

— Нима си си въобразявала, че ще приема пръстена?

— Да ти призная, знаех, че ще откажеш. Но Джони не искаше и да чуе, беше си навил на пръста да ти го купи. Оставих го да прави каквото иска.

Нел отиде при леглото, отпусна се върху него и се подпря на лакти. Умислена, известно време не пророни и дума. Роузи я погледна, сетне отиде в будоара и си сложи три тесни златни гривни и златни обици с формата на халки. Пръсна си малко от парфюма марка „Бижан“ и се върна в спалнята, където спря при Нел, проснала се на кревата.

— Много се радвам, че си с Джони — каза приятелката ѝ и я погледна. — Направо ти проработи късметът. Държи се добре с теб, нали? И е добър в леглото.

— Направо невероятен.

— Да не е перверзен?

Роузи поклати глава и се засмя.

— А, не, слава Богу! Никакви отклонения. Но няма насита. Когато пристигнах от Париж, още малко, и да ме опъне на кревата,

където сега се излежаваш ти. Както се казва, привличаме се като магнит.

Нел се усмихна.

— Така си и знаех! Имаше нужда тъкмо от Джони Фочън! Я се погледни, направо цъфтиш! Румена си ми като ябълчица, а очите ти святкат като прожектори.

— Божичко, Нел, да знаеш само колко те обичам! Нямах равна като приятелка. Я сега кажи как е Кевин.

— Страхотен е! Цена няма този твой брат. Изкарахме страхотен уикенд. Но да ти призная, здравето ми се взе, докато тая седмица сновях от Америка до Лондон и обратно, пък било то и със самолет „Конкорд“. Та Кевин ти праща много здраве. Но май вече ти казах по телефона.

— Не, не си — рече Роузи. — Снощи говорихме само за Джони Фочън.

Върху лицето на Нел се изписа замечтаност, тя въздъхна и вдигна очи към приятелката си.

— Да ти кажа, скъпа, може някой ден да осъмнем снаха и зълва.

— Чул те Господ. Между другото, споменава ли си пред Кевин за Джони?

— Не. Не си ме предупреждавала да не му казвам, но не си ме молила и да му съобщавам, та реших да си трая. Мразя да се правя на Дядо Боже. Това си е твоя работа, не искам да ви се бъркам. — Нел седна на леглото и пак погледна най-добрата си приятелка. — Я ми кажи, освен че Джони те възбужда сексуално, изпитваш ли нещо към него?

— Луда съм по него. Права си да го превъзнасяш. Много грижовен и мил е. И ме обича. Би могло да се каже, че съм доста увлечена.

— Не си ли влюбена? — вдигна Нел тъничка руса вежда и погледна изпитателно приятелката си.

— С Ги направих ужасна грешка, а нали знаеш, парен каша духа.

— Ох, тоя проклет Ги! Оказа се голям мръсник и не мога да те виня, че сега си предпазлива и не бързаш. В края на краищата си една от най-добрите дизайнерки, имаш си свой живот, не зависиш от Джони. А той, да ти призная, си пада капризен.

— В какъв смисъл?

— Звезда е, затова е и капризен.

— И Гавин е звезда, но не си придава важности. Най-малкото пред мен.

— Гавин е актьор, и то от Ню Йорк. Джони е друго, Роузи. Той е певец, една от най-прочутите попзвезди в шоубизнеса днес. А шоубизнесът няма нищо общо с киното и театъра. Всичко там опира до голямата шумотевица, големите мангизи, голямото не знам какво си. Същинска лудница. А около Джони се тълпят като мухи на мед. Всички искат да го пипнат, да го докоснат, да се приближат до него. Жените лудеят по него. Групарите не го оставят на мира. Свикнал е да бъде център на вниманието, всички да му се кланят доземи и да го боготворят, да задоволяват и най-дребната му прищявка. Все тъпотии от този десен. Винаги иска да става каквото каже. Ето, да вземем тоя пръстен — заинати се като магаре на мост. Не искаше и да чуе какво му говоря, да се позамисли. Беше си наумил да го купи, и туйто. Ако се наложи, дори през трупа ми. — Нел въздъхна. — Сто пъти му казах, че за нищо на света няма да склониш да се сгодите, ама той — не! Накъсо, втълпи ли си нещо, думата му на две не става.

— Ясно.

Роузи се обърна, изведнъж озадачена какво да прави с тази връзка, как да озапти Джони. Не намираше език с вироглавите. Те обикновено бяха неразумни, с тежък характер.

— Я горе главата, какво увеси нос! — подкани я Нел. — Въпреки всичко Джони е мъж и половина. Откога ти разправям!

— Да, от доста време.

— Невероятно щедър е, и то с всички. Добряк е и макар и да е инат, не се налага на другите. Е, не много. И живее чисто.

— В какъв смисъл?

— Без дрога и трева, не пуши, почти не близва алкохол, не си пада особено по светския живот в Холивуд. А и не само там. — Не е по купоните и живота. Общо взето, е домошар.

— И аз останах с такова впечатление — усмихна се Роузи.

Нел погледна старинния си часовник с диаманти.

— Съвсем окъсняхме. Минава пет и половина, хайде да тръгваме!

— Няма страшно, концертът е чак в осем.

— Знам, знам. Но до „Уембли“ ще пътуваме цял час, че и повече. Пък и Джони настоя преди началото на шоуто да идем в гримьорната му.

— Чакай да си взема чантата — рече Роузи.

Когато се върна от будоара до спалнята, Нел бе застанала пред огледалото, окачено над камината, и пригладдаше платиненорусата си коса.

— Изглеждаш страхотно, Нел — прошепна Роузи, както вървеше към нея. — Това червено костюмче ти отива много. Отваря те.

— Благодаря. Добре, че обсъдихме какво да облечем. И аз мислех да си сложа кадифен панталон. Щяхме да приличаме на момичета от водевилен кордебалет — прихна тя. — Хайде да тръгваме, за да не ядосаме нашата звезда, нали така?

Роузи също се усмихна и хванати под ръка, двете излязоха от апартамента. Докато вървяха по коридора на хотела, Нел поясни:

— Лимузината е долу. Джони ни е пратил и Буч, да бди над нас.

— Буч ли? Кой Буч?

— Един от телохранителите му. Другите двама, Анди и Джак, отидоха с него на „Уембли“.

— Ясно. Между другото, защо Джони тръгна толкова рано? — попита Роузи, когато стигнаха при асансьорите. — Изхвърча още в четири и половина.

— Нали ти казах, до „Уембли“ има цял час път. Сигурно е искал да избегне задръстванията по улиците. Но при всички положения му трябва още около час, докато го гримират и срещат, пък и Джони държи да се подготви и съсредоточи на спокойствие преди концерта.

— Изгарям от нетърпение да го видя как ще се представи.

— А аз си мислех, че вече си видяла — подметна лукаво Нел и се изкикоти.

— Нел Джефри, невъзможна си! Само се заяждаш.

— И брат ти е на същото мнение.

Гримьорната на Джони бе пълна с народ и в първия момент Роузи не го видя.

— Винаги ли е такава навалица? — попита тя Нел.

— Да, но след малко ще се ометат. А и това е само преддверието към гримьорната. Гримьорите и фризьорите на Джони работят ей зад онази врата. Хайде, ела да влезем!

Бяха направили едва няколко крачки, когато Нел сграбчи приятелката си за ръката и възкликна:

— Ето го и Джони, там, в ъгъла! Приказва с Кени, дето свири на клавишни, и с Джо, личния му асистент.

— Споменава ми е за тях. Дали е удобно да ги прекъсваме?

— Я не се занасяй, дали било удобно! — прихна Нел и я затегли с все сила. — А на бас, че изгаря от желание да те запознае с тия симпатяги. Цяла седмица им надува главата с теб. Пък и си е втълпил, че си му нещо като талисман.

— Божичко, Нел, какъв е този жаргон... — измърмори Роузи, но млъкна наред изречението.

Джони се дръпна от Кени и Джо толкова рязко, та тя бе сигурна, че е ядосан. И наистина, когато се обърна, Роузи видя по лицето му, че е вбесен: яркосините му очи блестяха гневно, устата му бе стисната на тънка рязка. Пак се завъртя към двамата мъже, които изглеждаха доста притеснени, и им изсъска нещо. После се запъти към гримьорната в другия край на помещението. Дори по раменете му Роузи позна, че е разгневен.

— Ядосан е — каза тихичко тя на приятелката си.

— А, не бери грижа, сигурно поредната буря в чаша вода — отвърна също през шепот Нел. — Нищо му няма. Преди голям концерт като този, предстои ли му да излезе на сцената, винаги е нервен и припрян, раздразнен и дръпнат.

— Дали да не се изнижем? Само ние му липсваме. Нека го оставим на спокойствие.

— Какво ти спокойствие в тази тарапана! Ти наред ли си? Джони ни чака. Хайде, идвай. Али сигурно приключва с грима, а Мори е готов да се заеме с косата му. После му остава само да смъкне тая роба и да си облече дрехите за сцената.

— Добре, Нел, ти си тук шефът, пък и го познаваш по-добре от мен.

— Сигурно, но не в библейския смисъл, не толкова отблизо, както ти — подкачи я Нел и още преди Роузи да е казала и думица,

бутна вратата. — Здравсти, Джони! Може ли да влезем? Или първо искаш да приключиш с грима и прическата?

Той седеше на високо столче пред огромно огледало, обрамчено със силни като прожектори крушки. Видя ги в огледалото, махна им за „добре дошли“, сетне се извърна и ги погледна през рамо.

— Влизайте, Нел! — каза и грейна в усмивка. — Ела, Роузи, да те запозная с Али и Мори, които се мъчат да направят така, че да изглеждам горе-долу прилично.

Роузи се усмихна и моментално видя, че Джони е съвсем спокоен. Гневът му отпреди малко сякаш се бе изпарил. След като я представи на Али, Мори и импресариото си Джеф Смейлърс, който току-що бе нахълтал в гримьорната, седна пак на стола, та професионалистите да си свършат работата, която бяха започнали преди повече от час.

— Ти, Роузи, седни на стола до Джони, а аз ще се настаня ей там — рече Нел.

Роузи благодари, разположи се на стола, пое чашата шампанско, която ѝ донесе някой, и загледа как работи Али. Красив по природа, Джони стана с грим още по-хубав, не, направо ослепителен. Това бе единствената дума, която му прилягаше. Тъй като от Калифорния той имаше загар, Али бе положила най-напред фон дьо тен, а отгоре руж и пудра. Сега нанасяше едва забележими сини сенки, от които цветът на очите му изпъкна още повече.

По едно време Джони погледна Роузи в огледалото, усмихна ѝ се до уши и остави Али да му нанесе червилото, но после го изтри с хартиена салфетка, облиза няколко пъти устни, пак обърса уста и се погледна в огледалото.

— Хайде, маестро, да се заемаме с косата ти — подкани Мори. — Съвсем окъсняхме.

Фризьорът се зае да сресва с четката кестенявата, изрусяла от слънцето коса на Джони.

— И не прекалявай с лака — предупреди той Мори.

След четвърт час скочи от стола и рече на Роузи:

— Е, аз изчезвам, скъпа. Време е да се обличам. Ти ме чакай тук. — Погледна Мори и поясни: — Това е моята... една жена, която значи много за мен. Страхотна е, нали?

После излезе от гримьорната. Нел придърпа стола си към Роузи.

— Ще го изчакаме да се облече, ще постоим с него пет минути, щом се върне, а после ще идем да си седнем на местата.

— Както кажеш. Ти знаеш по-добре.

— Преди да излезе на сцената, ще е ужасно нервен и притеснен... — млъкна Нел, без да се доизкаже, понеже Джони отново се появи в гримьорната.

— Ще седнете точно отпред — каза им.

Бе облечен в черен панталон, колосана бяла риза, разкопчана на врата, и черно яке. Дойде при Роузи, стисна я за рамото, после се погледна в огледалото, приглади косата си, избърса устни с хартиена салфетка и отпи от чашата с вода.

Закрачи нервно из гримьорната. По едно време спря, подаде якето на Джеф и продължи да снове, навел глава и прехапал устна. Погледна към тавана, затвори очи и заповтаря нещо нечуто. Явно репетираше.

От външното помещение изведнъж екна гръмогласен смях. Джони отвори очи и се тросна:

— Джеф, изкарай ги оттам! Трябва да се съсредоточа.

Отново закрачи из помещението, по лицето му избиха ситни капчици пот. Пак спря, пийна вода и продължи да кръстосва.

На Роузи ѝ бе ясно, че не ги забелязва и е забравил, че са с него. Знаеше прекрасно какво им е на актьорите, преди да излязат на сцената, колко притеснени и нервни са, затова се приближи към Нел, докосна я по ръката и прошепна:

— Хайде да излезем и да го оставим сам!

Приятелката ѝ кимна.

Изнизаха се на пръсти от гримьорната, като минаха покрай стената, та да не пречат на Джони. Той още крачеше с притворени очи и помръдваше устни — изглежда, повтаряше наум песните.

Когато отидоха в преддверието, Роузи видя, че то се е опразнило сякаш с магическа пръчка. Нел я хвана за ръката и я изведе навън, където Буч ги чакаше, за да ги отведе на местата им.

Щом седнаха, Роузи се огледа. Никога през живота си не бе виждала толкова много хора на едно място.

Врявата бе оглушителна.

— Сигурно са хиляди — отбеляза младата жена. — Нищо чудно, че Джони се е изпопритеснил. Представяш ли си какъв ужас е да се изтъпанчиш и да пееш пред толкова народ!

— Е, Джони е попзвезда, обръгнал е. Но може би си права, нервите му сигурно са пред скъсване. — Нел също се заозърта. — Да, голяма тарапана, няма що!

— И всички тук са негови почитатели, Нел! Наистина е голяма звезда.

— Да. Умират си за него. Между другото, той ми спомена, че си щяла да го придружиш по време на турнето в Централна и Северна Англия. А после и в Шотландия.

— В края на миналата седмица в Париж ме увещава как ли не да ида с него.

— И аз ще дойда. Ще си отживеем — вметна Нел.

— Ще изкараме чудесно. В края на месеца ще идеш ли с него в Австралия?

— Само за седем дни. Втората седмица на март. Защо?

— Ами защото ме навива да го придружа и по време на турнето в Австралия — поясни Роузи. — Обясних му, че не може и дума да става. Затънала съм до гуша в работа. Тази седмица трябваше да ставам всеки ден в четири сутринта, за да наваксам с проектите за костюмите заради тези няколко дни, когато ще бъда с него.

Нел я погледна съсредоточено.

— Да знаеш, че почти през цялата година е по турнета.

— Знам.

Известно време мълчаха и отпуснати върху седалките, се отдадоха на мислите си.

Сетне най-неочаквано светлините на стадиона угаснаха. Оркестърът засвири и хиляди прожектори в какви ли не цветове се насочиха към сцената, създавайки невероятни светлинни ефекти.

Минаха десет минути.

Накрая се появи и Джони.

На Роузи ѝ се стори, че целият стадион се тресе и люшка, когато всички наскочаха, затропаха с крака, заръкомахаха и закрепяха колкото им глас държи името на любимия си певец. Бяха като обезумели.

Роузи не бе виждала такова чудо през живота си.

Потрепери неволно и склучи длани, внезапно обзета от безпокойство. Тази ревяща тълпа я плашеше със сляпото си преклонение пред своя идол. Ами ако, не дай си Боже, нещо не им харесаше? Можеха да го разкъсат на парчета. Роузи пак потръпна и се сви на седалката. Нел го усети и я погледна разтревожена.

— Какво има, Роузи? Какво ти става?

— Всички тези хора! Виж ги само как се държат! Ще ни премажат като валяк, само ако се размърдат и тръгнат нанякъде.

— Така си е. Всъщност точно затова седнахме най-отпред. Не се безпокой, на две крачки сме от изхода, който води зад сцената. Пък и Буч нали за това е с нас, да ни пази. Петнадесетина минути преди края на шоуто ще ни изведе ей през онази врата. Ще дослушаме концерта зад кулисите.

Роузи кимна и впери поглед право пред себе си.

Сега Джони бе точно в средата на сцената.

Излезе напред, махна на публиката и ѝ се поклони. Сетне погледна към Роузи и ѝ прати въздушна целувка, преди да се върне наред сцената.

Застана с гръб към публиката.

Насъбралите се най-последна насядаха по местата си.

Врявата утихна.

Оркестърът спря да свири.

Кени Кросланд подхвана на клавишните първите тактове на „Моето сърце принадлежи на мен“.

Джони се обърна, както бе навел глава. Вдигна я бавно и запя.

Роузи го загледа прехласната. Точно както и публиката.

Представляваше тъничък строен силует наред огромната сцена и изглеждаше някак беззащитен. И невероятно привлекателен. Хубостта му, подчертана от грима, направо грабна сърцето на Роузи, волю-неволю тя трябваше да признае, че на сцена, в семплия черен панталон, якето и бялата риза Джони е неописуемо красив. Сякаш излъчваше електричество, пееше великолепно, моментално плени публиката, която направо го боготвореше.

Не се помръдваше и така прикова вниманието на всички. От време на време само потропваше в такт с музиката, разкършваше тяло, но изобщо не се движеше по сцената. Един-единствен път вдигна ръка.

Почти през цялото време стоеше на едно място. Владееше публиката с кадифения си глас и с външния си вид.

Щом изпя първата песен, залата реагира с оглушителни ръкопляскания.

Свел глава в знак на благодарност, Джони вдигна ръка да помоли за тишина и веднага запя втората песен. След още две парчета, които изпълни с поддържащата група, свали микрофона от стойката и дойде при самия край на сцената.

— Благодаря ви — каза на публиката, щом аплодисментите най-сетне заглъхнаха. — Наистина се чувствам невероятно, че тази вечер съм тук, с вас. — Замълча и закрачи бързо, докато не отиде точно пред Нел и Роузи. Погледна множеството и прошепна в микрофона: — А сега ще изпея една песен специално за момичето, което обичам.

Погледна я право в очите и пак ѝ прати въздушна целувка. Роузи му се усмихна.

Публиката направо полудя. Джони вдигна ръка и когато затананика, всички на стадиона затаиха дъх. Той се заклатушка в такт с музиката, сведе глава и все така напявайки, вдигна очи и ги впери в Роузи. Запя „Луд по теб“ със звънлив глас, чист и кристален.

До края на баладата пя само и единствено на Роузи.

Тя го слушаше, наблюдаваше го и му се възхищаваше какъв невероятен изпълнител е. Сега най-сетне проумя още нещо: колко сериозен в намеренията си спрямо нея е, колко много му се иска да я притежава изцяло и завинаги. Сърцето ѝ се сви, прониза я страх. Роузи си даде сметка, че той се е вманиачил по нея. А тя се ужасяваше от всяка мания.

37.

През огромните огледални прозорци струеше светлината на утринното слънце, която се отразяваше в снежнобелите стени, в мебелите от метал и стъкло, в сбирката стъклени, мраморни и метални обелиски, подредени по етажерките от стъкло и хром.

Всичко в просторната трапезария на взетия под наем апартамент в „Тръмп Тауър“ проблясваше и лъщеше и Гавин вече се дразнеше от тази ослепителна натрапчива светлина.

Стана рязко от стола и отиде при прозорците в дъното с намерението да пусне щорите. Но не го направи. Постоя малко, прехласнат по възхитителния изглед, откриващ се към покривите на Манхатън. Наистина бе невероятен, такава гледка нямаше никъде по света. Архитектурата на Манхатън бе зашеметяваща, Гавин я намираще за красива. Но все пак това бе родният му град.

Трапезарията в огромния апартамент бе разположена откъм Пето Авеню и от прозореца младият мъж виждаше Шесто, Седмо, Осмо и Девето Авеню чак до Уест Сайд и река Хъдсън. Зад блещукащите в ясносиньото небе небостъргачи водите ѝ приличаха на сребърен ширит, виещ се километри наред.

Гавин примига срещу ослепителното слънце и дръпна металния шнур. Вертикалните щори затулиха от край до край прозореца и в миг помещението стана по-здрачно и уютно. Отиде при масата и разлисти набързо „Ню Йорк Таймс“. Прочете рецензията на Франк Рич за една нова бродуейска постановка и тъкмо отгърна страницата за кино, когато телефонът зад него иззвъня. Изправи се, отиде при бялата лъскава поставка и вдигна слушалката.

— Ало!

— Ти ли си, Гавин?

— Да.

— Обажда се Луиз.

— Знам. — Той погледна часовника и се смръщи: беше девет часът. — Гласът ти звучи така, сякаш се обаждаш от ъгъла.

— Ами да, звъня ти съвсем отблизо.

— Откъде?

— От хотел „Пиер“.

— А Дейвид къде е?

— Вкъщи. В Калифорния...

— Знаеш, Луиз, че държа да не отсъстваме и двамата едновременно от къщи — отсеке мъжът ѝ. — Мислех, че поне за това сме се разбрали.

— Не се безпокой. Сестра ми ще прекара с детето няколко дни, пък нали и бавачката е там. Освен това в къщата живеят икономът, прислужникът и готвачката. Дейвид е добре. Стига си му треперил толкова.

Гавин въздъхна.

— Какво правиш в Ню Йорк?

— Дошла съм да се видим.

— Не думай!

— Трябва да поговорим.

— Толкова ли не можеше по телефона?

— Не. Пристигнах снощи, а по-късно днес смятам да си тръгна.

— За да идеш във Вашингтон, нали?

— Не, Гавин, този път не позна. Връщам се в Калифорния. Понеже държиш да не оставяме Дейвид сам — натърти заядливо тя.

— Кога искаш да се срещнем? — попита мъжът ѝ.

— Удобно ли ти е след час?

— Да. Защо не дойдеш тук?

— Добре. Тогава до десет.

Гавин чу как линията изпука; Луиз бе затворила. Погледна смръщен слушалката, остави я върху вилката и се върна при масата. Изпи остатъка от кафето, прекоси облицованата с мрамор трапезария и се запъти към спалнята. Както целия апартамент, и тя бе обзаведена изискано, с мебели последна дума на модата, които го дразнеха. Всичко бе бяло и Гавин вече имаше чувството, че ще намрази до гроб този цвят. Огледа се и изпуфтя:

— Този проклет апартамент вече ми играе по нервите...

Влезе в банята — и тя облицована с бял мрамор. Обръсна се, смъкна робата, изкъпа се, изми си косата и след като излезе от кабинката на душа, се пресегна за хавлиената кърпа.

След четвърт час вече бе облечен в тъмносив панталон, бяла риза и морскосиньо сако и тръгна към малката библиотека.

Седна на писалището и звънна няколко телефона да уреди пътуването си до Франция, после се обади и вкъщи на своя адвокат Бен Станли, който живееше в Бел Еър.

— Сигурно е излишно да ти пея „Стани, стани, юнако!“ — засмя се Гавин, когато Бен вдигна още след второто позвъняване. — Като всички делови хора, и ти, както виждам, си станал още по първи петли.

— О, Гавин, ти ли си? Как се чувстваш в любимия ми роден град?

— Не мога да се оплача, Бен. Най-последно приключих с монтажа и озвучаването на „Творецът на крале“. Стана филм за чудо и приказ. Ще ти хареса. Моите хора от екипа се върнаха преди няколко дни в Лондон, след около седмица всички отиваме в киноцентъра „Бийанкур“.

— Значи заминаваш за Париж.

— Утре. Слушай, Бен, обаждам ти се, понеже Луиз е в Ню Йорк. Звънна ми току-що. Ще ми се изтърси всеки момент — желала да поговорим. Сигурен съм, че ще ми иска развод.

— И аз. Мери всяка своя дума, Гавин, не ѝ обещавай нищо. Ако е наела адвокат, а тя сто на сто го е направила, кажи ѝ да му предаде да се свърже с мен. Не забравяй, търпял си този брак единствено заради детето. Сега гледай да не си проиграваш козове.

— Ще внимавам, не бой се. И ще ти звънна веднага щом Луиз си тръгне. В Париж, както винаги ще отседна в хотел „Риц“. Ако има нещо, търси ме там през деня.

— Имам и телефоните в „Бийанкур“. Вчера секретарката ти е пуснала до кантората факс с всичките ти координати.

— Обаждат се от рецепцията, Бен. Трябва да затварям. Днес ще ти звънна пак.

— И умната, Гавин!

— Не се безпокой.

Сбогуваха се и Гавин грабна слушалката на вътрешната уредба, за да каже на охраната във фойето на „Тръмп Тауър“ да пусне незабавно госпожа Амброуз.

Луиз бе понапълняла, веднага биеше на очи. Но така изглеждаше много по-добре. Въпреки това беше бледа, с тъмни кръгове. Какво ли ставаше в личния ѝ живот? Гавин пое палтото ѝ и без да казва и дума, го остави върху скамейката в антрето. Луиз също мълчеше.

Мъжът ѝ я покани в хола и най-сетне рече:

— Да те почерпя ли нещо? В кухнята има кафе.

Тя поклати глава и се настани на канапето. Гавин седна на стола отсреща.

— По какъв повод искаш да разговаряме, Луиз?

Тя се подвоуми, изкашля се нервно и след като се намести на канапето, придърпа полата на костюмчето си. Гавин усещаше, че е притеснена, ето защо подкани:

— Хайде, Луиз, не хапя. Не съм чак толкова чудовище, каквото ме изкарваш от няколко години.

— Искам развод — изстреля Луиз, вторачена в него, и закърши ръце върху скута си.

— Нямам нищо против. Ще ти го дам.

— Ама просто така, без да се разправяш? — възкликна тя и върху лицето ѝ се изписа изненада.

— Да, без да се разправам — усмихна се Гавин. После известно време мълча, та да придаде по-голяма тежест на думите си. — Но с някои условия.

— И какви са те? Сигурно са свързани с пари?

— Не, нямам намерение да обсъждам с теб на кого да остане общото имущество, как да поделим парите и така нататък. Нека го уточняват адвокатите. Условията ми са свързани с детето.

— Така си и знаех, че ще ме шантажираш с Дейвид — изсъска Луиз.

— Едва ли е нещо ново за теб, че искам той да остане при мен.

— И дума да не става! — изписка жена му и се смръщи ядосано.

— Държа родителските права да са и на двамата, иначе няма да видиш никакъв развод.

— Дали и когато се оженихме, беше такъв калтак, или стана, след като се прочу?

— О, Луиз, нека не почваме пак! Няма смисъл да ми ехидничиш. Не аз, а ти искаш развод, довтасваш ми в Ню Йорк, изтърсваш се тук с

протегната ръка и почваш да ми вдигаш скандали. Така надали ще постигнеш нещо.

Тя въздъхна и се облегна на канапето, вторачила в мъжа си своите леденостудени воднисти очи. Мразеше го до смърт. Гавин също я измери с поглед и се засмя тихичко.

— Знам, че въртиш любов с Алън Търнър и искаш да се омъжиш за него. Затова ти препоръчвам да не се правиш на интересна.

Луиз не отговори, само го изгледа, ето защо той продължи:

— Вероятно ще се преместиш във Вашингтон. Не възразявам, понеже и аз смятам да дойда да живея в Ню Йорк, щом приключа снимките на новия филм. Така ще е по-удобно и за мен, пък и за Дейвид. Между другото, кога смяташ да се преселиш от Калифорния в окръг Колумбия?

— Не съм казвала, че ще се местя във Вашингтон — възкликна Луиз.

— Но въпреки това ще го направиш — подсмихна се мъжът ѝ.

Тя прехапа устна и осъзнала, че е безсмислено да лъже и увърта, кимна.

— Да, така е. Но на първо време ще остана в Калифорния.

— Потърсила ли си подходящо училище за Дейвид?

— Не.

— Не си прави труда. Аз ще се заема. Там има чудесни частни училища, няма проблем да го запишем в някое от тях.

— Какви са другите ти условия, освен че държиш и двамата да имаме родителските права върху детето?

— Съгласна ли си с това?

Луиз не отговори, отмести очи, сетне пак погледна мъжа си.

— Да — рече бързо. — Съгласна съм.

Гавин въздъхна от облекчение.

— Другите ми условия са Дейвид да прекарва с мен най-малко две от големите ваканции, например зимната и лятната. И да не ми пречиш през тях да го водя в чужбина.

Луиз кимна.

— Да разбирам ли, че си съгласна с тези две условия? — настоя Гавин, та да е абсолютно сигурен.

— Да, съгласна съм.

— Чудесно.

— Имуществото, придобито по време на брака, трябва да бъде разделено поравно, Гавин. Така е по закон. Какво друго ще ми дадеш?

— Издръжка за детето, естествено. Но както ти казах, финансовите въпроси ще ги обсъждаш с Бен Станли. Всъщност не ти, а адвокатът ти. Сигурно си наела адвокат.

— Да.

— Значи се разбрахме — каза Гавин.

— Да, разбрахме се.

Той се изправи.

— Още ти се чудя защо би целия този път. Можехме да се споразумеем и по телефона.

Луиз сви рамене и също стана от канапето.

— Винаги съм смятала, че нещата трябва да се решават на място. Това за мен е въпрос на чест.

На Гавин не му се разправяше и караше с нея. Той искаше Луиз да си тръгва час по-скоро, затова се запъти към вратата.

Тя го последва припряно. В антрето му каза:

— Значи отиваш в Париж и почват „Наполеон и Жозефина“?

— Заминавам утре.

— Виж как те хванах в последния момент!

Без да продумва, Гавин вдигна от скамейката палтото ѝ от самур и ѝ държа да го облече. Не откъсваше очи от нея.

— Като по-млади имахме не един и два тежки момента — рече ѝ след малко вече по-мило. — Всъщност докато бяхме заедно, ни мина доста през главата. Много съжалявам, че не се получи нищо от брака ни, Луиз — въздъхна той и в гласа му имаше разкаяние, когато повтори: — Наистина съжалявам. И за двама ни. Пропиляхме най-хубавите си години. Добре поне, че Дейвид не страда. Държа и в бъдеще да е така. Хайде да се разделим като хората и да не правим истории около развода. Много те моля. В името на Дейвид.

— Ама разбира се — отвърна Луиз и отвори входната врата. Преди да се запъти към асансьора, се извърна към Гавин и изрече едва чуто: — Обичах те. И Бог ми е свидетел, че исках бракът ни да е щастлив. Но не се получи нищо, понеже ти, Гавин, никога не си ме обичал. Никога! Ожени се за мен само защото бях бременна.

— Луиз, аз, такава...

— Недей да отричаш, моля те. Още след оная ужасна трагедия с първото ни дете бях наясно, че никога няма да бъдеш мой, няма да се привържеш към мен. Чувствата ти бяха насочени другаде.

— Какви ги дрънкаш? — ахна озадачен той. — Актьорството ли имаш предвид?

— Щом не се сецаш какво имам предвид, няма да ти казвам, Гавин Амброуз. — За своя и негова изненада Луиз се надигна на пръсти и го целуна по бузата. — Всичко хубаво — пожела му без капчица горчивина. — Ще се видим в съда.

Вратата на асансьора се отвори и докато Луиз влизаше в него, на Гавин отново му направи впечатление, че е напълняла доста. На връщане в апартамента внезапно проумя: Луиз беше бременна. Ами да! Макар и да не я обичаше, през всичките тези години я бе опознал прекрасно. За нищо на света не би родила дете, ако не е омъжена за бащата. Особено след онова, което се случи с първото им бебе. Освен това съвсем определено обичаше Алън Търнър. Бяха си лика-прилика. Нищо чудно, че бе приела всички условия на Гавин и бе откликнала на молбата му за Дейвид. Явно бързаше да се венчае за сенатора.

„Прав й път!“, помисли Гавин. Искаше най-после да е свободен. Точно както и Луиз.

38.

Анри дьо Монфльори никога не бе смятал, че разбира жените. Те му се струваха прекалено сложни и непредсказуеми. Въпреки това обаче бе надарен с прозорливост и състрадателно сърце, ето защо усещаше кога на някого, бил той мъж или жена, му е тежко.

А тази вечер чувстваше, че Роузи, която обичаше като родна дъщеря, е разстроена. Личеше ѝ по преbledнялото лице, по това, че за разлика от обикновено само си мълчи и е доста разсеяна. На няколко пъти го моли да повтори нещо, което графът бе казал преди броени секунди. Той усещаше, че не го слуша, че мислите ѝ са далеч от тук и е погълната от друго.

Седяха в малката библиотека с червени и зелени мебели в апартамента ѝ и пиеха аперитив, преди да идат да вечерят навън. Анри и Кира бяха отскочили за няколко дни в Париж по работа. В момента Кира бе на гости на леля си. В осем и половина довечера си бяха определили среща в ресторант „Льо вийо бистро“ на улица Клоатр Нотр Дам.

След като ѝ разказа за обичния ѝ замък и ѝ отговори на въпросите за прислугата, за Лизет и Ивон, Анри каза:

— Доколкото разбрах от Ерве, през септември ще е последното бракоразводно дело.

— Надявам се.

— Много се радвам, Роузи. Крайно време е и ти да се почувстваш свободна, да си уредиш живота. Сърцето ми се свива, като си помисля колко години пропиля на вятъра...

Графът млъкна, прекъснат от звъна на телефона.

— Ще прощаваш — рече Роузи и отиде да вдигне слушалката. — Здравсти, Фани! — прошепна тя. — Не, няма нищо. Обясни ми за какво става дума, ама бързичко. Дано мога да ти помогна. Инак ще се наложи да изчакаш до утре.

Притиснала слушалката до ухото си, заслуша напрегнато онова, което асистентката ѝ обясняваше от другия край на линията. Анри отиде да си сипе в чашата още уиски, сетне застана при прозореца и

погледна навън. Март вече бе към края си, но времето още бе лошо. Внезапно се изви вятър, който разклати черчеветата на прозорците, а в далечината като топовен тътен екна гръмотевица. Излизаше силна буря. Анри тъкмо си го помисли, когато по стъклата затрополиха едри капки дъжд. Той потрепери, обърна се и забърза да се стопли край огъня в камината.

Седна пак на същия стол, отпи от чашата и отново се замисли за Роузи. Искаше да е щастлива, така, както той бе щастлив с Кира. Де да можеше да ѝ дари щастие, да ѝ го даде, но не бе в състояние да го стори. Бе по силите на един-единствен мъж да я зарадва, да я направи честита. За беда тя не го съзнаваше, вероятно въпросният мъж — също. Анри въздъхна. Роузи бе направо сляпа за чувствата си. Ако си даваше сметка за тях, още преди години да е направила нужното. О, какъв хаос цари в човешката душа!

— Извинявай, но около тия костюми вечно възникват проблеми — поде Роузи, след като остави слушалката.

— Ела, поседи с мен, Роузи. Искам да поговоря с теб. Важно е.

Тя побърза да иде при него и графът остана доволен, че най-сетне е привлякъл вниманието ѝ.

— Да не се е случило нещо, Анри? Звучиш ми разтревожен.

— Да, разтревожен съм.

— За какво?

— За теб.

Роузи се бе настанила на фотьойла и бе взела чашата с питието си. Но сега я остави на масичката отстрани. Обхванала колене с ръцете си, се наведе и съсредоточи цялото си внимание върху графа.

— И защо, интересно, си разтревожен?

— Защото те обичам като свое дете. Нещо не ми харесваш, Роузи. Станала си кожа и кости, лицето ти е помръкнало и смъкнато, направо пепеляво. Но физическите последици от твоите проблеми са най-малкото. Откакто съм тук тази вечер, си като на тръни, тъжна и притеснена си. Изглеждаш ми потисната както никога. Не ти е в характера да увесваш нос. С една дума, нещо те мъчи.

Умислена, Роузи не отвърна, само погледна право пред себе си и впери очи в картината, окачена между прозорците. Сетне, сякаш решила нещо, пак извърна поглед към Анри дьо Монфльори и изрече едва чуто:

— Направих ужасна грешка.

Графът кимна и зачака. Когато младата жена не продължи, я подкани:

— Прав ли съм, ако кажа, че тази грешка е свързана с мъж?

— Да.

— С Джони Фочън ли?

— Откъде разбра?

— По пътя на логиката, Роузи. Около Коледа ми каза, че те е търсил от Лас Вегас. Спомням си и колко развълнувана бе Коли, че Джони ти се е обаждал. А и ти бе споделила с нея, че след Нова година ще дойде в Париж да се видите. Подир няколко дни Коли каза, че си заминала за Лондон заради турнето на Джони във Великобритания. Веднага се досетих, че сигурно имаш връзка с него. Все забравяш, че съм французин и неизлечим романтик.

Върху устните на Роузи се мярна едва загатната усмивка, която угасна веднага.

— Прав си. Наистина между нас припламна нещо. А не биваше.

— Но защо?

— Защото няма да излезе нищо.

— Сигурна ли си?

— Да. Джони е съвсем различен... Не е като другите хора, като теб и мен... Всъщност не е нормален.

— Нещо не те разбирам, Роузи — свъси се Анри.

— Той е голяма попзвезда, един от най-прочутите певци в света. Живее сякаш на друга планета, по съвсем друг начин... — не се доизказа младата жена и се вторачи в огъня в камината.

— Познавам ти и кътните зъби, Роузи. Нямах да се вдигнеш и да ходиш чак до Лондон, ако не изпитваше нищо към него.

— Не съм казвала, че не изпитвам! Джони е привлекателен, сърдечен, любвеобилен, неописуемо щедър. Освен това ние с него се... много се привличаме сексуално. — Тя се прокашля. — Искях да бъда с него. Направих го и беше прекрасно. Всъщност няколко седмици се чувствах на седмото небе, като новородена.

— Не се и учудвам. Толкова време живя без секс! А когато се реши да разтрогнеш този така наречен свой смехотворен брак със сина ми, се почувства най-последно свободна. Влизам ти в положението, Роузи,

наистина. Както ти казах преди няколко месеца, прекалено млада си, че да живееш сама, без мъж, който да те обича.

— Проблемът, Анри, е в това, че според мен Джони не е мъж за мен. Сега е на турне в Австралия, но ако беше тук, сто на сто вече щяхме да сме се изпокарали.

— Но защо?

Роузи сведе очи, започна да си играе с колана на роклята си, сетне отново вдигна поглед и поясни:

— Джони се държи с мен прекалено собственически.

— А не ти ли е хрумвало, че може да е влюбен?

— Как да не ми е хрумвало, сигурна съм в това! В мига, в който пристигнах в Лондон, ми поиска ръката, дори ми подари годежен пръстен. Аз, естествено, не можех да приема да се сгодим. Освен че още не съм разведена, подобно предложение ми се видя прекалено прибързано. Но се постарах да не обиждам Джони. Обясних му, че искам още да помисля, да го опозная. Наблегнах, че и той не е зле да ме опознае по-добре. Съгласи се — за около пет минути. После изтърси, че смятал да се оженим още в деня, когато излезе решението по бракоразводното дело. — Роузи въздъхна и почна да премята златните гривни върху китката си. — Джони е... мъж до мозъка на костите. Мисля, че това е най-точното определение за него. Не е привърженик на равноправието на жените. Не проумява как така мога да държа толкова на работата си. Настоява да зарежа костюмите и колкото по-бързо, толкова по-добре, та да съм бъдела с него през цялото време, да съм пътувала и да съм го придружавала на турнетата.

— А ти не искаш ли? Не ти ли се ще да се омъжиш за Джони?

— Не. Първо, не ми се става нощна птица. Нали ги знаеш как живеят попзвездите от калибъра на Джони? По време на турне той вечеря, когато на мен вече ми се спи, та две не виждам — а Джони има турнета кажи-речи половината година. Няколкото дни, когато бях в Лондон, се съобразявах с всички негови желаниа и капризи, вършех си работата от разстояние, колкото да съм му подръка... Да ти призная, понякога ми се струваше, че се въртя в центрофуга.

— Не опита ли да поговориш с него, да му обясниш какво ти е?

— Не, по време на турнето из Англия и Шотландия — не. Бях... прехласната по него, по любовта и предаността му. И защо да си кривя душата — по сексуалността му. Невероятен е в леглото. — Роузи

прехапа устна и поклати глава. — Но на концерта му в Лондон изведнъж си дадох сметка, че той се е вманиачил по мен, и това доста ме уплаши, Анри.

— Да, всяка вманиаченост плаши. Не е... — замълча графът, търсейки думата.

— Естествена — притече му се на помощ младата жена.

— Мен ако питаш, единственият начин да поправиш... тази ужасна грешка, както се изрази самата ти, е да скъсаш с Джони.

Роузи го изгледа толкова стъписано, че Анри бе изненадан и побърза да добави:

— Освен, разбира се, ако не смяташ да си останете просто гаджета. Възможно ли е?

— Джони няма да склони. Всъщност не. Ще склони, естествено. Ще караме така, докато се разведа, но после пак ще настоява да се оженим незабавно. Междувременно се появи и друг проблем.

— Какъв? — взря се съсредоточено в нея графът.

Роузи също го погледна и за неин яд очите ѝ се напълниха със сълзи. Извърна лице, сложи длан пред устата си, изкашля се и се помъчи да се овладее. Преглътна и каза със свито сърце:

— Нещо ми става, Анри.

— Какво, скъпа? — попита той притеснен.

— Не споделям докрай чувствата му.

— Кога го усети?

— Преди около половин месец, а може би и по-рано. Е, бях смутена от поведението му, когато последната седмица на февруари бяхме в Шотландия. Държеше се някак странно, сякаш му принадлежа. Не даваше да мръдна и на сантиметър от него. И това ме уплаши. А от няколко седмици усещам, че не ми е мъчно за него. Не ми липсва... физически.

— Нищо ти няма, Роузи, мен ако питаш. Ти си красива нормална жена. Но доколкото мога да съдя от собствен опит, понякога изпепеляващото сексуално привличане угасва твърде бързо. Кое то започва с изгарящ плам, често за нула време оставя подире си само студена пепел. Така е, защото си изпитвал само полово влечение, нищо повече. А половото влечение нерядко трае ден до пладне.

— Сигурно си прав.

— С риск да ти прозвучи старомодно, Роузи, сексът никога не е достатъчен за една връзка. Трябва да има и любов. Както ми каза, Джони те е привличал сексуално, но толкоз. Ето защо влечението ти е отшумяло толкова бързо.

Роузи само кимна, без да казва нищо.

— Ако искаш, скъпа, после ще поговорим отново — рече Анри. — Време е да вървим в ресторанта. — Той погледна часовника си. — Хайде да тръгваме! Не ми се ще Кира да ни чака, пък и навън вали като из ведро. Един дявол знае кога ще хванем такси.

Роузи стана от фотьойла.

— Добре, да вървим. Чакай само да си взема палтото.

Анри също се изправи, отиде при нея и я прегърна. Искаше му се да ѝ каже още нещо, но после размисли.

— Благодаря ти, Анри — прошепна тя, долепила буза до неговата. — Благодаря ти, че ме разбираш и ми влизаш в положението.

— Та аз те обичам, Роузи, ти си ми дъщеря — отвърна той и усмихнат, се взря в очите ѝ.

Тя се трогна много от думите му, бе така развълнувана, че едвам се владееше.

— Недей! — рече ѝ мило Анри. — Недей да плачеш. Всичко ще бъде наред.

39.

Вито Кармело бе толкова доволен, че не се сдържа и се ухили до уши. От бодрата му походка и превъзбудено поведение личеше, че е на седмото небе от щастие. Чувстваше се подмладен с десет години след телефонния разговор с Джони тази сутрин.

Неговият Джони му се бе обадил от Пърт и онова, което събщи на вуйчо си, направо го окрили. Вито знаеше, че и Салваторе, който тази седмица нещо бе закъсал със здравето, също ще се израдва много. Ето защо още преди обед Вито хукна към Статън Айланд, за да събщи на донна добрата новина. Старият му приятел щеше да се изненада не по-малко от него, но и той щеше да е на върха на щастието.

Двама души от организацията стояха на пост пред входната врата и го поздравиха жизнерадостно, когато той изкачи последните стъпала. Сега не му беше до тях.

— Добре сте заварили! — измърмори на сицилиански диалект и ги наруга наум, но въпреки това им се ухили до уши, преди да се скрие в антрето.

Първият човек, на когото се натъкна, бе Джоуи Фингърс, който се мотаеше при вратата на кухнята. Джоуи рядко се мяркаше в къщата и Вито се учуди какво ли става.

— Здравсти, Вито, как си? — провикна се по-младият мъж и го сграбчи за ръката, опитвайки се да го прегърне.

— Добре съм, не мога да се оплача — отвърна Вито и изтласка здравеняка.

„Келеш нещастен!“, помисли, докато тътрузеше нозе към кабинета на Салваторе, или, както той го наричаше, неговата „светая светих“.

Донът седеше зад писалището и разговаряше с Антъни, своя съветник, разположил се на фотьойла отсреща. Щом вратата се отвори, и двамата извърнаха очи натам и станаха да посрещнат Вито, който ги прегърна сърдечно.

— Сядай, сядай! — покани го Салваторе и махна по посока на камината. — Рядко се отбиваш денем, та казах на Тереза, че ще останеш за обяд. Приготвя любимите ти гозби: биволско сирене, запечено с домати и домашен зехтин, и спагети по болонски. Нищо не може да се мери с добрата италианска кухня, нали така?

— Благодаря ти, Салваторе, ще остана. Днес нямам много работа. По-късно ще отскоча до клуба. Какво търси тук Джоуи Фингърс?

— Антъни искаше да поприказва с него — поклати глава донът. — Тоя Джоуи съвсем е превъртял. Не разбира от дума, и туйто! Но днес може би ще му дойде акълът. Антъни ще му вземе страха, нали затова е consigliere.

— Това ще е последното предупреждение — намеси се и Антъни, местейки поглед от Салваторе към Вито.

— Съвсем се е разпасал тоя хубостник. Издъни ли се още веднъж, ще хапне дървото. Само ни мъти водата, шефе. Не знае да си държи езика зад зъбите — дрънка пред когото му падне. В чудо съм се видял с него. Играе ми по нервите. Мен ако питаш, не му е чист косъмът.

— Да не смърка? — попита Салваторе и се завъртя на стола с лице към Антъни.

— Не е изключено — рече другият.

— И мен ме нервира — тросна се донът и се настани на фотьюйла срещу Вито. — Но стига сме се занимавали с тоя копелдак. — Той вдигна длани да ги стопли на огъня в камината. — Нека поседя със стария си приятел и пийна чаша вино, пък ще му мислим следобед. Щом Франки се върне от Ню Джърси. — Салваторе потрепери, изправи се и отиде още по-близо до огъня. — Уж е март, а я какъв студ е сковал, болят ме кокалите. Старост нерадост, Вито, нали така?

Той кимна. Антъни наведе глава по посока на Вито и каза на Салваторе:

— Е, ще се видим по-късно, шефе.

— Остани да обядваш с нас, Антъни.

— Благодаря, ще остана — отвърна по-младият мъж и излезе от стаята.

Щом останаха сами, Салваторе се взря напрегнато във Вито, който почти не се виждаше в мъждивата светлина на лампите в

кабинета.

— Какво има, приятелю? Защо посред бял ден си бил толкова път? И си се ухилил до уши?

— Имам добри новини, Салваторе — прихна Вито. — Направо чуднички. Сутринта се обади Джони. От Австралия. Намерил си е момиче. Подходящо.

Салваторе свъси вежди.

— В Австралия ли? Някое австралийче?

— Не, не. Тук, в Париж, де. Но ще дойде тук. Джони ми съобщи, че е намерил момиче, за което смята да се ожени, и че то ще бъде тук, когато нашето момче си дойде през април.

— Французойка ли е?

— Не, Салваторе. Американка. Свястно американско момиче. Но живее в Париж.

— Затова ли се усмихваш, мой човек? Защото Джони си е намерил свястно американче от италианско потекло и ще го доведе тук? Това да се чува! Ще се смееш, я! И на мен ми стана весело. Как се казва?

— Розалинд. Вика й Роузи.

— Ама това име не е италианско — свъси се Салваторе. — Как й е фамилията?

— Мадиган.

— Мадиган ли? Да не е ирландка?

— Може и да е ирландка, но е католичка, добра католичка. Така ми каза Джони.

— Откъде е родом?

— От Куинс. Там е израсла.

— А какво търси в Париж? — попита донът и след като седна на фотьойла, погледна изпитателно Вито.

— Шие дрехи.

— А, така ли!

— Всъщност не ги шие. Проектира ги. За киното.

— Значи, Джони ти се обади да ти каже това.

Ухилен до уши, Вито закима енергично и поясни:

— За да ти предам, че Роузи ще дойде много скоро. През април, не знам точната дата, но съвсем скоро. Така поне ми каза Джони. Иска да ни я представи. Да ни заведе на тузарски ресторант в Манхатън.

— Щастлив ли ти се стори?

— Ами да, много щастлив. Бил на седмото небе. А и турнето вървяло по вода.

— Кога приключва?

— В края на месеца. После от Сидни Джони щял да отскочи до Лос Анжелис, а в средата на април щял да дойде в Ню Йорк.

— Значи някъде около Великден. Ами момичето?

— И тя щяла да пристигне по това време — поясни Вито. — Вече ти казах.

Салваторе кимна, стана, отиде бавно при малкия ъглов бюфет в другия край на стаята и извади бутилка червено вино. След като я отвори, напълни две чаши, донесе ги при камината и подаде едната на стария си приятел.

— За Братството — казаха, както винаги в един глас, и допряха кристалните чаши.

— Джони ми е син, *sangu de ma sangu*^[1] — рече донът. — Искам да е щастлив, да се задоми, да си има дечица. Мои внуци.

— Той е кръв и от моята кръв — единствен син е на сестра ми Джина, мир на праха ѝ. И аз искам да е щастлив.

— Та какво знаем за девойчето, за тази Роузи Мадиган? Разкажи ми по-подробно.

— Не знам нищо повече, Салваторе. Сутринта Джони ми каза само това. Повторих ти го дума по дума.

Донът отпи от червеното вино. Помръкналите му сини очи бяха угрижени, волевото му лице — умислено. Накрая вдигна глава и погледна единствения си верен приятел, единствения човек, на когото имаше доверие.

— От какво семейство е? С какво се занимават родителите ѝ? Къде са? Още в Куинс ли?

— Не знам бе, човек — прошепна Вито. — Джони не ми каза. Но е решил да се жени за нея. Спомена, че ѝ е купил пръстен с голям диамант.

— В такъв случай трябва да поразучим що за птица е тази жена. Възложи го на някое от момчетата. Нека поразпита, да види що за стока е онази, за която моят син иска да се ожени.

---

[1] Кръв от моята кръв (ит.). — Б.пр. ↑

40.

Роузи усети, че ѝ се гади, и се изправи толкова неочаквано, че стресна Ейда, Фани и Гавин. Имаха заседание в една от залите в киноцентъра „Бийанкур“. Всички я изгледаха, а Фани възкликна:

— Зле ли ти е, Роузи?

— Не, само ми се зави свят — отвърна тя и тръгна към вратата, едвам сдържайки се да не повърне. На прага се обърна и добави: — Сигурно съм настинала. Извинявайте, връщам се ей сега.

Забърза по коридора към дамската тоалетна и се надвеси над мивката. Не проумяваше какво ѝ става: от няколко дни не се чувстваше добре. Може би наистина имаше грип. Изведнъж през ума ѝ мина друго. Стъписана, се вкопчи в ръба на мивката. Ами ако беше бременна! Не, изключено. Веднага пропъди тази мисъл от съзнанието си: Джони винаги взимаше предпазни мерки. А и не се бяха виждали от февруари, по-точно от двайсет и трети, неделя. Сега бе първата седмица на април. От последния път, когато се бяха любили, мензисът ѝ бе идвал.

„Не съм в състояние да мисля трезво, капнала съм от умора“ — рече си тя, след което се погледна в огледалото. Ами да, и по израза ѝ личеше, че е останала без капчица сила. Под очите ѝ се тъмнееха дълбоки сенки, лицето ѝ бе изопнато като на мумия. Точно така, напоследък непрекъснато не си доспиваше и се скъсваше от работа.

Работата! Роузи нямаше за кога да се мотае и само защото ѝ е приляло, да губи ценно време. Трябваше час по-скоро да се върне при другите. Окопити се, наплиска се със студена вода, избърса лицето си с хартиена салфетка и се запъти към вратата.

Докато се връщаше в залата, усети, че нозете ѝ вече не се подкосяват и не ѝ се гади толкова много.

— Докъде бяхме стигнали? — попита, след като влезе при колегите си. — Изтървах ли нещо?

— Общо взето, нищо — отвърна Гавин. — Говорехме за теб.

— Ама че сте клюкари! — възкликна Роузи и се помъчи да се усмихне.

— Според Ейда те експлоатирам като черна робиня, Фани май е на същото мнение. И двете смятат, че трябва да те пусна два дни в отпуска, което и възнамерявам да направя. А също и да ти се извиня, че те използвам най-безсъвестно.

— Няма такова нещо — възрази Роузи. — Освен това вече съм добре. — Тя се извърна от Гавин към Ейда.

— Съсипва ме не работата, а безсънието. Чак сега го разбирам. Напоследък нещо не мога да спя. — Роузи погледна Фани. — Ти поне знаеш, че не работя чак толкова много.

— Е... не съвсем — изпелтечи момичето.

— Почини си ден-два — намеси се и Ейда. — Наистина сме доста напреднали с костюмите, на теб ли да казвам? От няколко седмици бъхтиш от тъмно до тъмно. Заслужила си си почивката. Нека и Фани, и Вал си поотдъхнат.

— Ама аз...

— Стига си мърморила! — скастри я Гавин. — Още сега ще те откарам вкъщи. — Той вдигна ръкава на пуловера си и погледна часовника. — Вече е четири часът. Хайде да приключваме, Ейда. Добре поработихме за днес.

— Вие вървете — рече му тя. — А аз ще поостана още час-два да прегледам новия бюджет и да направя някои сметки. Баталната сцена, която добави, няма да е от най-евтините. Ще поумувам какво да правим, откъде да набавим средствата. Хайде, Гавин, откарай Роузи вкъщи. Ще повикам твоя шофьор да дойде с колата — каза Ейда в заключение и вдигна телефонната слушалка.

След петнайсет минути Роузи и Гавин вече бяха на задната седалка в мощния мерцедес, който от „Бийанкур“ подкара към Париж.

— Ейда е права, не изглеждаш добре — пророни Гавин и се взря в нея. — Я каква си изпосталяла! И лицето ти е бледо като на мъртвец, с тъмни сенки под очите. — Нацупи се и поклати глава. — Аз съм виновен, изцедих те. Дали да не идеш на лекар, в киноцентъра има. Трябваше да се сетя, преди да тръгнем от „Бийанкур“.

— Я не се занасяй. Не съм болна. Само съм малко уморена. Може би.

— Е, призна си най-после. Но ми се струва, че си каталясала, и то заради мен. Като продуцент на филма ти нареждам, моето момиче, да си починеш.

— Но още е средата на седмицата, Гавин. Сроковете ни притискат. Не мога да си позволя точно сега да зарежа насред път работата.

— Изобщо не е средата на седмицата. Днес сме четвъртък. И ще правиш каквото ти казвам.

— Я какъв началник се извъдил!

Той се засмя.

— Почини си в петък, събота и неделя. До понеделник ще си кукуряк.

— Е, хайде, от мен да мине — склони накрая Роузи. Нямахше сили да спори повече.

От движението на колата я налегна дрямка. Клепачите ѝ бяха натезжали и Роузи затвори очи. След десет минути, отпусната върху рамото на Гавин, потъна в сън.

Спа чак до Париж.

Гавин я събуди едва когато стигнаха сградата, където бе нейният апартамент. Щом се качиха горе, взе всичко в свои ръце: настоя Роузи да се накисне в топлата вана, да глътне три аспирина и да изпие чая с лимон, който ѝ запари. После я прати да си легне.

— Хайде, почини си час-два — каза ѝ и угаси нощната лампа. — А след това ще излезем да хапнем. Ще си поръчаме питателна супа и риба. Ще ти се отразят добре. Подозирам, че не се храниш като хората.

— Както кажеш, Гавин — промърмори тя, унасяйки се, а младият мъж излезе от спалнята и затвори след себе си вратата.

Но и този път Роузи не можа да заспи.

След броени секунди се отърси от дрямката и се вторачи в тъмната стая. Пак се сети за Джони: преследваше я като призрак. За Роузи всичко между тях бе свършено, тя знаеше, че е скъсала с него окончателно. Анри бе абсолютно прав в онова, което ѝ бе казал преди седмица. Бе наблегнал, че след пет години на самота Роузи се е вкопчила като удавник за сламка в Джони, в неговото обожание и неустоим сексапил.

Така си беше. Благодарение на него тя отново се бе почувствала жена, бе усетила как по тялото ѝ се плъзва сладостна тръпка и кръвта ѝ възвира, Джони я бе върнал към живота. Бе трогателен, връзката им — също. Но това тяхното бе само увлечение, и то мимолетно.

Желание. Страст. Секс. Изгарящ плам. Студена пепел.

Ето какво ѝ бе казал Анри. Колко точни бяха думите му! Той бе много мъдър, имаше голям опит. Познаваше живота, бе гребал от него с пълни шепи, също се бе влюбвал и бе страдал — Роузи го знаеше от Коли. Знаеше и че взима присърце проблемите ѝ, ето защо бе много благодарна, че когато е дошъл в Париж, е разговаряла с него, доверила му се е. И както винаги, Анри дьо Монфльори ѝ бе дал мъдър съвет.

— Вгледай се в сърцето си, провери своите чувства — ѝ бе казал. — Запитай се какво искаш, как смяташ да изживееш живота си. В края на краищата той си е само твой и никой не може да се разпорежда с него. И бъди откровена със себе си. Бъди такава, каквато си, Роузи. И никога не прави компромиси.

Тя се вглеждаше в сърцето си. Вече дни наред. И откри някои жизненоважни истини. Онова, за което от доста време се досещаше смътно, се оказа вярно: не обичаше Джони Фочън. Просто бе увлечена по него. И дума не можеше да става да прекара остатъка от живота си с него. Не че Джони бе лош, просто бе по-различен. Между тях нямаше почти нищо общо.

Трябваше час по-скоро да иде и да му каже, че между тях е свършено. Щеше да замине за Ню Йорк и да му го признае без недомлъвки. Не можеше да си позволи да шикалкави. Той се бе държал прекрасно с нея и Роузи бе длъжна да му отвърне със същото.

Знаеше, че е взела правилното решение, ала се страхуваше да му го съобщи. Щеше да го заболи много. Бе влюбен в нея, искаше да се оженят. Щом тя бе толкова разстроена, как ли щеше да го изживее той? В края на краищата обичаше за пръв път през живота си.

След седмица Джони си тръгваше от Австралия, щеше да вземе директния самолет за Лос Анжелис. От средата на април чак до края на май, че и по-дълго, щеше да остане в Ню Йорк. Щеше да записва новия си компактдиск в „Хит Фактъри“, прочутото звукозаписно студио в Манхатън.

Беше ѝ го припомнил завчера, когато ѝ се обади от Пърт.

— Ужасно ми е мъчно за теб, скъпа — бе казал. Чуваше се ясно, сякаш ѝ говореше от съседната стая. — Никога повече не бива да се разделяме. Не издържам, Роузи. Без теб не мога и ден.

И бе продължил да ѝ се обяснява все в този дух.

Тя бе промърморила нещо, колкото да го успокои, и най-сетне с триста мъки бе успяла да се откачи от телефона. Но думите му определено я разтревожиха. Явно чувствата му към нея не се бяха променили. Обратното, бяха станали още по-силни.

Роузи потрепери от решението, което току-що бе взела. Зарови глава във възглавниците, зави се през глава и стисна очи. Дълго се мята в леглото, ала накрая, изтощена, все пак заспа.

Сънува майка си и че отново е малко момиченце в Куинс.

— Защо не ме събуди? — попита от вратата на хола.

Стреснат, Гавин погледна през рамо.

— Божичко, изкара ми ангелите! — възкликна и стана от стола. — Не съм те чул кога си влязла.

— Извинявай — каза Роузи и погледна страниците от сценария, разпилени по пода край стола. — Гледам, пак се трудиш. По-тежък случай си и от мен.

— Сигурно. Но затова пък ти изглеждаш по-свежа. Трите часа сън са ти се отразили добре.

— Наистина се чувствам по-бодра — потвърди тя, след което отиде да седне на дивана. Погледна бутилката бяло вино, която Гавин бе отворил, и рече: — Няма да ти откажа една чашка от това.

Той взе бутилката, напълни чашата, която бе приготвил за нея, и ѝ я поднесе.

Роузи му благодари и я вдигна.

— За твое здраве, Гавин. Наистина ми трепериш като квачка. Признателна съм ти.

— За мен беше удоволствие. И ти си го правила. Пък и се чувствах гузен. Хайде сега да прием за твое здраве! — вдигна тост и той и след като отпи от виното, остави чашата и започна да събира листовите на сценария.

— Вече се безпокоя за Жозефина. Кой ще изпълнява ролята ѝ, де. Моите хора още не са ми предложили нищо интересно.

— Какво ще кажеш за Сара Сомърфийлд?

Гавин се поизправи на стола и хвърли на Роузи изпепеляващ поглед.

— Сара Сомърфийлд — повтори той. — Лицето ѝ е толкова безинтересно, че няма да издържи и един-единствен едър план.

— Но пък е красива.

— Ами, друг път красива! Плоска хубавелка. Трябва ни актриса с присъствие, Роузи. — Гавин подреди разпилените листове в папката и я остави на масичката. — Бях се сетил за Дженифър Онслоу, тя ще се справи. Но е заета. Както винаги, проблем след проблем.

— И този път ще намериш актриса, която да пасва на ролята. Винаги подбиращ най-подходящата. Пък и разполагаме с доста време. До началото на снимките има цели четири месеца.

— Да де. — Гавин потъна в мислите си, сетне погледна Роузи и додаде: — Какво ще кажеш за Миранда Инглиш, става ли за Жозефина?

Роузи направи физиономия.

— Надали. Пада си малко... особнячка. Инак я бива като актриса.

— Какво означава „особнячка“? Това, че е наркоманка ли?

— Така ли? Не знаех — поклати глава Роузи. — Не, друго имах предвид. Че вечно е в депресии.

— Сигурно се сети за Съни. И как дрогата я съсипа.

Роузи кимна и лицето ѝ помръкна. Гавин се изправи и отиде при застланата с покривка масичка, където тя държеше фотографиите си. Взе снимката на тяхната група и я погледна, сетне я върна на мястото ѝ. Извърна очи към Роузи и рече, усмихнат едва-едва:

— Да ни се чуди човек, вечно носим тази снимка със себе си. Ти, аз, Нел, Кевин...

След кратко мълчание тя отвърна:

— Дали и Съни държи снимката в лудницата в Ню Хейвън? Дали Мики я е взел, когато изчезна?

Гавин, който стоеше на известно разстояние от нея, се обърна рязко и се вторачи в нея. Бе изрекла думите много странно, той моментално забеляза и необичайния израз в очите ѝ.

— Говориш странно, още по-странен е видът ти. Какво има?

— А, нищо, Гавин. Волю-неволю оня ден си помислих, че никой от нас не издържа.

— Какво имаш предвид, Роузи?

— Отношенията помежду ни. Като деца, като сирачета, се зарекохме да бъдем семейство, да си помагаме винаги. А не удържахме на думата си и в това ни е трагедията. Всички носим вина.

Гавин не каза нищо. Отпи от виното, върна се с чашата при стола и седна.

— Вина за какво?

— Ами за това, че се забравихме, че се държахме като егоисти. Като самовлюбени глупаци. Поддадохме се на гордостта и амбициите. И всичко това съсипа отношенията ни. Но най-лошото е, че се забравихме. Не обърнахме внимание на Съни тъкмо когато тя имаше най-голяма нужда от нас. Подведохме я. Същото важи и за Мики. Подведохме и него.

— За Съни си права. Трябваше да забележим, че се пристрастява към дрогата. Но не разбирам защо го казваш за Мики.

— Не му подадохме ръка, след като скъсаха с Нел и той изпадна в депресия, озова се в безпътица и се чувстваше несигурен като адвокат. — Тя вдигна лекичко рамене и поклати глава. — Понякога си мисля, че Мики изчезна само и само за да се махне от нас.

Тези думи стреснаха Гавин и той възкликна:

— Не ми се вярва, Роузи! При всички положения ти винаги си се държала чудесно с всички нас, няма какво да си посипваш главата с пепел.

— Не удържах на думата, която дадох на теб.

— О, я не се занасяй!

— Чакай, не си ме изслушал — прекъсна го тя. — Когато бяхме малки, ти обещах да те подкрепям в мечтата ти да станеш актьор; да бъда до теб, докато водеше онзи лудешки живот: беше се хванал келнер в Гринич Вилидж, играеше в разни постановки на оф Бродуей и в какви ли не долнопробни сериалчета, учеше при Ли Страсбург. Но в крайна сметка не те разбрах. Предадох те. След онази ужасна караница, която имахме по моя вина, от гордост не дойдох да ти се извиня.

— Аз пък се запознах с Луиз, тръгнах с нея и още преди да съм се усетил, се оженихме. — Гавин замълча, приковал очи в нейните. —

И аз не удържах на думата, която ти дадох, Роузи. Защо да си кривим душата? Обещах да се оженим, да работим заедно в театъра или киното, да сме нещо като екип.

— Е, не увесвай нос, де — засмя се тя. — Пак работим заедно и сме нещо като екип.

— Тъхъ.

— Но въпреки всичко си бях голяма глупачка, ужасно вироглава. И незряла. Избягах в Париж и се омъжих за първия, който ми предложи.

— Мама често повтаряше нещо, което се оказа вярно — усмихна й се Гавин. — „Бързата кучка слепи ги ражда.“ Особено пък в брака.

— Ами да, така е. — Роузи надигна машата и отпи голяма глътка. — Не удържах на думата си и пред Кевин. Все му повтарях, че ще го спра, почне ли да прави глупости. Въпреки това го оставих да тръгне по пътя на тате и да стане ченге.

— Божичко, Роузи, не бе по силите ти да го спреш. Беше си навил на пръста да иде в нюйоркската полиция.

— Да... — Тя завъртя бавно чашата между дланите си, загледана някъде в пространството. Личеше, че мислите й са далеч оттук. — Но имаше един момент, когато брат ми се колебаеше. Можех да го разубедя. Открай време се интересува от право, дори споменаваше, че му се става адвокат.

— Помня...

— Пък и Нел...

— А с какво според теб сме предали Нел?

Роузи му се усмихна лекичко.

— Е, тя поне ни измива лицето. Нея не я предадохме и подведохме, нито ти, нито аз. Удържахме на думата си. Но...

— Какво „но“? Хайде, изплюй камъчето, Ангелско личице.

— Мисля си, че затова пък я подведе Кевин.

— И с какво, интересно?

— С това, че остана в полицията и продължи да работи под прикритие, като внедрен агент. Това я убива, Гавин. Непрекъснато е на тръни. Когато научих за връзката им, ужасно се зарадвах. Но сега не съм съвсем сигурна, че трябва да останат заедно, ако и занапред той е внедрено ченге. Смятам, че Кевин трябва да напусне полицията заради себе си и заради Нел.

— Но ти знаеш, че няма да го направи.

— Да, няма. Повтаря като курдисан, че е полицай четвърто поколение.

— Не бива да им се месим, Роузи. Човек сам твори живота си.

— Така е. Та защо ти се оже...

Роузи млъкна наред изречението и се зае да оправя една от снимките в рамка върху масичката.

— Хайде, довърши си мисълта! — подкани благо Гавин.

Известно време младата жена мълча, после го погледна право в очите и попита:

— Защо се ожени за Луиз?

— Защото беше бременна. Чувствах се длъжен да го направя. И да бъда до нея.

— Не си ми споменава.

— Не си ме питала.

— Но нали детето умря...

Роузи усети, че не бива да продължава, изведнъж я досрамя.

— И ти недоумяваш защо и след случилото се съм останал с Луиз.

Младата жена си замълча, ето защо Гавин допълни бавно и неопикуемо тъжно:

— Ще ти кажа какво всъщност се случи, Роузи. Бебето не умря при раждането, както си мислеха всички. Почина още в утробата на Луиз, около две седмици преди термина. А тя трябваше да го износи. Та четиринасет дни живя с мъртво дете в утробата и това ни довърши.

— Божичко, Гавин! Какъв ужас! Да не дава Господ! Клетата Луиз... А и ти си се намъчил. Сигурно е било голям кошмар. Каква трагедия!

— Да. Останах с Луиз, за да ѝ помогна да преодолее мъката и по този начин да помогна и на себе си... — Гавин замълча и отпи от виното. — Но това бе преди цяла вечност.

— Ужасно ми е мъчно за теб. Не биваше да те питам.

— А, няма нищо, не почвай пак да се укоряваш. Какво става с нашата вечеря? Май вече е късно да излизаме. — Още преди тя да е успяла да каже нещо, Гавин побърза да предложи: — Точно така, ще

приготвя вкусна италианска вечеря. Нали в шкафа ти се намират спагети?

— Да, намират ми се, но нека си стоят там. Може и да си велик актьор, но те няма никакъв като готвач.

— А едно време разправяше, че съм готвел добре.

— Бях млада и бях опитвала само твоите буламачи — прихна Роузи. — Я по-добре да отскочим до бистрото на ъгъла! Донеси палтата. И да побързаме, че ще затворят!

41.

Гавин Амброуз бе седнал на канапето в хола на апартамента в хотел „Риц“, заобиколен от справочници на актьорското съсловие. Отпиваше от кафето и разлистваше справочника на Академията за филмово изкуство, в който бяха включени всички актриси, изпълнявали главни роли.

Именно такава му трябваше — актриса с присъствие и дух, която да пресъздаде образа на Жозефина.

Миналия четвъртък Роузи бе права, като каза, че разполагат с предостатъчно време. От друга страна обаче, в момента се снимаха доста филми, в които участваха кажи-речи всички добри актриси. Кевин Костнър работеше върху поредната си суперпродукция, Дъстин Хофман също бе обявил, че почва нов филм, Шон Конъри се канеше да прави епична приключенска кинотворба. Покрай цялата тази бурна снимачна дейност, внезапно разгоряла се в киното, Гавин се изпопритесни, понеже бе перфекционист във всичко, особено в подбора на актьорския състав. Миналата седмица бе отхвърлил три актриси, които бяха обсъждали с Роузи, и то по куп причини.

Изпи остатъка от кафето, остави чашата върху подноса и отиде при прозореца с изглед към площад Вандом. Бе слънчев неделен следобед, седмица преди Великден, и той се запита защо ли се е сврял в хотела и разглежда снимките на прочути холивудски актриси. „Такава ти е работата, мой човек — припомни си Гавин. — Но по дяволите работата!“ Реши да звънне на Роузи и да види какво прави в този чудесен априлски ден.

Тя вдигна още след първото позвъняване.

— Да не си седнала върху телефонния апарат? — пошегува се Гавин.

— Нещо толкова. Тъкмо се канех да ти звънна.

— Е, спестих ти четвърт франк, Ангелско лице. Защо щеше да ми звъниш?

— Преди десетина минути ме осени прозрение. Изведнъж ми хрумна, че би могъл да ангажираш някоя френска или английска

актриса. Не е речено, че трябва да е непременно американска звезда. И без холивудските знаменитости филмите ти имат невероятен касов успех. Сетих се за Аник Томпсон. Французойка е, но говори приличен английски. От няколко години, откакто се омъжи за режисьора Филип Томас, живее в Лондон. Много талантива е, няма по-подходяща от нея за Жозефина.

— Наистина е невероятна, Роузи. Как не съм се сетил досега? А, защото е голяма върлина.

— Тя ще стои в трап, а ти ще стъпиш на някой кашон — заяде го Роузи.

— Хиляди благодарности. С приятелка като теб не ми трябва врагове.

— Я не се занасяй! Знаеш, че се шегувам. Пък и тя не е чак толкова по-висока от теб, най-много два-три сантиметра. А и във филма няма обувки на високи токове, само пантофки в стил ампир.

— Добре си се сетила за Аник — рече Гавин. — Ще кажа на Ейда да видим какво мисли.

— А ти защо ми се обаждаш, Гавин?

— Да видя имаш ли някакви планове за днес. Виж какво време се е отворило, дали да не поизлезем? И без това бърхтим като негри.

— И къде ще идем?

— Не знам. Нали ти си парижанката, предложи нещо.

— Бихме могли да направим дълга разходка из Булонския лес, но току-що се върнах от пазар и навън е по-студено, отколкото си мислиш. И духа хаплив вятър.

— При всички положения искам да се измъкна от този хотел. Не е задължително да се мотаем навън. Дали да не идем на едно кино?

— Много оригинално хрумване. Нямам нищо против — засмя се Роузи.

— А после ще те заведем да вечеряме. В бистрото, дето е при вас.

— Дадено! То ми е любимото заведение.

— Кога да мина да те взема, Ангелско личице?

— Няма смисъл да се разкарваш. Ще се чакаме пред „Фуке“ на Шанз-Елизе. Тъкмо ще спестим време. След половин час става ли?

— Ще те чакам.

Накрая се отказаха от кината на Шанз-Елизе. В някои нямаше билети, пред други се виеха километрични опашки, сякаш половината парижани се бяха наговорили точно днес да ходят на кино.

Ето защо спряха такси и се запътиха към един киносалон на левия бряг на Сена.

— Там дават само архивни филми — поясни Роузи, докато се качваха на таксито. — Нямам представа каква е програмата за тази седмица. Но обикновено прожектират хубави неща. — Тя се взря в бомбето, което Гавин си бе нахлупил. — Толкова ли е задължително да се разхождаш с бомбе? Не ти отива.

— То ми е за маскировка — ухили се младият мъж.

— Е, не си се скрил кой знае колко. Веднага те познах. Както и онези жени пред „Фуке“. Зяпаха те като невидели.

— Ами, друг път са ме зяпали. Гледали са нещо друго. Наистина, Роузи, с това бомбе се движа инкогнито. Пък и е модно.

— Модно било! Все едно си го изровил от някой таван.

Гавин се засмя и я заяде заради плетената шапка, с която му било писнало да я гледа. Шегуваха се и се заливаха от смях чак докато стигнаха левия бряг на Сена. След двайсет минути влязоха в салона: даваха „Казабланка“. Бяха изпуснали първите десет минути, но това не им попречи. Знаеха едва ли не наизуст стария класически филм.

Щом се настаниха на местата си, Гавин прошепна:

— Изгарям от нетърпение оня сладур Богарт да каже: „От всички пивници, във всички градове по света, тя влезе именно в моята.“ Това ми е любимата реплика във филма.

След прожекцията отидоха в бистрото в дъното на улицата, където живееше Роузи. Вътре бе толкова пълно, че нямаше къде игла да падне, но понеже я познаваха, като по чудо им намериха свободна маса.

— А сега махни това проклето бомбе — подкани го Роузи, щом се настаниха. — Няма да седя с теб, ако продължаваш да упорстваш и да стоиш с него. Не е възпитано. И всички те зяпат.

— Ще ме зяпат още повече, ако го сваля.

— Тук никой няма да ти досажда — отсече младата жена и се усмихна мило на келнера, когото познаваше.

— Водка с лед, Марсел — каза му и се извърна към Гавин: — И ти ли ще пиеш същото?

Той кимна.

— Капнете и малко джин, ако обичате.

Сервитьорът го изгледа заинтригувано, после рече на Роузи:

— Разбрах, госпожо Дьо Монфльори!

И забърза да изпълни поръчката.

— Вярно, позна ме — намигна ѝ Гавин. — Но ще сваля бомбето, колкото да ти доставя удоволствие.

След като той го сложи под стола, Роузи възкликна:

— Това вече е друга работа, Гавин! И никой няма да ти додява. Тук все пак сме в изискана Франция. Цивилизация, братче!

Още не го бе изрекла, когато до масата им се приближи някакъв младок, който ги обсипа с извинения и пъкна листче хартия на Гавин.

— Ще ми дадете ли автограф, господин Амброуз? — примоли се на развален английски.

Гавин наведе изискано глава, подписа се и озари момъка с ослепителна усмивка. Ликуващ и ухилен до уши, французинът се дръпна от масата.

— Както виждаш, аз... — поде Гавин.

— Само да си посмял да ми опяваш, Амброзини! Ставам и си тръгвам.

Той ѝ се усмихна блажено. Роузи също се засмя и понавела глава, впи в него зелените си очи. Тъкмо да го попита нещо, и келнерът им донесе питиетата. Щом видя Гавин без бомбето, ахна:

— Ами да, вие сте господин Амброуз! Така си и знаех.

Гавин кимна, поусмихна се и щом останаха сами с Роузи, присви очи:

— Много си точна в преценките, няма що! — Засмя се и допря чаша до нейната. — Но пак си ми голяма сладурана, котенце! — изтананика, имитирайки безупречно Хъмфри Богарт.

Докато след вечерята си пиеха кафето, Роузи каза едва чуто:

— Може ли да те попитам нещо, Гавин?

— Разбира се! Казвай!

— Защо остана толкова години с Луиз? Тя все се е съвзела след загубата на първото ви дете. А и ти. Защо не я остави, щом си бил толкова нещастен?

— По ред причини, но най-вече заради сина си. Израсъл съм без баща. Дума да няма, дядо ме обичаше. Но не е същото. Искан Дейвид да има баща, да съм до него, ако случайно му потрябвам. Пък и заради кариерата и актьорството. Знаех, че трябва да се съсредоточа върху тях и да им се посветя, ако наистина искам да успея. Мислех единствено за работата, не ми се занимаваше със семейни разправи и с други жени. Стана ми правило да не допускам нищо да ме отклонява от избрания път.

— Нима не си имал други жени? — ахна тихо Роузи и го погледна любопитно.

— Е, не че не съм имал, но се броят на пръсти. А що се отнася до брака ми, винаги съм поддържал фасадата. Нали?

— Да, дори се престараваше. Едва наскоро си дадох сметка колко нещастен си бил всички тези години. Миналия ноември обаче, докато снимахме „Творецът на кралете“, мислех, че си извадил голям късмет с брака си. Даже й го казах на Нел.

— А тя какво отвърна?

— Не се съгласи. Подметна да не съм забравяла, че си актьор.

— Нашата госпожица Джефри има ум като бръснач.

— Да де, сече й пипето.

— Роузи...

— Какво, Гавин?

— Има още една причина да не оставя Луиз. — Гавин замълча и се взря в нея със спокойните си сиви очи.

— Не виждах смисъл, понеже ти бе омъжена за друг.

Роузи го зяпна учудено.

— Ами и аз не се развеждах с Ги по тази причина... защото ти бе женен.

Вечерта бе ясна и студена. По седефено синьото небе нямаше и облаче, грееше пълна месечина.

Докато вървяха към сградата, където бе апартаментът й, не продумваха, не се и докосваха.

Щом влязоха вътре, Роузи и Гавин метнаха палтата си върху малката дъсчена скамейка в антрето.

Все така без да казва и дума, Роузи отиде бързо в хола и застана в средата, поизвърната в профил към Гавин, който я гледаше от вратата. Светеше само една лампа. В помещението бе сумрачно и той не виждаше изражението ѝ. Изгаряше от желание да иде при нея, ала усети, че няма сили да помръдне. Сякаш бе залепен на прага.

Накрая Роузи се извърна с лице към него.

Гледаха се, без да продумват.

Тя пристъпи към него.

Той също направи крачка.

И в този миг, докато вървяха бавно и целенасочено един към друг, и двамата бяха повече от сигурни, че оттук нататък животът им ще се промени. Изцяло и необратимо. С внезапна яснота осъзнаха, че вече нищо няма да бъде същото.

Тя се отпусна в обятията му, почти се хвърли в тях.

Той я обви с ръце, силни и мощни, и я притисна здраво до себе си.

Роузи също го прегърна и го замилва по врата, впила пръсти в косата му. Гавин я притегли още повече към себе си.

Накрая се целунаха — дълго не можеха да се откъснат един от друг, сякаш за да заличат всички мъчителни години. Долепили устни, преплели езици, се бяха вкопчили като удавници, които се страхуват да се пуснат.

Гавин се наслаждаваше на добре познатата му сладост на устата ѝ, примесена със солените ѝ сълзи. Накрая се дръпна и докосна с пръсти страните ѝ. Бяха мокри.

Впи очи в нея. Тя отвърна на напрегнатия му поглед.

— О, Гавин! Гавин! Обичам те! Само да знаеш колко те обичам!

— И аз те обичам, Роузи. Никога, нито ден, нито миг не съм преставал да те обичам.

Най-сетне, след толкова години мълчание, си бяха изплакали болката, бяха си казали какво ги е мъчило.

Погледнаха се с разбиране и без да казва и дума повече, Гавин я хвана за ръка и я поведе.

Подир броени секунди Роузи вече се чудеше как толкова бързо са отишли от хола в средата на спалнята, кога и как са се съблекли. После

забрави за всичко на тоя свят, понеже Гавин я притегли към себе си и я обсипа с целувки.

Тя му отвърна не по-малко пламенно. Все едно изобщо не се бяха разделяли. Годините сякаш се заличиха.

Роузи и Гавин се върнаха на място, което някога им бе познато, място, което им бе близко и където те принадлежаха.

Макар да не се бяха любили цели единайсет години, Гавин още помнеше всяка гънчица и извивка на тялото ѝ, сякаш бе неговото. Същото важеше и за Роузи.

Докосваха се трескаво, изживяваха наново някогашните усещания и страст, отново бяха на ръба на блаженството. А спомените им, толкова сладостни, нахлуха и ги заляха като приливна вълна.

Роузи му бе първата жена, той на нея — първият мъж. Сега, когато най-сетне отново бяха заедно, имаха чувството, че се любят за пръв път.

И все пак бе по-различно. Бяха по-мъдри, бяха страдали един за друг. И от това ставаха двама по-нежни.

Нощта им се стори сън.

Подремнаха след първото любене, колкото да се събудят подир няколко часа и да се затърсят трескаво — сякаш от страх, че всичко е било плод на въображението. Гавин усети, че я желае отново. Пак я облада страстно и неудържимо. Роузи също го желаше неописуемо. Отново заспаха, и отново се любиха, щом се пукна зората. Накрая потънаха в дълбок сън, какъвто не ги бе спохождал от години.

Роузи се претърколи в леглото и се пресегна да помилва Гавин, но него го нямаше.

Седна рязко в леглото, примига срещу ярката утринна светлина и се заозърта, решила както през нощта, че само ѝ се е присънило.

Но не беше сън. Усещаше го по тялото си, изтръпнало от милувките. Усмихнатата, отметна завивките, стана, загърна се с робата и тръгна да търси Гавин.

Той седеше зад бюрото в ателието. Бе облечен в пуловер и панталон, беше си сложил и очилата с рогови рамки. Бе подредил пред

себе си листовете на сценария.

— Гавин, защо си взел моя екземпляр? В полетата съм си отбелязала куп неща.

Той вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Така ли казваш „добро утро“ на любовника си, и то след всичко, което е направил за теб нощес?

— Ах, само се заяждаш! — извика Роузи през смях.

— Невъзможен си, Амброзини!

— А, между другото, те обичам.

— Аз също. — Заобиколи писалището, надвеси се над Гавин и го целуна по бузата. Той произвърна лице, за да я целуне по устата, сетне я придърпа върху коленете си и зарови глава в трапчинката на рамото ѝ. — Роузи, да знаеш само колко те обичам! Просто не мога да ти опиша. — Прегръща я още малко, после я пусна. — А за сценария не бери грижа. Извадил съм само един лист, за да променя диалога. Утре в киноцентъра ще ти го върна.

Роузи стана от скута му и след като прекоси стаята, рече през рамо:

— Мирише ми на кафе. Много мило от твоя страна, скъпи. Искаш ли още една чаша?

— Не, благодаря, Ангелче.

Извън телефонът.

И двамата впериха поглед в апарата.

— Дано не е Джони — каза тихо Роузи.

Гавин се изправи.

— Ще те оставя сама — рече и заобиколи писалището.

Младата жена поклати глава.

— Моля те, стой тук! Нямам тайни от теб. Пък и съм включила телефонния секретар.

Телефонът продължи да дрънчи оглушително.

— Не, забравила съм.

Грабна слушалката.

— Ало! — Лицето ѝ грейна. — Здравсти, Нел! Откъде се обаждаш?

След миг от усмивката ѝ не остана и следа.

— О, Нел, сериозно ли говориш? Божичко! — Роузи стисна още по-силно слушалката и седна тежко на стола. — Божичко! — извика

пак и преbledня като платно. — Да, да. Ще дойда. Тръгвам незабавно. — Млъкна и заслуша какво обяснява приятелката ѝ от другия край на линията, без да сваля очи от Гавин, който, смръщен, стоеше при бюрото. Той забеляза, че очите ѝ са се разширили и в тях се чете страх, а Роузи трепери като листо. — Добре, както кажеш. Ще оставя съобщение на телефонния ти секретар.

С тези думи затвори.

— Какво има, Роузи? Какво се е случило? — попита разтревожен Гавин и отиде при нея.

Тя го погледна с отворена уста и промълви задъхано:

— Кев. Стреляли са по него. Ранен е много тежко. Според лекарите в болницата „Белвю“ почти няма шансове да оживее. — Роузи се разплака. — Смятат, че ще умре.

42.

В понеделник сутринта Роузи и Гавин излязоха от летище „Кенеди“ и моментално поеха към болницата „Белвю“, където, притеснена до смърт, ги чакаше Нел.

След мъчителната неделя едвам се държеше на крака и бе пребледняла като мъртвец. Още щом ги видя, ревна неутешимо. Роузи се опита да я утеши, но също се разплака. Двете жени се прегърнаха, сетне Гавин взе в обятията си Нел и я притисна до себе си, та да ѝ вдъхне надежда, както се бе опитал да стори и с Роузи, докато пътуваха със самолета над океана.

— Кевин е здрав като бик, няма да се даде толкова лесно — рече той на Нел; после я прегърна през раменете и я поведе към столовете в дъното на чакалнята. — Ако някой оцелее при тези рани, то това е именно Кевин.

— Не си съвсем наясно — изхлипа през сълзи Нел. — Той не е просто прострелян с един куршум. Направили са го на решето. Целият е в рани, загубил е много кръв.

Колкото и да бе разтревожена, Роузи добави:

— Гавин е прав. Кев ще се оправи, ще му мине като на кутре. Не може да си позволи да умре като тате. — Както седеше до Нел, тя продължи: — Кога можем да го видим? Къде са лекарите?

— Ще ида при главната сестра — рече Нел. — Тя ще повика доктор Морис. Помоли да го намерим, когато пристигнете.

Роузи кимна и приятелката ѝ забърза по коридора. Гавин хвана младата жена за ръката и я стисна силно.

— Ако Кевин има нужда от кръв, ще дам от моята. Сигурна съм, че и ти ще сториш същото. — Напоследък проверяват кръвта и тя е безопасна, нали? — погледна го вторачено Роузи.

— Да. Но исках да знаеш, че съм готов да дам кръв. И Кев би го направил заради мен.

— Така е, но при всички положения съм ти признателна. Чакай да чуем какво ще каже лекарят.

След малко Нел се върна с мъж в бяла престилка, който, както се досети Роузи, бе от лекуващите лекари на брат ѝ. Ръкуваха се и Роузи попита кога може да види Кевин.

— Още е в безсъзнание, госпожо Мадиган — поясни доктор Морис. — В интензивното отделение е, но ако желаете, бихте могли да го видите за кратко.

— Да, нека го видим — примоли се Роузи и попита: — Има ли шансове да оживее, доктор Морис?

— Днес състоянието му леко се подобри в сравнение с вчера. Рано сутринта му направихме втора операция, извадихме и последния от четирите куршума и състоянието му е задоволително. Все пак, госпожо Мадиган, той е млад, много силен и в чудесно здраве. Всичко това работи в негова полза.

Роузи кимна. Пак ѝ се доплака и извърнала глава, тя се прокашля и затърси в дамската си чанта носна кърпа.

— Ако има нужда от кръвопреливане, ние с госпожа Мадиган сме готови да дадем кръв — намеси се и Гавин.

— Засега не се налага, дано и занапред е така. Но е хубаво да го знам. Благодаря ви. Ще тръгваме ли?

Заедно с доктор Морис, тримата излязоха от чакалнята и се запътиха по коридора към интензивното отделение. Лекарят отвори вратата и покани Роузи и Гавин в стаята. Нел остана да чака отвън. Кевин лежеше на болничното легло, прикрепен към какви ли не системи и медицинска апаратура. Лицето му бе бяло като чаршафите. Бе затворил очи и едвам дишаше.

Роузи отиде при леглото, докосна по ръката брат си, наведе се и го целуна по бузата.

— Аз съм, Роузи, Кев — пророни, едвам сдържайки сълзите. — Дойдох да те видя, и Гавин е тук. Нел също. Обичаме те, Кев.

Той не помръдваше, дори не отвори очи. Сестра му пак го стисна за ръката и се обърна. По страните ѝ се стичаха сълзи, нозете ѝ се подкосиха. Имаше чувството, че брат ѝ е останал без капчица сила. Внезапно тя проумя защо предния ден лекарите не са давали особени надежди, че той ще оживее. Гавин също се доближи до леглото и хвана ръката на приятеля си.

— Аз съм, Гавин! Ще останем край теб, Кев, докато се възстановиш.

Точно както Роузи, и той се наведе и го целуна по бузата.

Когато излязоха от стаята, се сблъскаха в коридора с Нийл О'Конър, който пак бе дошъл да види младия си колега. Нел запозна детектива с Роузи и Гавин. Лекарят се извини и си тръгна, а Нийл отиде с тях в чакалнята.

— Какво се е случило? — попита Роузи, щом лекарят се отдалечи.

— Не знам, Роузи — поклати глава Нийл. — И няма да научим, докато Кев не е в състояние да говори.

— Вчера Нел спомена и че колегата на брат ми е бил ранен. Той не ви ли каза нещо? Или също е в безсъзнание?

Детективът поклати глава и лицето му помръкна. Известно време мълча, сетне рече с тих разтреперан глас:

— За беда Тони издъхна преди малко.

— О, не! — извика Нел и долепила длан до устата си, се разплака неудържимо.

Роузи се вкопчи в ръката на Гавин. Бе пребледняла като платно.

Четири дни и четири нощи тримата приятели бдяха неотклонно над Кевин Мадиган.

На 17 април, петък, той най-сетне се върна в съзнание и отвори очи. Бе Разпети петък, началото на великденските празници.

Нел седеше до леглото му и той видя най-напред нея. Усмихна ѝ се едва-едва.

— Здравсти, скъпа — простена изнемощяло.

— О, Кев! Слава Богу! — извика тя и го хвана с все сила за ръката. Стана, надвеси се над него, целуна го по бузата и му прошепна на ухото: — Обичам те!

— И аз те обичам, Нел — пророни хрипливо Кевин.

Без да пуска ръката му, тя седна отново и се вгледа в неговото лице. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Извинявай, Нел.

— Не се притеснявай, недей да приказваш. Още нямаш сили, издържа страхотно изпитание. Сигурна съм, че ще се пребориш.

Нел се опита да дръпне ръката си, но Кевин не я пусна.

— Пусни ме, Кев — примоли се тя. — Искам да изляза за малко и да доведа Роузи и Гавин. В чакалнята са.

43.

Роузи знаеше, че Джони е в Манхатън.

Бе оставил безброй съобщения на телефонния секретар в апартамента ѝ в Париж и бе търсил многократно Нел в рекламната агенция. Заместникът на Нел бе получил нареждане да обяснява на клиентите, че тя е в отпуск.

Но днес, на Разпети петък, след като научи, че Кевин е във от опасност, Роузи все пак реши да се види с Джони. Трябваше да му каже без недомлъвки, че между тях е свършено.

Звънна в хотел „Уолдорф Астория“, където я помолиха да предаде съобщение на рецепцията, и тя затвори. Не искаше да оставя телефонния номер на Гавин в апартамента му в „Тръмп Тауър“. След кратък размисъл отсъди, че е най-добре да отскочи до звукозаписното студио „Хит Фактъри“, където Джони по всяка вероятност записваше новия си компактдиск. Веднъж ѝ бе обяснил, че обича да почва рано, към единайсет, и да работи чак до шест-седем. Роузи погледна часовника си — минаваше три. Реши още сега да вземе такси и да отскочи дотам.

Бе се върнала от болницата в апартамента на Гавин едва преди час и отиде да си вземе набързо душ. Гримира се, пооправи си косата и си облече сиво сако и панталон с три четвърти палто в същия цвят.

Гавин бе останал в болницата заедно с Кевин и Нел. Роузи му драсна бележка, че ще се прибере най-много след час-два, разлисти указателя на Манхатън и видя, че „Хит Фактъри“ пак си е на същия адрес: Петдесет и четвърта улица в Уест Сайд.

След десет минути плати на шофьора на таксито и зърна с крайчеца на окоето Кени Кросланд, музиканта от състава, който свиреше на клавишни. Стоеше във входа на сградата, където се помещаваше звукозаписното студио. Щом я забеляза, се ухили до уши и възкликна:

— Я кого виждам! Джони ще ти се израдва много, Роузи. Ужасно разстроен е, че не може да те открие. Изкара си го на нас.

— И аз се опитвах да се свържа с него от Париж. А после взех самолета, и ето ме в Ню Йорк! — сви рамене младата жена и му се усмихна.

Кени я прегърна през раменете и двамата влязоха в сградата. Докато се качваха с асансьора, ѝ обясни:

— Днес записваме инструментите, но въпреки това Джони е тук. Иска да държи всичко под око. Сигурно в момента репетира.

Роузи само кимна. Не ѝ се приказваше с Кени. В края на краищата бе дошла при Джони, а и по време на британското турне ѝ бе направило впечатление, че те двамата често се карат за щяло и нещяло. Изведнъж ѝ домиля за Джони: нямаше намерение да дава на колегите му храна за клюки.

Кени я остави в приемната и я помоли да изчака, докато той доведе Джони. Роузи му благодари и след като ѝ се усмихна, музикантът излезе от помещението.

Докато седеше на един от столовете, младата жена изведнъж се почувства уморена и съсипана. Облегна се и се вторачи неவிждащо в стената, по която в рамки бяха накачени златни и платинени плочи на звезди като Били Джоуел, Майкъл Болтън, Пол Саймън, Мадона и Джони Фочън.

Вече се чудеше защо ли Джони се бави, когато се сети, че вероятно има запис и не може да напусне студиото, докато не приключат.

След около четвърт час в приемната влезе младеж, който се представи като един от звукозаписните продуценти на Джони. Както бърбеше дружелюбно, я поведе към асансьора. Щом слязоха на един от долните етажи, я покани да влезе в кабинката на тонрежисьорите и тоноператорите. През огромното огледално стъкло Роузи видя Джони, който пееше пред микрофона в студиото. Бе затворил очи, беше си сложил слушалки.

— Всеки момент ще свърши — поясни младежът. — Наслагваме вокала. — Кой знае защо решил, че Роузи трябва да знае какво точно правят, допълни: — През слушалките слуша записа на музиката и пее под негов съпровод.

— Много интересно! — прошепна Роузи и продължи да наблюдава Джони.

Младежът се усмихна, кимна и я остави в компанията на инженера.

Щом приключи със записа, Джони отвори очи и се взря в инженера в кабинката. Той му кимна ентузиазирано и вдигна палец да му покаже, че всичко е минало чудесно.

Тъкмо тогава Джони забеляза Роузи.

За миг се стъписа.

Сетне лицето му грейна и той ѝ махна. Остави микрофона, свали слушалките и я повика.

Роузи отиде при него в студиото. Джони моментално я грабна в обятията си и я разцелува. След миг тя успя да се отскубне и каза с нервен смях:

— Инженерът ни гледа.

— Чудо голямо, да гледа! Божичко, колко се радвам да те видя! Ужасно ми беше домъчняло за теб.

Все така хванал я за раменете, се дръпна малко и се взря в нея, ухилен до уши. Ала наситеносините му очи бяха напрегнати и Роузи долови в тях и едва загатнат гняв.

— Търся те от цяла вечност! — възкликна Джони с малко повисок глас. — Скъсах се да звъня у вас. Защо не ми се обади? Къде, по дяволите, се запиля?

Тя го погледна, без да продумва. Притеснена до смърт за брат си, капнала от умора след полета през океана и няколкодневното бдение в болницата, изнервена от тази неприятна среща, Роузи почувства, че вече не се владее, и се опита да се съвземе. Когато тя не му отговори, Джони отсече:

— Това не може да продължава повече, скъпа, вече не издържам. Трябва да си с мен през цялото време. — Взря се озадачен в нея и възкликна: — Но защо не ми съобщи кога пристигаш? От колко време си тук?

При тези думи тя съвсем си изтърва нервите. Спомни си как брат ѝ се е мятал между живота и смъртта в интензивното отделение на болницата „Белвю“ и ревна с глас. Стъписан и объркан, Джони я прегърна през раменете и я изведе от студиото.

— Хайде, не плачи, скъпа. Говоря ти малко рязко, понеже се бях притеснил до смърт.

Въведе я в някакъв кабинет и затвори вратата. Роузи продължаваше да хлипа. Отпусна се тежко на стола, затърси в дамската си чанта носна кърпа и я допря до лицето си. Бе дала воля на чувствата си, които последните няколко дни бе потискала, и продължи да ридае.

Джони не знаеше какво да прави и просто седна на стола срещу нея. Накрая рече много по-нежно:

— Не биваше да ти вдигам скандал, Роузи. Не исках да те разстройвам.

Тя си пое дълбоко дъх и отвърна през хлипове:

— Не е заради това, Джони. — И още преди да се е усетила, се изтърва: — Плача заради брат си Кевин. Стреляли са по него и са го ранили. Бил е на косъм от смъртта. Затова тия дни не си могъл да ме намериш — бях в болницата.

Отново си представи пепелявото лице на брат си и зариде още по-неудържимо.

— Стреляли ли? Какво се е случило? Нападнали ли са го? — попита свъсен Джони.

— Не, не са го нападнали. Стреляли са по него, докато е бил на работа. Мафиотите. Надупчили са го точно както навремето очистиха баща ми — извика Роузи през стонове.

— Мафиотите ли? Нещо не разбирам... — учуди се Джони.

— Брат ми работи като внедрен агент на полицията. Не бива да казвам на никого, но...

— Значи е ченге — промърмори младият мъж и я зяпна стъписано.

— Да — потвърди Роузи и кимна. — От доста години работи в полицейското управление на Ню Йорк. А от няколко месеца е в отдела, разследващ мафията. Внедриха го в един престъпен клан, Рудолфо. Сигурно си го чувал. Кой ли не го е чувал? Та хората на Рудолфо са стреляли по брат ми.

Тя притисна кърпичката до лицето си и се опита да спре сълзите. Джони застина на стола и пребледня. Продължи да гледа невярващо Роузи, мъчейки се да осмисли онова, което току-що му бе казала. В Париж му бе споменала, че брат ѝ е счетоводител, сега пък му

разправяше, че бил внедрен агент на полицията. Ченге, по което са стреляли хората на Рудолфо.

Изведнъж всичко се преобърна с главата надолу.

— Не съм дошла да ти кажа за брат си — пророни бавно Роузи. — Изтървах се просто защото съм много разстроена. Идвам да ти обясня друго, Джони. Нещо, което засяга нас двамата.

— И какво е то? — попита едва чуто младият мъж.

Роузи го погледна право в очите и се насили да се усмихне.

— Нищо няма да излезе, Джони — пророни възможно най-спокойно.

— С кое?

— С връзката ни.

Дълбоко в себе си той предусещаше, че Роузи ще му каже нещо от този род, но въпреки това не искаше да повярва. Имаше чувството, че във вените му не е останала и капчица кръв. Призля му и разтреперан, той се отпусна на стола.

— И защо? — попита накрая. — Аз те обичам, Роузи. Знаеш го.

Тя си пое дълбоко дъх, хвана го за ръката и рече:

— Да, но аз не те обичам. Най-малкото така, както би искал ти.

— Разбираме се чудесно! Пасваме си в леглото, а и извън него. Сама ми го каза в Лондон.

— О, Джони, ти си прекрасен човек, любвеобилен и щедър. Но не мога да се омъжа за теб. Няма да излезе нищо. Съвсем различни сме и...

— В какво толкова сме различни? Кажи, де!

— Живеем различно...

— Това ли било! Чудо голямо!

— Изслушай ме, Джони. Ти си една от най-големите световни знаменитости в шоубизнеса, ти си мегазвезда и заради работата си живееш по определен начин. Лягаш си посред нощ. Имаш нужда жената, която обичаш, да е с теб през цялото време. Денонощно. На турнетата. Винаги до теб. А за мен това е непосилно. Имам си професия. Обожавам работата си и нямам намерение да се отказвам от нея. Ти си властен, с развито чувство за собственост, докато аз съм изключително независима. Между нас непрекъснато ще хвърчат искри.

— Те и сега хвърчат, когато сме в леглото. Ето, виждаш ли, не сме чак толкова различни.

— Не, не сме. Ти си много чувствен и ме привличаш неудържимо. Но сексът не стига. За един брак се иска и друго.

— Ти ни отнемаш всички шансове — възрази Джони, забравил стъписването си, и се вторачи в Роузи. — Бях в Австралия повече от месец, не съм те виждал от седем седмици. Просто трябва да побъдем заедно. Остани няколко дни с мен в „Уолдорф“ и всичко ще е както преди. Както в Париж и Лондон. Сигурен съм.

Роузи поклати глава, дръпна ръката си и се изправи.

— Не, заблуждаваш се, Джони.

— Ти, скъпа, се заблуждаваш! — възкликна младият мъж и скочи. — Хич не ми разправяй, че не изпитваш нищо към мен, че не ме обичаш, както аз — теб. Помня всеки миг, който прекарахме заедно... Ти не се преструваше, бе съвсем искрена.

— Да, Джони, бях искрена — кимна Роузи. — И се чувствах много щастлива. Бях увлечена по теб, но не успях да те обикна. Не те обичам, Джони. Ето защо няма да се получи нищо.

Той я зяпна. Бе толкова смаян, че я гледаше като онемял. Изведнъж на Роузи ѝ домъчня ужасно за него и тя го помилва по ръката. Прошепна с глас, преизпълнен с тъга и съжаление:

— Извинявай, много виновна съм пред теб.

— Дай ни шанс — примоли се той.

Роузи го погледна, прехапала устна. Беше ѝ мъчно за него, но не можеше да стори нищо, с което да притъпи мъката му. В очите му пробляснаха сълзи.

— Но аз, Роузи, те обичам. Какво ще правя без теб? Много те моля, остани с мен ден-два. Нека опитаме пак. Все ще намерим някакво решение.

— Това е невъзможно, Джони. Не мога да остана, в неделя сутрин заминавам за Париж. Там ме чака работа. — Когато стигна вратата, се обърна и рече: — Довиждане, Джони!

44.

Джони бе смазан от мъка.

Роузи го бе напуснала. И сега му бе черен целият свят. Не можеше да живее без нея. Искаше тя да дойде пак при него. Трябваше да намери начин да я върне.

Докато пътуваше с лъскавата лимузина към Статън Айланд, отново си припомни всичко, до най-малките подробности. Просто не можеше да приеме причините, които Роузи му бе изтъкнала, за да скъса с него. Нещо не се връзваше. Джони бе сигурен, че тя го е излъгала. Истинската причина бе друга: брат ѝ е казал, че той е член на семейство Рудолфо. А Роузи бе убедена, че именно някой от Рудолфови е стрелял по брат ѝ.

Днес следобед, веднага щом тя си тръгна от звукозаписното студио, Джони звънна на чичо си Салваторе. Сега отиваше при него, за да поговорят, да го моли за една голяма услуга. Никога досега не му бе искал нищо и бе убеден, че донът няма да му откаже. Докато бяха разговаряли по телефона, Салваторе го бе поканил на вечеря.

— Все пак днес е Разпети петък, редно е да го полеем.

Ала Джони бе отклонил любезно поканата с обяснението, че до седем вечерта има запис. Излъга. Беше си тръгнал от студиото веднага след Роузи и след като разговаря по телефона с чичо си Салваторе. Не бе в състояние да се съсредоточи. Бе толкова разстроен, че реши да се прибере в хотела и да се посъвземе, преди да иде при дона. Не искаше чичо му Салваторе да го помисли за мухльо.

Отново се сети за Роузи. И за брат ѝ.

Всичко бе ясно като бял ден. Докато е разследвал клана, Кевин е надушил, че Джони е свързан с Рудолфови чрез вуйчо си Вито — важна клечка в престъпната организация и най-добрия приятел на Салваторе — и е предупредил сестра си да си няма вземане-даване с него. Точно така. Ето какво е станало.

Просто бе невъзможно Роузи да не го обича. В края на краищата той не бе кой да е, беше Джони Фочън. Жените даваха мило и драго да са с него. Роузи бе казала, че Джони е мегазвезда, че е чувствен и че я

привлича сексуално. Това ако не бе обяснение в любов, здраве му кажи!

Джони затвори очи.

Отново си представи лицето ѝ.

Беше хубава. Обичаше я. Тя бе единствената жена, която бе обичал през живота си. Роузи също го обичаше. Бе повече от сигурен в това. Бяха родени един за друг.

Щеше да я върне.

Чичо Салваторе щеше да му помогне.

Седяха в светая светих на дона — неговия кабинет.

Салваторе Рудолфо отпиваше от ликьора, Джони — от чашата бяло вино, и си говореха за австралийското турне на младия мъж, за новия компактдиск, който записваше, за кариерата му.

Салваторе се облегна на фотьойла и се усмихна на Джони. „Кръв от моята кръв — помисли си. — Моят син. Само дето не знае, че съм му баща.“ Напоследък Салваторе се питаше дали не бърка, като не му казва истината. Вито вероятно бе прав. Редно бе момчето да знае. Така де, нямаше да се срути светът! А сега Джони бе и прочута попзвезда, най-известната от всички. Нищо не можеше да навреди на кариерата му. Пък и не бе нужно да го разтръбят пред всички, бе достатъчно да кажат само на него. Салваторе реши да помисли още малко и да види какво да прави, преди Джони да замине за Лос Анжелис. Кажеше ли му, тайната трябваше да си остане само между тях двамата.

Впери пронизващ поглед в младия мъж и рече:

— Радвам се, че намина да ме видиш, Джони. Сега мога да ти честитя лично. Вито разправя, че си намерил добра жена, свястно момиче католичка, която да ти стане съпруга. Кога ще ни запознаеш с нея?

Джони си пое дъх.

— Точно по този повод помолих да те видя тази вечер, чичо Салваторе. За да поговорим за Роузи. Възникна един проблем.

— Така ли? Какъв?

— Роузи скъса с мен.

Салваторе не можеше да повярва на ушите си.

— Не думай! Та жените лудеят по теб, Джони.

— Сигурен съм, че Роузи още ме обича.

— Тогава защо сте скъсали? — вдигна белоснежна вежда старецът.

— Брат й е ченге. Стреляли са по него, ранен е тежко...

— Ченге ли? Брат й — ченге? И ти си се сгодил за нея?

— Нямах и представа, че е полицай. Научих го току-що. Роузи ми каза, че по брат й е стрелял някой от клана Рудолфо. Мен ако питаш, той е надушил за вуйчо Вито, за това, че съм свързан със семейството, и е казал на Роузи. Затова и тя скъса с мен.

— Може би. Само дето никой от семейството не е стрелял по ченгето, по брат й, де. Ние, Рудолфови, не си мърсим ръцете с ченгета. Защо да си съсипваме бизнеса?

Джони кимна и върху лицето му се разля облекчение.

— Така си и знаех, чичо Салваторе, затова и дойдох при теб. Исках да се уверя, че Роузи бърка.

— Бърка, и то много.

Джони се подвоуми и додаде:

— Помогни ми да си я върна.

— И как да го направя?

— Ами поговори с другите кланове, виж кой е стрелял по брат й. Искам да й докажа, че не е човек от Рудолфови.

Салваторе го погледна и присви лекичко сините си очи. Наведе глава и се замисли.

— Ще поприказвам с Антъни. Той ще събере цялата нужна информация. Разчитай на мен. Към края на седмицата ще поговорим пак.

Пет минути, след като Джони целуна дона, пожела му приятна вечер и си тръгна, в кабинета влезе Антъни, неговият съветник, който поде без заобикалки:

— Слушай, шефе, Джоуи Фингърс си тръгва всеки момент. Напира да влезе при теб, да ти изкажел уважението си.

— И дума да не става. Хич да не ми се мярка пред очите.

— Казах му, че това е последното предупреждение. Раздърдори ли се отново пред всеки срещнат какво вършим, да се прости с живота.

— Джоуи Фингърс се превърна в най-голямата опасност за нас. Виж му сметката, Антъни.

Съветникът стрелна с поглед дона.

- Тоест да го очистя?
- Точно така, очисти го.
- Дадено, шефе.

Джони се отпусна в лимузината, докато тя профучаваше през Статън Айланд и се насочваше към моста „Веразано Нароус“. Скоро нямаше да има никакви проблеми с Роузи. Салваторе Рудолфо бе кръстник на всички мафиотски кланове по Източното крайбрежие, бе съсредоточил в ръцете си цялата власт. Другите кланове щяха да му предоставят нужната информация. До утре, най-късно до неделя, донът щеше да знае кой точно е стрелял по брата на Роузи.

Джони щеше да иде при нея, дори и да се наложеше да пътува чак до Париж, и да ѝ обясни, че Рудолфови нямат пръст в цялата тази история.

За пръв път от часове се поуспокои и се усмихна. Всичко щеше да се оправи. Те с Роузи щяха да се оженят веднага щом излезеше решението по бракоразводното ѝ дело.

След половин час лимузината пое по моста, но най-неочаквано спря. Джони застана нащрек, наведе се и попита:

— Какво става, Еди?

— И аз се чудя, господин Фочън — отвърна през рамо шофьорът. — Сигурно е предавката. И друг път ми е правила номера.

— Сега я втасахме! — тросна се Джони. — Какво ще правим?

— Ще звънна по клетъчния телефон във фирмата да пратят незабавно друг автомобил.

— Добре, обади се. Намери начин да ме върнеш в „Уолдорф“ — изсъска Джони.

След десет минути на моста с шеметна скорост навлезе и Джоуи Фингърс. Първото, което видя, бе лимузината, отбила в резервното платно. Намали скоростта, приближи се и моментално видя, че е колата, с която е потеглил Джони. Тази вечер бе стояла няколко часа на паркинга пред къщата на Рудолфо.

Джоуи спря, слезе от автомобила, отиде при прозореца откъм страната на шофьора и почука. Джони го позна и каза на Еди:

— Наш човек е. Виж какво иска.

Еди спусна стъклото. Джоуи надзърна в купето и възкликна:

— Здравсти, Джони! Да не сте загазили? Защо висите тук?

— Лимузината се повреди — поясни младежът. — Чакаме да дойде друга кола.

— И на това ако му се вика лимузина! Пълен боклук! — прихна Джоуи и стрелна с очи Еди, който изпуфтя недоволно и без да казва нищо, го изгледа студено.

— Наистина ли ти се виси тук, Джони? — додаде Джоуи. — Я ела с мен, момчето ми. Ще те хвърля до Манхатън. Къде си отседнал?

— В „Уолдорф“ — отговори Джони и отвори вратата. — Чао, Еди!

Последва Джоуи и се качи на предната седалка до него. След броени секунди отпратиха с бясна скорост по моста, насочвайки се към магистралата Бруклин — Куинс, която щеше да ги отведе при тунела за Южен Манхатън.

Джоуи не млъкваше, мелеше като кречетало, главно за жени. Джони скоро се отегчи, облегна се и затвори очи.

Джоуи пусна радиоприемника и си затананика, натиснал газта до дупка. Не след дълго излязоха на магистралата. За нула време стигнаха тунела и навлязоха в града откъм Ист Сайд. Следвайки пътя, Джоуи зави наляво и пое на юг. Скоро стигнаха детелината, която водеше към центъра на Манхатън и хотел „Уолдорф“.

Джоуи бе вперил поглед в шосето, а Джони дремеше.

И двамата не забелязаха черната камионетка, която ги приближи. Следваше ги още от началото на тунела, където ги бе причаквала.

Изведнъж тя се стрелна с шеметна скорост напред и се изравни с прозореца откъм страната на Джоуи Фингърс. Когато той я забеляза и се извърна да я погледне, към него заваля град от куршуми, изстреляни от автомат „Калашников“. Джоуи се строполи върху волана. Мъжете в камионетката продължиха да стрелят, докато изпразниха целия пълнител, сетне отпрашиха напред.

Три от куршумите улучиха Джони Фочън. Единият му пръсна черепа, другите два го пронизаха в гърдите, убивайки го на място.

Изгубил контрол, автомобилът се удари с все сила в мантинелата.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
НАЙ-ИСТИНСКАТА ЛЮБОВ

45.

— Веднъж да ме изпишат, Нел, и заминаваме на тази твоя отпуска, с която ми наду главата — засмя се Кевин.

Нел, която наместваше възглавниците зад гърба му, не каза нищо.

— Къде искаш да идем? — попита я той и я хвана за ръката, докато младата жена опъваше чаршафа.

Нел седна на стола до кревата и най-сетне отвърна:

— Не знам, Кевин. Първо се оправи, пък ще му мислим. Надали ще те изпишат скоро, а и след това ще трябва да се възстановяваш. Оздравей и после ще видим къде да идем.

— Нещо не си много запалена — рече Кевин и се прокашля.

Гласът му бе хриплив, но по-силен от предния ден, когато той бе дошъл в съзнание. Нел го озари с усмивка.

— Дали да не отскочим до Франция, когато Гавин започне снимките?

— Не ми прилича много на меден месец. Там ще е голяма дандания.

— А кой е казал, че отиваме на меден месец?

— Аз. Току-що.

Нел го зяпна, не можеше да повярва на ушите си.

— Не искаш ли да се омъжиш за мен? — попита я той.

Нел продължи да го гледа вторачено. Кевин още бе мъртвешки блед, но днес се чувстваше много по-добре. Наистина се възстановяваше удивително бързо. Пет дни се бе мятал между живота и смъртта и от притеснение тя не можеше да си намери място. Знаеше, че не е в състояние да изживее още веднъж подобно изпитание. Това щеше да я съсипе.

— Не искаш да се оженим заради работата ми, нали, Нел?

Младата жена усети, че няма сили да отвърне. Обичаше Кевин до полуда, копнееше да му стане жена. Ала се познаваше и разбираше, че не би издържала на страха да не му се случи нещо, докато работи като внедрен агент на полицията. Въздъхна едва чуто.

— Такова напрежение не е по силите ми, Кев, наистина.

— Няма да има напрежение, Нел.

— Как така няма да има? — ахна тя и сърцето ѝ трепна.

— Когато Нийл О'Конър дойде сутринта на свиждане, му казах, че напускам. Другата седмица ще подам рапорт.

— О, Кев, това се казва новина! — възкликна младата жена и се усмихна. После обаче усмивката ѝ помръкна. — Но ако го правиш заради мен, ако напускаш полицията, за да съм доволна, някой ден може и да ме намразиш.

— Я не дрънкай небивалици! Пък и не го правя само заради теб. Правя го заради двама ни. При последното разследване съм допуснал ужасна грешка. И аз нямам представа каква, но съм се издънил. Още не знам в какво, нямах възможност да помисля. Но нещо съм объркал конците, Нел, а както съм казвал винаги...

Тя вдигна ръка.

— Не говори толкова много, изморяваш се. Пък и знам какво ще кажеш. Че си се зарекъл да напуснеш полицията в деня, когато направиш първата си грешка.

Кевин кимна.

— А и Тони е мъртъв...

Той не се доизказа, лицето му помръкна.

— Да, Кев — потвърди Нел и за да го поразсее, го хвана за ръката и повтори: — Разбира се, че ще се омъжа за теб. — Изправи се, надвеси се над него и го целуна по устните. Отстъпи назад и добави: — И нека не протакаме.

На вратата се почука и в болничната стая надникна Роузи. Влезе вътре, следвана по петите от Гавин.

— Знаете ли какво? — възкликна Нел. — Идвате тъкмо навреме! За да ни честитите!

Роузи премести поглед от Нел към Кевин. Видя колко щастливи са и двамата и грейна в усмивка:

— Ще се жените, нали?

Кевин се усмихна и се отпусна на възглавниците. Изведнъж се почувства толкова изнемощял, че не намери сили дори да отговори.

— Ами да! — прегърна Нел приятелката си, а после и Гавин. — Вече си имаме кум и кума, ето ги, нали, Кев? Какво ще кажете? Готови ли сте да ни кумувате?

— И още питаш! Няма да допусна друг да го стори вместо нас — рече Гавин и седна до Кевин. — Честито и на двама ви!

— Кев напуска полицията — оповести Нел.

— Слава Богу! — Роузи погледна брат си. — За един-единствен ден си взел цели две мъдри решения: да не се излагаш непрекъснато на смъртна опасност и да се ожениш за най-прелестното момиче в целия свят.

— Точно така, за най-прелестното — пророни Кевин.

— Добре ли си? — попита сестра му, сетне застана в долния край на болничното легло и се взря в лицето на Кевин. — Едвам говориш. Докато идвахме насам, обсъждахме с Гавин дали да заминем или да поостанем още няколко дни.

— Не се налага, Роузи. Ще ми мине. Пък нали до мен е и моята Малка Нел!

— Да, до теб е — намеси се Нел. — За цял живот.

46.

Роузи забеляза, че са подминали „Тръмп Тауър“ чак когато излязоха на кръстовището на Седемдесет и втора улица и Медисън.

— Къде отиваме, Гавин? Още не съм си приготвила багажа.

— Разполагаме с купища време. Тръгваме чак утре сутринта в единайсет. А самолетът излита в един. Искам да те заведа на едно място и да ти покажа нещо.

— И какво, интересно?

Той я прегърна през раменете, притегли я към себе си и я целуна по връхчето на носа.

— Имай малко търпение, Ангелче.

След миг-два автомобилът зави по Осемдесет и трета улица в Ист Сайд и пое към Пето Авеню. Спряха пред жилищна сграда. Роузи хвърли един поглед на Гавин и попита:

— На гости ли отиваме?

— Стига си питала, ако искаш да не те лъжа.

Шофьорът слезе от колата, заобиколи я и дойде да отвори вратата на Роузи. Гавин я последва. Когато я поведе към вестибюла, портиерът му кимна и му се усмихна. Докато чакаха асансьора, Роузи пак попита:

— Хайде, Амброзини, казвай при кого отиваме!

— Изненада — отсече той.

Качиха се на последния етаж и Роузи загледа стъписана как Гавин вади от джоба си ключ и го пъхва в ключалката. Отвори широко входната врата и я покани в апартамента. Бе съвсем празен и младата жена погледна озадачено приятеля си.

— Твой ли е, Гавин?

— Определено, Ангелско личице — кимна той.

— И откога го имаш?

— Намерих го преди няколко месеца, но го купих едва тия дни. Нали ги знаеш как се мотаят тия брокери на недвижими имоти? Но при всички положения вече е мой. Хайде, заповядай, влез да ти го покажа.

Хвана я за ръка и от просторното входно антре я поведе към слънчевия хол, а оттам — към трапезарията и кухненския бокс.

После се върнаха във входното антре.

— Повечето стаи са с изглед към Пето Авеню. Страхотно, нали! — възкликна Гавин. — Умирам си да гледам дърветата в Сентръл Парк. А ти?

— Аз също — потвърди Роузи. — А там какво има?

— Ела да ти покажа. — Тръгнаха по коридора и Гавин отвори една от вратите с думите: — Тази стая ми се струва много подходяща за Дейвид. Просторна е и е отделена от останалите помещения в апартамента. А това тук е библиотеката.

Введе я вътре, прекоси стаята и спря пред голяма двойна врата. Покани я да влезе в помещението зад нея с думите:

— Има камина и също гледа към парка. — Пусна ръката ѝ и отиде в средата на стаята, след което се огледа. — Тук ще ни е много уютно, нали, Роузи?

— В какъв смисъл „ще ни е уютно“? — изпелтечи младата жена.

Гавин отиде при нея и вдигна брадичката ѝ.

— Смятам тук да е нашата спалня, Роузи.

— О! — възкликна тя. Не намери сили да каже нищо повече.

Гавин се наведе и я целуна по устата.

— Пропиляхме твърде много години. Не мислиш ли, че е крайно време да се оженим? Веднага, щом сме свободни?

Тя му се усмихна ослепително, от което лицето ѝ грейна и зелените ѝ очи пробляснаха.

— О, да, скъпи! Да! — отвърна, без изобщо да се колебае.

Гавин я прегърна и я целува дълго, а щом я пусна, ѝ рече:

— Тия дни прочетох нещо, Роузи, и ми се ще да го споделя с теб. Тя кимна.

Живеят ангелите в своята обител стара.

Обърнеш камъка, и те криле разперват.

*„Ей, вий, ей, вий, души, отдадени на самотата,
пропуснали безброй неща прекрасни...“*

Докато рецитираше, не сваляше очи от Роузи. Пак се наведе и я целуна по устата.

— Да знаеш само колко се радвам, Роузи, че ние с теб не пропуснахме своите безброй неща прекрасни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.